

เรื่องสั้น

เกี่ยวกับ

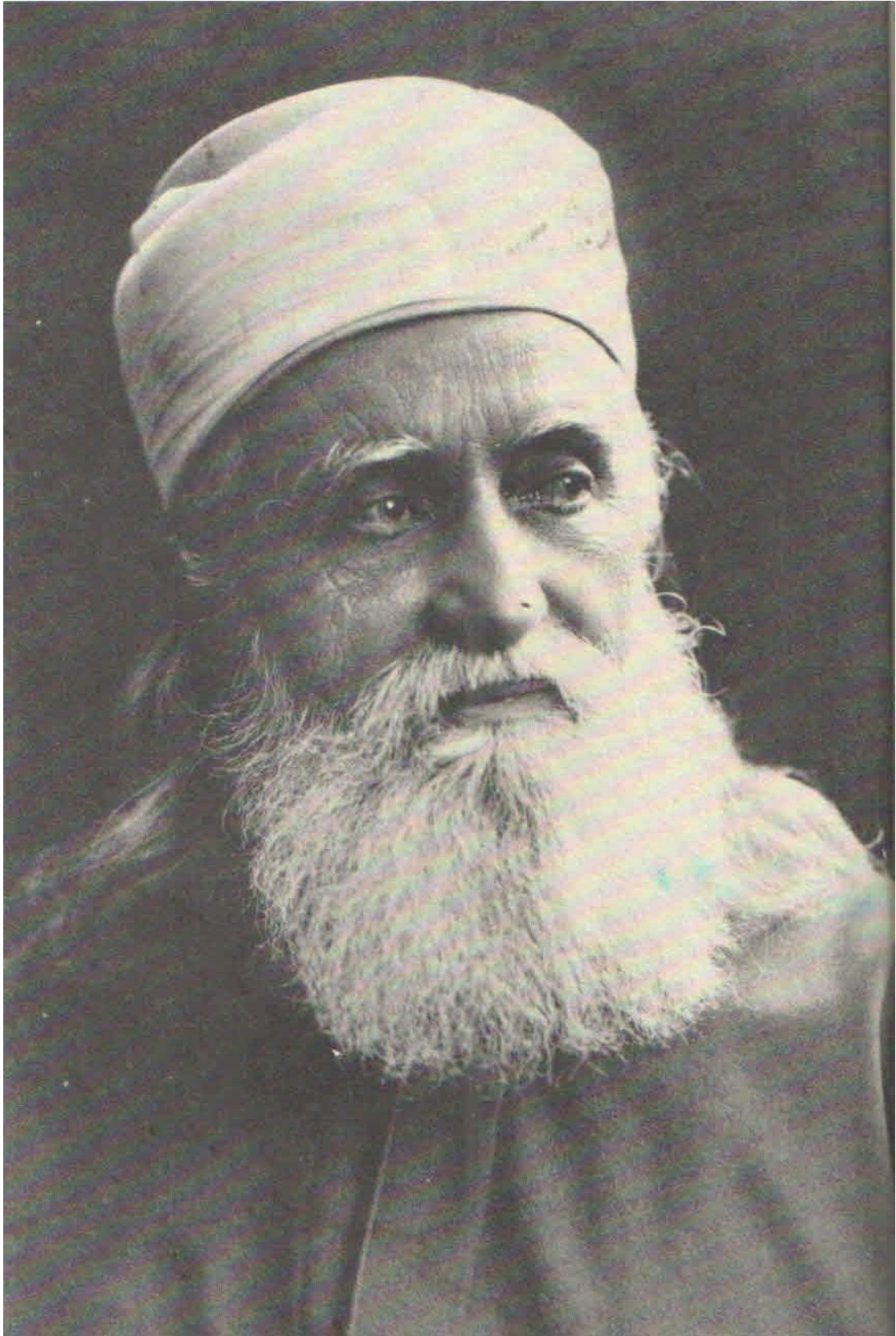
พระอภัยมณี

รวบรวมโดย

แอนนามารี ฮอนโนล

เรื่องสั้นเกี่ยวกับพระอภัยมณี

พระอับดุลบาฮา

เรื่องสั้นเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮา

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

เรื่องสั้นเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮา
[Vignettes from the Life of 'Abdu'l-Bahá]

รวบรวมโดย แอนนามารี ฮอนโนลด์
[Compiled and edited by Annamarie Honnold]

© Annamarie Honnold 1982, 1991
All Rights Reserved

English language publisher
George Ronald, Publisher, Ltd

(Translated into Thai with permission of
George Ronald, Publisher, Ltd, Oxford)

www.grbooks.com

ลิงค์ไปยังเว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย

[Link to International Bahá'í Website](#)
[in English and other languages](#)

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

สารบัญ
[Contents]

หน้าปก [Cover].....	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page].....	4
สารบัญ [Contents]	5
คำอุทิศ [Dedication].....	8
คำนำ [Preface]	9
คำนำ ฉบับแก้ไขปี พ.ศ. 2534 (ค.ศ. 1991) [Preface to the 1991 Revised Edition]	14
บทนำ [Introduction]	15
บทที่ 1 หัวใจที่บริสุทธิ์ของพระองค์ [His Pure Heart]	23
การไม่เห็นแก่ตัว [Selflessness].....	23
ความอ่อนน้อมถ่อมตน [Humility].....	29
ความเรียบง่าย [Simplicity]	35
ความสะอาดหมดจด [Cleanliness]	39
ความอดทนอดกลั้น [Patience].....	40
ความทรหดอดทน [Fortitude].....	43
ความซื่อตรง [Integrity].....	45
ความจริงใจ [Sincerity].....	46
ความบริสุทธิ์ [Purity]	46
บทที่ 2 หัวใจอันเมตตาของพระองค์ [His Kindly Heart]	49
ความเมตตา [Kindliness]	49
ความมีวินัย [Discipline]	56
การให้อภัย [Forgiveness].....	59

ความอ่อนไหว [Sensitivity]	62
การให้กำลังใจ [Encouragement]	66
ความอ่อนโยน [Gentleness]	68
ความเห็นใจและความเข้าใจ [Sympathy and Understanding]	73
ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ [Generosity]	75
ความมีจิตอันเป็นกุศล [Charity]	84
ความเสียสละ [Sacrifice]	89
ความใจกว้าง [Magnanimity]	90
ความเลื้ออาทร [Thoughtfulness]	92
ความเอาใจใส่ [Consideration]	93
ความเห็นอกเห็นใจ [Compassion]	94
ความห่วงใย [Concern]	95
ความสุภาพและความปราณี [Courtesy and Graciousness]	96
ความมีไมตรีจิต [Hospitality]	97
ความอ่อนโยน [Tenderness]	98
ความรัก [Love]	99
การรับใช้ การผูกมัดตน การมีส่วนร่วม [Service, Commitment, Involvement]	107
ความยุติธรรม [Justice]	112
ความเสมอภาค [Equality]	113
ความพอประมาณ [Moderation]	116
ความสัตย์จริง [Truthfulness]	118
ความรู้รอบรู้และพระอัจฉริยภาพ [Knowledge and Wisdom]	120
บทที่ 3 หัวใจอันส่องไสขอพระองค์ [His Radiant Heart]	128

ความสุข [Happiness]	129
คุณธรรมทางจิตวิญญาณ [Spirituality].....	136
การยอมรับอย่างผ่อนใส [Radiant Acquiescence]	145
การตั้งจิตอยู่ในสภาวะของการอธิษฐาน [Prayerfulness]	146
ความมีใจสงบเยือกเย็น [Equanimity and Imperturbability]	151
ความกล้าหาญ [Courage]	155
ความสงบเยือกเย็น [Calm and Serenity]	157
ความวางใจได้ [Trust]	160
การยอมจำนน [Submission]	160
การอุทิศตน [Devotion]	161
ความสมถะ [Contentment]	162
ความสดชื่นเบิกบาน [Cheerfulness].....	165
การหัวเราะ [Laughter]	166
อารมณ์ขัน [Humour]	170
ปัจฉิมบท [Epilogue]	174
ผลของคำพูดและการกระทำของพระอับดุลบาฮา [The Effect of 'Abdu'l-Bahá's Words and Deeds]	174
บรรณานุกรม [Bibliography]	191
อ้างอิงท้ายเรื่อง [End notes].....	198

เรื่องสั้นเกี่ยวกับพระอภัยมณี

คำอุทิศ
[Dedication]

หนังสือเล่มนี้

อุทิศแด่

พระอภัยมณี

คำนำ [Preface]

เรื่องสั้นเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮา ไม่ใช่บันทึกอัตชีวประวัติ แต่เป็นการประมวลเกร็ดเรื่องราวที่สร้างแรงบันดาลใจจากการดำเนินชีวิตแบบบาไฮของพระอับดุลบาฮา พระผู้ทรงเป็นบุตรชายของพระศาสดาบาฮาอุลลาห์ซึ่งเป็นพระผู้ทรงก่อตั้งศาสนา พระอับดุลบาฮาทรงเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบในการปฏิบัติตามคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ คำกล่าวและการกระทำของพระอับดุลบาฮาสอดคล้องตรงกับคำสอนทุกประการ เมื่อทราบประวัติของพระองค์แล้ว จะช่วยเป็นแรงสนับสนุนและเสริมกำลังให้แก่ผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาไม่ว่าจะเป็นคนหนุ่มสาวหรือผู้สูงวัยที่ต่างแสวงหาแบบอย่างจากพระองค์และเพราะแบบอย่างดังกล่าวนี้เองพระองค์ทรงเรียกร้องให้ชาวบาไฮ "...นำทางประชาชนและสอนพวกเขาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตตามวิถีทางของพระอับดุลบาฮา... และเจริญตามรอยพระบาทของพระองค์..."^[1]

มีหลายเหตุผลที่บันดาลใจให้ข้าพเจ้าเขียน *เรื่องสั้นฉบับนี้* ข้าพเจ้ารู้สึกมานานแล้วว่าจำเป็นต้องมีหนังสือฉบับกะทัดรัด มีใจความแสดงแง่มุมต่าง ๆ ของบุคลิกของพระอับดุลบาฮา ที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้คือ การทบทวนเหตุการณ์ต่าง ๆ ในพระชนม์ชีพของพระองค์ เพื่อแสดงให้เห็นเป็นแบบอย่างว่าพระองค์ทรงแสดงความเอื้อเฟื้ออย่างไร ตัวอย่างที่แสดงนี้ให้ความหมายมากกว่าแค่การกล่าวเพียงว่าพระองค์ทรงมีความเอื้อเฟื้อ การคิดพิจารณาถึงวิถีชีวิตที่เปี่ยมสุขและปฏิบัติได้จริงของพระองค์ จะนำทางให้เรามีความพอใจในชีวิตของเรามากขึ้น ทั้งยังช่วยเติมช่องว่างทางจิตวิญญาณด้วยความหมาย ความแน่นอนใจและความหรรษา ที่จริงแล้วถ้าเราจะค้นพบความจริงว่าชีวิตคืออะไรได้เร็วเท่าใด เราก็จะดำเนินชีวิตอย่างแท้จริงได้เร็วขึ้นเท่านั้น เราทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็ก เยาวชน หรือผู้ใหญ่ ต่างต้องการผู้ที่เป็นมากกว่าวีรชนในดวงใจ เราต้องการตัวอย่างอันทรงคุณค่าเพื่อเจริญรอยตาม พระอับดุลบาฮาคือพระผู้ที่เหมาะสมที่จะมาเติมเต็มความต้องการของเรา

หนังสือเรื่องราวเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮาเป็นที่ต้องการมากสำหรับผู้่าน กล่าวโดยทั่วไปคือเพราะคนทั่วไปชอบอ่านเรื่องสั้นที่เป็นเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย เราสามารถค้นหาเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนาบาไฮที่อยู่ในรูปแบบของวรรณกรรมตลอดจนสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ จำนวนมากมาย อาจค้นย้อนอดีตไปกว่าหนึ่งร้อยปีซึ่งไม่อยู่ในสภาพที่ค้นหาแล้วพบได้ในทันที หลังจากที่ได้หนังสือเกาฉบับภาษาอังกฤษจำนวนหนึ่ง ความคิดที่เกิดขึ้นในตอนนั้น คือ รวบรวมเรื่องราวที่สร้างแรงบันดาลใจให้อยู่ในฉบับเดียวกัน โดยจัดเรียงไว้แบบง่าย ๆ

ตามลำดับเวลา ก่อนหลัง ซึ่งยังไม่มีรายละเอียดที่จะเสริมเหตุการณ์เหล่านั้นมากนัก

ศาสนิกบาลของศาสนาบาไฮ ท่านโชกิ เอฟเฟนติ ได้แนะนำให้ศาสนิกชนชาวอเมริกันจดจำจริยวัตรของพระอับดุลบาฮาไว้ดังนี้ “ขอให้พวกเขากล้าหาญและมุ่งมั่นเมื่อรำลึกถึงแบบอย่างแห่งการกระทำของพระอับดุลบาฮา ด้านความกล้าหาญและความรักที่แท้จริง ความมีมิตรภาพของพระองค์อย่างเป็นกันเองและไม่แบ่งเขาแบ่งเรา การโต้ตอบด้วยปฏิกิริยาและไหวพริบเมื่อถูกดูหมิ่นและถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างเหลือทน ขอให้พวกเขาอ่อนรำลึกเสมอถึงเหตุการณ์และโอกาสที่พระองค์ทรงสาธิตให้เห็นถึงความยุติธรรมที่สมเหตุสมผล หลักแหลม และสะดุดตา ความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ที่ถูกกดขี่ ให้ยอ่อนรำลึกถึงสำนักแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันของมนุษยชาติตลอดจนความรักที่พระองค์มีต่อพวกเขาอย่างเหลือล้น ความไม่พึงพอใจที่ทรงแสดงต่อบรรดาผู้ที่กล้าดูหมิ่นเหยียดหยามพระองค์ หัวเราะเยาะเย้ยระเบียบวิธีของพระองค์ ทำทนายหลักการหรือลบล้างการกระทำของพระองค์..” [2]

และเมื่อเร็ว ๆ นี้ในปี พ.ศ. 2509 (ค.ศ. 1966) สภายุติธรรมแห่งสากลเรียกร้องอย่างเฉพาเจาะจงให้เยาวชน “พัฒนาลักษณะนิสัยให้เป็นไปตามแบบอย่างของท่านนาย....” [3] สามปีต่อมา สภาสูงสุดแห่งนี้ก็ได้อธิบายถึงบาไฮศาสนิกชนทั่วโลกว่า ‘เมื่อคิดพิจารณาแบบอย่างอันดีเลิศของท่านนายแล้ว พวกเราอาจจะเห็นได้ว่าชีวิตและการกระทำของพระองค์มิได้อยู่ในรูปแบบที่แค่การกระทำชั่วคราว แต่เป็นการแสดงออกจากตัวตนภายในที่จำเป็นต้องมีและหลีกเลี่ยงไม่ได้โดยธรรมชาติ ในทำนองเดียวกัน พวกเราจะต้องทำตามแบบอย่างของพระองค์ แต่ต้องมาจากดวงจิตอันมุ่งมั่นที่อยู่ภายในตัวตนของเรา ทำให้เราเติบโตและมีวุฒิภาวะด้วยวินัยทางด้านการสวดมนต์อธิษฐาน ทำตามคำสั่งสอนจนเรากลายเป็นบ่อเกิดของทัศนคติและการกระทำ’ [4] ในปี พ.ศ. 2517 (ค.ศ. 1974) สภายุติธรรมแห่งสากลเรียกร้องให้ ‘มีการพัฒนาชุมชนบาไฮทั่วโลกให้มีคุณลักษณะของบาไฮให้เด่นชัด’ [5] ซึ่งท่านนายได้แสดงคุณลักษณะเหล่านี้ให้เห็นแล้วอย่างมากมาย

ด้วยความเข้าใจที่ว่าพระอับดุลบาฮาทรงเป็นแบบอย่าง และทรงเป็นศูนย์รวมแห่งอุดมคติของชาวบาไฮ ทำให้ทั้งผู้ใหญ่และเด็กสามารถรับรู้กฎของศาสนาบาไฮได้อย่างรวดเร็วและพัฒนาปณิธานที่จะทำตาม ที่สำคัญสำหรับเด็กโดยเฉพาะคือเรื่องราวของพระอับดุลบาฮา ซึ่งแสดงให้เห็นวิถีชีวิตบาไฮและการเชื่อฟังที่พระองค์ทรงมีต่อพระบัญญัติ หากคุณยังสงสัยว่าจะปฏิบัติตัวอย่างไรในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ขอให้หยุดคิดแล้วถามตัวเองว่า

“ท่านนายจะทำอย่างไรในสถานการณ์เช่นนี้” [6] ดังที่ ดร.แดเนียล จอห์นสัน ได้เขียนไว้เช่นกัน

ดังนั้น คุณประโยชน์ของเรื่องราวเหล่านี้จึงเป็นที่ยอมรับด้วยประการฉะนี้ แทนจะหาข้อผิดพลาดในเจตนารมณ์ของเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ไม่พบ แต่หากมี ก็ถือว่าเป็นรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ อาจพบข้อบกพร่องด้านความถูกต้อง แม่นยำอยู่บ้าง ข้อสงสัยของความถูกต้องเป็นจริงที่น่าเสนอเป็นที่ยอมรับได้ เอกสารอ้างอิงที่ให้มาจะช่วยให้ผู้อ่านตรวจสอบได้ว่าเรื่องราวเหล่านั้นเป็นเรื่องจริงหรือเป็นเรื่องบันทึกโดยผู้แสวงบุญที่มีความประทับใจเป็นการส่วนตัวที่มีต่อท่านนาย” [7] เป็นที่เข้าใจกันดีว่า คนสองคนที่อยู่ในเหตุการณ์เดียวกันอาจเล่าเรื่องที่เห็นแตกต่างกัน นอกจากนี้ รายละเอียดก็จะถูกลดทอนความชัดเจนลงไปตามกาลเวลาที่ผ่านไปอีกด้วย แต่เนื่องจากพระอับดุลบาฮาทรงเป็นพระผู้ซึ่งเป็นบุคคลตัวอย่างต่อไปอีกนานนับศตวรรษ เราจึงจำเป็นที่จะต้องรู้วิถีการดำเนินชีวิตของพระองค์ การบันทึกเป็นเรื่องราวจึงน่าจะเป็นการรักษาที่มาของต้นเรื่องได้ดีกว่าการเล่าสู่กันฟังจากปากสู่ปากของคนรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง ถ้าเกร็ดประวัตินี้กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ หรือมีเรื่องอ้างอิงอยู่นอกบริบท อาจมีการให้ช่องทางค้นหาอ้างอิง เป็นการเปิดทางให้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งมากขึ้น

ผู้เขียนพบความยุ่งยากบางประเด็นคือ เมื่อไรจะหยุดกระบวนการค้นคว้าที่ทำให้สุขใจและเริ่มลงมือเขียนอย่างจริงจังจึงเสียที่ มหาสมุทรนี้กว้างขวาง ไข่มุกที่มีอยู่มากมาย แต่จะเลือกที่สวยงามที่สุดและมีความหมายมากที่สุดได้อย่างไร แต่ก็ต้องเริ่มต้นในขณะที่ยังมีเวลา

มีการปรับปรุงแก้ไขเท่าที่จำเป็น ส่วนหนึ่งเพราะเกี่ยวกับคำสะกดซึ่งต้องเป็นมาตรฐานและการทับศัพท์ภาษาเปอร์เซียเนื่องจากเป็นสิ่งพิมพ์ที่มีมานานแล้ว มีการสะกดตัวอักษรตัวพิมพ์ใหญ่เพิ่มใน “เรื่องราวฯ” ที่เห็นว่าจำเป็น และปรับคำสรรพนามที่ใช้แทนพระนามของพระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮา อย่างไรก็ตามงานนี้ก็ยังไม่สามารถทำอย่างต่อเนื่องเพราะข้าพเจ้ายังไม่พร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขได้ทั้งหมด

หนังสือเล่มนี้จำเป็นต้องมีการจัดหมวดหมู่ จึงมีการตัดสินใจแสดงคุณลักษณะทางธรรมของพระอับดุลบาฮาภายใต้สามหัวข้อ หัวใจที่บริสุทธิ์ หัวใจที่เมตตา และหัวใจอันผ่องใสของพระองค์ หัวข้อเหล่านี้ตั้งตามแรงบันดาลใจที่ได้มาจากหนังสือพระวจนะคำเร้นลับภาคภาษาอาราบิกข้อแรกที่ว่า “ คำแนะนำประการแรกของเราคือ จงมีหัวใจที่บริสุทธิ์ เมตตาและผ่องใส เพื่อว่าเจ้าจะได้อยู่ในอาณาจักรที่ยั่งยืนชั่วนิรันดร์” จะพบว่าเรื่อง ๆ หนึ่ง

อาจจะแสดงคุณลักษณะทางธรรมที่เหมาะสมได้ภายใต้หลายหัวข้อ ตัวอย่างเช่น เรื่องที่แสดงคุณลักษณะทางธรรมด้านความเห็นอกเห็นใจ ในหัวข้อเดียวกันนั้นพระอับดุลบาฮาก็ได้แสดงความโอบอ้อมอารีด้วย เมื่อปรากฏว่ามีการทับซ้อนกันของหัวข้อที่ตั้งไว้ ก็ต้องนำเรื่องดังกล่าวไปตั้งไว้ภายใต้หัวข้ออื่น แต่ที่สำคัญก็คือ พระอับดุลบาฮาทรงดำเนินชีวิตตามคำที่ทรงสอนและการกระทำเช่นนี้เป็นแนวทางให้เราปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์

ด้วยตัวผู้เขียนเองรู้สึกยังไม่พร้อมจึงทำให้เกิดความคับข้องใจและอยากยกเลิกความตั้งใจที่จะเรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ แต่มิใช่เพราะพระอับดุลบาฮา ดอกหรือที่ทรงสอนเราว่าอย่าให้เราหมกมุ่นอยู่กับความอ่อนแอของตนเอง [8] “อย่ามองความอ่อนแอของตัวเอง” พระองค์ทรงแนะนำว่า ตามความเป็นจริงแล้วเป็นการทงตน และเป็นไปไม่ได้จริง ๆ ที่มนุษย์คนใดจะพยายามปฏิบัติอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานะทางจิตวิญญาณอันทรงอัศจรรย์ภาพของพระอับดุลบาฮา

กระนั้นก็ตาม ข้าพเจ้าขอให้หนังสือเล็ก ๆ เล่มนี้กระจายสู่คนธรรสแห่งสวรรค์ ขอให้เป็นหนังสือที่รวบรวมเรื่องราวที่แสดงความรักเกี่ยวกับท่านนาย! พระอับดุลบาฮา และที่พร้อมนำไปใช้ ที่มีเนื้อหามากพอที่จะกระตุ้นนักศึกษาที่มุ่งมั่นหาความหมายทางจิตวิญญาณ จะได้ใช้เพื่อทำการค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น ๆ ที่มีอยู่มากมายของบาไฮ ขอให้หนังสือเล่มนี้ช่วยบาไฮศาสนิกชนที่มีความกระตือรือร้น ไม่ว่าจะเป็นเยาวชนหรือผู้ใหญ่ที่เมื่อประสบกับสถานการณ์อันสับสนงงง ขอให้ถามตนเองว่า “พระอับดุลบาฮา จะทรงทำอะไรในสถานการณ์เช่นนี้” และค้นหาคำตอบตราบเท่าที่ความหวังเหล่านี้เกิดเป็นจริง หนังสือ “รวมเรื่อง” เล่มนี้ก็ได้อนองวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งใจแล้ว กล่าวคือ เป็นการนำท่านนายเข้ามาในชีวิตประจำวันของเราและให้พระองค์ทรงเป็นแรงบันดาลใจให้เราเดินตาม “ศิลปะแห่งการดำเนินชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์”

ความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อพระอับดุลบาฮานั้นลึกซึ้งอย่างยิ่ง พระองค์ทรงอวยพรแก่คุณมาร์กาเรต รุห์ ซึ่งเป็นพี่สาวของข้าพเจ้าและแก่ตัวข้าพเจ้าเอง เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงเปิดเผยบทสวดมนต์สำหรับเราในโอกาสที่บิดาและมารดาของเรา คือ ดร. และนางจาคอป คุณซ์ ได้ไปแสวงบุญเมื่อปี พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921) พระองค์ทรงประสงค์จะให้เราเติบโต “ภายในเปลือกมุกแห่งการศึกษาบาไฮ” [9] การศึกษานี้มอบทั้งความปีติและความหมายให้กับชีวิตของเรา และด้วยสำนึกในบุญคุณนี้ ข้าพเจ้าจึงหวังว่าการบริจาคผลงานชิ้นนี้

คงเพียงพอที่จะช่วยให้เราทั้งหลายเพียรพยายามปลุกฝังแบบอย่างที่ดีในตนเองและผู้อื่น

ข้าพเจ้าขอขอบคุณอย่างสุดซึ้งต่อ คุณแอนนา คุณซ์ มารดาของข้าพเจ้าที่ชักนำข้าพเจ้าให้ไปสู่การกำเนิดทางจิตวิญญาณ ข้าพเจ้าซาบซึ้งอย่างมากต่อการสนับสนุนของคุณจอห์นสามีของข้าพเจ้าในการกระตุ้นให้ข้าพเจ้าทำหนังสือเล่มนี้ได้สำเร็จ ข้าพเจ้าขอขอบคุณคุณเจอร์มี ฟ็อกซ์ และคุณแมเรียน ฮอฟแมน ที่ได้ช่วยทบทวนให้เป็นอย่างดี

รายละเอียดและหัวข้ออ้างอิงตลอดจนผู้แต่งและผู้จัดพิมพ์ปรากฏอยู่ในบรรณานุกรมท้ายหนังสือพร้อมคำประกาศขอบคุณจากข้าพเจ้าต่อท่านเหล่านั้นที่อนุญาตให้ข้าพเจ้าใช้อ้างอิง หากปราศจากแหล่งข้อมูลและสิ่งพิมพ์เหล่านี้ ย่อมเป็นไปได้ที่จะประมวลเรื่องราวเหล่านี้ ขอขอบคุณอย่างเหลือล้นต่อผู้ที่เอื้อเฟื้อหลายท่านที่สละเวลาและความรักในการบันทึกประสบการณ์ส่วนตัวให้แก่อนุชนรุ่นต่อไป

แอนนามารี เค ฮอนโนล

*สวามอร์ รัลเพนซิลเวเนีย
พ.ศ. 2525 (ค.ศ. 1982)*

คำนำ

ฉบับแก้ไขปี พ.ศ. 2534 (ค.ศ. 1991)

[Preface to the 1991 Revised Edition]

นับตั้งแต่มีการตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2525 (ค.ศ.1982) เป็นต้นมา "เรื่อง
ราวๆ" เกี่ยวกับพระชนม์ชีพของพระอภัยมณีได้กลายเป็นแหล่งข้อมูลที่
อุดมไปด้วยความรักสำหรับผู้อ่าน ครั้งนี้เป็นการพิมพ์ครั้งที่สาม ผู้ประมวล
เรื่องราวๆ ได้เพิ่มเติมเรื่องสั้นอีกสามสิบเรื่องลงไปด้วย ทำให้หมายเลข
อ้างอิงครั้งแรกต้องเปลี่ยนตาม แต่เรื่องราวทั้งหมดจากการพิมพ์ที่ผ่านมา
ยังคงอยู่ครบในเล่มนี้ ไม่มีการตัดเรื่องใดเรื่องหนึ่งออกไป แต่มีการเพิ่ม
ดรรชนีเพื่อให้ผู้อ่านได้ค้นหาเรื่องราวที่เขาชื่นชอบได้ง่ายขึ้น

ผู้จัดพิมพ์

อีกรฟอर्ड

พ.ศ. 2534 (ค.ศ. 1991)

บทนำ [Introduction]

ต่อไปนี้เป็นเค้าโครงหลักของเรื่องราวโดยย่อของคุณลักษณะบางประการเกี่ยวกับพระชนม์ชีพของพระอับดุลบาฮา จุดมุ่งหมายหลักก็เพื่อให้ผู้อ่านที่ยังไม่คุ้นเคยกับเรื่องราวของพระองค์ และเป็นข้อมูลเบื้องต้นหลังเพิ่มเติมบางอย่างที่เป็นประโยชน์ให้กับผู้ที่เห็นความสำคัญของเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงชีวิตของพระองค์

พระอับดุลบาฮาประสูติที่กรุงเตหะรานก่อนเที่ยงคืนเล็กน้อยของวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844) ซึ่งเป็นคืนเดียวกันกับที่พระบ็อบ ^[10] ทรงประกาศศาสนาแก่มุลลา ฮุสเซน ผู้ซึ่งเป็นสาวกคนแรกของพระองค์ที่เมืองชีราซ พระอับดุลบาฮาทรงประสูติในตระกูลชาวอิหร่านที่มั่งคั่ง พระอัยกา(ปู่)ของพระองค์เป็นรัฐมนตรีประจำรัฐ

หลังจากที่พระองค์ประสูติได้ไม่นาน พระบิดาของพระองค์คือ พระบาฮา อุลลาห์ทรงได้รับพระราชสารจากพระบ็อบซึ่งเป็นพระผู้ทรงได้รับมอบหมายพระราชศาสนิกิจจากพระผู้เป็นเจ้า พระบาฮาอุลลาห์ทรงยอมรับพระบ็อบในทันทีและทรงเป็นหนึ่งในสาวกที่ให้การสนับสนุนมากที่สุด ในไม่ช้าการตัดสินใจพระทัยยอมรับและสนับสนุนพระบ็อบก็นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสถานการณ์อย่างมากแก่ทุกคนในครอบครัว

หลังจากที่พระบ็อบถูกประหารอย่างน่าสลดใจในปี พ.ศ. 2393 (ค.ศ. 1850) บาบีสตานิคน (สาวกของพระบ็อบ) สองคนพยายามลอบสังหารพระเจ้าชาห์อันเนื่องมาจากความทุกข์ใจอย่างมหันต์และต้องการให้พระองค์ทรงรับผิดชอบต่อการสวรรคตของพระบ็อบ การลอบสังหารนี้ทำให้บรรดาผู้ต้องสงสัยว่าเป็นสาวกของพระบ็อบต้องประสบกับการกระทำที่โหดเหี้ยมทารุณและความคลุมคลั่งอย่างผิดธรรมดาทั่วทั้งประเทศอิหร่าน ซึ่งในตอนนั้นพระอับดุลบาฮาทรงมีพระชนมายุเพียงเก้าพรรษา ในขณะที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงถูกคุมขังในคุกใต้ดินที่กรุงเตหะราน บ้านของพระองค์ถูกปล้น 'ครอบครัวของพระองค์ถูกบังคับให้ต้องไปหลบซ่อนอยู่ในเมืองหลวง ชีวิตของทุกคนในครอบครัวไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ระหว่างที่ถูกคุมขังนี้ พระบิดาของพระอับดุลบาฮาทรงฝัน และในความฝันนั้นทำให้พระองค์ทรงตระหนักว่าพระองค์คือพระผู้เสด็จมาตามพันธสัญญาซึ่งพระบ็อบได้ทรงสัญญาไว้ว่าเป็นพระผู้ทรงได้รับการกำหนดให้เป็นผู้ไถ่บาปโลก พระอับดุลบาฮาทรงเล่าเหตุการณ์ในวันที่พระองค์ได้ทรงไปเยี่ยมพระ

บาฮาอุลลาห์ว่า "....วันหนึ่งพระอับดุลบาฮาทรงได้รับอนุญาตให้ไปที่ลาน
คุกเพื่อเยี่ยมพระบิดาผู้เป็นที่รัก ในช่วงเวลาที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงออกมา
เพื่อออกกำลังกายประจำวัน พระองค์ทรงดูเปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าตกใจ พระองค์
ทรงพระประชวรหนักมากจนแทบจะเคลื่อนไหวไม่ได้ พระเกศา (ผม) และ
พระมัสสุ (หนวดเครา) รุงรังยุ่งเหยิง พระศอ (คอ) มีแผลบวมจากการถูกกด
ทับจากปลอกคอเหล็กที่หนักอึ้ง พระวรกายของพระองค์งอกลงด้วยน้ำหนัก
ของโซ่เหล็กที่ล่ามพระองค์อยู่ ภาพนั้นฝังใจเด็กน้อยที่อ่อนไหวอย่างไม่มีวัน
ลืมเลือน"^[11] ในช่วงเวลานี้เองที่พระอับดุลบาฮาทรงประสบกับเหตุการณ์
ประหัตประหารครั้งแรกด้วยตัวของพระองค์เอง โดยที่พระองค์ทรงถูกกลุ่ม
เยาวยชนไล่ขว้างก้อนหินใส่เพราะเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นบาบีสถานิกชน"

เมื่อสอบสวนจนได้ผลเป็นที่ยอมรับว่าพระบาฮาอุลลาห์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์
กระนั้นพระองค์ก็ยังคงทรงถูกเนรเทศออกจากแผ่นดินถิ่นกำเนิด ต้องทรง
เดินทางไปกรุงแบกแดดพร้อมกับครอบครัวในปี พ.ศ. 2396 (ค.ศ. 1853)
และได้ทรงพำนักอยู่ที่เมืองนี้เป็นเวลาสิบปี การเดินทางเป็นไปด้วยความ
ยากลำบากเนื่องจากอยู่ในช่วงฤดูหนาวและมีเสบียงไม่เพียงพอ ส่วนพระ
บิดาของพระอับดุลบาฮาที่ทรงป่วยจากการถูกคุมขัง ในขณะที่พระมารดาของ
พระองค์ก็กำลังตั้งครรรภ์ นิ้วหัวแม่เท้าของพระอับดุลบาฮาถูกหิมะกัดถึงสอง
ครั้งและพระองค์รู้สึกถึงผลของความเจ็บปวดนี้ตลอดชั่วพระชนม์ชีพของ
พระองค์

ระหว่างที่ทรงพำนักอยู่ที่กรุงแบกแดด บาบีสถานิกชนกลับทวีจำนวนมากขึ้น
ส่วนใหญ่เป็นผู้ลี้ภัยที่หนีการถูกประหัตประหารจากเปอร์เซีย พระบาฮา
อุลลาห์ทรงปลื้มพระองค์ไปยังที่รกร้างห่างไกลเหมือนกับพระศาสดาองค์อื่น
ๆ ที่ทรงเสด็จมาเพื่อวางรากฐานศาสนาต่าง ๆ ในโลก ครั้งนี้พระองค์ทรง
พำนักอยู่ในถิ่นทุรกันดารบนเทือกเขาในแคว้นเคอร์ดิสถานเป็นเวลาสองปี ไม่
มีใครทราบแหล่งพำนักของพระองค์ ในช่วงเวลานี้เองที่พระอับดุลบาฮา
บุตรชายองค์โตของพระบาฮาอุลลาห์ ทรงทำทุกอย่างเกินวัยเด็กในการ
ช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และเป็นความหวังแก่พระมารดาและครอบครัวของ
พระองค์

ในช่วงที่พระบาฮาอุลลาห์เสด็จกลับมาสู่ครอบครัวของพระองค์ พระองค์ทรง
กลายเป็นพระผู้ทรงมีชื่อเสียงในด้านความศักดิ์สิทธิ์และทรงพระปรีชาญาณ
นอกจากบาบีสถานิกชนแล้วยังมีผู้คนอื่น ๆ เข้ามาห้อมล้อมเพื่อขอเข้าเฝ้า
พระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ บางคนมาด้วยใจศรัทธา อีกส่วนหนึ่งมาเพราะอยากรู้
อยากเห็น พระอับดุลบาฮาทรงรับหน้าที่เพิ่มขึ้นด้วยการพบปะประชาชนที่มา
เฉพาะผู้ที่มีความจริงใจเท่านั้นที่พระองค์ทรงเลือกให้เข้าเฝ้าพระบิดาของ

พระองค์ พระอับดุลบาฮาทรงคบหาสมาคมกับบรรดาผู้คงแก่เรียน ผู้ซึ่งยกย่องในความรอบรู้ของพระอับดุลบาฮา และเมื่อพวกเขาทูลถามพระองค์ว่า ทรงได้รับความรู้เช่นนี้มาจากที่ใด พระอับดุลบาฮาทรงตอบอย่างเรียบง่ายว่า "...จากพระบิดาของข้าพเจ้า"

ไม่นานหลังจากเดินทางถึงกรุงแบกแดด พระบาฮาอุลลาห์ตรัสเป็นการส่วนพระองค์กับพระอับดุลบาฮาเกี่ยวกับการเปิดเผยของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อพระองค์ พระอับดุลบาฮาทรงเชื่อพระองค์ในทันที ในปี พ.ศ. 2406 (ค.ศ. 1863) ก่อนหน้าที่จะทรงถูกเนรเทศต่อไปยังกรุงคอนสแตนติโนเปิล (ปัจจุบันคือกรุงอิสตันบูล) ได้เพียงเล็กน้อย พระบาฮาอุลลาห์ทรงเปิดเผยพระศาสนกิจของพระองค์ที่สวนเรชวานต่อบรรดาบาบีสตริกชนซึ่งมาชุมนุมกันเพื่อกล่าวคำอำลาและรับทราบข่าวการถูกเนรเทศครั้งต่อไปพร้อมทั้งผู้ที่จะร่วมเดินทางไปกับพระองค์ว่าพระองค์คือพระผู้ทรงเสด็จมาไถ่บาปโลกตามคำสัญญาของทุกศาสนาในโลกและเป็นพระองค์เดียวกันกับที่ได้ประกาศโดยพระบ็อบ

หลังจากที่พำนักอยู่ในกรุงคอนสแตนติโนเปิลได้เพียงสี่เดือน ทั้งหมดก็ถูกเนรเทศต่อไปยังเมืองเอเดรียโนเปิล (ปัจจุบันคือเมืองเอดิร์เน) เป็นเวลาอีกห้าปี ณ เมืองนี้พระบาฮาอุลลาห์ทรงส่งสารประกาศพระราชศาสนกิจของพระองค์ต่อบรรดาผู้นำต่าง ๆ ทั่วโลก และต่อนักบวชและประชาชนทั่วไป ปัจจุบันสารอันมีชื่อเสียงเหล่านี้ได้มีการรวบรวมไว้เป็นชุด

และท้ายที่สุดในปี พ.ศ. 2411 (ค.ศ. 1868) ทั้งหมดก็ถูกเนรเทศอีกครั้งที่สี่ ครั้งนี้จุดหมายปลายทางคือเมืองอัคคาซึ่งในขณะนั้นนับเป็นเมืองหนึ่งของดินแดนปาเลสไตน์(ปัจจุบันคือประเทศอิสราเอล)เมืองนี้แสนจะสกปรกและเต็มไปด้วยโรคภัย สองปีแรกทั้งหมดถูกกักขังใน "คุกที่ทรหดที่สุด" และอีกเจ็ดปีต่อมายังถูกกักบริเวณในสภาพที่ยังเป็นนักโทษในบ้านภายในเขตกำแพงเมือง ในช่วงเวลานี้เองที่พระอับดุลบาฮาทรงสมรส

นับตั้งแต่ที่พระองค์และบรรดาผู้ติดตามได้มาถึงเมืองอัคคาแล้วนั้น พระบาฮาอุลลาห์ทรงฟังพาพระอับดุลบาฮามากขึ้นเรื่อย ๆ ในการติดต่อกับข้าราชการและประชาชนทั่วไป พระองค์มักจะทรงเรียกพระอับดุลบาฮาว่า "ท่านนาย" จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2420 (ค.ศ. 1877) ความเคารพและความชื่นชมของผู้คนต่อพระบาฮาอุลลาห์และท่านนายได้ทวีมากยิ่งขึ้น ทั้ง ๆ ที่กลุ่มนักโทษนี้ควรจะถูกกักกันอย่างเข้มงวดเป็นทางการ ผู้ว่าการฯ กลับอนุญาตให้พระบาฮาอุลลาห์และครอบครัวย้ายออกไปพำนักที่นอกตัวเมือง ซึ่งในที่สุดแล้วก็

ได้กลายเป็นสถานที่ที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงสวรรคตในคฤหาสน์บาห์ลีในปี พ.ศ. 2435 (ค.ศ. 1892)

ในพินัยกรรมของพระบาฮาอุลลาห์ทรงระบุให้พระอับดุลบาฮาเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณ เป็นผู้ที่บาไฮทุกคนควรหันไปขอคำแนะนำ พระอับดุลบาฮาทรงเป็นเพียงผู้เดียวที่สามารถตีความคำสอนของพระบิดาของพระองค์ พระอับดุลบาฮาทรงเป็น "พระผู้เป็นแบบอย่างที่สมบูรณ์ของผู้ศรัทธาในศาสนาของพระองค์" และเป็น "พระผู้เลี้ยงฝูงแกะของพระองค์" ชุมชนบาไฮซึ่งเปรียบดั่งเด็กกำพร้าต้องหันไปหาพระองค์ นึกถึงพระองค์เพื่อบรรเทาทุกข์ เพื่อขอคำแนะนำ เพื่อยึดพระองค์เป็นหลัก และเป็นพระผู้ทรงคำจุนช่วยเหลือ ^[12]

นาเศร่าที่น้องชายต่างมารดาของพระอับดุลบาฮาพร้อมญาติสนิทอีกจำนวนหนึ่งมีความอิจฉาที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงทำพินัยกรรมยกตำแหน่งอันสูงส่งแก่พระอับดุลบาฮา ความริษยานั้น "....รุนแรงเฉกเช่นเดียวกับที่ความดีเลิศของโจเซฟกลายเป็นประกายที่ลุกไหม้อยู่ในหัวใจของพี่ชาย เหมือนกับไฟสมอกเคนที่กระตุ้นให้เขาสังหารอาเบล"^[13] ผู้เป็นน้องชาย ความอิจฉาริษยานี้มีอาจก่อความแตกแยกอย่างถาวรในชุมชนบาไฮได้ แต่ก็ทำให้พระอับดุลบาฮาทรงตกอยู่ในความทุกข์ทรมานดังปรากฏในบางเรื่องต่อไปนี้

ช่วงสองสามปีก่อนหน้าศตวรรษที่สิบเก้าจะสิ้นสุดลง พระอับดุลบาฮาทรงเริ่มส่งครูสอนศาสนาไปยังประเทศอเมริกาและตะวันออก ในช่วงรอยต่อระหว่างศตวรรษที่สิบเก้าและยี่สิบนั้น ได้มีผู้แสวงบุญจากโลกตะวันตกหลังไหลไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องหลายระลอกจนกระทั่งก่อให้เกิดสงครามโลกครั้งหนึ่ง

ได้เกิดกบฏยังเติร์กขึ้นในปี พ.ศ. 2451 (ค.ศ. 1908) ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้ทำให้นักโทษทางการเมืองและทางความเชื่อในศาสนาของอาณาจักรออตโตมานต่างได้รับอิสรภาพ นับเป็นจุดหันเหอีกครั้งหนึ่งในพระชนม์ชีพของพระอับดุลบาฮา ด้วยเหตุนี้หลังจากที่ได้ทรงถูกกักขังเป็นเวลาถึงสี่สิบปีในดินแดนปาเลสไตน์ พระอับดุลบาฮาจึงทรงมีเสรีภาพในการเคลื่อนไหวและทรงสามารถวางแผนเดินทางระยะยาวไปยังยุโรปและอเมริกาช่วงปี พ.ศ. 2454 (ค.ศ. 1911) และระหว่างปี พ.ศ. 2455-2456 (ค.ศ. 1912-1913) เพื่อประกาศศาสนาและปาฐกถาพระธรรมคำสอนของพระบิดาของพระองค์

คุณหญิงบลูมฟิลล์ ซึ่งพระอับดุลบาฮาทรงพำนักอยู่ด้วยในบ้านที่กรุงลอนดอน บันทึกเหตุการณ์บ่งชี้ถึงความน่าสนใจของการไปเยือนชาติ

ตะวันตกของพระองค์ไว้ว่า "บรรดาผู้มาแสวงบุญ แยกที่มาพักและผู้มาเข้าเฝ้าต่างจดจำวันเหล่านี้ หูของเราได้ยินแต่เสียงฝีเท้าที่มาจากทุกประเทศทั่วโลก ตลอดเวลาของทุกวันจะมีคนหลังไหลเป็นขบวนอย่างไม่ขาดสาย"

ในบรรดาผู้มาเข้าเฝ้ามีรัฐมนตรี พระสอนศาสนา ผู้คงแก่เรียนในซีกโลกตะวันออก นักศึกษาเรื่องเหนือธรรมชาติ คนทำงานทั่วไป และผู้สนใจทางด้านเวทมนต์คาถา ศาสนิกชนแองกลิกัน ศาสนิกชนคาทอลิก พระนิกายโปรเตสแตนต์ นักเทววิทยา ชาวฮินดู นักวิทยาศาสตร์ชาวคริสเตียน ชาวมุสลิม ชาวพุทธ และชาวโซโรแอสเตเรียน รวมทั้งนักการเมือง แพทย์ เจ้าหน้าที่หน่วยบรรเทาทุกข์ นักประชาสัมพันธ์ นักเรียกร้องสิทธิเพื่อสตรี นักหนังสือพิมพ์ นักประพันธ์ กวี หมอชาวบ้าน ช่างตัดเสื้อ สตรีสูงศักดิ์ ศิลปิน ช่างศิลป์ คนยากจนที่ไม่มีงานทำ พ่อค้าที่มั่งคั่งร่ำรวย คณะทำงานด้านศิลปะการละคร นักดนตรี บุคคลที่มาเหล่านี้ไม่มีใครใดต่ำต้อยหรือสูงเกินกว่าที่จะได้รับความเห็นอกเห็นใจจากพระผู้ทรงสื่อสารที่ทรงความศักดิ์สิทธิ์ผู้นี้ พระผู้ซึ่งอุทิศทั้งพระชนม์ชีพเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ^[14]

ด้วยเหตุนี้ ในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) หลังจากที่ได้ทรงไปเยือนกรุงลอนดอน กรุงปารีส และประเทศอียิปต์ในช่วงฤดูหนาว แม้ว่าพระอับดุลบาฮาทรงมีสุขภาพไม่ค่อยดีนักและมีพระชนมายุย่างเข้า 68 พรรษาแล้ว แต่พระองค์ก็ได้ทรงประกอบศาสนกิจในการประกาศข่าวสารของพระบาฮาอุลลาห์ตรงตามกำหนดที่ได้วางไว้ พระองค์ได้ทรงออกจากชายฝั่งหนึ่งไปสู่อีกชายฝั่งหนึ่งของประเทศสหรัฐอเมริการวมทั้งทางตอนเหนือของประเทศแคนาดาด้วย มีเมืองนิวยอร์กเพียงเมืองเดียวเท่านั้นที่พระองค์ทรงปาฐกถาธรรมต่อสาธารณชน และได้ทรงไปเยี่ยมสถานที่ต่าง ๆ จำนวนไม่ต่ำกว่าห้าสิบห้าแห่ง เช่น ที่สมาคมสันติภาพ พระองค์ได้ทรงปาฐกถาธรรมต่อศาสนิกชนที่ชุมนุมกันในโบสถ์ของศาสนาคริสต์และศาสนายิว ที่วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่องค์กรประชาสงเคราะห์และองค์กรการกุศลต่าง ๆ ทรงแสดงพระธรรมต่อสมาชิกกลุ่มจริยศาสตร์ บุคคลจากศูนย์ความคิดใหม่ กลุ่มที่สนใจด้านอภิปรัชญา สมาคมสตรี สมาคมด้านวิทยาศาสตร์ กลุ่มทำงานด้านภาษาเอสเปรันโต นักเทววิทยา กลุ่มมอรมอน กลุ่มผู้ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวสี ผู้แทนจากประเทศซีเรีย อามาเนีย กรีซ จีน และชุมชนชาวญี่ปุ่น ทั้งหมดนี้ได้รับเชิญไปร่วมชุมนุมกันอย่างมีชีวิตชีวาต่อหน้าพระอับดุลบาฮา ต่างก็ได้รับโอกาสพิเศษในการรับฟังพระธรรมคำสอนของพระบิดาของพระองค์ บทนาในหน้าหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ รายงานเกี่ยวกับปาฐกถาธรรมของพระองค์ ต่างยกย่องชื่นชมวิสัยทัศน์อันกว้างไกลและคุณลักษณะแห่งข้อเรียกร้องของพระองค์อย่างไม่ซีกเข้าไว้ดังนี้" ^[15] ไม่ธรรมดาอย่างยิ่งเมื่อเราตระหนักว่าพระองค์ทรงแสดง

ปาฐกถาธรรมต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรกจากธรรมาสันนิบาตในโบสถ์ซิดดีเท็มเพิล ในกรุงลอนดอนเมื่อปีก่อน พระองค์จะทรงเดินทางต่อไปตามหมายกำหนดการอันต่อเนื่องยาวนานในทวีปยุโรปให้เสร็จสิ้นก่อนช่วงเดินทางกลับไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ เรื่องสั้นหลาย ๆ เรื่องที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้ มีจุดเริ่มต้นมาจากการเดินทางอันเป็นประวัติศาสตร์ของพระองค์ในซีกโลกตะวันตก และการปาฐกถาธรรมหลายเรื่องในโอกาสเหล่านั้นได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือ เช่น สนทนาที่กรุงปารีส หนังสือพระอับดุลบาฮาในกรุงลอนดอน พระอับดุลบาฮาในแคนาดา และในหนังสือ *ส่งเสริมสันติภาพสากล 2* เล่ม ที่ประกอบไปด้วยบทความปาฐกถาธรรมในประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดาจำนวนหนึ่งร้อยสามสิบเก้าตอน

หลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ผู้แสวงบุญต่างหาทางไปปาเลสไตน์เพื่อเข้าเฝ้าท่านนาย ซึ่ง ณ เวลานั้นพระองค์ทรงพำนักอยู่ที่บ้านเชิงเขาคาร์เมลในเมืองไฮฟา ไม่ไกลจากพระสถูปของพระบ็อบมากนัก

ในปี พ.ศ. 2463 (ค.ศ. 1920) พระอับดุลบาฮา ทรงได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ระดับอัศวินจากราชอาณาจักรเพื่อเป็นเกียรติประวัติเป็นการประกาศพระกิตติคุณของพระองค์ที่ได้ทรงบรรเทาทุกข์แก่ชาวเมืองปาเลสไตน์ในช่วงอดอยากยากเข็ญที่เกิดขึ้นระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1

พระอับดุลบาฮายังคงทรงจดจ่ออยู่กับการตอบจดหมายจำนวนมากที่มาจากทั่วโลก กล่าวกันว่าพระองค์ทรงตอบจดหมายมากถึงเก้าสิบฉบับในหนึ่งวัน จากพลบค่ำจนถึงรุ่งสว่างตามลำพังในห้องนอน เนื่องจากศาสนกิจของพระองค์นั้นมากจนไม่สามารถทำงานอื่นได้ในระหว่างวัน ^[16] ศูนย์กลางแห่งโลกได้เก็บรักษาต้นฉบับจดหมายของพระองค์จำนวนมากกว่า 19,000 ฉบับ

หนึ่งในผลงานอันโดดเด่นจากการเดินทางไปเยือนประเทศต่าง ๆ ในซีกโลกตะวันตก ก็คือจดหมายที่ส่งเป็นชุดไปยังศาสนิกชนชาวอเมริกันที่รู้จักกันในนาม *ธรรมจาริกแห่งแผนงานสวรรค์* โดยมีเนื้อหาของแผนการสอนศาสนาในอนาคตที่มีจุดมุ่งหมายให้สถาปนาศาสนาบาไฮขึ้นทั่วโลก

นอกเหนือจากบริบทในพระชนม์ชีพอันทรงคุณค่าสูงสุดดังกล่าวของพระองค์แล้ว ยังมีอะไรอีกนอกเหนือจากที่เป็นผลสำเร็จหลัก ๆ ของพระอับดุลบาฮาอย่างแรกคือพระองค์ทรงธำรงรักษาไว้ซึ่งความสามัคคีของชุมชนบาไฮทั่วโลก ไม่เพียงแต่ในช่วงพระชนม์ชีพของพระองค์เท่านั้นแต่รวมถึงอนาคตด้วย ด้วยคำสั่งเสียอันชัดเจนที่ระบุไว้ในพินัยกรรมของพระองค์ เอกสารที่มีความหมายสำคัญอย่างยิ่งจึงได้บังเกิดขึ้น มีเนื้อหาที่กำหนดกระบวนการ

ขับเคลื่อน^[17] ของโครงสร้างทางการบริหารศาสนาที่จะได้รับการพัฒนา ภายหลังจากที่พระองค์สวรรคตไปแล้ว พระองค์ทรงลงมือทำงานที่ดูเหมือนแทบจะเป็นไปไม่ได้ คือการเคลื่อนย้ายพระธาตุของพระบ็อบตามพระบัญชาของพระบาฮาอุลลาห์จากประเทศอิหร่านสู่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ทรงบรรจุพระธาตุลงในพระสถูปบนไหล่เขาคาร์เมล ณ จุดที่พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงกำหนดไว้ พระองค์ทรงริเริ่มให้มีการก่อสร้างสักการสถานสองแห่งแรก คือที่ประเทศรัสเซียในเตอร์กิสถาน แห่งที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา พระองค์ทรงเตือนผู้นำต่าง ๆ ของโลกตลอดจนนักคิดทั้งหลายให้เห็นอันตรายรอบด้านและอุปสรรคที่จะขัดขวางสันติภาพมิให้เกิดขึ้นในโลก และทรงขอให้เขาเหล่านั้นวางมาตรการตามที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงระบุไว้เพื่อให้สันติภาพเกิดขึ้นด้วยการสถาปนาระบบโลกใหม่

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงสวรรคตในปี พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921) นั้นมีผู้คนกว่าหนึ่งหมื่นคนซึ่งเป็นตัวแทนจากหลากหลายเชื้อชาติ ต่างชั้นวรรณะ และต่างศาสนาได้มาร่วมไว้อาลัยพระอับดุลบาฮาเป็นครั้งสุดท้าย พิธีฝังพระศพของพระองค์ " มีลักษณะที่ชาวเมืองไฮฟาหรือปาเลสไตน์เองไม่เคยประสบพบเห็นมาก่อน ความรู้สึกที่ชาวเมืองมีต่อพระอับดุลบาฮานั้นล้าลึกจนดึงดูดให้ผู้คนจำนวนหลายพันคนเข้ามารวมตัวกันเพื่อไว้อาลัยแก่พระองค์

"ข้าหลวงใหญ่แห่งเมืองปาเลสไตน์ เซอร์ เฮอเบิร์ต แชมมวอล ผู้ว่าการกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ว่าการเมืองโพนิเซีย ข้าราชการระดับหัวหน้าของรัฐบาล กงสุลจากประเทศต่าง ๆ ประชาชนชาวเมืองไฮฟา ผู้นำชุมชนศาสนาต่าง ๆ บุคคลสำคัญจากเมืองปาเลสไตน์ ยิว คริสเตียน มุสลิม อียิปต์ กรีก เดิร์ก เคอร์ดิส และกลุ่มเพื่อนจำนวนมากจากอเมริกา ยุโรป และเพื่อนชาวพื้นเมืองซึ่งมีทั้งบุรุษ สตรี และเด็ก ผู้คนทุกระดับชั้นรวมทั้งหมดประมาณหนึ่งหมื่นกว่าคนต่างมาร่วมไว้อาลัยจากการสูญเสียพระผู้ทรงเป็นที่รักยิ่งของพวกเขา" [18]

ชีวพระชนม์ชีพของพระองค์ในการรับใช้อย่างทุ่มเทแต่พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ ซึ่งนั่นก็คือการรับใช้พระศาสดาองค์ล่าสุดซึ่งก็คือพระบาฮาอุลลาห์ที่เสด็จมาสั่งสอนมนุษยชาติ และการรับใช้ต่อมนุษยชาติ จุดหมายท้ายสุดอันสูงส่งของมนุษยชาตินั้นเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงกล่าวยืนยันถึงอย่างไม่หยุดหย่อน ชีวิตที่โดดเด่นอย่างไม่ธรรมดาของพระองค์นั้นเป็นเพราะคำพูดและการกระทำของพระองค์มีความสอดคล้องกัน ชีวิตของพระองค์จึงมีความสำคัญต่อโลกอย่างสูงสุดเป็นประวัติการณ์ ไม่เพียงแต่ในด้านบทบาทการสถาปนา การเปิดเผยพระธรรมครั้งล่าสุดของพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์เท่านั้น แต่ยังมีชีวิตที่เป็นแบบอย่างและคำสั่งสอนของพระองค์ยังคงเป็นแรงบันดาลใจต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของบาไฮศาสนิกชนจำนวนมากนับล้าน ๆ คนที่กำลังเพิ่มจำนวนขึ้น

ทั่วโลก ทั้งยังทรงเป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบทั้งในด้าน “ศาสนศิลป์แห่งการดำเนินชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์” และทรงเป็น “ที่พึ่งพิงของมนุษยชาติ” [19]

เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตของพระอับดุลบาฮาให้มากยิ่งขึ้น ขอให้ผู้อ่านอ่านประวัติเฉพาะส่วนที่อ้างอิงเกี่ยวกับอัตชีวประวัติของพระอับดุลบาฮาซึ่งเขียนโดย H. M. Balyuzi และส่วนที่ตรงกันในหนังสือ *God Passes By* โดยท่านศาสนภิบาลของศาสนาบาไฮ ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ซึ่งเป็นหลานชายของพระอับดุลบาฮา รายละเอียดหนังสืออื่นๆ อยู่ในบรรณานุกรมท้ายเล่ม

บทที่ 1 หัวใจที่บริสุทธิ์ของพระองค์ [His Pure Heart]

"วันนี้ งานเร่งด่วนที่สุดที่ต้องทำ คือ งานชำระลักษณะนิสัยให้บริสุทธิ์ งานปฏิรูปศีลธรรม การแก้ไขความประพฤติ"^[20]

พระอับดุลบาฮา

"หัวใจที่บริสุทธิ์ คือ หัวใจที่ตัดออกจากอัตตาอย่างสิ้นเชิง การไม่เห็นแก่ตัว คือการทำตัวเองให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง"^[21]

พระอับดุลบาฮา

การไม่เห็นแก่ตัว [Selflessness]

1

ที่เรือนจำวอนด์สเวิร์ธ พระอับดุลบาฮา (ท่านนาย) ได้ทรงเขียนในสมุดเยี่ยมว่า "คุณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือคุณแห่งอัตตา"^[22]

2

ตอนที่ศาสนิกชนบอกกับพระอับดุลบาฮาว่า พวกเขามีความสุขอย่างยิ่งที่เห็นว่า บัดนี้พระอับดุลบาฮาทรงเป็นอิสระแล้ว พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า

"อิสรภาพไม่เกี่ยวกับสถานที่ แต่เกี่ยวกับสภาวะ เรามีความสุขในทัศนสถานนั้น เพราะวันเวลาที่ผ่านไปเหล่านั้น ได้ใช้ไปในหนทางแห่งการรับใช้"

"สำหรับเราแล้ว เรือนจำคืออิสรภาพ"

"ความลำบาก คือการพักผ่อนของเรา"

"ความตาย คือชีวิต"

"การถูกเหยียดหยาม คือเกียรติยศ"

"ดังนั้น เราจึงเปี่ยมสุขตลอดเวลาที่ถูกจองจำนั้น"

"เมื่อบุคคลได้รับการปลดปล่อยจากคุณแห่งอัตตา เขาย่อมบรรลุถึงอิสรภาพที่แท้จริง เพราะอัตตาคือคุณอันยิ่งใหญ่ที่สุด"

"เมื่อมีการปลดปล่อย เขาก็จะไม่มีวันถูกคุมขังอีกต่อไป"

"หากบุคคลไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงอันเลวร้าย ไม่ยอมรับความน่าเบื่อด้วยความยินดีแล้ว บุคคลนั้นก็จะได้บรรลุอิสรภาพ"^[23]

3

ครั้งหนึ่ง มีคนถามพระอับดุลบาฮาว่า "ซาตานคืออะไร" พระองค์ทรงตอบเพียงสามคำว่า "การเน้นย้ำอยู่กับอดีตของตนเอง"^[24]

4

เมื่อครั้งที่นักข่าว *โกลบ (Globe)* ซึ่งมีที่ทำการอยู่ ณ กรุงนิวยอร์กไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาที่เมืองไฮฟา พระอับดุลบาฮาทรงให้ข้อความนี้กับเธอว่า "ขอให้ไปบอกกับศาสนิกชนของเราว่าพวกเขาไม่มีศัตรูที่จะต้องกลัว ไม่มีคู่อริที่จะต้องเกลียดชัง ศัตรูหนึ่งเดียวที่มนุษย์มี คือ ตัวตนของเขาเอง"^[25]

5

พระอับดุลบาฮาตรัสเกี่ยวกับความเห็นแก่ตัวไว้ว่า "การรักตัวเองเป็นลักษณะนิสัยที่แปลก เป็นหนทางไปสู่ความย่อยยับของบุคคลสำคัญจำนวนมากในโลกนี้ หากบุคคลผู้หนึ่งเปี่ยมล้นไปด้วยคุณลักษณะที่ดีงามทั้งหลายทั้งปวง แต่ถ้าเขาเป็นคนที่เห็นแก่ตัวแล้ว คุณธรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่ทั้งหมดก็จะเลือนหายไป และเขาก็จะตกต่ำลงในที่สุด"^[26]

6

สรรพนามบุรุษที่หนึ่งเอกพจน์ แทนจะไม่ได้เล็ดลอดเข้ามาในคำปราศรัยของท่านนายเลย ครั้งหนึ่งท่านนายทรงกล่าวกับกลุ่มเพื่อนในนครนิวยอร์กว่า ในอนาคตคำว่า "ฉัน" และ "ฉัน" และ "ของฉัน" จะถูกนับว่าเป็นคำหยาบ เป็นคำที่ศาสนาถือว่าพูดแล้วเป็นการดูหมิ่น ^[27]

คุณแล้ว เกิดซิงเกอร์ เล่าว่า วันหนึ่งเธอและคุณเจอร์จี ราลสตัน กำลังขับรถ โดยมีท่านนายทรงนั่งไปด้วย ดาทั้งสองของท่านนายปิด เห็นชัดว่าพระองค์กำลังทรงหลับอยู่ คุณแล้วและคุณเจอร์จี จึงคุยกันต่อเกี่ยวกับเรื่องของเธอทั้งสอง ทันใดนั้นดาของท่านนายก็เปิดขึ้น พระองค์ทรงหัวเราะและพูดว่า "โอ๊ะ โอ๊ะ ฉัน ฉัน ของฉัน ของฉัน นี่ต่างเป็นถ้อยคำของวายร้ายนี่"^[28]

7

ในปี พ.ศ. 2457 (ค.ศ. 1914) นิตยสาร *คริสเตียน คอมมอนเวลท์ (The Christian Commonwealth)* ได้เขียนบทความสรรเสริญพระอับดุลบาฮาไว้ว่า "เป็นบุญตาที่ได้เห็นพระคุณเจ้าซึ่งเป็นที่เคารพนับถือ พระผู้ทรงเป็นผู้นำของบาไฮศาสนิกชนที่กำลังเดินผ่านถนนแคบ ๆ ในเมืองเก่า(เมืองอัคคา) แห่งนี้ ที่ซึ่งใช้เป็นที่พำนักของพระองค์เป็นเวลาสี่สิบปีในฐานะนักโทษทางการเมือง ได้สังเกตเห็นการแสดงออกซึ่งความเคารพอย่างลึกซึ้งจากเจ้าหน้าที่ตุรกีและบรรดาทหารรักษาการณ์ตำแหน่งรอง ๆ ลงมาจากผู้ว่าการ

๗ ที่ได้มาเข้าเฝ้าและรับฟังพระธรรมของพระองค์อย่างตั้งใจและสม่ำเสมอ 'ท่านนาย' มิได้ทรงสอนผู้คนในประเทศซีเรียเหมือนดังที่พระองค์ทรงสอนในประเทศโลกตะวันตก [29] แต่พระองค์ทรงสอนพวกเขาให้กระทำแต่สิ่งที่ดีงาม เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทำประโยชน์ให้กับชาวมุสลิมและชาวคริสต์โดยถ้วนหน้า แม้ว่าพระอับดุลบาฮาทรงมีพระพลานามัยไม่ค่อยดีนัก แต่พระองค์ก็ยังคงทรงงานตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงคืน พระองค์ไม่เคยทรงพักหากมีสิ่งผิดที่จะต้องแก้ไขให้ถูกต้อง หรือเพื่อเป็นการบรรเทาความทุกข์ยากของผู้คนให้เบาบางลง ชาวคริสต์เดียนต่างยกย่องพระอับดุลบาฮา พระผู้ทรงมีแววตาอันเที่ยงธรรมและเอื้ออารีต่างเห็นว่าชีวิตที่เปี่ยมด้วยความน่าพิศวงที่ปราศจากความเห็นแก่ตัวของพระอับดุลบาฮาทำให้ชาวคริสต์เดียนทั่วโลกหวนรำลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์อย่างน่าเศร้าสลดใจจนไม่กางเขนบนเนินเขาอย่างไม่ลืมนึก [30]

8

วันหนึ่งในปี พ.ศ. 2451 (ค.ศ. 1908) ผู้แสวงบุญสองคนได้มีโอกาสร่วมรับประทานอาหารเที่ยงกับพระอับดุลบาฮา พระองค์ทรงถามผู้แสวงบุญทั้งสองคนว่า ดีใจไหมที่ได้มาที่เมืองอัคคา ทั้งสองมีความสุขไหม ทั้งสองตอบว่ามีความสุขที่ได้มาอยู่กับพระองค์ แต่มีความสุขเมื่อคิดถึงความผิดพลาดของตนเอง ท่านนายทรงตอบว่า "อย่าคิดถึงตัวเอง แต่จงคิดถึงความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้า การคิดเช่นนี้จะทำให้เจ้ามีความสุขเสมอ" จากนั้นพระอับดุลบาฮาก็ทรงเล่าเรื่องนกยูงของชาวอาหรับพร้อมกับรอยยิ้มว่า "นกยูงอิมเอิบใจเพราะมันไม่เคยก้มมองดูเท้าที่น่าเกลียดมากของมัน แต่กลับเฝ้ามองดูขนอันสวยงามสดงงามของตนเอง" [31]

9

มีเพียงท่านนายเท่านั้นที่ทรงตระหนักถึงสถานะของพระองค์เองที่ได้ทรงประทานโดยพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์ทรงสามารถกล่าวได้ และทรงกล่าวว่า "...จงมองดูเรา จงทำตามเรา จงเป็นอย่างที่เราเป็น จงอย่าคิดถึงตนเอง จงอย่าคิดถึงชีวิตของตนเอง ไม่ว่าจะกำลังกินหรือนอน ไม่ว่าจะกำลังมีความสุขสบาย ไม่ว่าจะกำลังมีสุขภาพดีหรือกำลังป่วยไข้ ไม่ว่าจะอยู่กับมิตรหรือศัตรู ไม่ว่าจะได้รับคำชมเชยหรือถูกตำหนิ จงอย่าใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้ จงมองดูเราและจงเป็นอย่างเรา เจ้าจะต้องตายจากความเป็นตัวของเจ้าเองและต้องตัดขาดจากโลก เพื่อที่ว่าเจ้าจะได้เกิดใหม่และได้เข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ จงมองดูเทียนว่ามันให้แสงสว่างอย่างไร เทียนนั้นทำให้หลังเป็นน้ำตาหยดรินไหลหยุดแล้วหยุดเล่าเพื่อให้เปลวไฟเปล่งประกายออกมา" [32]

10

ชีวิตของท่านนายมิได้มีศูนย์กลางอยู่ที่ตนเองแต่อยู่ที่พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงใส่ใจแต่ในสิ่งที่เป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าและในการเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงชอบให้มีการถ่ายภาพพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้เพื่อน ๆ ถ่ายก็เพียงเพื่อทำให้พวกเขามีความพอใจเท่านั้น พระองค์ทรงกล่าวว่า "การมีภาพถ่ายตัวเองคือการเน้นย้ำบุคลิกภาพ ซึ่งเปรียบเป็นเพียงแค่ตะเกียง และนั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญ นัยสำคัญที่แท้จริงก็คือแสงที่ลุกไหม้ภายในตะเกียงนั้นต่างหาก"^[33]

11

พระอับดุลบาฮาไม่ทรงกลัวความเจ็บ ที่จริงแล้ว พระองค์ทรงรู้คุณค่าของความเจ็บ ครั้งหนึ่งคุณสาวเวอร์ด โคลบี อีฟส์ เล่าว่า "ในตอนแรก พระองค์ทรงตอบผู้ถามด้วยความเจ็บ เป็นความเจ็บภายนอก พระองค์มักทรงให้กำลังใจด้วยการให้อีกฝ่ายพูดส่วนพระองค์ทรงเป็นผู้รับฟัง ไม่เคยมีความตึงเครียดที่เกิดจากใจจดจ่อกับคำตอบที่เตรียมไว้พร้อมจะพูด บ่อยครั้งที่ความกระวนกระวายใจนี้แสดงออกให้เห็นชัดเจนที่ผู้ฟังตอบแบบย่นย่อแต่ไม่ตรงประเด็นในทันทีที่มีโอกาส ^[34] คุณอีฟส์ ^[35] เล่าเรื่องที่น่าประทับใจเกี่ยวกับบาทหลวงอีกท่านหนึ่งซึ่งกำลังสัมภาษณ์พระอับดุลบาฮาเพื่อนำไปเขียนบทความเกี่ยวกับศาสนาบาไฮ คำถามของบาทหลวงท่านนี้ค่อนข้างยืดยาว แต่พระอับดุลบาฮาก็ทรงรับฟังอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย" พระอับดุลบาฮาทรงตอบคำถามส่วนใหญ่แค่พยางค์เดียว ด้วยอากัปกิริยาที่ผ่อนคลายและให้ความสนใจ "ความรักที่เปี่ยมไปด้วยความเข้าใจ" หลังไหลจากพระอับดุลบาฮาสู่วาทหลวงท่านนั้น คุณอีฟส์ก็ยิ่งกระวนกระวายใจ แต่อากัปกิริยาเช่นนี้มีได้เกิดกับท่านนาย พระอับดุลบาฮาทรงรับฟังแขกที่มาเยือนอย่างตั้งใจ จนในที่สุดหลังจากที่ผู้ถามได้เจียบลงสักครู่หนึ่ง พระอับดุลบาฮาจึงทรงกล่าวกับบาทหลวงท่านนั้นด้วยปฏิภาณและด้วยความรัก พระองค์ทรงใช้สรรพนามเรียกบาทหลวงว่า "ลูกรัก" ภายในห้านาทีบาทหลวงผู้นี้ก็ถ่อมตัวลงและได้กลายเป็น"ศิษย์ที่น้อมตนลงแทบพระบาทของพระอับดุลบาฮา จากนั้นพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นโอบกอดบาทหลวงด้วยความรักและนำเขาไปส่งที่ประตู พระอับดุลบาฮาทรงหยุดอยู่ ณ ธรณีประตู ทรงทอดสายตาไปที่กุหลาบช่อใหญ่ที่สวยงามของอเมริกา พระอับดุลบาฮาทรงพระสรวลด้วยเสียงที่ดัง แล้วน้อมกายลงรวบกุหลาบทั้งช่อขึ้นไว้ในวงแขน...และวางกุหลาบช่อขึ้นไว้ในอ้อมแขนของแขก ข้าพเจ้าไม่เคยลืมภาพบุรุษผู้สวมแว่นตามีผมขาวโพลนเหนือกุหลาบช่อใหญ่อันสวยงามเหล่านั้น เป็นทั้งความน่าพิศวง เจิดจรัสอ่อนโยนดังเนรมิต" ^[36]

12

วันหนึ่ง พระอับดุลบาฮาทรงเดินทางจากเมืองอัคคาสูเมืองไฮฟา พระองค์ทรงขอซื้อตั๋วที่นั่งรถมาโดยสาร ทำให้คนขับแปลกใจ เขาจึงพูดขึ้นว่า "ที่จริงแล้ว ใต้เท้าน่าจะนั่งรถมาส่วนตัวมากกว่า" ท่านนายทรงตอบปฏิเสธว่าไม่ต้องการ ขณะที่พระอับดุลบาฮาซึ่งทรงอยู่ในรถมาโดยสารนั้นเมื่อถึงเมืองไฮฟา หญิงชาวประมงที่ทุกข์ใจคนหนึ่งเข้ามาหาพระองค์ เธอกล่าวว่าวันนี้ทั้งวันเธอจับปลาไม่ได้เลยและตอนนี้ต้องกลับไปหาครอบครัวที่กำลังหิวโหยด้วยมือเปล่า ท่านนายจึงทรงมอบเงินห้าฟรังก์ให้เธอ จากนั้นพระองค์จึงทรงหันไปหาคนขับและทรงกล่าวกับเขาว่า "ท่านคงเห็นเหตุผลแล้วว่าเหตุใดเราจึงไม่นั่งรถมาส่วนตัว เหตุใดเราจึงไม่โดยสารชั้นหรูหรา เราจะนั่งชั้นหรูหราไปทำไมในเมื่อมีคนอีกมากมายยังอดอยากอยู่"^[37]

พระอับดุลบาฮาทรงเดินทางไปยังพิธีสถาปนาฐานันดรศักดิ์ระดับอัศวินแห่งสหราชอาณาจักร เมื่อวันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2463 (ค.ศ. 1920)

13

พระอับดุลบาฮาทรงเล่าเกี่ยวกับวันที่มีความสุขเมื่อครั้งที่พระองค์ยังทรงอยู่ในประเทศอิรักว่า "ครั้งหนึ่งตอนที่เราอยู่ที่กรุงแบกแดด เราได้รับเชิญไปยังบ้านของชายเก็บฟืนผู้ยากจนคนหนึ่ง อากาศในแบกแดดนั้นร้อนกว่าที่ประเทศซีเรียมากและวันนั้นก็ก็เป็นวันที่อากาศร้อนจัด แต่เราก็เดินเป็นระยะทางสิบสองไมล์ (ยี่สิบกิโลเมตร) เพื่อไปยังกระท่อมของชายผู้นั้น เมื่อไปถึง ภรรยาของเขาก็ทำขนมเล็ก ๆ น้อย ๆ จากบางส่วนของอาหารที่เตรียม

สำหรับให้เราได้รับประทานแต่เธอก็ทำมันใหม่ ขนมนั้นนั้นจึงดูดำเป็นก้อนแข็ง กระนั้นก็ดี การต้อนรับครั้งนั้นนับว่ายอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่เราเคยได้รับ” [38]

14

ระหว่างที่พระอับดุลบาฮาทรงพำนักอยู่ในประเทศอเมริกา ในช่วงวันท้าย ๆ บาไฮศาสนิกชนต่างกระตือรือร้นที่จะแสดงออกซึ่งความรักและความขอบคุณ ด้วยการถวายเงิน แต่พระอับดุลบาฮาทรงปฏิเสธ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เรายินดีที่เจ้าทั้งหลายได้ทำการรับใช้ และขอขอบใจในทุกสิ่งที่คุณทำให้เรา.....ตอนนี้เจ้าทั้งหลายต่างนำของขวัญมาให้สมาชิกในครอบครัวของเรา เราขอรับของขวัญทั้งหมดนี้ แต่ของขวัญที่ดีที่สุดคือความรักในพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งจะยืนยงดำรงอยู่ในคลังแห่งหัวใจ ของขวัญทางวัตถุคงอยู่เพียงชั่วขณะ ส่วนความรักของพระผู้เป็นเจ้านั้นคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ของขวัญเหล่านี้ต้องมี หีบกล่องและหิ้งเป็นที่เก็บรักษา ในขณะที่ความรักของพระผู้เป็นเจ้าจะเก็บรักษาอยู่ในคลังแห่งจิตใจและจะยังคงอยู่ตราบนิรันดร์ คงความเป็นอมตะตลอดกาลในทุกภพแห่งสวรรค์ ดังนั้น เราจึงขอส่งความรักของเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเป็นของขวัญที่มีคุณค่ามากที่สุดในบรรดาของขวัญทั้งปวงไปยังคนในครอบครัวของเรา ในบ้านของเราไม่มีใครสวมแหวนเพชร ไม่มีใครต้องการอัญมณีทับทิม บ้านนั้นไม่มีสิ่งเหล่านี้”

“อย่างไรก็ตาม เราได้รับของขวัญเหล่านี้จากเจ้า แต่ขอให้เจ้าเก็บรักษาไว้แล้ว ช่วยขายและส่งเงินที่ได้ไปสมทบกับกองทุนเพื่อสร้างสักการะสถาน” [39]

15

เพื่อนคนหนึ่งส่งผ้าขนสัตว์ไปให้ท่านนายเพื่อพระองค์จะได้มีเสื้อผ้าที่อบอุ่นไว้สวมใส่ แต่ท่านนายกลับตัดผ้าชิ้นนั้นแล้วเย็บเป็นหมวกจำนวนยี่สิบใบเพื่อแจกจ่ายให้แก่ชายชราในเมืองนั้น [40]

16

เมื่อใดก็ตามที่พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวเกี่ยวกับความสำคัญของการสอนศาสนาบาไฮ พระองค์ทรงกล่าวอย่างแน่นยำ และในพระประสงค์และพันธกรรมของพระองค์ทรงลิขิตว่า "ในบรรดาของขวัญทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือของขวัญแห่งการสอนศาสนา” [41]

"ศาสนิกชนของพระเยซูคริสต์ลืมนตนเองและสิ่งทั้งหลายทางโลก พวกเขาละทิ้งของรักของหวงและสมบัติทั้งปวง พวกเขาล้างมลทินจากอึดตาและกิเลสในตัว และด้วยการไม่ยึดติดอย่างสิ้นเชิง พวกเขาต่างแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง และยังคงอยู่กับการเชิญชวนประชาชาวโลกให้มาสู่แนวทางสวรรค์

จนในที่สุดพวกเขาก็ได้เปลี่ยนโลกให้เป็นอีกโลกหนึ่ง ขอให้บรรดาผู้ที่เป็นคนทำจริงจงทำตามแบบอย่างของเขาเหล่านั้น!”^[42]

ความอ่อนน้อมถ่อมตน [Humility]

17

ความอ่อนน้อมถ่อมตนของท่านนายทรงแสดงออกมาในหลาย ๆ ลักษณะ พระองค์ไม่ทรงต้องการมีชื่อเสียง ไม่ต้องการฐานันดรศักดิ์ใด ๆ ยกเว้นนาม “อับดุลบาฮา” ซึ่งมีความหมายว่า “คนรับใช้ของพระเจ้า” พระองค์ทรงห้ามผู้แสวงบุญหมอบลงแทบพระบาทของพระองค์ ช่วงแรกที่ทรงอาศัยอยู่ในเมืองอัคคา พระองค์ทรงทำอาหารเลี้ยงเพื่อนศาสนิกชนที่เป็นนักโทษร่วมกับพระองค์ และต่อมาเมื่อมีงานเลี้ยงต้อนรับผู้มาเยี่ยมที่โต๊ะอาหาร บางครั้งพระองค์ก็จะทรงบริการอาหารให้แก่แขกด้วยตัวพระองค์เอง “นับเป็นกิจวัตรที่พระองค์ทรงแนะนำบรรดาผู้ที่พระเจ้าภาพได้ทำตาม”^[43]

18

เมื่อครั้งที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงประทับอยู่ที่บาห์จี ส่วนพระอับดุลบาฮาทรงพำนักอยู่ที่เมืองอัคคา ท่านนายจะทรงไปเยี่ยมพระบิดาของพระองค์สัปดาห์ละครั้ง พระองค์ทรงโปรดการเดินทางด้วยเท้า เมื่อมีผู้ทูลถามว่า เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงรถม้าไปบาห์จี พระองค์ทรงตอบด้วยการถามกลับว่า “... เราเป็นใคร ที่จะกล้านั่งรถไปในสถานที่ที่พระเยซูคริสต์ผู้เป็นนายทรงเคยดำเนินอยู่ที่นั่น”^[44]

อย่างไรก็ตาม พระบิดาของพระองค์ทรงขอให้พระองค์ทรงนั่งรถม้า เพื่อที่จะทำตามคำขอของพระบาฮาอุลลาห์ พระอับดุลบาฮาจึงทรงนั่งรถม้าจากเมืองอัคคา แต่เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงเห็นคุณหาสน์ของพระบาฮาอุลลาห์ปรากฏในสายสายตา พระองค์จึงทรงลงจากรถม้า

พระบาฮาอุลลาห์ทรงเฝ้าคอยการมาถึงของพระอับดุลบาฮาที่หน้าต่างชั้นสอง และในทันทีที่สายพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นการเดินทางใกล้เข้ามาของพระอับดุลบาฮา พระองค์ก็จะทรงตีระฆังและทรงรับสั่งให้ครอบครัวออกไปรอรับพระอับดุลบาฮา

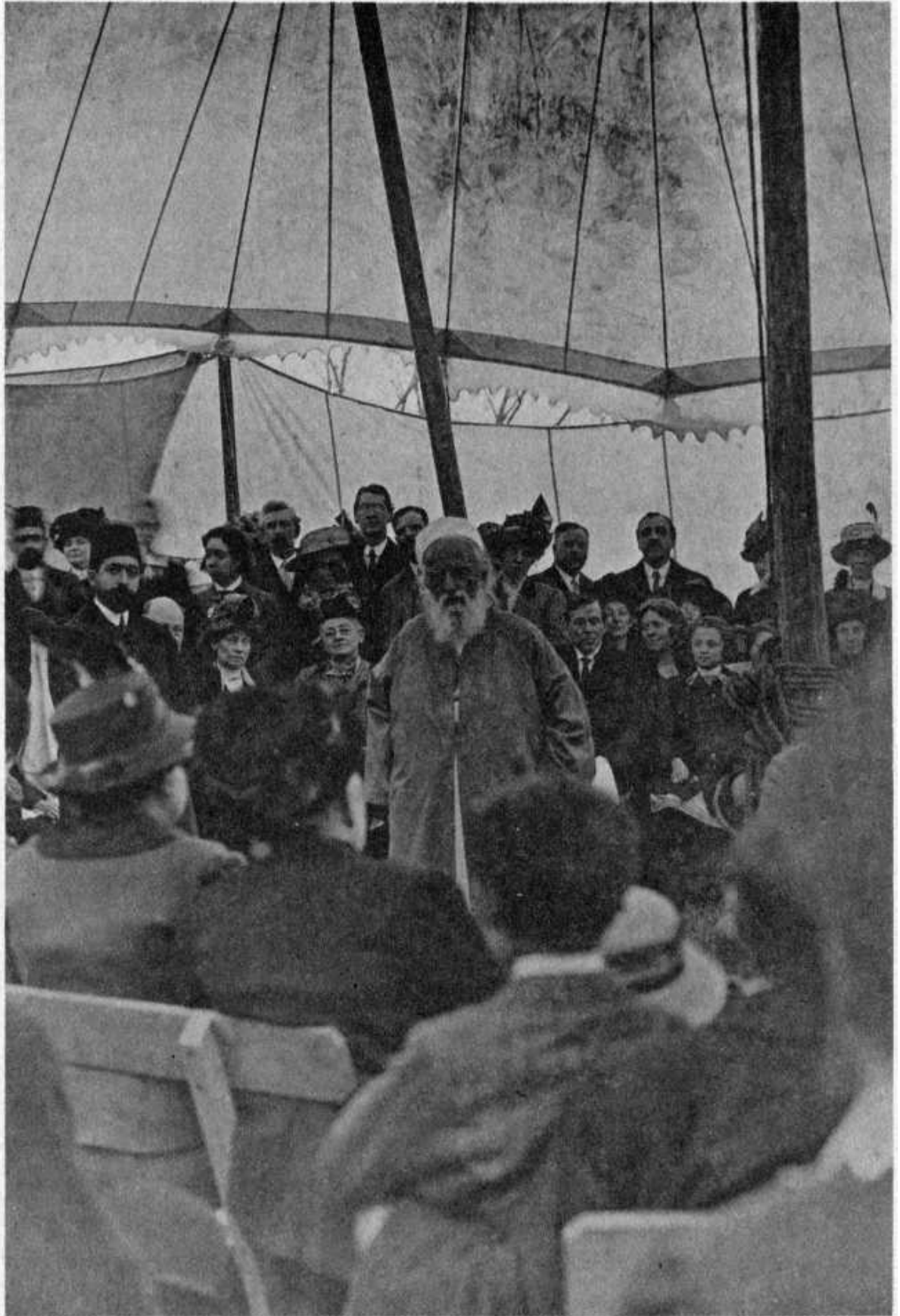
19

เมื่อมีการปิดล้อมเมืองไฮฟาในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 ส่งผลให้ชีวิตของพลเรือนในเมืองไฮฟาถูกคุกคาม พระอับดุลบาฮาทรงช่วยพวกเขามิให้อดอยาก “พระองค์ทรงทำการเกษตรส่วนพระองค์ในผืนนาที่กว้างใหญ่

ไพศาลใกล้เมืองไทป์เรียส เพื่อเตรียมผลผลิตข้าวสาลีจำนวนมากให้พร้อมรองรับความต้องการบริโภคของชาวเมือง” [45] อาหารได้นำไปกักตุนไว้ในอุโมงค์ บางส่วนได้นำไปเก็บไว้ในสถานที่ต่าง ๆ ด้วยการทำเช่นนี้ พระองค์จึงทรงสามารถแจกจ่ายอาหารให้แก่ชาวเมืองไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะนับถือศาสนาใดหรือมีเชื้อชาติอะไร อาหารถูกแบ่งออกเป็นส่วน ๆ อย่างมีระบบหลังจากที่เตรียมการนี้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ทำให้พระองค์สามารถขจัดปัดเป่าสถานการณ์อันเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2460-2461 (ค.ศ. 1917-1918)

เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ประเทศอังกฤษรีบประกาศยกย่องความสำเร็จที่ได้มาด้วยความอดสาหัสของพระองค์ พระองค์จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัศวินโดยมีพิธีที่จัดขึ้นเป็นพิเศษแก่พระองค์เมื่อวันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2463 (ค.ศ. 1920) ณ จวนผู้ว่าการอังกฤษประจำเมืองไฮฟา บุคคลสำคัญที่เป็นชาวอังกฤษและบรรดาผู้นำศาสนาต่างมาร่วมงานเป็นเกียรติแก่พระอับดุลบาฮา ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้ ศาสนกฤษฎ์ที่พระองค์ทรงกระทำอย่างไม่เห็นแก่ตัวทำให้พระองค์ได้รับความเคารพจากทั้งผู้สูงศักดิ์และผู้ต่ำต้อย พระอับดุลบาฮาทรงรับยศนี้ แต่พระองค์ไม่ทรงยึดติดกับเกียรติยศหรือพิธีกรรมทางโลก แม้กระทั่งพิธีการในวันนั้นก็ไต่ลดทอนลงให้เรียบง่าย เจ้าภาพได้จัดส่งรถยนต์คันงามไปรับพระอับดุลบาฮาเพื่อมายังจวนผู้ว่าการฯ แต่เมื่อคนขับรถไปถึงบ้านของพระองค์ก็ไม่พบพระองค์ ผู้คนต่างรีบเดินตามหาทั่วทุกทิศทันใดนั้น พระองค์ก็ปรากฏขึ้น...ตามลำพัง “ทรงดำเนินอย่างสง่างามราวกับราชา ความเรียบง่ายที่ปรากฏอยู่ในความยิ่งใหญ่ นั่นคือคุณลักษณะประจำตัวของพระองค์เสมอ” [46]

อิสฟานดิยาร์ คนรับใช้ที่จงรักภักดีเก่าแก่ผู้ซึ่งติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด เขาเดินทางไปกับท่านนายเพื่อปฏิบัติศาสนกิจอันเปี่ยมไปด้วยความรักหลายครั้งหลายโอกาส บัดนี้ ในทันใดที่เขาเห็นว่ามียนต์คังงามพร้อมที่จะรับท่านนายไปยังจวนผู้ว่าการฯ เขาจึงรู้สึกเสียใจและรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไปแล้ว โดยสัญชาตญาณพระอับดุลบาฮาทรงรับรู้ความรู้สึกของเขาได้ พระองค์จึงส่งสัญญาณไปยังอิสฟานดิยาร์ เขารีบเตรียมรถม้า ไม่นานม้าก็เข้ามาเทียบ และรถม้าขับมายังประตูรั้ว และแล้วท่านนายก็ทรงโดยสารรถม้านี้จนไปถึงทางเข้าด้านข้างสวนของจวนผู้ว่าการฯ อิสฟานดิยาร์เบิกบานใจมากที่เขายังคงเป็นที่ต้องการของท่านนาย อับบาส เอฟเฟนดิ ทรงมาอยู่อย่างเจียม ๆ ไม่เอิกเกริก ถึงที่หมายตรงเวลา เพื่อเป็นเกียรติแก่บรรดาผู้ที่มาเป็นสักขีพยานในโอกาสที่พระองค์ทรงได้รับฐานันดรศักดิ์เป็นท่านเซอร์ อับดุลบาฮา อับบาส เค.บี.อี. ซึ่งเป็นฐานันดรศักดิ์ที่พระองค์แทบไม่ได้ใช้เลย [47]

พระอับดุลบาฮาทรงแสดงปาฐกถธรรมกับเพื่อน ๆ ที่มาร่วมงานวางศิลาฤกษ์ที่
สักการะสถานบาไฮ เมืองวิลเมต รัฐอิลลินอยส์ วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912)

20

ทุกครั้งที่เป็นไปได้ พระอับดุลบาฮาจะพยายามหลีกเลี่ยงความเอิกเกริกที่ไม่จำเป็น ครั้งหนึ่งกลุ่มผู้มีฐานะร่ำรวยจากประเทศโลกตะวันตกได้วางแผนให้มีงานเลี้ยงที่มีการล้างมืออย่างพิถีพิถันก่อนรับประทานอาหาร โดยมีอ่างที่มีน้ำใสสะอาดและผ้าเช็ดมือที่มีกลิ่นหอมพร้อมด้วยมีเด็กผู้ชายคอยรับใช้ พอท่านนายทรงเห็นกลุ่มเจ้าภาพเดินตัดสนามหญ้าตรงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงทราบวัตถุประสงค์ของพวกเขาในทันที พระองค์จึงทรงรีบเดินไปที่รางน้ำซึ่งไหลรินอยู่ ทรงล้างพระหัตถ์ตามปกติ จากนั้นก็เช็ดด้วยผ้าเช็ดมือของคนสวน แล้วทรงหันไปพบแขกด้วยใบหน้าที่แจ่มใส น้ำในอ่างที่เตรียมไว้สำหรับพระองค์ พระองค์ทรงให้แขกเหล่านั้นใช้เสียเอง [48]

21

พระอับดุลบาฮาทรงวางศิลาฤกษ์สักการะสถานที่เมืองวิลเมต รัฐอิลลินอยส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) กระจ่างชั่วคราวคลุมส่วนหนึ่งของทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่ทำให้มองเห็นทิวทัศน์ทะเลสาบมิชิแกน ผู้คนจากหลากหลายเชื้อชาติพร้อมร่วมพิธีวางศิลาฤกษ์ได้ตักดินกลบก่อนศิลา พวกเขาใช้พลั่วธรรมดา ๆ แต่เมื่อถึงคราวของท่านนาย พระองค์กลับได้รับมอบเกรียงสีทองเพื่อใช้ตักดิน พระองค์ทรงส่งคืนและทรงใช้พลั่วเช่นเดียวกับผู้อื่น จากนั้นก็เป็นอันเสร็จพิธี [49]

22

พระอับดุลบาฮาทรงเป็นแรงบันดาลใจให้มีการเลือกตั้งธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นกรุงนิวยอร์ก คุณหลุยส์ แมทธิวส์ คือหนึ่งในบรรดาเพื่อน ๆ ที่มาพบกันเพื่อจัดตั้งสถาบันบาไฮท้องถิ่นแห่งแรก คุณแมทธิวส์จำได้ว่าบรรดาเพื่อน ๆ ไม่ค่อยมีแนวคิดว่าจะดำเนินการอย่างไร เพื่อที่จะเป็นกำลังใจให้กัน ตอนแรกพวกเขานั่งตัวตรงเป็นแถวยาวเรียงตามแนวผนังห้อง แต่ต่อมาก็คิดว่าได้อ่านจะนั่งเป็นวงกลมจะดีกว่า ดังนั้นจึงมีการจัดที่นั่งใหม่ ทันใดนั้นเสียงกระดิ่งที่ประตูก็ดังขึ้น คุณเกรซ กรุก ได้เดินไปที่ประตูและกลับมาพร้อมกับโทรเลขฉบับหนึ่ง เป็นโทรเลขจากพระอับดุลบาฮา มีข้อความระบุอย่างง่าย ๆ ว่า "ให้อ่านบทแมทธิว ตอนที่ 19 บทที่ 30" พวกเขาต้องการพระคัมภีร์ไบเบิล ในที่สุดก็ได้พระคัมภีร์และบทที่ต้องการ เมื่ออ่านแล้วได้ใจความว่า "แต่หลายคนที่มาเป็นอันดับแรกกลับได้เป็นกลุ่มคนอันดับสุดท้าย และกลุ่มคนอันดับสุดท้ายกลับได้มาเป็นกลุ่มคนอันดับแรก" เพียง! พวกเราเชื่อเหมือนหนูเพราะเกรงว่าตำแหน่งสุดท้ายจะเป็นของพวกเรา พระอับดุลบาฮาทรงสอนบทเรียนสำคัญแก่เราในเย็นวันนั้น ถึงแม้ว่าเราจะกลับไปโดยที่ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการจัดตั้งธรรมสภา แต่เราก็ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเป็นบาไฮ

แล้ว ด้วยการถูกอาบด้วยรัศมีแห่งความถ่อนตน ธรรมสภาบาไฮแห่งนั้นจึงได้รับการจัดตั้งขึ้น [50]

23

ความถ่อมตนของพระอับดุลบาฮาไม่ได้มาจากความอ่อนแอ ครั้งหนึ่งมีเด็กคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า เหตุใดแม่น้ำทั้งหมดในโลกจึงไหลลงสู่มหาสมุทร พระองค์ทรงตอบว่า "เพราะว่ามหาสมุทรลดตัวลงต่ำกว่าแม่น้ำ และด้วยเหตุนี้จึงดูดน้ำจากแม่น้ำทั้งหมดให้ไหลลงสู่ตนเอง" [51]

24

ในเมืองฟีลาเดลเฟีย พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวกับเพื่อน ๆ เกี่ยวกับงานฉลองบุญสิบเก้าวันซึ่งเป็นรากฐานของชีวิตทางจิตวิญญาณและของชุมชนบาไฮ งานนี้จะจัดขึ้นในวันแรกของแต่ละเดือนบาไฮ พระองค์ทรงเน้นความสำคัญของงานนี้ว่า "เจ้าแต่ละคนจะต้องคิดหาวิธีทำให้บรรดาสมาชิกคนอื่น ๆ ของธรรมสภาของเจ้ามีความสุขและความยินดี แต่ละคนจะต้องคิดว่าบรรดาผู้ที่อยู่ในงานนั้นดีกว่าและยิ่งใหญ่กว่าตนเอง แต่ละคนจะต้องคิดว่าตนเองเป็นรองเพื่อนคนอื่น ๆ จงรู้ไว้ว่าสถานะของพวกเขาที่สูง ให้คิดว่าสถานะของตนเองนั้นด้อยกว่าพวกเขา ถ้าเจ้าปฏิบัติและดำเนินชีวิตตามคำสอนนี้ จงรู้อย่างแน่แท้ว่า แท้จริงแล้ว งานฉลองบุญนั้นเป็นอาหารสวรรค์ อาหารมีอนันต์ก็จะเป็น "อาหารของพระเจ้าผู้เป็นนาย" เราเป็นคนรับใช้ในงานชุมนุมนี้" [52]

25

คุณสาวเวร์ด ฮีฟส์ เขียนไว้ว่า "ในบรรดาโอกาสทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้เข้าไปได้รับฟัง และได้สนทนากับพระอับดุลบาฮานั้น ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้ง และยังคงประทับใจอย่างลึกซึ้งต่อวิธีการสอนของพระองค์... แน่นอน พระองค์ไม่ทรงเคยยกเถียง ไม่เคยกดดัน พระองค์ทรงปล่อยให้เรามีอิสระ พระองค์ไม่เคยถือว่าตนเองมีอำนาจ แต่กลับแสดงออกซึ่งความถ่อมตน พระองค์ทรงสอนประหนึ่งกำลัง 'ถวายของขวัญแด่พระราชินี' พระองค์ไม่เคยบอกว่าข้าพเจ้าควรทำสิ่งใด นอกเหนือจากที่พระองค์ทรงชมเชยข้าพเจ้าว่าทำถูกต้องแล้ว พระองค์ไม่เคยบอกข้าพเจ้าว่าควรเชื่อสิ่งใด พระองค์ทรงทำให้สัจจะและความรักเป็นความมั่งคั่ง เลิศเลอ จนทำให้หัวใจต้องยอมจำนนต่อความเคารพรักในพระองค์ พระองค์ทรงแสดงออกให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยน้ำเสียงกิริยาท่าทาง บุคลิกลักษณะ และรอยยิ้ม ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าได้คิดเองว่าข้าพเจ้าควรจะเป็นเช่นใด พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าตระหนักว่า ผลแห่งการกระทำดีและคำพูดที่ดีย่อมต้องผลิออกมาจากผืนดินอันบริสุทธิ์อย่างแน่นอน" [53]

26

มีร์ชา อับดุล-ฟาตล์ เป็นนักวิชาการบาไฮที่มีชื่อเสียงโดดเด่น เมื่อราวต้นศตวรรษ ท่านนายได้ทรงส่งเขาไปประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อสอนและช่วยให้ศาสนิกชนเข้าใจศาสนาอย่างลึกซึ้ง หลังจากกลับมา มีร์ชา อับดุล-ฟาตล์ และศาสนิกชนที่ไปแสวงบุญจำนวนหนึ่งได้มาเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาที่เมืองอัคคา ผู้แสวงบุญเริ่มกล่าวสรรเสริญ มีร์ชา อับดุล-ฟาตล์ ที่ช่วยเหลือพวกเขา พร้อมทั้งเล่าว่า มีร์ชา อับดุล-ฟาตล์ ได้สอนผู้คนจำนวนมาก ได้ปกป้องศาสนาให้พ้นจากผู้ตั้งตนเป็นปรปักษ์อย่างเต็มความสามารถ ทั้งยังได้ช่วยเสริมสร้างให้ชุมชนบาไฮอเมริกามีความเข้มแข็งและอุทิศแรงกายและแรงใจร่วมกัน ยิ่งบรรดาผู้แสวงบุญเฝ้าสรรเสริญเยินยอ มีร์ชา อับดุล-ฟาตล์ มากเท่าใดก็ยิ่งทำให้ มีร์ชา อับดุล-ฟาตล์ เศร้าสลด จนกระทั่งเขาหลังน้ำตา ร้องไห้ออกมาดัง ๆ บรรดาผู้แสวงบุญต่างพากันประหลาดใจและไม่เข้าใจว่าทำไม มีร์ชา อับดุล ฟาตล์ จึงร้องไห้ พวกเขากลับคิดไปเองว่าไม่ได้ยกย่อง

จากนั้นพระอับดุลบาฮาได้ทรงอธิบายให้บรรดาผู้แสวงบุญฟังว่า การสรรเสริญเขาทำให้เขาปวดร้าวใจมาก เพราะเขาคิดว่าตนเองไร้ความสำคัญสำหรับศาสนา และเชื่ออย่างจริงใจว่าเขาไม่มีค่าคู่ควรกับการได้รับคำสรรเสริญชมเชยแต่อย่างใด ^[54]

27

บาไฮศาสนิกชนที่เป็นกวีและราชบัณฑิตในเปอร์เซียเคยเขียนโคลงกลอนสรรเสริญเถลิงพระเกียรติคุณของพระอับดุลบาฮา

แต่บาไฮศาสนิกชนที่อาศัยอยู่ในเมืองไฮฟา ต่างระมัดระวังที่จะไม่กล่าวถึงสถานะอันเรืองรองของพระองค์ เขาเหล่านั้นทราบที่พระอับดุลบาฮา มักจะทรงแนะนำผู้เขียนบทกวีเหล่านี้เอง ๆ ว่า แทนที่จะแต่งบทกลอนแซ่สร้องสรรเสริญพระองค์ พวกเขาควรจะกล่าวถึงสถานะของพระองค์ในแง่ของการรับใช้และการดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายของพระองค์มากกว่า

วันหนึ่งพระอับดุลบาฮาทรงได้รับจดหมายที่แต่งเป็นบทกวี มีใจความยกย่องสดุดีพระองค์ ยูนิส คาน ซึ่งเป็นผู้ที่คอยรับใช้พระองค์ได้ถวายบทกวีนี้ในขณะที่พระองค์กำลังทรงลงบันไดบ้านที่อยู่ตรงข้ามกับทะเลซึ่งเห็นว่าเป็นโอกาสเหมาะ พระอับดุลบาฮาทรงแทบจะไม่ได้อ่านเกินกว่าหนึ่งหรือสองบรรทัดแล้วทรงหันไปหา ยูนิส คาน ทันทีแล้วตรัสกับเขาด้วยความเศร้าโศกอย่างที่สุดว่า "แม้กระทั่งเจ้าก็ส่งจดหมายในลักษณะเช่นนี้ให้เราด้วยหรือ! เจ้าไม่ทราบหรือว่าเรามีความเจ็บปวดเสียใจเพียงใดที่ได้ยินคำที่ผู้คนกล่าวยกย่องสรรเสริญเราปานนี้ แม้แต่เจ้าเองก็ยังไม่รู้ใจของเราเลยหรือ ว่าเราเห็น

ตัวเราเองต่ำต้อยกว่าพวกเขาทุกคนที่เป็นที่รักของพระเจ้าผู้ทรงความงามอันอุดมพร”

พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวด้วยพลังและอารมณ์ขุ่นเคืองอย่างมากจนทำให้หัวใจของ ยูนิส คาน แทบหยุดเต้น ตัวของเขาเข้าไปหมด เขาใจหายจนปรารถนาที่จะให้ธรณีสู่เขาลงไปเพื่อที่จะได้ไม่พบเห็นพระอับดุลบาฮา ขณะที่พระองค์กำลังทรงตกอยู่ในความระทมทุกข์เช่นนี้อีก เขารู้ตัวอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงรองเท้าของท่านนายขณะที่กำลังลงบันได เขาจึงรีบเดินตามไปอย่างรวดเร็วและได้ยินพระองค์ตรัสว่า *“เราบอกกับบรรดาผู้ละเมิดพระปฎิญาณไว้ว่า ถ้าพวกเขาทำร้ายเรามากขึ้นเท่าใด บรรดาศาสนิกชนก็จะเทิดทูนสถานะของเราให้สูงจนเกินจริงมากเท่านั้น....”*

ยูนิส คาน ไม่สบายใจที่ทำให้ท่านนายเศร่าโศกได้ถึงขนาดนั้น แต่เขาก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป จากนั้นเขาก็ได้ยินท่านนายตรัสว่า *“นี่มิใช่เป็นความผิดของเพื่อน ๆ เลย พวกเขาพูดเช่นนี้เพราะพวกเขามีความศรัทธา มีความรัก และความอุทิศตนอย่างแน่วแน่....”* จากนั้นก็หันมาตรัสกับ ยูนิส คาน ว่า *“เจ้าเป็นคนที่เรารักมาก”* ยูนิส คาน ตระหนักดีว่าท่านนายจะไม่ทำร้ายจิตใจของผู้ใดเลย เมื่อ ยูนิส คาน ได้รับการปลอบประโลมใจและให้กำลังใจแล้วความทรมานใจของเขาก็มลายหายไปความหรรษาและความปีติยินดีได้เข้ามาแทนที่มากล้นสุดพรรณนา จนเขาปรารถนาจะเห็นประตูแห่งสวรรค์เปิดให้เขาได้เห็นเข้าไปในอาณาจักรเบื้องบนนั้น [55]

ความเรียบง่าย [Simplicity]

28

หนึ่งในบรรดาผู้แสวงบุญกลุ่มสุดท้ายที่มาเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา ณ แดนศักดิ์สิทธิ์ในปี พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921) คือ แอนนา คูนซ์ ซึ่งเป็นบุตรสาวของนักเทววิทยาชาวสวีตซึ่งเคยอาศัยอยู่ที่เมืองซูริกประเทศสวีตเซอร์แลนด์ เธอได้เล่าถึงความหลังให้ฟังว่า *“ขณะที่คิดถึงพระองค์ ณ ตอนนี้ ความคิดแรกของฉันคือ ความเรียบง่ายอย่างยิ่งของพระองค์ ความถ่อมตนอย่างน่าพิศวงคือการปราศจากซึ่งตัวตนของพระองค์ และความคิดสุดท้ายหรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องคือ ความคิดแรกสุด ก็คือความรักอันไร้ขีดจำกัดของพระองค์”* [56]

29

ท่านนายทรงมีเครื่องแต่งกายในจำนวนที่น้อยมาก ในแต่ละครั้งเสื้อคลุมเพียงตัวเดียวก็เพียงพอแล้ว พระองค์ทรงรับประทานอาหารไม่มาก เป็นที่ทราบกันดีว่าพระองค์ทรงเริ่มวันใหม่ด้วยชา นมแพะ เนยแข็งและขนมปังแบ่ง

สาละ อาหารเย็นประกอบด้วยนํ้านมหนึ่งถ้วยและขนมปังหนึ่งแผ่นก็นับว่าเพียงพอแล้ว พระองค์ทรงถือว่าอาหารมื้อสุดท้ายควรเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ในขณะที่พระบาฮาอูลลาห์ทรงประทับอยู่ที่เทือกเขาสุเลมานิเยห์ พระองค์มิได้ทรงประทังชีพด้วยนํ้านมเป็นส่วนใหญ่หรือ (บางครั้งพระบาฮาอูลลาห์ก็ทรงเสวยข้าวที่ปรุงกับนํ้านมด้วย) อาหารปริมาณเล็กน้อยที่พระอับดุลบาฮาทรงรับประทานมีสมุนไพรและมะกอกรวมอยู่ด้วย แทบจะไม่มีเนื้อสัตว์อยู่เลย

30

คุณแมรี ลูคัส ผู้แสวงบุญซึ่งเดินทางไปยังเมืองอัคคาในปี พ.ศ. 2448 (ค.ศ. 1905) พบว่า ตามปกติแล้วพระอับดุลบาฮามักจะทรงรับประทานอาหารที่ปรุงแบบง่าย ๆ เพียงหนึ่งมื้อต่อวัน ตลอดเวลาแปดวันนั้นพระอับดุลบาฮาทรงร่วมมืออาหารกับเพื่อน ๆ เป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าพระองค์ไม่ทรงรู้สึกหิวก็ตาม ทั้งนี้เพื่อทำให้บรรยากาศมีความรื่นเริงหรือมีความสุขมากขึ้นเท่านั้น แต่ถ้าพระองค์ทรงทราบว่ามิได้ใครไม่ได้รับประทานอาหารในวันนั้น พระองค์ก็จะสั่งให้ห่ออาหารเย็นและนำไปให้แก่ผู้ที่หิวโหยเหล่านั้น [57]

31

ในโอกาสที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงไปร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำที่บ้านของคุณหญิงบลอมพิวด์ในกรุงลอนดอนนั้น คุณหญิงซึ่งเป็นเจ้าภาพได้เตรียมอาหารรับรองไว้เป็นชุดอย่างกระตือรือร้นเพื่อจะทำให้พระอับดุลบาฮาพอใจ พระองค์ทรงให้ความเห็นอย่างสุภาพอ่อนโยนภายหลังงานสิ้นสุดลงว่า "อาหารและผลไม้มีอร่อยมาก ดอกไม้ก็สวยงาม แต่คงจะดีกว่าถ้าเราจะแบ่งอาหารบางส่วนให้แก่คนยากจนผู้หิวโหย ซึ่งไม่เคยพบเห็นอาหารที่ดีเยี่ยมอย่างนี้มาก่อนเลย" [58] หลังจากนั้นเป็นต้นมาอาหารก็ได้จัดอย่างเรียบง่าย มีผลไม้และดอกไม้มากมายเหลือเฟือจากการนำมาถวายแด่พระอับดุลบาฮาเสมือนเป็นสิ่งที่แสดงออกซึ่งความรักของพวกเขาที่มีต่อพระองค์

32

คุณจูเลีย กรันดี ซึ่งเป็นผู้แสวงบุญยุคแรก ๆ ได้เล่าให้ฟังเกี่ยวกับงานเลี้ยงอาหารเย็นอันสวยงามที่เมืองอัคคา ซึ่งเพื่อนหลาย ๆ คนที่ได้รับเชิญและได้รับการต้อนรับจากท่านนายด้วยพระองค์เอง พระองค์ทรงแจกผ้าเช็ดปาก โอบกอด และจัดที่นั่งให้แก่ทุกคน ทุกคนได้รับการเติมด้วยหัวน้ำหอมกลิ่นกุหลาบ พระองค์ทรงตักข้าวอบเครื่องเทศ [59] ซึ่งเป็นอาหารพื้นเมืองของชาวเปอร์เซียมาบริการแก่แขกแต่ละคน นอกจากนี้ยังมีของหวานเป็นส้มและข้าวปายาส พระอับดุลบาฮาทรงทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ของศาสนิกชนทุกคนตลอดงานเลี้ยงอาหารมื้อนี้ซึ่งจัดขึ้นอย่างเรียบง่าย แท้จริงแล้ว นี่เป็นงาน

เลี้ยงทางจิตวิญญาณอันมีความรักเข้าครอบครองโดยแท้ บรรยากาศเต็มไปด้วยความรัก ความหรรษา และความสงบ [60]

33

คุณเมย์ โบลล์ (แมกซ์เวลล์) นำทางผู้แสวงบุญไปยังเมืองคุก เธอได้ยินเกี่ยวกับคำสอนของพระอับดุลบาฮาที่ว่า อาหารที่มนุษย์ทานนั้นไม่มีความสำคัญ เนื่องจากอาหารมีผลในระยะสั้น แต่อาหารของจิตวิญญาณเป็นชีวิตของวิญญาณและผลของอาหารนี้ยังคงอยู่ตราบนานับดับ เธอได้ยินพระอับดุลบาฮาเล่าเรื่องประทับใจเกี่ยวกับ "นักพรตผู้บำเพ็ญเพียรภาวนา" ว่า พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงเสด็จจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งกับเหล่าสานุศิษย์ เมื่อทรงเสด็จผ่านชนบทอันอ้างว้างแห่งหนึ่ง ไม่ไกลจากถนนนัก พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นนักพรตรูปหนึ่งอาศัยอยู่ในถ้ำแต่เพียงลำพัง นักพรตผู้นั้นเป็นผู้ทรงศีล ซึ่งเมื่อได้รับทราบข่าวว่าพระบาฮาอุลลาห์ พระผู้เป็นนายของเรา กำลังทรงเสด็จใกล้เข้ามา นักพรตผู้นั้นจึงเฝ้าคอยอย่างใจจดใจจ่อ เมื่อพระผู้ทรงแสดงธรรมของพระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาถึง นักพรตก็น้อมกายคุกเข่าลงและจุมพิตฝุ่นละอองที่พระบาทของพระองค์ และทูลกับพระองค์ว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นนาย ข้าพเจ้าเป็นคนยากจน อาศัยอยู่ตามลำพังในถ้ำใกล้ ๆ นี้ ตั้งแต่บัดนี้ไป ข้าพเจ้าจะถือว่าตนเองเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลกอันไม่จริงนี้ ถ้าพระองค์เพียงแต่เสด็จมาที่ถ้ำนี้เพียงแค่วิวครุและอำนาจพระพรแก่ข้าพเจ้าด้วยการมาปรากฏพระองค์" พระบาฮาอุลลาห์ทรงพระดำรัสตอบว่า พระองค์ไม่ได้มาเพียงแค่วิวครุช่วยยามเท่านั้นแต่จะทรงประทับอยู่สามวัน พระองค์ทรงรับสั่งให้บรรดาสานุศิษย์กางกระโจมเพื่อพักอาศัยรอกการกลับมาของพระองค์ นักพรตผู้ยากไร้นั้นเต็มตื่นด้วยความสุขหรรษา รู้สึกขอบคุณจนพูดไม่ออก และนำทางพระองค์อย่างเจียม ๆ ไปยังที่พักอันเรียบง่ายของเขา ซึ่งอยู่ในหลืบหินของถ้ำ พระผู้ทรงความรุ่งโรจน์ทรงประทับอยู่กับเขา พระองค์ทรงตรัสและสั่งสอนเขา เมื่อใกล้ถึงเวลาเย็นนักพรตก็คิดคำนึงกับตนเองว่า เขาไม่มีอาหารถวายอาคันตุกะผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ มีแค่เพียงเนื้อแห้ง ขนมปังสีเข้ม ๆ และน้ำจากตาน้ำที่อยู่ใกล้เคียงเท่านั้น เขาไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร จึงน้อมกายลงแทบพระบาทของพระผู้เป็นนายและสารภาพว่าเขามีอาหารเพียงแค่นี้ พระบาฮาอุลลาห์ทรงปลอบโยนเขาแล้วตรัสเพียงคำเดียวให้เขานำเนื้อ ขนมปัง และน้ำนั้นขึ้นสำหรับ จากนั้นพระผู้เป็นนายแห่งจักรวาลก็ทรงเสวยอาหารพื้น ๆ นี้ด้วยความหรรษา ประหนึ่งราวกับว่าอยู่ในงานเลี้ยงตลอดเวลาสามวันที่ทรงมาเยือน พระองค์และนักพรตรับประทานอาหารสำหรับแบบเดียวกันนี้เท่านั้น สำหรับนักพรตผู้ยากจนแล้ว นี่คือน้ำทิพย์ที่เลิศรสที่สุดเท่าที่เขาเคยรับประทานมา พระบาฮาอุลลาห์ทรงประกาศว่า พระองค์ไม่เคยได้รับการต้อนรับที่ไหนที่ดีและเต็มไปด้วยความรักมากเท่าที่นี่ เมื่อเล่าเรื่องนี้จบลง ท่านนายก็ทรงเปล่งเสียงเน้นว่า "เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า ยามที่คน

ธรรมดา ๆ ได้รับการเลี้ยงดูด้วย "ความรักของพระผู้เป็นเจ้า" ซึ่งเป็นอาหารที่มีความหอมหวานมากที่สุดนั้น ทำให้เขามักน้อยได้เพียงใด"^[61]

34

ก่อนถึงวันวิวาท์ของพระอับดุลบาฮา พระองค์ทรงจัดเตรียมงานที่จำเป็นสำหรับแขกซึ่งมีจำนวนไม่มากนักที่จะมาร่วมงาน มารดาและน้องสาวของพระองค์จัดเตรียมชุดแต่งงานผ้าโปร่งสีขาวอันสวยงามประณีต พร้อมทั้งผ้าคลุมศีรษะสีขาวสำหรับประดับผมที่ถักเป็นเกลียวสองข้างตามปกติวิสัยของท่านมุณีเรย์ คาร์นัม

คืนนั้นเวลาสามทุ่ม ท่านมุณีเรย์ คาร์นัม ไปเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์พร้อมกับท่านผู้เป็นใบไม้อันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด พระบาฮาอุลลาห์ทรงประทานพระพรให้ จากนั้นท่านมุณีเรย์ได้กลับไปยังห้องเจ้าสาวเพื่อรอพระอับดุลบาฮามารับตัว พิธีสมรสนั้นเรียบง่าย เมื่อถึงเวลาสี่ทุ่ม พระอับดุลบาฮา ก็ทรงดำเนินมาพร้อมกับแขก ท่านมุณีเรย์ คาร์นัม สวดมนต์บทที่ลิขิตโดยพระบาฮาอุลลาห์ ^[62] "ต่อมาภริยาของอับบุดได้เล่าถึงความไพเราะของบทสวดนั้น ซึ่งยังคงดังก้องอยู่ในหูของเธอ"

ไม่มีการร้องเพลงประสานเสียง ไม่มีการตกแต่งใด ๆ ไม่มีขนมเค้ก มีแค่การดื่มชาด้วยกัน เหนือสิ่งอื่นใดก็คือ ความเจริญรุ่งเรืองและความรัก ณ ที่นั้น ท่วมท้นจนเป็นพระพรแด่วันที่เปี่ยมไปด้วยความสุขนั้น

35

ครอบครัวของพระอับดุลบาฮา ทรงได้รับการสอนให้แต่งกายในลักษณะที่จะเป็น "ตัวอย่างแก่คนร่ำรวยและเป็นกำลังใจให้แก่คนยากจน" ^[63] เงินที่มีอยู่ถูกเจียดไปซื้อสิ่งอื่น ๆ นอกเหนือจากการซื้อหาของใช้ที่จำเป็น บุตรสาวคนหนึ่งของพระอับดุลบาฮาไม่ได้สวมชุดแต่งงานในวันวิวาท์ มีเพียงแค่เสื้อชุดที่สะอาดเท่านั้นที่เพียงพอแล้ว มีคนถามท่านนายว่าเหตุใดจึงไม่จัดหาชุดเจ้าสาวให้แก่บุตรสาว ท่านนายทรงกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า "บุตรสาวของเรามีเสื้อผ้าที่อบอุ่นสวมใส่อยู่แล้วและเท่าที่มีก็นับว่าเพียงพอและสะดวกสบายแก่เธอ สำหรับคนยากจนแล้วไม่มีอะไรเลย แทนที่จะให้บุตรสาวเราจะมอบสิ่งที่ไม่จำเป็นสำหรับเขาแก่คนยากจน"^[64]

36

สามีของคุณอามีเลีย คอลลินน์ ซึ่งเป็นบาไฮศาสนิกชนชาวอเมริกันผู้อุทิศตน เป็นคนที่ชอบเข้าสังคมมาก เขาจะร่วมวงสนทนากับทุกคนอย่างเสรีและผ่อนคลาย ครั้งหนึ่ง ก่อนที่เขาจะไปที่บ้านท่านนาย เขาตื่นเต้นมาก เขาจัดเน็คไท

ให้เข้าที่ รีดเสื้อผ้าแล้วถามภรรยาซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าเขาควรทำตัวอย่างไรเมื่อไปถึงที่นั่น ภรรยาของเขาตอบว่า “ไม่มีอะไรมาก มีแต่ความเรียบง่ายในครอบครัวของพระอับดุลบาฮา นอกเหนือจากความรักแล้ว บ้านนั้นไม่เคยยอมรับสิ่งใด” [65]

37

พระอับดุลบาฮาทรงมีวิธีง่าย ๆ ในการชักนำให้การสนทนามีความหมาย พระองค์มักจะเริ่มด้วย “การอ้างถึงสิ่งรอบตัวที่เห็นได้อย่างง่าย ๆ เกี่ยวกับธรรมชาติ อากาศ อาหาร ก้อนหิน ต้นไม้ น้ำ เรือคนจ๋า สวน หรือนก เกี่ยวกับการมาเข้าเฝ้าของเรา หรือการรับใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ พื้นฐานเหล่านี้จะได้รับการถักทอเป็นเรื่องราวที่มีคติสอนใจ เป็นเรื่องราวที่ประเทืองสติปัญญาและความเรียบง่าย แสดงให้เห็นเกี่ยวกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของสังขารและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตของปัจเจกบุคคลและมนุษยชาติโดยรวมได้เสมอ ถ้อยคำทั้งหมดของพระองค์มุ่งสู่การช่วยเหลือให้มนุษย์รู้จักการดำเนินชีวิต น้อยครั้งนักที่พระองค์จะทรงกล่าวเกี่ยวกับอภิปรัชญา หลักศาสนา และลัทธิ ถ้าไม่มีคนถามถึงหลักการเหล่านี้ก่อน พระองค์ทรงอธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจได้โดยง่าย ชัดเจน กระชับ แต่ละคำมีค่าตั้งอัญมณี” [66]

ความสะอาดหมดจด [Cleanliness]

38

ท่านนายทรงให้ความสำคัญอย่างมากเกี่ยวกับความสะอาด พระองค์ทรงเป็น “แก่นสารแห่งความสะอาดโดยแท้” แม้แต่พระบาฮาอุลลาห์เองยังทรงสอนสานุศิษย์ของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ คุณฟลอเรนซ์ คาร์นัม ยืนยันได้ในเรื่องนี้ ทั้งนี้เป็นเพราะเธอพบว่า พระอับดุลบาฮาทรงดูสะอาดหมดจด สะอาดจนดูสว่างเป็นประกายตั้งแต่ผ้าโพกศีรษะที่ขาวดั่งหิมะ พระเกศาสีขาวยาวเป็นประกายประभा พระมัสสุ(หวดเครา)ขาวราวหิมะ แม้จะเป็นเวลาเที่ยงวันในฤดูร้อน แต่เครื่องแต่งกายของพระองค์ก็ยังดูสะอาดเรียบร้อยและใหม่ ประหนึ่งยังไม่ได้ไปเยี่ยมคนเจ็บป่วยหรือผู้ต้องขัง และได้ผ่านการทำงานหนักเพื่อมนุษยชาติตั้งแต่เข้าตรูมาแล้ว บ่อยครั้งที่พระองค์ทรงเสียบกุหลาบที่มีกลิ่นหอมไว้ที่เข็มขัดของพระองค์ [67]

39

ไม่เพียงแต่พระองค์เองจะสะอาดเท่านั้น แต่สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวก็ต้องดูสะอาดหมดจดอย่างไม่มีที่ติด้วย ครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์จะทรงรับแขกผู้ซึ่งพระองค์ทรงยกย่องให้เกียรติเสมอ พระองค์ขอให้เปลี่ยนปล้องครอบตะเกียงใหม่

เนื่องจากปล่องครอบครัวที่ใช้อยู่ไม่ได้ได้รับการขัดถูอย่างเพียงพอให้ดูสะอาด
เงางาม [68]

ความอดทนอดกลั้น [Patience]

40

มีพ่อค้าชาวคริสเตียนคนหนึ่งในเมืองอัคคา ซึ่งก็เหมือนกับชาวเมืองหลายคน
ที่ไม่ค่อยให้ความเคารพต่อบรรดาบาไฮศาสนิกชนเท่าใดนัก วันหนึ่งพ่อค้าคน
นี้พบถ่านหุงต้มอาหารจำนวนมากซึ่งเป็นส่วนที่อนุญาตให้บาไฮศาสนิกชน
บางคนที่อยู่นอกเขตเมืองอัคคาซื้อหาไปใช้ได้ พ่อค้าคนนี้สังเกตเห็นว่าถ่าน
เหล่านี้มีคุณภาพดี เขาจึงนำไปเก็บไว้เพื่อใช้สำหรับตนเอง ในสายตาของ
เขาคิดว่าบาไฮศาสนิกชนเป็นพวกนอกศาสนาคงจะยึดสินค้าของพวกเขาได้
เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงเดินทางไปที่
ร้านค้าของพ่อค้าคนนั้นเพื่อขอให้เขาคืนถ่านเหล่านั้นให้ ที่ร้านค้ามีลูกค้า
หลายคน ทุกคนต่างยุ่งอยู่กับการซื้อขายและมีได้ให้ความสนใจกับพระองค์
พระอับดุลบาฮาจึงทรงนั่งรอจนเวลาผ่านไปสามชั่วโมง ก่อนที่พ่อค้าจะหันมา
หาพระพระองค์และถามว่า "ท่านเป็นหนึ่งในบรรดานักโทษที่อยู่ในเมืองนี้
หรือ" พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า "ใช่" พ่อค้าจึงถามต่อไปว่า "ท่านก่อ
อาชญากรรมใดหรือจึงต้องถูกคุมขัง" พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า "*สิ่งที่เรา
ทำเป็นอาชญากรรมเดียวกันกับที่พระคริสต์ทรงถูกดำเนินคดี*" พ่อค้าถึงกับ
อึ้งเพราะตัวเขาเองก็เป็นชาวคริสเตียน และต่อหน้าเขา ณ ที่นี้คือชายผู้หนึ่ง
ซึ่งกล่าวเกี่ยวกับความเหมือนกันของการกระทำของเขากับของพระคริสต์
พ่อค้าจึงย้อนถามพระอับดุลบาฮาว่า "ท่านทราบอะไรเกี่ยวกับพระคริสต์"
พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวตอบพ่อค้าอย่างใจเย็น และรับมือกับความทะนง
ตนของพ่อค้าด้วยความอดทน เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงลุกขึ้นเพื่อจะเดินทาง
กลับ พ่อค้าก็ลุกขึ้นตามและเดินเคียงข้างกับพระองค์ไปตามถนน เพื่อเป็น
การแสดงถึงความเคารพที่มีต่อบุรุษผู้หนึ่งซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดานักโทษที่นา
รังเกียจ นับแต่นั้นเป็นต้นมา พ่อค้าคนนี้ก็กลับกลายเป็นมิตร ยิ่งกว่านั้น เขา
กลายเป็นคนที่ให้การสนับสนุนพระอับดุลบาฮาอย่างแข็งขัน [69] ส่วนเรื่อง
ถ่านหุงต้มนั้น พ่อค้าได้เพียงแต่กล่าวว่า "ได้ขายไปหมดแล้ว ข้าพเจ้าคืน
ถ่านให้ไม่ได้ แต่นี่คือเงินที่ขอคืนให้ท่าน" [70]

41

คุณ ฟลอเรนซ์ คาร์นัม เล่าให้ฟังเกี่ยวกับคำสอนสองข้อของพระอับดุลบาฮา
ณ โอกาสหนึ่ง พระองค์กล่าวกับเธอว่า "*จงอดทน เหมือนเรา*" คำสอนข้อที่
สองคือ เมื่อมีบาไฮบางคนแสดงความท้อแท้ใจกับพระองค์ด้วยการกล่าวว่า
พวกเขาจะไม่สามารถได้มาซึ่งคุณลักษณะและคุณธรรมตามที่บาไฮ

ศาสนิกชนควรมี ท่านนายทรงตอบว่า "ปฏิบัติตามที่ละน้อย แต่ละวันอย่างต่อเนื่อง"^[71]

42

สำหรับพระองค์แล้ว พระอับดุลบาฮาได้ทรงแสดงให้เห็นความอดทนของพระองค์ ในการที่พระองค์ทรงเฝ้ารอการพัฒนาคุณลักษณะทางจิตวิญญาณของเหล่าบาไฮศาสนิกชนอย่างใจจดใจจ่อ พระองค์ทรงกล่าวว่า "เพื่อน ๆทั้งหลาย เวลาที่เราจะไม่อยู่กับพวกเจ้าอีกต่อไปได้ใกล้เข้ามาแล้ว เราได้ทำทุกอย่างที่ต้องทำ เราได้รับใช้ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์อย่างเต็มกำลังและความสามารถแล้ว เราตรากตรำทำงานหนักทั้งวันทั้งคืนตลอดชั่วชีวิตของเรา โอ! อีกนานเท่าไร ที่จะได้เห็นเหล่าศาสนิกชนอันเป็นที่รักรับผิดชอบต่อศาสนา บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะประกาศการมาถึงของอาณาจักรบาฮา เป็นชั่วโมงแห่งความรักและความสมัครสมานสามัคคี"

"โอ เรากำลังรอ กำลังรอคอยที่จะได้รับฟังข่าวดีว่า บรรดาศาสนิกชนทั้งหลายแสดงออกซึ่งความจริงใจ ความสัตย์จริง รอที่จะได้ยื่นเกี่ยวกับการกลับมาของความรักและไม่ตรีจิตมิตรภาพ รอที่จะเห็นสัญลักษณ์ที่มีชีวิตแห่งความเป็นเอกภาพและความสมัครสามัคคีปรากฏขึ้น พวกเขาจะไม่ทำให้เราสิ้นใจเลยหรือ พวกเขาจะไม่ทำให้ความปรารถนาของเรากลายเป็นความจริงหรือ พวกเขาจะไม่ทำให้หัวใจของเราสมหวังหรือ พวกเขาจะไม่ฟังเสียงเรียกร้องของเราเลยหรือ"

"เรากำลังรอ กำลังรอด้วยความอดทน"^[72]

43

คุณสแตนวูด คอบบ์ เขียนว่า ในโอกาสหนึ่ง พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องมีความอดทนอดกลั้นอันเปี่ยมไปด้วยความรัก ในยามที่ต้องเผชิญกับพฤติกรรมที่ก้าวร้าวอันเกิดจากการกระทำของผู้อื่น บุคคลหนึ่งอาจจะพูดว่า "เอาละ เราจะอดทนต่อการกระทำของคนนั้นคนนี้ ตราบเท่าที่เรายังทนได้" แต่บาไฮจะต้องอดทนแม้คนคนนั้นจะเหลือทนจริง ๆ!" คุณสแตนวูด คอบบ์ ยังชี้ให้เห็นอีกด้วยว่า "พระอับดุลบาฮาไม่ได้ทรงมองดูเราอย่างเคร่งขรึมเสมือนมอบหมายให้เราทำงานอย่างยากลำบาก แทนที่จะทำเช่นนั้น พระองค์กลับทรงยิ้มกว้างให้เราอย่างแจ่มใสเต็มที เสมือนจะทรงสอนเราว่า ถ้าทำตามนี้แล้วเราจะมีความสุขหรืออย่างเหลือล้นเพียงใด!" ^[73]

44

ศาสตราจารย์ จาคอป คูนซ์ และคุณแอนนา ผู้เป็นภรรยาได้มีโอกาสเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาในปี พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921) ทั้งสองสงสัยว่าจะพูดคุยอย่างไรกับบรรดาผู้คนที่ไม่ยอมรับศาสนา พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า "เจ้าต้องอดทนอดกลั้น เพราะสถานะของการรับรู้เห็นได้นั้นเป็นสถานะที่ได้รับการประสาทพระกรุณาธิคุณ การรับรู้และมองเห็นนี้มีได้มาจากพื้นฐานความสามารถในการยอมรับ เขาเหล่านั้นจำเป็นต้องได้รับการศึกษา"^[74]

45

มีชายคนหนึ่งในเมืองไฮฟาที่ไม่ชอบพระอับดุลบาฮา ทันทีที่เขาเห็นท่าน นาย เขาก็จะข้ามถนนเพื่อหลีกเลี่ยงการพบปะกับพระองค์ และแล้วในวันหนึ่ง เขาเข้าไปหาพระอับดุลบาฮาและกล่าวว่า "พวกเขาเรียกท่านว่าคนรับใช้ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของกระนั้นหรือ

" พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า "ใช่แล้ว นั่นคือชื่อของเรา"

"ถ้าจัน ข้าพเจ้าก็คือโมเสส" ชายคนนั้นกล่าวอย่างภาคภูมิใจ

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า "ดีแล้ว โมเสส มาพบกับเราที่มมถนนี้ในตอนเช้าวันพรุ่งนี้เวลาเจ็ดนาฬิกา แล้วเราก็จะไปรับใช้ประชาชนด้วยกันเหมือนที่พระโมเสสผู้ทรงยิ่งใหญ่ได้ทรงกระทำ"

ชายคนนั้นตอบตกลง และเมื่อเขาพบกับพระอับดุลบาฮาในเช้าวันรุ่งขึ้น พระองค์ก็ทรงนำทางเขาไปทำกิจวัตรประจำวันซึ่งได้แก่ ช่วยเหลือรับใช้คนตกทุกข์ได้ยาก คนยากจน และคนที่ขัดสน หรือกับคนทั่วไป และให้คำแนะนำแก่เขาเหล่านั้น เมื่อพระอับดุลบาฮาและชายผู้นี้กลับมาถึงมมถนที่เป็นจุดนัดพบเดิมในตอนเย็นเวลาสิบแปดนาฬิกา ชายผู้นี้ก็ดูเหนื่อยล้าอย่างที่สุด

พระอับดุลบาฮาตรัสกับเขาก่อนที่จะจากกันในวันนั้นว่า "โมเสส จ้าไว้ล่ะ เรา จะพบกับเจ้าอีกทีนี้ในวันพรุ่งนี้เช้าเวลาเจ็ดนาฬิกา"

พระอับดุลบาฮาและชายผู้นี้พบกันอีกในเช้าวันรุ่งขึ้น พระอับดุลบาฮาทรงนำชายคนนี้ไปทำกิจวัตรเช่นในวันที่ผ่านมา เมื่อกลับมาถึงจุดนัดพบเวลาสิบแปดนาฬิกาชายคนนั้นก็มิสภาพอดโรยอย่างมาก พระอับดุลบาฮาตรัสกับเขาอย่างเข้มงวดว่า "จ้าไว้ล่ะ โมเสส พรุ่งนี้เช้าเราจะพบกับเจ้าอีกทีนี้"

พระอับดุลบาฮาและชายผู้นี้พบกันอีกในเช้าวันที่สาม พระอับดุลบาฮาทรงนำทางเขาไปทำศาสนกิจดังเช่นวันที่ผ่านมา เมื่อกลับมาถึงจุดนัดพบเดิมในเย็นวันนั้น ชายคนนั้นก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรงอย่างมาก ขณะที่จะแยกย้ายกันไป ชายคนนั้นกล่าวว่า “พระอับดุลบาฮา พรุ่งนี้เช้าข้าพเจ้าจะไม่ใช้โมเสสอีกแล้ว” [75]

ความทรหดอดทน [Fortitude]

46

ในที่สุด ประตูคุกแห่งเมืองอัคคาได้เปิดออกให้กับพระบาฮาอุลลาห์ ครอบครัว และผู้ติดตามจำนวนมากหลังจากที่ต้องถูกคุมขังมาเป็นเวลาสองปีสองเดือนและอีกห้า วัน ผู้ติดตามจำนวนมากถูกส่งไปยังสถานที่พักแรมซึ่งเป็นที่จอดรถคาราวานอันเป็นที่ซึ่งไม่เหมาะสำหรับการพักอาศัย พระอับดุลบาฮาทรงถูกจัดให้อยู่ในห้องหนึ่งเป็นการส่วนตัว

ห้องนั้นเหม็นอับและสกปรก พระอับดุลบาฮาทรงขายของขวัญชิ้นหนึ่งที่ได้รับมาจากกรุงแบกแดด พระองค์ทรงนำเงินที่ได้มาซ่อมแซมห้องให้บรรดาผู้ติดตามพระบาฮาอุลลาห์ และกันส่วนที่จะใช้ซ่อมแซมห้องของพระองค์เอง เป็นห้องสุดท้าย เมื่อถึงเวลาซ่อมแซมปรากฏว่าเงินก็หมดลง ห้องของพระองค์ไม่ได้รับการซ่อมแซมจึงมีสภาพเสื่อมโทรมอย่างหนัก สภาพของกำแพงไม่เพียงแค่อ่อนแอเท่านั้น หลังคาก็ยังรั่วและพื้นห้องเต็มไปด้วยฝุ่น พระอับดุลบาฮาทรงนั่งและนอนบนเสื่อในห้องนั้น ใช้หนังสือเก่าๆ ในห้องเต็มไปด้วยตัวหมัดและไร เมื่อพระองค์ทรงห่มหนังสือเก่าๆ หลายเล่มก็จะรวมตัวกันมากัด พระองค์ทรงใช้วิธีที่ไม่ให้ถูกกัดด้วยการพลิกหนังสือเก่าๆ กลับไปกลับมาเป็นระยะ ๆ พระองค์จะทรงนอนด้านหนึ่งสักพัก ก่อนที่ตัวหมัดจะเคลื่อนตัวมาอีกด้านหนึ่งก็ตรงกับช่วงที่พระองค์ทรงพลิกไปอีกด้านหนึ่งพอดี พระองค์จำต้องพลิกกลับไปกลับมาในลักษณะนี้แปดถึงสิบครั้งในหนึ่งคืน [76]

47

พระบาฮาอุลลาห์ทรงมอบความไว้วางใจให้พระอับดุลบาฮาปฏิบัติงานที่ยากที่สุด ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงรู้ว่า พระอับดุลบาฮาทรงทำหน้าที่ได้อย่างแน่วแน่มั่นคง หนึ่งในหน้าที่ที่ทรงได้รับมอบหมายคือ การสร้างพระสถูปของพระบ็อบบนไหล่เขาคาร์เมล ซึ่งอยู่เหนือเมืองเล็ก ๆ ในสมัยนั้นคือเมืองไฮฟา ซึ่งหันหน้าสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน หนึ่งในบรรดาอุปสรรคที่ทบทวีขึ้นก็คือเจ้าของที่ดินดังกล่าวถูกขย่งโดยบรรดาผู้ละเมิดพระปฏิญญา ซึ่งเป็นพวกเจ้าอุปาย ทำให้เจ้าของที่ดินไม่ยอมขายที่ดินผืนดังกล่าว หลายครั้งหลายครา

ได้ยินพระอับดุลบาฮาตรัสว่า "หินทุกก้อนที่สร้างพระสถูป กรวดทุกก้อนที่เทพื้นถนนเพื่อนำขึ้นไปสู่พระสถูป เราได้ลงแรงสร้างจนเข้าที่เข้าทางด้วยหยาดน้ำตาและด้วยค่าก่อสร้างอันมากมายมหาศาล" ครั้งหนึ่ง ตามคำบอกเล่าของผู้ที่พบเห็นเล่าให้ฟังเกี่ยวกับคำกล่าวของพระอับดุลบาฮาว่า "คืนวันหนึ่ง เราตกอยู่ในความวิตกกังวล ไม่มีหนทางออกอื่นใดนอกจากท้องบตสวดของพระบ็อบที่มีอยู่เข้าไปเข้ามาซึ่งทำให้เราอ่อนคลายลงมาก เข้าวันต่อมา เจ้าของที่ดินผืนนั้นเดินทางมาหาเราด้วยตนเอง เขากล่าวขอโทษและอ้อนวอนขอให้เราซื้อที่ดินผืนนั้น"^[77]

48

ผู้ร่วมเดินทางคนหนึ่งที่ได้เดินทางไปสหรัฐอเมริกากับพระอับดุลบาฮาเล่าให้ฟัง ในตอนที่ท่านนายทรงแสดงความวิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคตว่า: "เราอ้อมทนรับความยากลำบากในการเดินทางครั้งนี้ เพื่อว่าศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าจะเดินหน้าต่อไปอย่างไม่แปรเปลี่ยน ทั้งนี้เพราะเรายังกังวลว่าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากที่เราจากไปแล้ว ถ้าเรามีความสบายใจขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เราก็จะนั่งอย่างสบายใจอยู่ที่มุมห้อง เราก็คงจะไม่ต้องเดินทางออกจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์.... เราเกรงว่า หลังจากที่เราจากไปแล้ว เหล่าคนที่แสวงหาประโยชน์แก่ตนเอง อาจจะถูกปลุกปั่นให้ความรักและความสามัคคีในหมู่เพื่อน ๆ เกิดความร้าวฉานอีก"^[78] ท่านนายทรงกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เศร้าจนกระทั่งรถยนต์หยุดลงที่หน้าโรงแรมในเมืองชิคาโก

49

ต้นปี พ.ศ. 2447 (ค.ศ. 1904) คุณอีเทล โรเซ็นเบิร์ก ได้เดินทางไปแสวงบุญที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์เป็นครั้งที่สอง ในขณะนั้นท่านนายและครอบครัวของพระองค์ยังคงถูกกักบริเวณอยู่ในบ้านซึ่งถือว่าเป็นที่คุมขังภายในเขตเมืองอัคคา คุณอีเทล โรเซ็นเบิร์ก เป็นแขกที่บ้านของพระอับดุลบาฮาเป็นเวลาแปดเดือน เธอได้เขียนบันทึกไว้ว่า "เป็นสิทธิพิเศษอันมีรูลิมที่ได้นั่งที่โต๊ะของพระอับดุลบาฮาในบ้านที่เรียบง่ายร่วมกับชาวคริสเตียน ชาวมุสลิม ชาวยิว และศาสนิกชนของศาสนาอื่น ๆ ทั้งหมดต่างหายใจรับพลังชีวิตแห่งความเป็นพี่เป็นน้องกัน"

ช่วงที่เธอพักอยู่ที่นั่น บรรดาศัตรูของศาสนากำลังพุ่งเป้าโจมตีพระอับดุลบาฮา และศาสนิกชนผู้จงรักภักดีของพระองค์ และยังสร้างปัญหาอันใหญ่หลวงและความยุ่งยากอันสุดพรรณนา คุณอีเทล โรเซ็นเบิร์ก รู้สึกเจ็บปวดและวิตกกังวลกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมาก เธอจึงถามท่านนายว่า เพราะเหตุใดท่านนายซึ่งเป็นบุรุษที่มีความสมบูรณ์แบบที่สุดจะต้องมาประสบกับความทุกข์ทรมานเช่นนี้ พระอับดุลบาฮาทรงตอบกับเธอว่า "แต่ละพระองค์ (ครู

ของพระผู้เป็นเจ้า) จะทรงสอนและแนะนำคนอื่นได้อย่างไร ถ้าบรรดาครูเหล่านั้นมิได้ประสบกับความทุกข์ทรมานทุกรูปแบบที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนอื่น ๆ ต้องประสบพบพานด้วยตัวเองก่อน”^[79]

50

เมื่อครั้งที่มารดาของคุณจุเลียต ทอมป์สัน เป็นทุกข์อย่างมากเพราะคู่มั่นของลูกชายของเธอ ซึ่งทั้งฉลาดและสวย ไม่ต้องการผูกสัมพันธ์กับครอบครัวของฝ่ายผู้ชาย มารดาของคุณจุเลียตได้รับเชิญให้ไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา แม้ว่าเธอจะขัดขวางมิให้คุณจุเลียตทำงานให้แก่ศาสนาบาไฮ แต่เธอก็ยังสวมรองเท้าย่างกันฝนในขณะที่ฟ้ากำลังคะนองเพื่อไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา ท่านนายทรงเหนื่อยล้าในวันนั้นและทรงกำลังนอนพักผ่อนที่เตียงหลังจากที่ต้อนรับผู้ที่มาเข้าเฝ้าจำนวนหลายร้อยคน พระองค์ทรงต้อนรับเธออย่างอบอุ่น พระองค์ทรงกล่าวคำปลอบใจในตอนหนึ่งว่า "...เราได้ยินเกี่ยวกับความเศร้าโศกเสียใจของเจ้า ตอนนี้เราขอปลอบใจเจ้าว่า จงวางใจในพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตา พระองค์ทรงเป็นที่น่าเชื่อถือ พระผู้เป็นเจ้าไม่เคยลืมเจ้า หากผู้อื่นไม่มีความเมตตาต่อเจ้า จะเป็นไรไปในเมื่อพระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาต่อเจ้า เมื่อพระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าข้างเจ้าแล้วสิ่งทีคนอื่น ๆ ปฏิบัติต่อเจ้าก็กลายเป็นสิ่งที่ไร้ความหมาย"

วันรุ่งขึ้น "มารดาของคุณจุเลียต ทอมป์สัน" ก็เปิดใจพูดว่า "ความขมขื่นของฉันมลายไปหมดสิ้นแล้ว" ข่างมหัศจรรย์จริง ๆ ^[80]

ความซื่อตรง [Integrity]

51

คุณรอย วิลเฮล์ม ผู้แสวงบุญรุ่นแรก ๆ ได้เข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาที่เมืองอัคคา ให้ข้อสังเกตว่า การปฏิบัติตนเป็นที่น่าเคารพนับถือของพระอับดุลบาฮา ชนะใจบรรดาผู้ที่ยังไม่ประกาศตนเป็นบาไฮศาสนิกชน ห้องนอนของเราหันหน้าไปยังสวนเล็ก ๆ ที่มีน้ำพุอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันกับที่ตั้งของกระโจมซึ่งพระอับดุลบาฮาทรงใช้เป็นที่รับแขกจำนวนมากมายที่มาเข้าเฝ้าพระองค์ ความเกลียดชังระหว่างศาสนิกชนของศาสนาต่าง ๆ รุนแรงมาก จนกระทั่งการพูดถึงข้อดีของคนนอกศาสนานับเป็นสิ่งผิดปกติ แต่พระอับดุลบาฮาทรงเป็นบุคคลที่ได้รับการเคารพนับถือจากผู้คนทุกชนชั้นในฐานะผู้ทรงภูมิปัญญาและผู้ทรงความเที่ยงธรรมสูง จนพวกเขาพากันมาหาพระองค์เพื่อขอคำอธิบายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ของศาสนาของตนเอง บ้างก็มาขอให้พระองค์ช่วยปรับความเข้าใจกรณีข้อพิพาททางธุรกิจการค้า แม้กระทั่งให้พระองค์ทรงช่วยหาทางออกเกี่ยวกับปัญหาภายในครอบครัว ผู้ที่มาหาได้รับ

การบอกเล่าว่า อับบาซ เอฟเฟนดี (พระอับดุลบาฮา) ไม่เลือกปฏิบัติ พระองค์ทรงช่วยเหลือทั้งชาวยิว ชาวอิสลาม และชาวคริสเตียน อย่างเท่าเทียมกัน [81] พระองค์ทรงปฏิบัติในทุกเรื่องด้วยความเที่ยงธรรมจนถึงระดับที่ผู้ว่าการเมืองอัคคา อาเหม็ด บิค ทอฟีค “เคยส่งลูกชายไปให้พระอับดุลบาฮาอบรม ท่านผู้ว่าการจะหันมาหาพระองค์เพื่อขอคำแนะนำและในยามที่ต้องปฏิบัติตามข้อกฎหมายและการปกครองอย่างถูกต้องเที่ยงธรรม” [82]

ความจริงใจ [Sincerity]

52
ครั้งหนึ่งท่านนายได้เคยเล่าเรื่องต่อไปนี้ให้ผู้แสวงบุญคนหนึ่งฟัง พระองค์ทรงสรุปการสัมภาษณ์ด้วยการเล่าเรื่องตอนที่ทรงเดินทางไปกับคณะซึ่งมีพ่อค้าคนหนึ่งร่วมเดินทางไปด้วย เมื่อขบวนคาราวานหยุดพักที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนจำนวนมากมายมาห้อมล้อมเพื่อจะเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา จากนั้นคณะเดินทางก็เดินทางต่อไปและเมื่อได้หยุดพักในอีกเมืองหนึ่งคนจำนวนมากก็ออกมาเหมือนเดิม และเหมือนเดิมอีกในเมืองต่อ ๆ ไป พ่อค้าสังเกตเห็นความรักและความเคารพที่ผู้คนจำนวนมากแสดงต่อท่านนายอย่างเด่นชัด พ่อค้าจึงพาพระอับดุลบาฮาเสด็จไปในที่ที่ไม่มีผู้คนพลุกพล่าน และกล่าวกับพระองค์ว่าเขาต้องการเป็นบาไฮศาสนิกชน

เมื่อท่านนายทรงถามเขาว่าเหตุใดเขาจึงต้องการเป็นบาไฮ เขาตอบอย่างไม่ละอายว่า “พระองค์ทรงเป็นบาไฮ เวลาไปที่ใดฝูงชนก็จะมาห้อมล้อมเพื่อขอเข้าเฝ้าพระองค์ขณะที่ไม่มีใครมาพบกับข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจึงอยากเป็นบาไฮ” พระอับดุลบาฮาทรงถามเพื่อหยั่งท่าทีของเขาต่อไปว่า นั่นเป็นเหตุผลที่แท้จริงที่เขาต้องการเป็นบาไฮหรือ พ่อค้าตอบอย่างตรงไปตรงมาว่า “ข้าพเจ้าคิดด้วยว่าการมีคนมาพบมาก ๆ จะช่วยธุรกิจของข้าพเจ้าด้วย” และแล้วพ่อค้าก็ได้รับคำตอบอย่างตรงไปตรงมาจากพระอับดุลบาฮาว่า “ท่านอย่าเป็นบาไฮเลย ท่านสมควรที่จะเป็นอย่างที่ท่านเป็นต่อไป” [83]

ความบริสุทธิ์ [Purity]

53
ท่านนายทรงเขียนจดหมายถึงสุภาพสตรีคนหนึ่งมีใจความว่า “เจ้าจงเพียรพยายามอย่างมากที่สุด เพื่อที่เจ้าจะได้เป็นเสมือนดังกระจกใสสะอาดที่ได้รับ การขัดถูจนปราศจากฝุ่น เพื่อวาระศมีของดวงตะวันแห่งสัจจะที่สาดส่องจะ ทอรัศมีลงมา และจะอาบบรรดาผู้ที่รายล้อมเจ้าด้วยแสงอันเรืองรอง” [84]

พระอับดุลบาฮาและแขกผู้มาเข้าเฝ้าที่บ้านพักคลิฟตันในเมืองบรีสตอ
ประเทศอังกฤษ เดือนกันยายน พ.ศ. 2454 (ค.ศ. 1911)

54

พระอับดุลบาฮาทรงปาฐกถาธรรมในการประชุมประจำปีครั้งที่สี่ของสมาคมความก้าวหน้าของคนผิวสีแห่งชาติว่า "คนทุกคนต่างมีคุณธรรมสวรรค์ซึ่มซาบอยู่ภายใน ผู้ซึ่งสะท้อนศีลธรรมจรรยาและความสมบูรณ์แบบแห่งสวรรค์ เป็นผู้แสดงออกซึ่งคุณธรรมอันดีเลิศควรค่าแก่การสรรเสริญ ผู้ซึ่งแท้จริงแล้วอยู่ในสภาพจำลองและมีความคล้ายคลึงกับพระผู้เป็นเจ้า... คุณลักษณะและความบริสุทธิ์ของหัวใจมีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด หัวใจที่ส่องสว่างด้วยแสงแห่งพระผู้เป็นเจ้าได้อยู่ใกล้และเป็นที่ยรักที่สุดของพระองค์..."^[85]

55

ครั้งหนึ่งมีคนทูลถามพระอับดุลบาฮาว่าพระองค์ทรงคิดอย่างไรเกี่ยวกับแฟชั่นสตรี พระองค์ทรงตอบอย่างเข้าใจได้ง่าย ๆ ว่า "เราไม่ได้มองดูเครื่องแต่งกายของสตรี ไม่ว่าจะเป็นแบบทันสมัยล่าสุดหรือไม่ก็ตาม เราไม่ได้เป็นตุลาการตัดสินเครื่องแต่งกาย เราเป็นตุลาการตัดสินผู้ที่สวมใส่เครื่องแต่งกายต่างหากว่าเธอเป็นคนที่บริสุทธิ์ดีงามหรือไม่ ว่าเธอได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาดีหรือไม่ หากเธอมีคุณลักษณะทางศีลธรรมจรรยาแห่งสวรรค์ และหากเธอเป็นที่โปรดปราน ณ ธรณีประตูของพระผู้เป็นเจ้า เธอก็สมควรได้รับเกียรติและความเคารพจากเราไม่ว่าเธอจะสวมใส่เสื้อผ้าแบบไหนก็ตาม ไม่ใช่ฐานะของเราที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสมัยนิยมที่กำลังแปรเปลี่ยนในโลก"^[86]

บทที่ 2

หัวใจอันเมตตาของพระองค์ [His Kindly Heart]

จงให้หัวใจของเจ้าลุกด้วยไฟแห่งความเมตตา รักใคร่สำหรับทุกคน
ที่อาจเข้ามาในวิถีของเจ้า [87]

พระอับดุลบาฮา

ความเมตตา [Kindliness]

คำสอนของท่านนายช่างต้นที่ได้ตรัสระหว่างการประชุมกรุงปารีสนั้น ปรากฏให้เห็นเป็นตัวอย่างในพระชนม์ชีพของพระองค์ ไม่ว่าจะพระองค์จะทรงอยู่ในสภาพนักโทษหรือเสรีชน ดังที่ศาสนิกบาล ท่านโชกิ เอฟเฟนดี ได้เขียนเกี่ยวกับพระองค์ไว้ดังนี้ "จะหาใครเทียบพระองค์มิได้ทางด้านการแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ ความจริงใจและความอบอุ่นที่เกิดจากความเห็นใจ ความเมตตา รักใคร่ต่อเพื่อน ๆ และต่อคนแปลกหน้า ต่อศาสนิกชนหรือผู้ที่ยังไม่ยอมรับศาสนา ต่อคนร่ำรวยหรือคนยากจน ต่อคนที่มีสถานะทางสังคมสูงหรือต่ำต้อย ต่อคนที่พระองค์ทรงพบไม่ว่าคนผู้นั้นจะเกลียดชังหรือยังไม่คุ้นเคยก็ตาม ไม่ว่าจะอยู่บนเรือหรือกำลังเดินตามท้องถนน ในสวนสาธารณะหรือที่จัดรัสสาธารณะ ที่งานเลี้ยงรับรองหรือที่งานเลี้ยงอาหารค่ำ ในชุมชนแออัดหรือที่คฤหาสน์ ในที่ชุมนุมของศาสนิกชนหรือในที่กลุ่มของเหล่านักปราชญ์ พระอับดุลบาฮา คือการมาจุดให้เห็นถึงคุณธรรมบาไฮทุกประการ [88] ดังที่บุคคลหนึ่งในอเมริกาที่ชื่นชอบพระองค์ให้ข้อสังเกตไว้ดังนี้ "พระองค์ทรงแสดงออกให้ประจักษ์ ส่วนคนอื่น ๆ นั้นได้เพียงแต่พูดเท่านั้น" [89]

วันหนึ่ง มีคนทูลถามพระอับดุลบาฮาว่าเราควรใช้ชีวิตอย่างไร พระองค์ทรงตอบว่า "จงเมตตาต่อทุกคน" [90] "เราไม่ควรดูแลความคิดของผู้อื่น" [91] ความเมตตา นี้ต้องหยิบยื่นให้ถึงทุกคนแม้กระทั่งคนที่ เป็นโรคจิตประสาท ดังตัวอย่างที่พระอับดุลบาฮาทรงยกมาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในตอนที่ท่านมีร์ชา อกา จาน ผู้ซึ่งเป็นเลขาคาดตามถ้อยวจนะของพระบาฮาอูลลาห์เกิดความผิดปกติทางจิตอย่างหนัก แม้ท่าน มีร์ชา อกา จาน จะก่อปัญหาต่าง ๆ มากมาย แต่ท่านนายก็มีได้ทรงขับเขาออกไปยังประเทศเยเมนตามคำแนะนำของนายกเทศมนตรีเมืองอัคคา [92]

ท่านนายทรงกล่าวกับคุณจูเลียต ทอมป์สันว่า "จงอย่าปล่อยให้ใครมาพูดถึงคนอื่นอย่างปราศจากซึ่งความเมตตากับเจ้า ถ้ามีใครกระทำเช่นนั้น เจ้าจงหยุดเขา จงบอกเขาไปว่าการกระทำเช่นนั้นขัดกับพระบัญชาของพระบาฮา

อุลลาห์ที่ว่า 'จงรักกันและกัน' จงอย่าเอ่ยคำที่ไร้ความเมตตา หรือต่อต้านผู้หนึ่งผู้ใด ถ้าเจ้าเห็นสิ่งผิดปกติ ขอให้ความเจียมของเจ้าเป็นเครื่องแสดงความคิดเห็นของเจ้าเท่านั้น...." [93]

56

วันหนึ่งในขณะที่พระอับดุลบาฮาทรงพำนักอยู่ในประเทศอเมริกา ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ เฟร็ด มอร์เทนเซน เดินทางไกลมาจากเมืองคลีฟแลนด์ในตอนกลางของประเทศสหรัฐอเมริกาในภาคตะวันออกเพื่อเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาหลายปีต่อมาเขาได้เขียนเรื่องราวของตนเองว่า เขาถูกเลี้ยงดูในถิ่นอันธพาลอยู่ในกลุ่มนักเลงที่ใช้ชีวิตแต่วันก่อแต่เหตุวิวาท ขโมย และทำลายทรัพย์สินสาธารณะ ครั้งหนึ่งเขาหนีจากครุระหว่างถูกดำเนินคดีและหลบหนีโทษอยู่สี่ปี วันหนึ่งเขาพยายามก้มมิให้ตำรวจจับชายคนหนึ่ง ระหว่างที่หนีเขาถูกชายนักสืบกลุ่มหนึ่งเข้าจู่โจม เขาจึงกระโดดหนีจากกำแพงสูงสามสิบห้าฟุต ผลคือทำให้เขาขาหัก

เหตุการณ์นี้ได้ชักนำให้เขาติดต่อกับบาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งชื่อ อัลเบิร์ต ฮอลล์ ผู้ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นผู้ปกป้องและช่วยให้เขาได้รับอิสรภาพเท่านั้น แต่ยังบอกเขาเกี่ยวกับศาสนาบาไฮด้วย แม้ว่าในตอนแรกเขาจะรู้สึกงุนงงแต่แล้วก็พบว่าศาสนานี้น่าสนใจ ชีวิตของเขาจึงเปลี่ยนแปลงไปในที่สุด ดังที่ปรากฏในบันทึกของเขาว่า "ด้วยเหตุนี้ พระวามะของพระเจ้าเป็นเจ้าจึงได้ให้กำเนิดชีวิตใหม่แก่ข้าพเจ้า"

เมื่อตอนที่พระอับดุลบาฮาทรงเดินทางมาถึงประเทศสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ช่วงเวลานั้น เฟร็ด มอร์เทนเซน รู้สึกว่าเขาถูกกระตุ้นด้วยพระจิตวิญญาณของพระเจ้าให้เดินทางไปหาพระอับดุลบาฮา เขาต้องไปร่วมงานประชุมเกี่ยวกับเครื่องพิมพ์ที่เมืองคลีฟแลนด์แต่กลับยังรู้สึกกระสับกระส่าย เขาจึงตัดสินใจเดินทางออกจากเมืองนี้ไปโดยไม่คำนึงว่าจะเกิดอะไรขึ้นข้างหน้า เขบันทึกไว้ว่า "คืนก่อนที่จะออกเดินทางจากเมืองคลีฟแลนด์ ข้าพเจ้าฝันว่าได้เป็นแขกที่ไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา ฝันเห็นตนเองนั่งอยู่ที่โต๊ะยาว มีหลายคนอยู่ที่นั่นด้วย ได้เห็นพระองค์ทรงดำเนินไปมาในขณะที่บอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ และเน้นย้ำคำพูดด้วยภาษามือ ภายหลังข้าพเจ้าพบว่าเหตุการณ์ในฝันนี้ได้เกิดขึ้นจริง และในความเป็นจริงตอนที่เข้าเฝ้าพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นเหมือนกับตอนที่ข้าพเจ้าฝันเห็นที่เมืองคลีฟแลนด์"

"เนื่องจากข้าพเจ้ามีเงินจำนวนจำกัด จึงจำเป็นต้องเดินทางอย่างคนจรจัดสู่เมืองกรีนเอเคอร์ ข้าพเจ้าเลือกเดินทางไปกับรถไฟสายนิคเกอร์เพลตซึ่งเป็น

รถขนส่งสู่เมืองบัฟฟาโลร์รัฐนิวยอร์ก จากบัฟฟาโลเข้าพเจ้าต้องโดยสารรถไฟไปยังบอสตัน โดยการโหนราวไม้ที่อยู่ระหว่างตู้รถไฟเพื่อหลีกเลี่ยงการจ่ายค่าโดยสาร เป็นการเดินทางที่ยาวนานโดยเริ่มตั้งแต่เที่ยงคืนจนถึงเก้าโมงเช้าของวันรุ่งขึ้น ดูเหมือนว่ารถไฟสายบอสตันและเมนเป็นจุดเชื่อมต่อสุดท้ายที่เราจะได้พบกับพระอับดุลบาฮาและโลกภายนอก เมื่อถึงเมืองพอร์ตสมัธ รัฐนิวแฮมเชียร์ ข้าพเจ้ามีความสุขอย่างล้นเหลือตอนที่ข้าพเจ้าคลานออกมาจากหลังคาตู้โดยสาร จากนั้นข้าพเจ้าก็เดินทางต่อทางเรือ ขึ้นรถรางจนมาถึงที่หมายคือประตูสวรรค์ หัวใจของข้าพเจ้าเต้นรัวเมื่อได้เหยียบย่างอยู่บนผืนดินของศูนย์กลางที่จะมีชื่อเสียง ด้วยความเหน็ดเหนื่อยเนื้อตัวสกปรก พิศวงงงงง แต่มีความสุข”

เฟร็ด พบว่าตนเองเป็นหนึ่งในบรรดาผู้คนที่มารอจำนวนมาก ต่างก็ปรารถนาจะเข้าเฝ้าท่านนายผู้เป็นที่รักเช่นกัน และตัวเขาเองก็มาช้ากว่าคนอื่น เขาประหลาดใจอย่างยิ่งเมื่อรับทราบในวันรุ่งขึ้นว่า “พระอับดุลบาฮาทรงต้องการพบ เฟร็ด มอร์เทนเซน ดูเหมือนว่าการสัมภาษณ์ของคนแรกกับศาสตราจารย์ท่านหนึ่งได้เริ่มขึ้นแล้ว เฟร็ด รู้สึกยังไม่พร้อมและรู้สึก “อึดโรย” อย่างไรก็ตาม ที่จริงแล้วเขาหวังว่าจะได้เข้าเฝ้าพระองค์เป็นคนสุดท้าย

คุณเฟร็ด มอร์เทนเซน บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองต่อไปว่า “พระอับดุลบาฮาทรงต้อนรับข้าพเจ้าด้วยรอยยิ้มและทรงกุมมือข้าพเจ้าอย่างแนบแน่นและอบอุ่น พระองค์ทรงเชิญให้ข้าพเจ้านั่งแล้วพระองค์ก็ทรงนั่งตรงหน้าข้าพเจ้า คำแรกที่พระองค์ตรัสคือ *“ยินดีต้อนรับ! ยินดีต้อนรับ! ยินดีต้อนรับอย่างยิ่ง”* ประโยคต่อมาคือ *“เจ้ามีความสุขไหม”* ประโยคเดียวกันนี้ถูกถามซ้ำถึงสามครั้ง จากนั้นมีคำถามอื่น ๆ ตามมา รวมทั้งคำถามที่ข้าพเจ้าต้องการจะหลีกเลี่ยงคือ *“การเดินทางของเจ้าสะดวกสบายไหม”*

จากคำถามทั้งหมดที่ข้าพเจ้าอยากจะเลี่ยงไม่ตอบคือคำถามข้อนี้! ข้าพเจ้าหลบตามองดูพื้น แต่พระองค์ก็ยังทรงถามคำถามเดิมนี้อีก ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าสบพระเนตรอันดำขลับสองเป็นประกายดั่งมณีทั้งสองข้างของพระองค์ ซึ่งดูเหมือนว่าจะมองทะลุทะลวงลงไปในส่วนลึกที่สุดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบที่พระองค์ทรงตระหนักอยู่แก่ใจดีแล้ว ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องเล่า ข้าพเจ้าบอกพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้มาอย่างปกติเหมือนคนทั่วไปที่มาเข้าเฝ้าพระองค์”

- คำถาม “เจ้าเดินทางมาอย่างไร”
- คำตอบ “แอบหลบอยู่ใต้และบนหลังคารถไฟ”
- คำถาม “อธิบายว่าทำอย่างไร”

ถึงตอนนี้เมื่อข้าพเจ้ามองสบพระเนตรกับพระอับดุลมาฮา ข้าพเจ้าพบว่าสายพระเนตรของพระองค์ดูเปลี่ยนไป เหมือนมีประกายแสงอันน่าพิศวงฉายออกมา เป็นประกายแห่งความรักซึ่งทำให้ข้าพเจ้าโล่งอกและมีความสุขมากขึ้น ข้าพเจ้าจึงอธิบายให้พระองค์ฟังว่าข้าพเจ้าลึกลับโดยสารถไฟมาได้ อย่างไรก็ตาม จากนั้นพระองค์ก็ทรงจับแก้มทั้งสองของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมอบผลไม้มากมายให้ข้าพเจ้าและจับหมวกอันสกปรกที่ข้าพเจ้าสวมอยู่ซึ่งเปื้อนจากการเดินทางไกลมาหาพระองค์

เมื่อพระอับดุลมาฮาทรงเตรียมตัวที่จะออกเดินทางจากศูนย์การอบรมกรีนเอเคอร์ เฟร็ด มอร์เทนเซน ยังคงวนเวียนอยู่ใกล้พระอับดุลมาฮาเพื่อกล่าวคำอำลาพระองค์ ที่น่าประหลาดใจอย่างยิ่งคือ ตอนที่ท่านนายขอให้เขาเข้าไปนั่งในรถด้วย ทำให้เขาได้รับพระพรด้วยการได้ไปอาศัยอยู่กับพระอับดุลมาฮาที่เมืองมอลเดน ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ เฟร็ด เขียนบันทึกไว้ในท้ายที่สุดว่า "เหตุการณ์เหล่านี้ยังคงติดตรึงใจข้าพเจ้าและข้าพเจ้ารักทุกขณะของเหตุการณ์ที่ผ่านมา พระวณะของพระบาฮาอุลลาห์คืออาหาร คือเครื่องดื่ม คือชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีจุดประสงค์อื่นใดนอกจากจะได้รับใช้บนหนทางของพระองค์ และจะได้เป็นคนทีเชื่อฟังพระปณิญาของพระองค์" [94]

57
หนึ่งในเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในช่วงที่ท่านนายทรงเยี่ยมเยียนประเทศสหรัฐอเมริกา คือ การวางศิลาฤกษ์สักการะสถานแห่งแรกของซีกโลกตะวันตก เมืองวิลเมต รัฐอิลลินอยส์ นางเน็ตตี้ ทอปมัน ซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงในเมืองชิคาโกมีความกระตือรือร้นที่จะบริจาคบางสิ่งบางอย่างแม้ในความเป็นจริงแล้วเธอมิได้ร่ำรวย ต่อไปนี้คือเรื่องราวเกี่ยวกับวิธีการบริจาคของเธอ "ข้าพเจ้าได้ทราบมาว่าท่านนายจะทรงเดินทางมายังที่ดินสำหรับสร้างสักการะสถานในวันที่ 1 พฤษภาคม ข้าพเจ้าคิดว่าพระองค์น่าจะมีศิลาฤกษ์วาง ณ จุดที่จะสร้างสักการะสถาน เมื่อคิดได้ดังนี้ ข้าพเจ้าจึงไปยังสถานที่ก่อสร้างซึ่งอยู่ไม่ห่างจากบ้านของข้าพเจ้ามากนัก ที่นั่นข้าพเจ้าเห็นก้อนหินกองรวมกันอยู่ที่กำแพง จึงไปถามช่างก่อสร้างว่าจะอนุญาตให้นำหินสักก้อนไปใช้ได้ไหม ช่างก่อสร้างตอบเธอว่า "ได้ คุณเลือกเอาไปได้เลย ทั้งหมดที่เหลืออยู่นี้ไม่มีประโยชน์อะไรกับเราแล้ว" เมื่อได้ฟังดังนั้น ข้าพเจ้าก็เดินกลับไปบ้านเพื่อเอารถเข็นเด็กอ่อนคันเก่าและมีขนาดเล็ก ยกหินใส่รถและเข็นกลับบ้าน เข้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าเข็นรถที่ใส่หินขึ้นรถรางด้วยความช่วยเหลือจากเพื่อนชาวเปอร์เซีย เรานารถเข็นเข้าไปในชานชาลาทั้ง ๆ ที่ถูกปรามจากพนักงานเก็บค่าโดยสาร เราขึ้นรถสองต่อ และหลังจากที่ล่าช้าอยู่นาน ในที่สุดเราก็สามารถนำรถเข็นเด็กไปถึงหัว

มุมถนนระหว่างถนนเซ็นทรัลและเชอริตัน ตอนที่เราขึ้นรถจากจุดนี้ข้ามบาทวิถีที่ขรุขระฝุ่นฟุ้ง รถเข็นก็สะดุดคว่ำลง ขณะที่เรายืนอย่างสิ้นหวังด้วยเกรงว่าจะไม่สามารถนำหินก้อนนั้นไปยังที่ดินก่อสร้างสักการสถานได้ทันเพราะพิธีการได้เริ่มไปก่อนหน้านี้แล้วเป็นชั่วโมง บังเอิญมีเด็กชายสองคนซึ่งกำลังขึ้นรถเข็นของผ่านมาพอดี เราขอยืมรถเข็นนั้นจากเด็กทั้งสอง ในที่สุดเราก็ได้มาถึงจุดหมายได้ทันเวลา ขอให้จินตนาการดูว่าข้าพเจ้ามีความปีติสุขมากเพียงใดในตอน “ก้อนหินที่ไม่มีประโยชน์แล้วสำหรับช่างก่อสร้าง” กลับกลายเป็นที่ยอมรับและนำไปใช้โดยท่านนาย” [95]

58

หัวใจฉันเปี่ยมไปด้วยความเมตตาของท่านนายมุ่งให้ความใส่ใจกับผู้ที่เจ็บป่วย หากพระองค์ทรงบรรเทาความเจ็บป่วยหรือไม่สบายได้ก็จะทรงรีบเข้าไปช่วย เราได้รับคำบอกเล่ามาว่า ท่านนายได้ไปเยี่ยมสามีภรรยาคนหนึ่ง ที่ชราภาพถึงยี่สิบครึ่งในช่วงที่ทั้งสองนอนป่วยติดเตียงนานนับเดือน เมื่อครั้งที่ยังทรงพำนักอยู่ในเมืองอัคคาพระองค์ทรงมอบหมายให้ศาสนิกชนไปสอบถามเกี่ยวกับอาการป่วยไข้ของผู้ป่วยเป็นประจำทุกวัน และเนื่องด้วยไม่มีโรงพยาบาลในเมือง พระองค์จึงทรงจ่ายเงินให้แพทย์ไปดูแลบรรดาผู้ป่วยที่ยากจนอย่างสม่ำเสมอ นายแพทย์ได้รับการร้องขอมิให้เปิดเผยต่อผู้ป่วยว่าใครเป็นผู้จ่ายค่ารักษาให้พวกเขา เมื่อท่านนายได้ทรงรับทราบว่ามีหญิงพิการที่ยากจนคนหนึ่งออกหัด เป็นที่รังเกียจของคนรอบข้าง พระองค์ทรง “มอบหมายให้ศาสนิกชนสตรีคนหนึ่งเป็นผู้เฝ้าดูแลเธอทันที พระองค์ทรงจัดหาห้อง และให้เครื่องนอนที่สุขสบายของพระองค์แก่เธอ แล้วติดตามแพทย์ให้มารักษา พระองค์ทรงจัดส่งอาหารและให้ทุกอย่างที่เธอต้องการ และยังทรงติดตามเฝ้าดูให้แน่ใจว่าเธอได้รับการดูแลเอาใจใส่ในทุกความต้องการ เมื่อเธอเสียชีวิตอย่างสงบ พระองค์ก็ยังคงเป็นผู้ทรงจัดการฝังศพให้อย่างเรียบง่ายและทรงออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด” [96]

59

ชายคนหนึ่งป่วยเป็นวัณโรค เพื่อนรอบข้างแม้กระทั่งครอบครัวก็หลีกเลี่ยงและไม่ค่อยกล้าเข้าไปในห้องของเขา เพียงแค่ทราบข่าวเท่านั้น “ท่านนายก็ทรงไปเยี่ยมผู้ป่วยคนนี้เป็นประจำทุกวัน พระองค์ทรงนำอาหารที่เขาชอบไปให้ ทรงอ่านหนังสือให้เขาฟัง ทรงสนทนาและให้อิवाทเขา พระองค์ทรงอยู่กับเขาในขณะที่เขาเสียชีวิต” [97]

60

ขณะที่ทรงพำนักอยู่ในเมืองซานฟรานซิสโก พระอับดุลบาฮาได้ทรงไปเยี่ยม นายชาร์ล ทินส์ลีย์ ศาสนิกชนผิวดำคนหนึ่งซึ่งขาหัก เขาอนป่วยติดเตียง

เป็นเวลานาน ท่านนายตรัสกับเขาว่า "เจ้าจะต้องไม่เศร้าโศก ความยากลำบากนี้จะช่วยให้เจ้าเข้มแข็งทางจิตวิญญาณ จงอย่าเสียใจ จงสดชื่นรื่นเริง ขอความสรรเสริญจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าเป็นที่รักของเรา"^[98]

61

ท่านนายทรงปาฐกถาธรรมแบบสั้น ๆ ที่กรุงนิวยอร์ก โดยพระองค์ทรงกล่าวในตอนหนึ่งว่า "เราทั้งหลายควรไปเยี่ยมคนป่วย การที่มีคนไปเยี่ยมในยามที่คนเจ็บป่วยกำลังเศร้าและทุกข์ทรมานั้น จะช่วยและเป็นกำลังใจอย่างมากต่อเขา ความสุขช่วยเยียวยาการรักษาผู้ที่เจ็บป่วย ในซีกโลกตะวันออกเป็นธรรมเนียมที่จะไปเยี่ยมคนป่วยบ่อย ๆ และพบปะกับเขาเป็นการส่วนตัว ประชาชนในซีกโลกตะวันออกแสดงออกถึงความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจต่อคนป่วยและคนที่กำลังตกอยู่ในความทุกข์ยาก การทำเช่นนี้มีผลมากกว่าการใช้ยารักษาเสียอีก เจ้าจะต้องมีข้อคิดที่เปี่ยมไปด้วยความรักและความเมตตาที่นี้เสมอในยามไปเยี่ยมคนที่กำลังเจ็บป่วย"

พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวเสริมภายหลังว่า "พระบาฮาอุลลาห์คือนายแพทย์ที่แท้จริง พระองค์ทรงวินิจฉัยความเจ็บป่วยของมนุษย์และทรงบ่งชี้ความจำเป็นในการรักษา หลักการสำคัญของการเยียวยาการรักษาคือ การมีความรู้และมีความรักในพระผู้เป็นเจ้า การตัดขาดจากทุกสิ่งนอกจากพระองค์ หันหน้าของเราไปยังอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงใจ มีความศรัทธาอย่างปราศจากความสงสัย ตั้งมั่นอยู่ในความจงรักภักดี มีความเมตตารักใคร่ต่อเพื่อนมนุษย์ ครองตนอยู่ในคุณธรรมตามที่แสดงไว้ในโลกแห่งมนุษย์ชาติ เหล่านี้คือหลักการเบื้องต้นที่ก่อให้เกิดความก้าวหน้า ทางอารยธรรมสันติภาพโลก และความสมัคสมานสามัคคีของมนุษยชาติ เหล่านี้คือแก่นแท้ของคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ เป็นความลับแห่งการมีสุขภาพอันยืนยาวและเป็นการเยียวยารักษามนุษย์"^[99]

62

คุณจูเลียต ทอมป์สันและบรรดาบาไฮศาสนิกชน ตกลงจะจัดงานฉลองวันคล้ายวันประสูติของท่านนาย เพื่อนสองสามคนช่วยกันทำเค้ก คุณจูเลียตเล่าว่า " เราเรียกรถแท็กซี่หลายคันไปในย่านบร็องซ์ โดยมีท่านนายทรงโดยสารรถคันแรก ทันทีที่รถแท็กซี่ถึงที่หมาย ท่านนายก็ทรงลงจากรถและทรงเดินนำพวกเราไปยังสวนสาธารณะ

"เด็กชายวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งมาห้อมล้อมพระองค์และเริ่มหัวเราะกัน สองสามคนในกลุ่มนั้นขวางกั้นหน้าพระองค์ เป็นธรรมดาที่เพื่อนศาสนิกชนหลายคนรีบตรงไปปกป้องท่านนาย แต่พระองค์ทรงบอกพวกเขาให้อยู่ห่าง ๆ ไว้ เด็ก

วัยรุ่นเริ่มเข้ามาใกล้ท่านนาย พวกเขาล้อเลียนพระองค์และดึงเสื้อผ้าของพระองค์ แต่ท่านนายมิได้ทรงแสดงความโกรธ พระองค์เพียงแต่ยิ้มให้พวกเขาอย่างแจ่มใส แต่พวกเขาก็ยังมีพฤติกรรมเหมือนเดิม จากนั้นท่านนายจึงหันไปหาเพื่อนบาไฮศาสนิกชน แล้วตรัสว่า "นำเค้กกล่องนั้นมาที่นี่" ไม่มีใครในหมู่พวกเราที่กล่าวกับพระองค์มาก่อนว่าพวกเราได้นำเค้กมาด้วย

เพื่อนบางคนกล่าวว่า "แต่ท่านนาย เค้กกล่องนั้นสำหรับฉลองวันประสูติของพระองค์" ท่านนาย กล่าวซ้ำอีกว่า "นำเค้กกล่องนั้นมาให้เรา" เพื่อนคนหนึ่งจึงเปิดกล่องเค้กชิ้นใหญ่ที่แต่งหน้าด้วยครีมสีขาวแล้วส่งมอบให้ท่านนายทันทีที่เด็กชายวัยรุ่นกลุ่มนั้นเห็นเค้กพวกเขาก็สงบลงและจ้องไปที่เค้กด้วยความอยากกินเป็นอย่างมาก

ท่านนายทรงรับเค้กไปและทรงมองดูอย่างพึงพอใจ ตอนนี้เด็กวัยรุ่นต่างยืนล้อมรอบพระองค์ ท่านนายตรัสว่า "นำมิดมาให้เรา" เพื่อนคนหนึ่งจึงยื่นมิดให้พระองค์ ท่านนายทรงนับจำนวนเด็กวัยรุ่นที่รายล้อมพระองค์และตัดเค้กแบ่งตามจำนวน แต่ละคนรับเค้กอย่างไม่รอช้า พวกเขาทานเค้กนั้นอย่างเอร็ดอร่อยและวิ่งจากไปอย่างมีความสุข" [100]

63

คุณจูเลียต ทอมป์สัน กำลังวาดภาพท่านนายในขณะที่พระองค์พำนักอยู่ในสหรัฐอเมริกา คุณลิว กัตซิงเกอร์ และคุณเมย์ แมกซ์เวลล์ เดินเข้ามาในห้องและพบว่าคุณจูเลียตกำลังนั่งวาดภาพ ทั้งสองจึงเดินไปยืนดูอยู่ด้านหลังของคุณจูเลียต

ท่านนายทรงเงยหน้าขึ้นมองและทรงยิ้มให้คุณเมย์ แล้วตรัสว่า "เมย์ เจ้ามีหัวใจที่เมตตา" จากนั้นพระองค์ก็ทรงหันไปยังลิว แล้วตรัสว่า "ลิว เจ้ามีหัวใจที่อ่อนโยน" พระองค์ทรงหัวเราะแล้วถามจูเลียตว่า "จูเลียต หัวใจของเจ้าเป็นอย่างไร"

"หัวใจของข้าพเจ้าเป็นอย่างไรหรือ ท่านนายของข้าพเจ้า พระองค์ทรงทราบดีแต่ตัวข้าพเจ้าไม่ทราบ"

"เป็นหัวใจที่อ่อนไหว" พระองค์ทรงตอบและทรงหัวเราะอีกพร้อมกับกุมพระหัตถ์เข้าด้วยกันเป็นการแสดงอาการกระสับกระส่าย ทรงกล่าวต่อไปอีกว่า "ใจเจ้าร้อน แต่ถ้าหัวใจสามดวงนี้รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน มีทั้งความเมตตาอ่อนโยนและอ่อนไหว คิดดูสิว่าหัวใจที่รวมกันนี้จะยิ่งใหญ่เพียงใด!" [101]

ความมีวินัย [Discipline]

64

ความเมตตากรุณาตราตรึงอยู่ในหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยวินัยและความรัก แม้แต่ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ซึ่งเป็นหลานชายสุดที่รักของพระอับดุลมาฮาายังต้องเรียนรู้ที่จะต้องตรงต่อเวลา ท่านเรียนวินัยข้อนี้ตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ หลังจากที่ได้รับการอบรมสั่งสอนซึ่งมิใช่จากใครอื่นนอกจากพระผู้ทรงเป็นท่านตาของท่าน ^[102] ท่านโชกิจึงเป็นคนแรกที่ตื่นขึ้นมาสวดมนต์และรับประทานอาหารเช้าร่วมกับครอบครัว

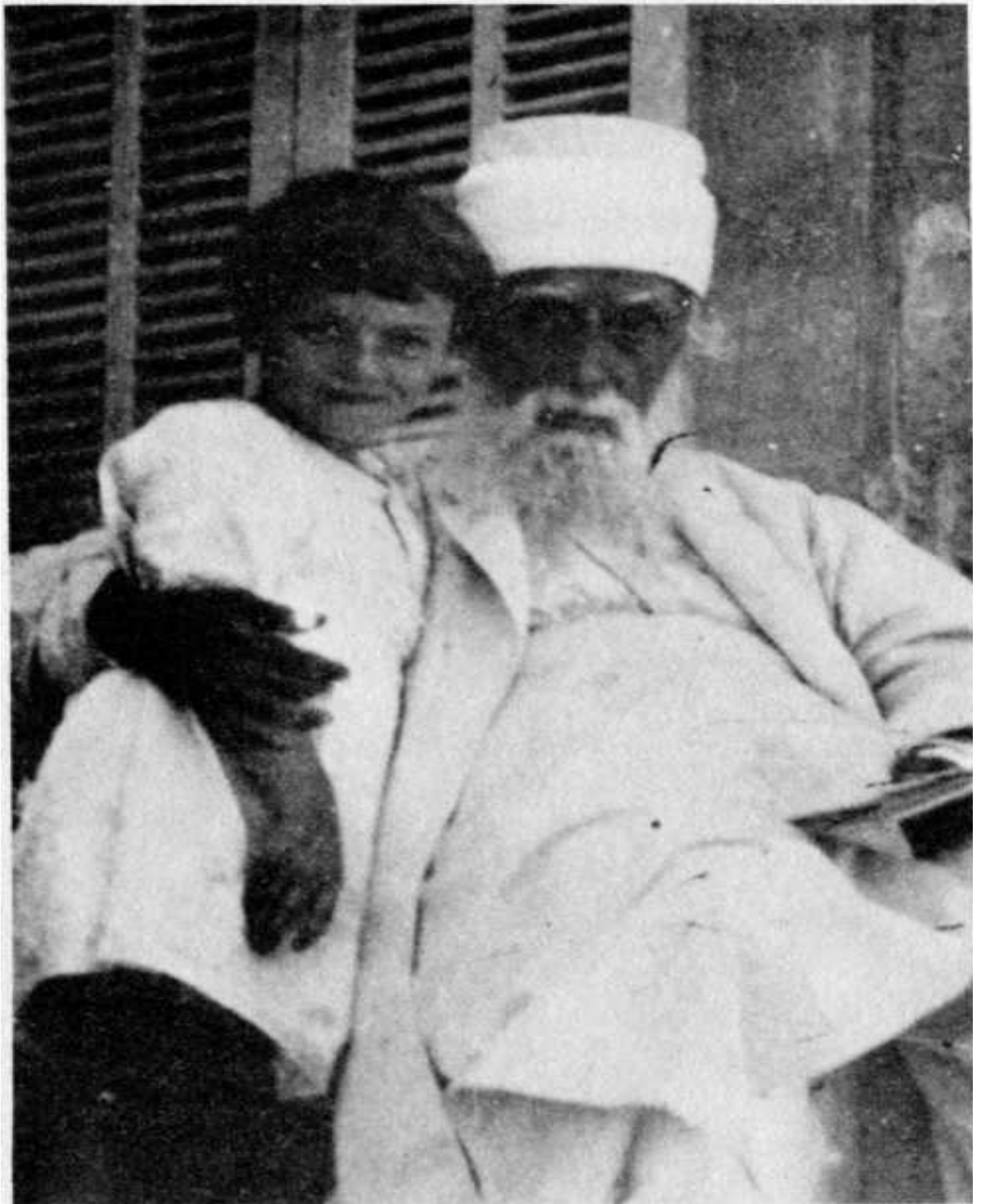
65

ท่านนายทรงให้ความเมตตารักใคร่อย่างมากต่อคุณจุเลียต ทอมป์สัน ซึ่งเป็นสานุศิษย์ผู้มีความอุทิศตน ในหนังสือบันทึกคุณจุเลียตได้เขียนเกี่ยวกับการไปเข้าเฝ้าพระอับดุลมาฮาที่กรุงนิวยอร์ก เมื่อราวเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ในบันทึกของวันหนึ่งได้เขียนไว้ว่า "วันก่อนนั้น ข้าพเจ้าดีใจกับมารดาและทำให้ท่านเศร้าใจ มารดาผู้ประเสริฐของข้าพเจ้าได้รับการเลี้ยงดูในครอบครัวที่มีความเป็นอยู่อย่างสุขสบาย ท่านมีชีวิตอย่างหรูหราจนถึงวันที่บิดาของฉันทิ้งจากไป ท่านทำใจไม่ได้ที่ตอนนี้เรายากจนลงอย่างเห็นได้ชัด ท่านจึงหยุดการเลี้ยงอาหารแขก ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านยกเว้นเรื่องนี้ ขอให้ท่านเลี้ยงอาหารแก่ท่านมีร์ชา อาลี อัคบาร์ ผู้ซึ่งเดินทางมาถึงในช่วงที่ความเป็นอยู่ของเราเปลี่ยนแปลงไปนี้ ฉันทขอร้องให้ท่านเตรียมอาหาร ฉันทจะพาท่านมีร์ชา อาลี อัคบาร์ มารับประทานอาหารเที่ยงที่บ้านของเรา แต่ท่านก็ไม่ยอมฟัง ทำให้ข้าพเจ้าโมโหมาก จึงระบายความรู้สึกออกไปว่า "มีทีลึแบบผิด ๆ " แล้วข้าพเจ้าก็เดินกระต๊อบเท้าออกมาจากบ้าน

"แต่ตอนนี้ ข้าพเจ้าได้เข้ามาในบ้านของท่านนายกับเพื่อนศาสนิกชนชาวเปอร์เซียอีกสามคน แทนที่จะได้รับการต้อนรับ ฉันทกลับถูกลืมเลือน ท่านนายไม่แม้แต่จะมองมาที่ข้าพเจ้าเลย

คำแรกที่พระองค์ทรงทักฉันทก็คือ "มารดาของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง มีความสุขไหม"

"จากนั้นพระองค์ก็ทรงบอกให้ข้าพเจ้ากลับบ้านไปหามารดา แล้วทรงให้ข้าพเจ้ากลับมาใหม่ในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าจึงกลับไปปลอบใจท่านเนื่องจากได้รับคำตำหนิจากท่านนาย" ^[103]

พระอับดุลบาฮากับคุณฟลอเรน แมตตูน ที่หน้าบ้านของพระองค์ในเมืองไฮฟา เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921)

66

ในโอกาสหนึ่งมีเด็กหนุ่มสองคนคือท่านโชกิ เอฟเฟนติและลูกพี่ลูกน้องของท่านคือ รุฮี เอฟเฟนติ มาเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา ท่านนายทรงมองดูเขาทั้งสองด้วยความคิดไตร่ตรอง แล้วตรัสกับรุฮี เอฟเฟนติ ว่า "ถ้าสีหน้าของเจ้าดูไม่มีความสุข ไม่ร่าเริงเหมือนโชกิ เอฟเฟนติ เราอนุญาตให้เจ้าออกไปได้"
[104]

67

หลังจากการเสด็จมาถึงเมืองอัคคาของพระบาฮาอุลลาห์และคณะได้ไม่นานนัก ผู้ว่าการเมืองอัคคาได้ไปตรวจตราค่ายทหารซึ่งใช้เป็นสถานที่คุมขัง พระอับดุลบาฮาพร้อมกับศาสนิกชนสองสามคนเดินทางไปเข้าพบกับผู้ว่าการ แต่ผู้ว่าการแสดงความไม่สุภาพและพูดจากับพระอับดุลบาฮาและศาสนิกชนที่เข้าพบด้วยท่าทีที่ยั่วยุให้โกรธ และข่มขู่ว่าจะตัดเสียบียงขนมบั้งถ้านักโทษหายไ้แม้แต่คนเดียว จากนั้นก็สั่งให้นำตัวนักโทษทั้งหมดเข้าห้องขัง หนึ่งในศาสนิกชนที่เข้าพบผู้ว่าการพร้อมกับพระอับดุลบาฮาไม่อาจทนนิ่งเฉยต่อการปฏิบัติอย่างดูถูกเหยียดหยามนี้ได้ เขาจึงโต้กลับด้วยความโกรธ

พระอับดุลบาฮาทรงสั่งสอนศาสนิกชนคนนั้นทันทีด้วยการตบหน้าอย่างแรงต่อหน้าผู้ว่าการ และสั่งให้เขากลับไปที่ห้อง การกระทำของพระอับดุลบาฮาไม่เพียงแต่จะทำให้สถานการณ์อันเลวร้ายนั้นผ่อนคลายลงเท่านั้น หากยังเป็นการเปิดตาผู้ว่าการให้เห็นความเป็นผู้นำอย่างแท้จริงในหมู่นักโทษ ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ของผู้นำที่ปฏิบัติกรด้วยอำนาจและความเป็นธรรม

สถานการณ์นี้ทำให้ทัศนคติของผู้ว่าการที่มีต่อพระอับดุลบาฮาเปลี่ยนไป ทำให้เขาได้คิดว่าความจริงกลับตรงกันข้ามกับข่าวด้านลบที่ลือกันไปอย่างหนาหูทั่วเมืองอัคคาในเวลานั้น เขาตระหนักแล้วว่า ครอบครัวยของพระอับดุลบาฮา มีพื้นฐานมาจากตระกูลที่สูงส่ง มิได้เป็นเหล่าฆาตกรอย่างที่เขารับข่าวลวงให้หลงเชื่อ ดังนั้น ผู้ว่าการจึงเริ่มปฏิบัติต่อนักโทษด้วยมนุษยธรรมมากขึ้น ท้ายที่สุด เขายังอนุญาตให้แลกขนมบั้งที่แจกให้เป็นเงินและอนุญาตให้นักโทษกลุ่มเล็ก ๆ ภายใต้อการควบคุมของผู้คุม ออกไปซื้อเสียบียงอาหารในตลาดเมืองอัคคาได้ [105]

68

วันหนึ่งในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ท่านนายผู้เป็นที่รักทรงดูเคร่งเครียด ในขณะที่ทรงพำนักอยู่ในกรุงนิวยอร์ก พระองค์ทรงถือหนังสือ *พระวจนะแห่งคำเร้นลับ* ทรงดำเนิรกลับไปกลับมาและชูหนังสือเล่มนี้ขึ้นพร้อมตรัสว่า "ใครก็ตามที่ไม่ดำเนินชีวิต ตามพระวจนะนี้มิได้เป็นศาสนิกชนของเรา"^[106]

การให้อภัย [Forgiveness]

69

พระอับดุลบาฮาประสูติในวันเดียวกับวันที่พระบ็อบทรงประกาศศาสนาที่เมืองซีราซเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844) พระอับดุลบาฮาได้ทรงกล่าวสุนทรพจน์เกี่ยวกับพระบ็อบรวมถึงพระศาสนิกและพระธรรมของพระองค์ในวันเดียวกันนี้เมื่อปี พ.ศ. 2449 (ค.ศ. 1906) ในวันนั้นมีแขกมากกว่าสองร้อยคนร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกับท่านนาย พระอับดุลบาฮาทรงช่วยงานในวันนั้นตั้งแต่เช้าตรู่ พระองค์ทรงนวดแป้งขนมปังเข้าอบในเตาด้วยพระองค์เองอย่าง“อารมณ์ดี” และตรัสถ้อยคำที่จับใจ ทรงให้กำลังใจและยังให้ความรื่นเริงแก่บรรดาผู้ที่ช่วยงานพระองค์ จากนั้นพระองค์ก็ทรงช่วยส่งผ่านจานเปลที่ใส่ข้าว เนื้อแกะ และผลไม้ประจำท้องถิ่น(ซึ่งมีผลขนาดใหญ่ มีสีสวยสดงดงาม มีกลิ่นหอมซึ่งแสงตะวันจากตะวันออกเท่านั้นที่สามารถส่องแสงให้ได้มีผลผลิตและสีสันเจิดจรัสได้ถึงขนาดนี้) ขณะที่ทรงเคลื่อนไหวยู่ในหมู่แขกร่วมสองร้อยคน ขณะที่ทรงบริการอาหาร พระองค์ทรงสนทนากับพวกเขาควบคู่กันไป พร้อมด้วยกลิ่นไอแห่งความรักอันเปี่ยมด้วยคุณค่าทางจิตใจว่า... *"ในช่วงปีที่ผ่านมามีผู้คนใดคนหนึ่ง ในหมู่เจ้าได้รับบาดเจ็บทางใจโดยคำพูดหรือการกระทำของผู้อื่น บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะให้อภัยแก่เขา เพื่อว่าด้วยความบริสุทธิ์ของหัวใจและการอภัยอันเปี่ยมด้วยความเมตตา รักใคร่ เจ้าจะมีความสุขในงานเลี้ยงฉลองนี้ และจะยืนหยัดขึ้นจากการขบจิตวิญญานครั้งใหม่"*^[107]

70

มีการเล่าต่อ ๆ กันมาเกี่ยวกับ ซิค มาร์มุดแห่งเมืองอัคคาผู้เกลียดชังชาวบาไฮ' ในขณะที่เพื่อน ๆ ของเขาในเมืองนั้นตระหนักว่าพวกเขาเข้าใจผิดอย่างมากเกี่ยวกับนักโทษบาไฮมาโดยตลอดและกลับเริ่มพูดถึงอย่างชื่นชมและยกย่อง ส่วนซิค มาร์มุด ยังคงยืนกรานในความเกลียดชังของเขา วันหนึ่งเขาอยู่ในกลุ่มชนที่พูดคุยกันว่าพระอับดุลบาฮาเป็นบุคคลที่ดีมาก ดีอย่างนายยกย่องสรรเสริญ ซิค มาร์มุด ทนฟังไม่ไหวและหันหน้าออกไปจากวงสนทนานั้น พร้อมกล่าวว่าเขาจะเปิดโปงให้เห็นทั่วกันว่าที่แท้แล้วพระอับดุลบาฮาทรงเป็นคนเช่นไร เขารีบรุดไปยังมัสยิดด้วยความโกรธที่พลุ่งพล่าน เขารู้ว่าจะพบพระอับดุลบาฮาได้ที่นั่นในเวลานั้น เขามุ่งหมายที่จะลงไม้ลงมือกับพระองค์ ท่านนายทรงมองดู ซิค มาร์มุด ด้วยความสงบและด้วยศักดิ์ศรีเป็นการปรามซึ่งพระองค์เท่านั้นที่ทรงสามารถทำได้พร้อมด้วยทรงเตือนสติเขาด้วยพระวจาของพระศาสดาโมฮัมหมัดที่ตรัสไว้ว่า *"จงใจกว้างกับแขกแม้ว่าเขาจะเป็นคนนอกศาสนาก็ตาม"* เมื่อได้ฟังดังนั้น ซิค มาร์มุด ก็หันหน้าไป ความโกรธแค้นและความเกลียดชังก็หายไปอย่างพลิดทิ้ง สำนึก

ที่เหลือคือความละเอียดและความสำนึกผิดอันขมขื่นต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไป เขาหนีกลับบ้านและลงกลอนประตุ หลายวันต่อมาเขาตรงไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา คูกเขาและขออภัยโทษจากพระองค์ เขาทูลว่า "จะมีประตุไหนที่ข้าพเจ้าจะหันไปหา นอกจากพระองค์แล้วจะหวังความเอื้ออาทรจากใครที่ไหน" ซิค มาร์มุด กลายเป็นหนึ่งในบาไฮผู้อุทิศตน ^[108]

71

ในปี พ.ศ. 2454 (ค.ศ. 1911) ขณะที่พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่อย่างเรียบง่าย เป็นเวลาสองสามวัน บริเวณเทือกเขาเฟรนช์แอลป์ของประเทศฝรั่งเศส ซึ่งน่าจะเป็นช่วงพักก่อนทรงเดินทางต่อไปยังกรุงลอนดอน ณ สถานที่แห่งนี้มีเหตุการณ์สำคัญที่พระอับดุลบาฮาทรงแสดงออกซึ่งความรักที่ครอบคลุมอย่างกว้างขวาง แม้กระทั่งต่อบรรดาผู้ที่มีจิตมุ่งร้ายต่อพระองค์และต่อศาสนาของพระบิดาของพระองค์ คุณจูเลียต ทอมป์สัน เล่าถึงเหตุการณ์ที่เธออยู่ด้วยในขณะนั้นว่า "ทั้ง ๆ ที่ทรงถูกกระทำอย่างโหดร้ายแสนสาหัส เป็นบาปที่หนักหนา จนพระองค์อาจนำไปใช้อ้างสิทธิ์ว่าจะอภัยให้หรือไม่ พระองค์ทรงปล่อยวางความเหี้ยมโหดที่ได้รับ การเพิกเฉยของพระองค์ต่อคำแก้ตัวอันอ่อนหวานสุดพรรณาของผู้อ้ำหืด เสมือนดังจะกล่าวว่: การให้อภัยนั้นเป็นของพระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว"

อีกหนึ่งตัวอย่างคือการพบกันครั้งประวัติศาสตร์อันยากที่จะลืมของพระองค์กับ เจ้าชายซิลลา สุลต่าน ผู้ทรงเป็นองค์รัชทายาท และเจ้าชายโมฮัมหมัด อาลี ซาห์ ซึ่งเป็นพระอนุชาของพระเจ้าซาร์แห่งเปอร์เซีย พวกเขาไม่เพียงแต่ประทุษร้ายพระอับดุลบาฮาเท่านั้น ศาสนิกชนจำนวนมากมายของพระองค์ หลายต่อหลายรุ่นที่พลีชีพเพื่อศาสนาซึ่งต่างก็ได้รับความทุกข์ทรมานอันเลวร้ายยิ่งไปกว่าการถูกประหารจนถึงแก่ความตายจากน้ำมือของเจ้าชายทั้งสองนี้ เมื่อความล่มสลายมาถึงพระเจ้าซาร์และสุลต่านแห่งตุรกี พระอับดุลบาฮาก็ได้รับอิสรภาพ ซึ่งได้ทรงเริ่มเดินทางไปยุโรป แห่งแรกที่ทรงเสด็จไปคือ เมืองโทนง เลส์ แบงส์ บนฝั่งทะเลสาบเจนีวา ขณะนั้นพระเจ้าซาร์ซึ่งถูกเนรเทศไปยังดินแดนยุโรป ส่วนสุลต่านซิลลาห์ ซึ่งถูกเนรเทศด้วยก็หลบหนีไปอยู่ที่กรุงเจนีวากับบุตรชายสองคน ดังนั้น พระอับดุลบาฮาซึ่งหลุดพ้นจากข้อกล่าวหาและเป็นอิสระ ส่วนสุลต่านซิลลาห์ซึ่งกลายเป็นผู้ลี้ภัยซึ่งมาอยู่ใกล้กันแค่ระยะขว้างก้อนหินก็ถึง

ในขณะผู้ติดตามพระอับดุลบาฮา มีชาวยุโรปที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งซึ่งเคยไปเยือนเปอร์เซีย(ประเทศอิหร่าน)และเคยได้เข้าเฝ้าสุลต่านซิลลาห์ที่นั่น วันหนึ่งชาวยุโรปคนนั้นกำลังยืนอยู่ที่บันไดระเบียงของโรงแรมในเมืองโทนง ห่างจากจุดที่เขายืนไม่ไกลนัก ขณะที่พระอับดุลบาฮาทรงดำเนินกลับไป

กลับมาในระยะไม่กี่ก้าว สุลต่านซิลลาห์ เดินตรงมายังระเบียบโรงแรม พระอับดุลบาฮาซึ่งคงสวมผ้าโพกศีรษะตามปกติ พระองค์ทรงสวมเสื้อคลุมยาวสีขาวซึ่งตัดเย็บจากผ้าที่ทอจากขนอูฐหรือขนแกะมีเข็มขัดสีขาวคาด พระเกศาสีขาวยาวประดับตามธรรมเนียมโบราณของชนชั้นสูง หลังจากที่สุลต่านซิลลาห์ ทักทายชาวยุโรปคนนั้นแล้วก็ถามต่อทันทีว่า

“คนชั้นสูงชาวเปอร์เซียคนนั้นเป็นใคร”

“พระอับดุลบาฮา”

“ช่วยนำเราไปพบเขา”

เหตุการณ์ในวันนั้นได้เล่ากันต่อมาว่า ชาวยุโรปคนนั้นกล่าวว่า “สมมุติว่าท่านสามารถก็จะได้ยื่นคำพิพากษาขอโทษเบา ๆ ของคนชั่วแก่ตัวอย่างน่าสังเวชของเขา” แต่พระอับดุลบาฮากลับทรงสวมกอดเจ้าชาย พร้อมตรัสว่า *“สิ่งที่ผ่านไปแล้วก็ให้ผ่านไป อย่ากลับไปคิดถึงอีกเลย ขอให้ส่งบุตรชายทั้งสองของเจ้ามาหาเรา เราต้องการพบพวกเขา”*

“บุตรของเจ้าชายทั้งสองได้มาเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา พวกเขาเข้าเฝ้าที่ละองค์ แต่ละองค์ใช้เวลากับพระอับดุลบาฮาหนึ่งวัน บุตรชายองค์แรกแม้ว่าจะยังเป็นเด็กอยู่แต่ก็แสดงความเคารพเชื่อฟังพระอับดุลบาฮา องค์ที่สองมีอายุมากกว่า และมีความอ่อนไหวง่าย เมื่อออกจากห้องที่ได้เข้าเฝ้าพระองค์ตามลำพังแล้วเขาร่ำไห้อย่างมากจนควบคุมตัวเองไม่ได้ เขากล่าวถึงความปรารถนาว่า “หากเพียงแต่เข้าได้เกิดใหม่อีกครั้ง ขอเกิดในครอบครัวอื่นที่มีใช้ครอบครัวนี้ของข้าเลย”

เพราะว่ามีไข้เพียงแค่ว่าไฮศาสนิกชนจำนวนมากที่ถูกประหารชีวิตในช่วงที่พระบิดา(ลุง)ครองเมืองเท่านั้น (มีบาไฮถูกประหารชีวิตมากกว่าร้อยคนจากการยุบส่งเสริมของบิดาของเขา) แม้แต่พระชนม์ชีพของพระอับดุลบาฮาเองก็ทรงถูกคุกคามครั้งแล้วครั้งเล่า ส่วนพระอัยกา(ปู่)คือ พระเจ้านาเซเรห์ดิน ชาร์ห์ ได้มีโองการให้ประหารชีวิตพระบิดา ทั้งยังได้บัญชาให้ทรมานและประหารชีวิตบาไฮศาสนิกชนจำนวนมากนับพัน

ต่อมา เจ้าชายผู้เยาว์วัยองค์นี้ก็ได้ “เกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ” เขาได้เป็น “บาไฮศาสนิกชน” คนหนึ่ง ^[109]

72

พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวกับเพื่อนกลุ่มหนึ่งในที่ประชุม ณ เมืองซิกาโก เมื่อปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ว่า *“จงตั้งมั่นอยู่ในความสามัคคีอย่างบริบูรณ์ จง*

อย่าโกรธกันและกัน ขอให้เฟื่องสายตาขึ้นสู่อานาจจักรแห่งสัจจะ อย่าลดสายตาลงมองดูโลกแห่งการสร้างสรรค์นี้ จงรักสิ่งสร้างสรรค์เพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า มิใช่เพื่อเห็นแก่สิ่งสร้างสรรค์เหล่านั้น เจ้าจะไม่โกรธหรือสิ้นความอดทนถ้าเจ้ารักสิ่งเหล่านั้นเพราะเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า มนุษย์ชาติไม่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง มีความบกพร่องอยู่ในมนุษย์ทุกคน และเจ้าจะไม่มีความสุขถ้าเจ้ามองที่ตัวตนของมนุษย์ แต่หากเจ้ามองไปยังพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เจ้าก็จะรักพวกเขาและมีความเมตตาต่อพวกเขาทุกคน ทั้งนี้เพราะโลกของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นโลกแห่งความสมบูรณ์ เป็นโลกแห่งความเมตตากรุณาอันบริบูรณ์ ดังนั้น จงอย่ามองที่ความบกพร่องของผู้ใด แต่จงมองพวกเขาด้วยสายตาแห่งการให้อภัย”^[110]

73

เราได้ยินมาว่า มีชื่อชื่อหนึ่งซึ่งมักนำความปีติยินดีมาสู่พระพักตร์ของพระบาฮาอุลลาห์เสมอ สีพระพักตร์ของพระองค์จะเปลี่ยนไปเมื่อมีการกล่าวชื่อของแมรี แมคดาเลน ^[111] บุคคลผู้นี้คือสตรีที่พลิกโฉมจาก "สนมผู้ทรงเสน่ห์ของโนวาดุส สุการเป็นสานุศิษย์ที่ประเสริฐราวกับนักบุญของพระเยซูคริสต์...." ^[112]

ท่านนายทรงกล่าวกับ คุณเอเธล โรเซนเบอร์ก ซึ่งเป็นสตรีชาวอังกฤษคนแรกที่ได้ยอมรับศาสนาบาไฮในถิ่นกำเนิดของตนเองว่า "เป็นที่กล่าวกันว่า มีปีศาจเจ็ดตนออกจากร่างของแมรี แมคดาเลน ปีศาจในที่นี้หมายถึงลักษณะด้านอัปลักษณ์เจ็ดอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงขจัดปลดปล่อยออกไปจากตัวเธอ ด้วยการสอนสัจธรรมแก่เธอ ก่อนหน้าที่เธอจะเปลี่ยนมารับศาสนา เธอไม่ได้เป็นคนชั่วร้ายอย่างที่บางคนคิด แต่ที่น่าแปลกใจก็คือ การเกิดใหม่ได้สร้างนักบุญและความอัศจรรย์ในความบริสุทธิ์และคุณความดีได้ถึงเพียงนี้ แมรี มีสถานะสูงกว่าสานุศิษย์ทุกคนของพระเยซูคริสต์เพราะมีเธอเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ยืนหยัดอย่างมั่นคงในศาสนาหลังจากที่พระเยซูคริสต์เสด็จสู่สวรรค์แล้ว เธอไม่เคยหวั่นไหวในความศรัทธาที่มีต่อพระองค์เลย”^[113]

ความอ่อนไหว [Sensitivity]

74

วันหนึ่งที่กรุงลอนดอน ชั่วโมงแห่งการรับแขกส่วนพระองค์ก็มาถึง มีหมายกำหนดเวลานัด ระบุความจำเป็นที่เข้ามาเข้าเฝ้าไว้อย่างเคร่งครัด แต่พระอับดุลบาฮาทรงเป็นพระผู้ทรงสอนเกี่ยวกับการรู้จักความพอประมาณและการเอาใจเขามาใส่ใจเรา สตรีผู้หนึ่งเดินทางมาถึงโดยไม่ได้นัดหมาย เธอจึงได้รับแจ้งว่าไม่สามารถแทรกการขอเข้าเฝ้าของเธอไว้ในหมายกำหนดนัดได้ เนื่องจาก

ขณะนั้นพระอับดุลบาฮา กำลังทรงพบกับแขกซึ่งเป็น "บุคคลที่สำคัญที่สุด อยู่" เธอผิดหวังมาก ขณะที่เธอกำลังเดินลงบันไดแต่ก็ต้องประหลาดใจเมื่อมีผู้ส่งข่าวจากท่านนายาริบริงลงมาพร้อมกล่าวว่า พระอับดุลบาฮา ทรงมีความประสงค์จะพบเธอ เสียงอันทรงอำนาจดังตามมาว่า "หัวใจดวงหนึ่งถูกทำให้เจ็บปวด จงเร่งรีบ เร่งรีบ พาเธอมาพบเรา"^[114]

75

สตรีจากสก๊อตแลนด์สองคนต่างดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับอนุญาตให้เข้าเฝ้าท่านนายาริบริง ในช่วงเย็นวันหนึ่ง ขณะที่พระองค์พำนักอยู่ในกรุงลอนดอน ทั้งสองได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากพระอับดุลบาฮา ช่างน่าเพลิดเพลินเพียงใด ที่มีโอกาสเข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิดกับพระองค์ ครึ่งชั่วโมงกับการอยู่ในบรรยากาศที่แสนอบอุ่นได้ผ่านพ้นไป ...ทันใดนั้นทั้งสองก็ตกตะลึง เมื่อมีนักข่าวที่อุกอาจคนหนึ่งพรวดพรวดเข้ามานั่งกลางวงสนทนา เขาต้องการข้อมูลเกี่ยวกับท่านนายาริบริง ความช่างพูดและกริยาอันไม่สุภาพของเขาทำให้สตรีทั้งสองถึงกับพูดอะไรไม่ออก การแทรกเข้ามาเช่นนี้อาจทำลายบรรยากาศที่ดีของเย็นวันนั้น

จากนั้น ท่ามกลางความประหลาดใจของทุกคน พระอับดุลบาฮา ทรงลุกขึ้นเชิญชวนให้นักข่าวตามพระองค์ไปที่ห้อง สุภาพสตรีทั้งสองตอนนี้ไม่มีผู้ใดมาขัดจังหวะแล้ว แต่พวกเขาทั้งสองก็สูญเสียพระอับดุลบาฮา พวกเขาจะทำอย่างไรต่อไป

จากนั้นไม่นาน ผู้ทำหน้าที่ต้อนรับก็เดินไปหาเลขานุการของท่านนายาริบริง เพื่อไปแจ้งกับพระอับดุลบาฮาว่า "สุภาพสตรีที่พระองค์นัดกำลังรอพบพระองค์อยู่"

ในไม่ช้า เสียงร่ำลาอันอ่อนโยนก็ดังขึ้น จากนั้นท่านนายาริบริงก็ทรงกลับมา และหยุดอยู่ที่ประตู พระองค์ทรงมองสตรีทั้งสองทีละคนอย่างเคร่งขรึมพร้อมตรัสว่า "เจ้าทำให้ชายที่นำส่งสารคนนั้นอึดอัดไม่สบายใจ ทั้งยังอยากให้เราหายหน้าไปไว ๆ เรานำเขาออกไปเพื่อให้เขามีความสุข"^[115]

76

คุณมาเรีย ไอโอฮัส เฝ้าปรารภนาจะได้รับดอกไม้สักดอกจากพระอับดุลบาฮา หลายครั้งที่เธอเฝ้าคิดอยากจะทำผู้แสวงบุญที่กำลังจะไปยังเมืองอัคคาว่า ถ้าเป็นไปได้ ขอให้พวกเขาเอาดอกไม้จากพระองค์มาให้เธอสักดอก กระนั้นเธอก็ยังเชื่อว่าเธอจะได้รับถ้าเป็นพระประสงค์ของท่านนายาริบริง เมื่อครั้งที่พระอับดุลบาฮา ทรงไปเยือนเมืองซิคากโก มาเรียได้พาลูกคนหนึ่งมุ่งหน้าสู่โรงแรมพลาซ่า ในวันแรกที่พระองค์ทรงมาถึง เผอิญช่วงนั้นพระองค์ไม่ได้อยู่ใน

โรงแรม ทั้งสองจึงรออยู่ตลอดบ่าย ขณะที่ท่านนายทรงออกมาจากลิฟต์ พระองค์ทรงเห็นเขาทั้งสองและทรงเข้าไปทักทายอย่างมีเมตตา จากนั้นพระองค์ก็ทรงเข้าห้องพักผ่อนเชิญให้ทั้งสองตามเข้าไปด้วย มาเรียลิ่งเล แต่พระอับดุลบาฮาก็ยังทรงเชิญชวนอีกว่า "*เชิญเชิญ*" เขาทั้งสองจึงรู้สึกสะดวกใจที่จะเข้าไปยังห้องรับรองของพระองค์ จากนั้นไม่นาน พระองค์ก็ทรงออกมาจากห้องส่วนตัวพร้อมหอบช่อกุหลาบออกมาและทรงยื่นให้แก่มาเรียลิ่งเลดอกด้วยท่าทีที่สง่างาม [116]

77

เมื่อครั้งที่พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่ที่เมืองซานฟรานซิสโก สตรีซึ่งเป็นเจ้าภาพได้นัดหมายให้นายกเทศมนตรี เมืองเบิร์กลีย์ สัมภาษณ์พระองค์ มีแขกคนสำคัญและนักวิชาการจากมหาวิทยาลัยเข้าร่วมงานนี้เป็นจำนวนมาก

เมื่อกำหนดเวลาการเดินทางได้มาถึง เจ้าภาพซึ่งเป็นสตรีขึ้นไปแจ้งกับพระอับดุลบาฮาว่า ถึงเวลาที่จะต้องเดินทางแล้ว พระองค์ทรงยิ้มและโบกมือให้รอ พร้อมตรัสว่า "*รอสักครู่ รอสักครู่!*"

เธอกลับออกมาอย่างกระวนกระวาย เพราะยังไม่มีวี่แววว่าจะมีการเดินทางตามหมายที่กำหนดไว้ เวลาผ่านไปสักครู่เธอก็ขึ้นไปอีกเพราะได้ยินเสียงรถยนต์บีบแตรอยู่ที่หน้าประตู ทั้งยังดูเหมือนว่านายกเทศมนตรีเมืองเบิร์กลีย์กำลังรออยู่ แต่เธอกลับพบว่าพระอับดุลบาฮาซึ่งเป็นแขกคนสำคัญทรงส่งยิ้มให้พร้อมตอบว่า "*อีกสักครู่เดียว*" ในที่สุดเธอก็หมดความอดทนเพราะตระหนักดีว่าพวกเขาอาจจะไปไม่ทัน ทันใดนั้น มีเสียงกริ่งที่ประตู พระอับดุลบาฮาได้ก้าวลงบันไดไปทันที เมื่อประตูเปิดออกเห็นชายคนหนึ่งยืนเคียงข้างกับหญิงรับใช้ ชายคนนี้ได้เข้ามาทักทายเธอมา เนื้อตัวของเขาเต็มไปด้วยฝุ่นผงเผ่ายุ่งเหยิง ไม่มีใครเคยพบเห็นชายคนนี้อีกมาก่อน แต่พระอับดุลบาฮาทรงสวมกอดเขาเสมือนเป็นเพื่อนเก่าที่พลัดพรากจากกันมานาน ชายคนนี้ได้อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮาในหนังสือพิมพ์และคิดว่าเขาจะต้องมาพบพระองค์ให้ได้ แต่เขาไม่มีเงินมากพอสำหรับเป็นค่าโดยสาร เขาจึงเดินเป็นระยะทางสิบห้าไมล์ (24 กิโลเมตร) เพื่อเข้ามายังเมืองซานฟรานซิสโก ถ้าพระอับดุลบาฮาทรงออกเดินทางตรงเวลา ทั้งสองก็จะไม่ได้พบกัน แต่เพราะพระองค์ทรง "รับรู้ได้ถึงการเดินทางไกลเข้ามาของเขา" พระองค์จึงไม่ทรงออกเดินทางจนกว่าแขกที่มาพบจะได้นั่งโต๊ะ ดื่มน้ำชา และรับประทานอาหารแซนด์วิชเสียก่อน จากนั้นท่านนายจึงกล่าวกับเขาว่า "*ถึงเวลาที่เรจะต้องไปแล้ว ถ้าเจ้าท่านเสร็จแล้วให้รออยู่ที่ห้องจนกว่าเราจะกลับมาแล้วเราจะได้คุยกันอย่างเต็มที่*" [117]

78

ที่กรุงลอนดอน เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ที่เข้ามาสอบถามเกี่ยวกับศาสนาบาไฮ มักจะไม่อยากลากลับ หากในช่วงที่จะมีการตั้งโต๊ะอาหารเที่ยงหรืออาหารเย็น ถ้ายังมีแขกเหลืออยู่พวกเขาจะได้รับเชิญให้ร่วมรับประทานอาหารด้วย เพื่อที่จะช่วยมิให้พวกเขาเกิดความเคอะเขิน พระอับดุลบาฮาจะทรงยื่นมือจูงคนที่ต่ำต้อยยากจนที่สุดในหมู่พวกเขาเข้าห้องอาหารและให้เขานั่งทางขวามือ พระองค์ทรงพูดคุยกับเขาอย่างอบอุ่นเป็นกันเอง ทำให้แขกที่กำลังตกตะลึงงงงันได้ผ่อนคลายลง อาจมีแขกมากถึงสิบแปดคนที่ท่านนายทรงให้การบริการอาหารด้วยพระองค์เอง พระองค์มักจะทรงขีดการสนทนาด้วยเรื่องเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย ซึ่งบ่อยครั้งอารมณ์ขันในเรื่องเล่าของพระองค์ทำให้บรรดาแขกที่มาเข้าเฝ้ามีชีวิตชีวา ^[118]

79

พระบาฮาอูลลาห์ทรงลิขิตไว้ว่า *"คนที่ฉลาดคือคนที่ไม่พูดจนกว่าจะมีคนฟัง เสมือนตั้งคนถือถ้วยน้ำ เขาจะไม่ย่นถ้วยให้ใครจนกว่าจะพบผู้ที่กระหาย"* ^[119] มีเรื่องเล่าสนุก ๆ จากมาตามเลตติเตีย ซึ่งเกิดในครอบครัวยากจนในเมืองไฮฟา เธอผู้นี้ได้มาอาศัยอยู่ในบ้านของท่านนายในเมืองอัคคา เพื่อสอนภาษาฝรั่งเศสแก่เด็ก ๆ แม้ว่าเธอจะนับถือศาสนาคริสต์และมีแม่ชื่คอยเฝ้าดูอยู่แต่เธอก็อยู่ในบ้านท่านนายอย่างมีความสุข วันหนึ่งมีผู้แสวงบุญชาวฝรั่งเศสมาเข้าเฝ้าท่านนาย เธอจึงต้องทำหน้าที่เป็นล่ามแปลเนื่องจากไม่มีใครที่นั่นสามารถพูดภาษานี้ได้ มาตามเลตติเตียรู้สึกลำบากใจจึงสารภาพกับแม่ชื่ว่าได้ทำหน้าที่นี้ หลายวันหลังจากนั้นเธอดูเคร่งเครียดมากจนผิวดึงตึงพระอับดุลบาฮาจึงทรงเรียกให้เธอไปพบและทรงปลอบใจเธอว่า *"เลตติเตีย ช่วยพูดกับแม่ชื่ว่าอย่าได้กลัวไปเลย เราแค่ให้เจ้าช่วยแปลภาษาให้ เพราะไม่มีใครที่นี้พูดภาษาฝรั่งเศสได้ มิใช่เพราะเราต้องการสอนศาสนาแก่เจ้า เรามีบาไฮจำนวนมากพอแล้วที่นี้ พวกเขามาด้วยใจ ด้วยรักที่จะได้รับคำสอน พวกเขาเท่านั้นที่เราให้คำสอนอันมีค่าเหล่านี้"*

"เจ้าจะต้องร้องขอ ขอและขอจนกว่าเราจะสอนเจ้า แม้กระนั้นเราอาจจะไม่สอนเจ้าก็ได้ เพราะศาสนานี้มิใช่ศาสนาที่ไร้ค่าที่จะมอบให้คนที่ไม่ต้องการ"

"เจ้าอยู่ในบ้านนี้ได้ถ้ายังต้องการ หรืออาจจะจากไปถ้าอยู่แล้วไม่มีความสุข เรายินดีให้เจ้าอยู่ถ้าเจ้าอยากอยู่ แต่จงให้ใจเป็นอิสระจากความกลัวที่ว่าเราจะพยายามทำให้เจ้าเป็นบาไฮ" ^[120]

การให้กำลังใจ [Encouragement]

80

ณ โอกาสหนึ่งในกรุงปารีส ชายคนหนึ่งมาจากประเทศอินเดียได้ทูลพระอับดุลบาฮาอย่างตรงไปตรงมาว่า "จุดมุ่งหมายในชีวิตของข้าพเจ้าคือเพื่อส่งข่าวสารของพระภคชนะไปให้กว้างไกลที่สุดในโลก"

พระอับดุลบาฮาทรงตอบด้วยความรักว่า "ศาสน์จากพระภคชนะเป็นศาสน์แห่งความรัก พระศาสดาทั้งหลายจากพระผู้เป็นเจ้าทรงนำข่าวแห่งความรัก ไม่มีพระองค์ใดเลยที่ทรงคิดว่าสงครามและความเกลียดชังกันเป็นสิ่งที่ดี ทุกพระองค์ทรงเห็นพ้องต้องกันกับคำกล่าวที่ว่า สิ่งที่ดีที่สุดคือความรักและความมีเมตตาต่อกัน"^[121]

การตอบในทางลบมีแต่จะทำร้ายจิตใจชายผู้นี้ ท่านนายมิได้ทรงตั้งข้อถกเถียง แทนที่จะทำเช่นนั้น พระองค์ทรงแสดงออกซึ่งความชื่นชม และด้วยการกระทำเช่นนี้พระองค์ได้ทรงสนับสนุน ทรงให้กำลังใจแก่ศาสนิกชนชาวฮินดูผู้มีความศรัทธาผู้นี้

81

เมื่อครั้งที่พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่ที่กรุงลอนดอน มีคนงานคนหนึ่งลืมหักเป่าเครื่องมือไว้ในห้องโถงใหญ่ เขาบังเอิญเดินผ่านพระอับดุลบาฮาซึ่งทรงยิ้มให้เขา คนงานคนนั้นพูดถึงสถานการณ์ที่ยากลำบากของเขาอย่างเศร้าเสียใจ "ข้าพเจ้าไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องของศาสนามากนักเพราะข้าพเจ้าไม่มีเวลาสำหรับสิ่งอื่นเลยนอกจากทำแต่งงานเท่านั้น"

พระอับดุลบาฮาทรงตอบให้กำลังใจว่า "งานที่เจ้าทำอยู่นะดีแล้ว ดีมาก งานที่ทำแต่ละวันด้วยใจอุทิศก็คือการปฏิบัติบูชาในตัวเองแล้ว งานที่ทำในลักษณะเช่นนี้คือการสวดมนต์ต่อพระผู้เป็นเจ้า"^[122]

82

เมื่อครั้งที่พระอับดุลบาฮาทรงโดยสารเรือกลไฟชื่อเซลติก มีสตรีผู้หนึ่งได้เข้าเฝ้าพระองค์พร้อมกับเล่าปัญหาที่เธอกลัวคือความตาย พระองค์ทรงตอบเธอว่า "ถ้าเช่นนั้น จงทำสิ่งที่จะทำให้เจ้าพ้นจากความตายแทนที่จะกลัวอยู่เช่นนั้น ทุก ๆ วันที่ผ่านไป จงทำตัวให้มีชีวิตชีวาซึ่งจะนำพาชีวิตนิรันดร์มาให้เจ้า พระคริสต์ผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ได้ตรัสว่า บรรดาผู้ที่เข้ามาในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าจะไม่มีวันตาย ดังนั้น จงเข้าไปในอาณาจักรสวรรค์แล้วจะไม่กลัวความตายอีกต่อไป"

ท่านนายและสตรีผู้นั้นพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องมหาสมุทรแอตแลนติก ซึ่งในช่วงเวลานั้นคลื่นลมกำลังเจียบสงบ ท่านนายให้คำแนะนำว่า "คนจะต้องนั่งเรือของพระผู้เป็นเจ้า เพราะชีวิตนี้เสมือนเป็นดังทะเลที่มีพายุกระหน่ำ คนทั้งหมดในโลกจำนวนกว่าสองพันล้านคนจะจมลงในทะเลนี้ก่อนที่หนึ่งร้อยปีจะผ่านพ้นไป ยกเว้นบรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในเรือของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่จะมีชีวิตอยู่รอด"^[123]

83

ท่านนายทรงกล่าวอย่างชัดเจนว่าคนทุกระดับความสามารถ ล้วนมีคุณสมบัติเหมาะที่จะสอนศาสนาอันยิ่งใหญ่นี้ได้ แต่ละคนสอนด้วยวิธีของตนเอง คุณจอห์น เดวิด บอสซ์ ซึ่งเดินทางมาจากประเทศสวีเดนมายังประเทศอเมริกา รู้สึกว่าตนเองไม่สามารถเป็นนักพูดได้ เขาจึงแจกแผ่นพับและหนังสือแทนการพูด ท่านนายทรงให้กำลังใจแก่เขาว่า "เจ้าทำได้ดีมาก เจ้าทำสิ่งที่ดีกว่าการพูด สำหรับเจ้าแล้ว การสอนศาสนาไม่ใช่คำพูดหรือการขยับริมฝีปาก แต่เป็นการใช้หัวใจพูด สำหรับเจ้าความเจียบเป็นการพูด และเปล่งประกายในที่ที่เจ้าอยู่"^[124]

84

พระอับดุลบาฮาทรงเล่าว่า จูเลียต ทอมป์สัน ผู้ซึ่งเป็นบาไฮที่เคร่งครัดศรัทธาในศาสนาและเป็นศิลปินในกรุงนิวยอร์กสอนศาสนาได้ดี พระองค์ทรงกล่าวกับเธออย่างตรงไปตรงมาด้วยความรักว่า "จูเลียต เราพบหลายคนที่ได้รับสิ่งที่ดี ๆ จากเจ้า เจ้าไม่ใช่เป็นคนที่พูดเก่ง ไม่ใช่คนพูดคล่อง แต่เจ้าใช้หัวใจสอน เจ้าพูดจากความรู้สึก ซึ่งทำให้ผู้ฟังตั้งคำถามว่า "เธอผู้นี้มีอะไรจะบอกเรานะ"^[125]

85

ในปี พ.ศ. 2462 (ค.ศ. 1919) เมื่อ คุณมาร์กาเร็ต แรנדอล ซึ่งต่อมามีชื่อเป็นที่รู้จักกันในนาม บาฮียเออร์ ได้ไปยังเมืองไฮฟาขณะที่เธอมีอายุแค่สิบสามปีกับบิดามารดาและคนอื่น ๆ เพื่อไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา คุณบาฮียเออร์ เล่าเกี่ยวกับประสบการณ์บางอย่างที่ผ่านมาว่า "คืนหนึ่งเรานั่งรับประทานอาหารกับพระอับดุลบาฮา พระองค์จะทรงให้ข้าพเจ้านั่งทางซ้ายมือของพระองค์เองเสมอ พระองค์ทรงยิ้มกับข้าพเจ้าและตรัสว่า "เจ้าชื่อบาฮียเออร์ บาฮียเออร์ มีความหมายว่าแสงสว่าง แต่ถ้ามีบางสิ่งบางอย่างในตัวเจ้าที่อำพรางแสงนั้นไว้ก็จะไม่มีแสงสว่างนั้นอีกต่อไป" ณ ขณะนั้นข้าพเจ้าก็ได้ตระหนักถึงความท้าทายที่พระองค์ทรงมอบให้กับข้าพเจ้าตั้งแต่ตอนนั้น อีกโอกาสหนึ่งที่ข้าพเจ้าจำได้คือ เราได้รับแจ้งว่าสามารถไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาได้

มารดาและข้าพเจ้าจึงไปเข้าเฝ้าพระองค์ เมื่อถึงลำดับของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทูลถามพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าควรทำอะไรเพื่อรับใช้ศาสนา" ท่านนายทรงเดินกลับไปกลับมาในห้อง แล้วทรงตอบว่า "เรียน เรียน และเรียน" หลาย ๆ ครั้งที่ท่านนายจะพูดซ้ำถึงสามครั้ง นับเป็นสารจากพระองค์ถึงข้าพเจ้า ท่านนายทรงทราบดีเสมอว่าสิ่งใดจะนำมาซึ่งการพัฒนาอย่างสูงสุดแก่ชีวิตของบุคคล หากได้รับการร้องขอพระองค์ก็จะทรงนำทางแก่ผู้นั้น [126]

86
คุณจูเลียต ทอมป์สัน ทำให้เราได้เห็นภาพพจน์อันงดงามของท่านนายในเมืองอัคคา "บ่ายวันนั้น พระองค์ทรงขอให้เราไปพบกับคุณ สปาร์ค และศาสนิกชนชาวเปอร์เซียสองสามคน ด้วยเหตุที่ข้าพเจ้ายังสวมใส่ชุดง่าย ๆ สบาย ๆ อยู่จึงยังไม่พร้อมที่จะไป ขณะที่ข้าพเจ้าเดินผ่านท่านนายซึ่งกำลังทรงยืนอยู่ที่ประตู ฉันจึงกล่าวเชิงออกตัวว่า "ข้าพเจ้าเกรงว่าการแต่งกายไม่ดีพอ"

พระองค์ทรงแตะที่แขนของข้าพเจ้า ทรงยิ้มอย่างอ่อนหวานพร้อมกับตรัสว่า
"ศาสนิกชนชาวเปอร์เซียไม่ได้ดูกันที่การแต่งกายหรอก เขาดูที่หัวใจต่างหาก" [127]

ความอ่อนโยน [Gentleness]

87
หลังจากที่การจ้องจำพระบาฮาอุลลาห์ในเมืองอัคคาได้สิ้นสุดลง ขณะที่พระองค์ทรงประทับอยู่ในเมือง มีพ่อค้าชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่ออับดุล การิม เขารู้สึกถูกเป็นไฟเพราะได้รับสาสน์ล่าสุดจากพระผู้เป็นเจ้าของเขาทำให้เขามีความปรารถนาจะได้เข้าเฝ้าพระองค์ เขาเขียนขออนุญาตเดินทางมาแสวงบุญ แต่เขาต้องประหลาดใจอย่างมากเมื่อได้รับคำตอบว่า เขาสามารถไปแสวงบุญได้หลังจากที่ได้ชำระหนี้สินหมดแล้ว

อับดุล การิมทำธุรกิจอยู่ยาวนานหลายปี กองคาราวานของเขาบรรทุกสินค้าที่มีค่า เดินทางข้ามทะเลทราย จึงเป็นธรรมดาที่เขาที่มีความสนใจที่จะขยายธุรกิจ แต่บัดนี้ ความสนใจอย่างแรงกล้าของเขาคือ "การไม่เป็นหนี้ใคร" ผลที่ตามมาคือ เมื่อเขาได้รับเงิน แทนที่เขาจะนำไปลงทุนเพื่อผลกำไรต่อไป เขากลับนำเงินนั้นไปชำระหนี้ เขาปลดหนี้ติดต่อกันเป็นเวลาห้าปี จนกระทั่งในที่สุดเขาก็กลายเป็นคนไม่มีหนี้สินอีกต่อไป

ธุรกิจของเขาหดตัวลง เนื่องจากเขาไม่หลงใหลในความมั่งคั่งอีกต่อไป เมื่อเขาชำระหนี้สินจนหมด ก็เหลือเงินจำนวนมากพอที่จะให้ครอบครัวใช้ในช่วงเวลาที่เขาไปแสวงบุญ และมากพอที่จะจ่ายค่าโดยสารเรือชั้นประหยัดที่สุดที่มุ่งหน้าสู่เมืองไฮฟา

ที่ผ่านมา เขามักจะเดินทางชั้นหนึ่ง บัดนี้ เขาไม่มีแม้กระทั่งเตียงนอนหรือห้องส่วนตัวที่อบอุ่น แต่ไม่เป็นไร! เขากำลังจะได้เข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ ขณะที่เดินบนสะพานไม้ที่พาดให้ผู้โดยสารเดินขึ้นลงเรือ นั้น ผ่าคลุมไหล่ของเขาพลัดตกลงไปในน้ำ คึนนี่คงหนาวเหน็บ แต่หัวใจของเขากลับมีความยินดีและรู้สึก "มีชีวิตชีวาจากบทสวดมนต์"

พระบาฮาอุลลาห์ทรงแจ้งให้ครอบครัวทราบว่า พระองค์ทรงกำลังเฝ้ารอการมาถึงของแขกผู้มีเกียรติ รถม้าคันหนึ่งถูกส่งไปรับพ่อค้าคนนั้นที่เมืองไฮฟา แต่ผู้ที่ไปรับไม่มีรายละเอียดเกี่ยวกับแขกพิเศษผู้นี้ เขาเฝ้ามองผู้โดยสารอย่างไม่ให้พลาดสายตาขณะที่ผู้โดยสารเดินขึ้นฝั่ง ด้วยความแน่ใจว่าแขกสำคัญเช่นนี้ควรจะมีคุณลักษณะพิเศษที่โดดเด่น แต่ผู้โดยสารทั้งหมดล้วนดูเป็นคนพื้น ๆ ธรรมดา เขารออยู่นานพอสมควรจึงกลับไปยังเมืองอัคคาเพื่อทูลพระบาฮาอุลลาห์ว่าแขกของพระองค์ยังไม่ถึง

พ่อค้ามีความคาดหวังว่าจะมีคนมารับ เขาจึงไม่มีเงินเหลือพอที่จะจ่ายค่ารถม้า เขารู้สึกผิดหวังมาก เขานั่งบนม้ายาวด้วยความรู้สึกเหงาหงอย ลึนหวังและขัดสน

พระบาฮาอุลลาห์ทรงหยั่งรู้ว่าแขกพิเศษผู้นี้เดินทางมาถึงแล้วแม้ว่าจะไม่มีผู้ใดสามารถแยกแยะเขาออกจากผู้โดยสารคนอื่นได้ ครั้งนี้พระบาฮาอุลลาห์ทรงส่งพระอับดุลบาฮาผู้ซึ่งสามารถระบุแขกพิเศษผู้นี้ซึ่งกำลังผิดหวังและนั่งหดตัวอยู่บนเก้าอี้ยาวในยามพลบค่ำนั้นได้ พระอับดุลบาฮาทรงแนะนำตัวพระองค์เองกับเขาอย่างรวดเร็วและทรงอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ จากนั้นพระอับดุลบาฮาทรงถามผู้ที่เพิ่งเดินทางมาถึงว่าเขาจะเดินทางไปยังเมืองอัคคาในค่ำคืนนั้นเลยหรือว่าจะรอจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น พ่อค้าคนนี้ใช้เวลาสวดมนต์และเตรียมตัวเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์หลายชั่วโมงแล้ว แต่บัดนี้ความขมขื่นได้ซึมซาบเข้าไปในหัวใจของเขา เขารู้สึกเหมือนเป็นบุคคลที่ถูกลืมนึกและโดดเดี่ยวเมื่อมาถึงเมืองไฮฟา เริ่มรู้สึกพิศวงเกี่ยวกับสถานะที่แท้จริงของพระบาฮาอุลลาห์ เขาตั้งคำถามว่า เขาจะทิ้งโชค ลาภทุกอย่างเพื่ออะไร เขาตกอยู่ในความทรมานทางจิตวิญญาณ อย่างไรก็ดี เมื่อได้อยู่กับบุรุษที่ให้การต้อนรับและอ่อนโยนผู้นี้ ความเคลือบแคลงสงสัยภายในจิตวิญญาณของเขาก็หายไป กระนั้นก็ตามเขายังรู้สึกต้องการสวดมนต์อีกหลายชั่วโมงเพื่อ

เตรียมความพร้อมทางจิตวิญญาณในการจะไปเข้าเฝ้าพระธรรมทูตของพระเจ้า
เป็นเจ้าของ

เมื่อพ่อค้าเล่าเรื่องจบลง พระอับดุลบาฮาทรงทราบทันทีว่าเพื่อนใหม่คนนี้ไม่
ประสงค์จะพักที่โรงแรมซึ่งจะต้องมีค่าใช้จ่ายที่พระองค์เป็นผู้ออกให้
หลังจากที่พระอับดุลบาฮาทรงทราบว่าเขาเลือกที่จะนั่งรอเวลาจนถึงเช้าเพื่อ
เดินทางต่อไปยังเมืองอัคคา พระอับดุลบาฮาจึงทรงปลดกระดุมเสื้อคลุมยาว
ที่พระองค์ทรงสวมใส่อยู่ เข้าไปนั่งข้าง ๆ ผู้แสวงบุญและเอาเสื้อคลุมที่ยาว
พอดีนั่นคลุมร่างของเขาและพระองค์ ทั้งสองอยู่ด้วยกันและสวดมนต์กัน
ตลอดทั้งคืน ล่องลอยไปกับความนึกคิดอันลึกลับแห่งสวรรค์ที่มาจากสวด
มนต์ อันนำมาซึ่งความตระหนักและความหยั่งรู้

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งสองจึงเดินทางต่อไปยังเมืองคุกของอัคคา หลังจากรอคอย
มานาน ชาวอียิปต์ผู้นั้นก็ได้มาปรากฏต่อหน้าพระพักตร์ของพระบาฮาอุลลาห์
ด้วยหัวใจที่ปลื้มปีติจากการผ่านบททดสอบมาตลอดเวลาห้าปี [128]

88
คุณเมย์ โบลล์ (แมกซ์เวลล์) ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้แสวงบุญจำนวนสิบห้าคนผู้โชค
ดีที่ได้รับการต้อนรับที่เมืองคุกของอัคคาช่วงระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ.
2441 (ค.ศ. 1898) ถึงต้นปี พ.ศ. 2442 (พ.ศ. 1899) เธอได้บันทึก
ประสบการณ์ของการแสวงบุญในช่วงต้น ๆ ในครั้งนี้ว่าเป็นเรื่องราวความรัก
อันศักดิ์สิทธิ์

อากาศในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ “อบอวนไปด้วยกลิ่นหอมของดอกกุหลาบและ
ดอกส้ม” เธอรู้สึกถึงความรัก อัจฉริยภาพ และความสุขอ่อนโยนของพระ
อับดุลบาฮาได้ซึมซาบลงในหัวใจของเธอ ที่เมืองอัคคาครบครันศักดิ์สิทธิ์
ได้ย้ายออกจากห้องของตัวเองเพื่อให้ผู้แสวงบุญได้พักผ่อนอย่างสบาย ทุก
เช้าตรู่ ท่านนายจะทรงถามทุกคนว่ามีความสุขและสบายดีไหม และยามค่ำ
คืน พระองค์จะทรงอวยพรขอให้ทุกคน “ฝันดี” และขอให้นอนหลับสบาย
ตลอดเวลาสามวันสามคืนอันมีคุณค่าที่ได้พักที่นั่น เหล่าผู้แสวงบุญไม่ได้ยิน
อะไรนอกจาก “คำกล่าวถึงพระเจ้า” เธอไม่เคยเห็นที่ไหนมีความสุข
เท่าที่นี้ไม่เคยได้ยินเสียงหัวเราะที่ใดมากกว่าที่นี่ ท่านนายไม่ทรงต้องการ
เห็นหน้าตา ในโอกาสหนึ่งพระองค์ทรงขอให้ผู้แสวงบุญซึ่งร้องไห้ด้วยความ
ประทับใจได้หยุดร้องเพื่อเห็นแก่พระองค์ เมื่อทุกคนสงบดีแล้ว พระองค์จึง
ทรงทำการสอนต่อไป

พระอับดุลบาฮากับเด็ก ๆ ในกรุงนิวยอร์ก

เธอเขียนในบันทึกว่า "เราได้เรียนรู้ว่า การได้อยู่กับพระอับดุลบาฮาคือการมีชีวิต มีความสุขหรรษา และการได้รับพระพร เราได้เรียนรู้อีกด้วยว่า การปรากฏตัวของพระองค์คือเพลิงที่เผาผลาญทุกอย่างให้บริสุทธิ์ การไปแสวงบุญ ณ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไม่มีสิ่งใดสำคัญเกินกว่าการที่จิตวิญญาณได้รับการหล่อหลอม ที่ซึ่งทองคำจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ดูเหมือนเป็นไปได้ที่จะมีสิ่งอื่นใดนอกจากความรักจะทำให้คำพูดและการกระทำของพวกเรามีชีวิตชีวา กระนั้นก็ดี ช่วงบ่ายวันนั้น ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่กับเพื่อนศาสนิกชนอีกสองคน ข้าพเจ้าต่อน้องชายซึ่งเรื่องที่พูดเป็นเรื่องจริง เป็นการจับผิดเขา แต่คำพูดนั้นก็กลับเป็นช่องทางระบายความขุ่นให้แก่หัวใจของข้าพเจ้าเอง ขณะที่เรากำลังนั่งอยู่ด้วยกันนั้น ท่านนายได้ทรงกลับจากการไปเยี่ยมคนยากจนและคนป่วย และในทันทีก็ให้คนไปตามคุณแล้วซึ่งเป็นมารดาทางจิตวิญญาณของข้าพเจ้าและอยู่รวมกันกับเราเข้าไปพบ พระอับดุลบาฮาตรัสกับเธอว่า ช่วงที่พระองค์ไม่อยู่มีคนหนึ่งในบรรดาคนรับใช้กล่าวถึงคนอื่นอย่างไม่ปราณี และนั่นทำให้พระองค์เศร้าใจเพราะว่าศาสนิกชนไม่รักซึ่งกันและกัน หรือพูดกล่าวร้ายคนอื่น จากนั้นพระอับดุลบาฮาสั่งให้เธอหยุดพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้และขอให้สวดมนต์ หลังจากนั้นไม่นานเราทั้งหมดก็ไปรับประทานอาหารเย็น ในขณะนั้นหัวใจที่แข็งกระด้างของข้าพเจ้ายังไม่ตระหนักรถึงความผิด จนกระทั่งขณะที่สายตาของข้าพเจ้ามองไปยังใบหน้าของท่านนายผู้เป็นที่รัก ก็ได้สบพระเนตรของพระองค์ที่เปี่ยมล้นไปด้วยความอ่อนโยนและความรัก ซึ่งบีบหัวใจของข้าพเจ้า เพราะในลักษณะที่สายพระเนตรของพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า ได้สะท้อนอย่างชัดเจนและสมบูรณ์ ที่ทำให้ข้าพเจ้ามองเห็นความชั่วร้ายของตนเองจนทำให้ข้าพเจ้าหลั่งน้ำตา ชั่วขณะนั้นพระองค์ไม่ทรงใส่ใจข้าพเจ้า และทุกคนก็รับประทานอาหารเย็นกันต่อไป ในขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นที่รักและชำระบาปของตนเองด้วยน้ำตาที่หลั่งออกมา สักครู่พระองค์ก็ทรงหันกลับมาและเรียกชื่อข้าพเจ้าหลายครั้งเสมือนดังจะเรียกข้าพเจ้าให้ไปหาพระองค์ ในเวลานั้นเองที่ความสุขอันหอมหวานได้ซึมซาบเข้าไปในวิญญาณของข้าพเจ้า หัวใจของข้าพเจ้าได้รับการปลอบประโลมด้วยความหวังที่ไม่มีวันสิ้นสุด ทำให้ข้าพเจ้าทราบว่าคุณพระองค์ได้ทรงชำระบาปของข้าพเจ้าจนหมดสิ้นแล้ว" [129]

89
วันหนึ่งพระอับดุลบาฮา ลาม และคุณโคลบี อีฟส์ ซึ่งมีสถานะเป็นบาทหลวง ในเวลานั้น ต่างอยู่ด้วยกันตามลำพังที่ห้องรับแขก คุณโคลบี บันทึกไว้ว่า "พระอับดุลบาฮาได้ตรัสเกี่ยวกับหลักคำสอนของคริสต์ศาสนาบางข้อ การแปลความหมายพระวจนะของพระคริสต์นั้นแตกต่างกันเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะรับได้ ข้าพเจ้าอดกลั้นไม่ไหวจึงทักท้วงขึ้น จำได้ว่าข้าพเจ้าถามด้วยอารมณ์ฉุนเฉียวว่า "พระองค์แน่ใจได้อย่างไรว่าเป็นเช่นนั้น" "ไม่มีใครสามารถพูด

อย่างแน่ใจได้เกี่ยวกับความหมายของพระวจนะของพระเยซูคริสต์ หลังจากที่มีการแปลความหมายพระวจนะอย่างผิด ๆ ก่อให้เกิดความขัดแย้งตลอดมานานหลายศตวรรษ”

พระอับดุลบาฮาตรัสเป็นนัยว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเป็นไปได้

สิ่งที่ข้าพเจ้าพูดนั้นบ่งชี้ให้เห็นความสับสนทางจิตวิญญาณและความมีเดบอดของตัวข้าพเจ้าเองที่มองไม่เห็นสถานะของพระองค์ แทนที่จะตระหนักในความเจียมสงบหรือสำนึกต่อน้ำเสียงอันทรงอำนาจของพระองค์ ข้าพเจ้ากลับเห็นเป็นการเปิดทางให้ข้าพเจ้าหมดความอดทน จึงประกาศออกมาว่า “ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเป็นอย่างนั้น”

ข้าพเจ้าไม่เคยลืมแววตาของลามที่มองข้าพเจ้าอย่างไม่พอใจกับคำที่ข้าพเจ้าพูดราวกับจะพูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นใครที่กล้ามาขัดแย้ง หรือมาตั้งคำถามกับพระอับดุลบาฮา!”

แต่พระอับดุลบาฮากลับมิได้ทรงมองข้าพเจ้าด้วยสายตาเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าอย่างไรกับการที่พระอับดุลบาฮา มิได้ทรงขุ่นเคืองข้าพเจ้า พระองค์ทรงมองดูข้าพเจ้าอยู่นานก่อนที่จะพูดขึ้นในความสงบนั้น อีกทั้งสายพระเนตรที่สวยงามของพระองค์กำลังค้นหาจิตวิญญาณของข้าพเจ้าด้วยความรักและความเข้าใจ ทำให้ความร้อนรนในยามนั้นของข้าพเจ้ามลายไปสิ้น พระองค์ทรงแย้มสรวลอย่างผู้มีชัยเหมือนคนรักที่ยิ้มให้กับคนที่เขารัก วงแขนแห่งศีลธรรมของพระองค์ดูเหมือนจะโอบกอดข้าพเจ้าขณะที่พระองค์ตรัสอย่างนุ่มนวลว่า ข้าพเจ้าควรจะพยายามในวิถีทางของตนเองในขณะที่พระองค์ก็พยายามในวิถีทางของพระองค์เช่นกัน” [130]

ความเห็นใจและความเข้าใจ [Sympathy and Understanding]

พระอับดุลบาฮาทรงมีความเห็นใจและเข้าใจสภาพของมนุษย์ที่มีความเปราะบางและขัดสน เหล่านี้ทำให้พระองค์ทรงมีความปรารถนาจะให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขาอย่างมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

90

ที่เมืองอัคคา ห้องนอนของท่านนายมักจะไม่ม่แม่แต่กระทั่งเตียงนอน ทั้งนี้เพราะพระองค์จะทรงให้เตียงของพระองค์แก่ผู้ที่มีความต้องการมากกว่าพระองค์เองเสมอ พระองค์จะทรงนอนบนพื้นหรือบนหลังคาบ้านโดยมีผ้าห่มพันร่างกาย เป็นไปไม่ได้ที่จะซื้อเตียงในเมืองอัคคา เตียงที่สั่งจากเมืองไฮฟา

จะใช้เวลาอย่างน้อยสามสัปดาห์กว่าจะมาถึง ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดา เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงออกเยี่ยมผู้คนในตอนเช้าและพบคนป่วยที่นอน กระสับกระส่ายเกลือกกลิ้งไปมาอยู่บนพื้น พระองค์ก็จะทรงส่งเตียงของพระองค์ไปให้เขานอน เมื่อมีคนมาพบเห็นโดยบังเอิญว่าพระองค์ไม่มีเตียงนอน พระองค์ก็ทรงได้รับเตียงใหม่ ทั้งนี้ต้องขอขอบคุณเพื่อน ๆ ที่ใจดีทั้งหลาย ที่ได้จัดหาเตียงใหม่ถวายพระองค์ [131]

91
ระหว่างช่วงสุดท้ายของพระชนม์ชีพ พระอับดุลบาฮาทรงนอนบนเตียงด้วย พิษไข้ และมีความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนเลื่อนอนให้พระองค์ ถึงค้นหา อย่างไม่พบเพราะพระองค์ได้ทรงสละให้ผู้อื่นไปหมดแล้ว [132]

92
เมื่อชายชาวตุรกีผู้หนึ่งซึ่งขณะนั้นอาศัยอยู่ในเมืองไฮฟา กำลังตกงาน เขา ภรรยา และลูก ๆ ต่างตกอยู่ในภาวะยากไร้และสิ้นหวัง พวกเขาเดินทางมา เข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาเพื่อขอความช่วยเหลือ และก็ได้ได้รับความช่วยเหลือ อย่างมากมายอย่างที่พระองค์ได้ทรงเคยปฏิบัติต่อผู้ใดมาก่อน เมื่อชายคนนี้ ล้มป่วย ท่านนายก็พร้อมให้ความช่วยเหลืออีก พระองค์ทรงจัดส่งหมอ ยา รักษา และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เมื่อชายคนนี้รู้สึกตัวเองใกล้จะ เสียชีวิต เขาถามหาพระอับดุลบาฮาและเรียกให้ลูก ๆ ของเขาไปเข้าเฝ้า พระองค์ เขาสั่งเสียลูก ๆ ว่า "พระองค์คือพระบิดาของพวกเขา ผู้ซึ่งจะทรง ดูแลเจ้าต่อไปเมื่อพ่อจากพวกเขาไปแล้ว"

เข้าวันหนึ่ง ลูก ๆ ทั้งสี่คนซึ่งยังเป็นเด็กได้เดินทางมาถึงบ้านของพระอับดุล บาฮาและทูลพระองค์ว่า "พวกเราต้องการบิดาของเรา" เมื่อท่านนายได้ยิน เช่นนั้น พระองค์ก็ทรงทราบว่าเขาเป็นใครมาจากไหน พวกเขาปรับทุกข์ กับพระอับดุลบาฮาว่าพ่อของพวกเขาได้ตายจากไปแล้ว

พระอับดุลบาฮาให้พวกเขาเข้ามาในบ้าน ทรงให้เครื่องดื่ม ขนมและเค้กแก่ พวกเขา จากนั้นก็ทรงเดินทางพร้อมกับเด็กเหล่านั้นกลับไปยังบ้านของพวกเขา เมื่อไปถึงจึงได้พบว่า ที่เด็ก ๆ บอกพระองค์ว่าพ่อของพวกเขาตายแล้ว นั้น ที่จริงแล้วเขายังไม่ตาย เพียงแค่หมดสติไปเท่านั้น แต่วันรุ่งขึ้นเขาก็ เสียชีวิต

ท่านนายทรงจัดงานศพให้และทรงจัดหาอาหาร เสื้อผ้า และตัวเดินทางไป ตุรกีสำหรับครอบครัว หัวใจที่เอื้ออาทรของพระองค์นั้นกว้างขวางดุจดัง จักรวาล [133]

93

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงเดินทางไปยังซีกโลกตะวันตก พระองค์ทรงต้องเผชิญกับสภาพที่สร้างความลำบากใจแก่พระองค์เป็นอย่างมาก เพราะสถานที่เหล่านั้นเกินกำลังที่พระองค์จะช่วยบรรเทาความทุกข์ยากที่มีให้เห็นอย่างต่อเนื่อง พระองค์ทรงเห็นมาตลอดเกี่ยวกับความสะดวกที่พระองค์เองทรงได้รับ ทรงเห็นบ้านอันหรูหราที่พระองค์ได้พำนักในอุทยานคาโดแกนของกรุงลอนดอนนั้น พระองค์ทรงตระหนักดีว่าในที่ติดกันนั้นมีผู้คนที่ไม่มีอาหารกินเพียงพออาศัยอยู่ สภาพเช่นนี้ก็มีอยู่ในกรุงนิวยอร์กด้วยเช่นกัน สิ่งเหล่านี้ทำให้พระองค์ทรงเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก พระองค์ตรัสว่า "ในอนาคตอันใกล้ เมื่อมนุษยชาติมีจิตสำนึกได้มากกว่าปัจจุบัน จะถึงเวลาที่คนมั่งคั่งร่ำรวยเริ่มจะไม่ยินดีกับความหรูหราฟุ่มเฟือยเมื่อเทียบกับความยากจนอย่างน่าเวทนาการอบ ๆ ตัวเขา เขาจะใช้จ่ายความมั่งคั่งเพื่อทำให้ชุมชนที่เขาอาศัยอยู่มีสภาพที่ดีขึ้น โดยปราศจากซึ่งการถูกบีบบังคับ แต่เป็นการทำเพื่อความสุขใจของตนเอง"^[134]

94

ความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้อื่นและความเห็นอกเห็นใจของท่านนายตอความทุกข์ยากของมนุษย์นั้นมีมากจนพระองค์ทรงยอมรับว่าแปลกใจที่ทรงเห็นคนอื่นไม่รื้อรื้อหนากับความรู้สึกเช่นว่านี้ ที่กรุงปารีสพระองค์ทรงแสดงความรู้สึกที่ "เราเพิ่งได้รับการบอกเล่าว่า มีอุบัติเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นในประเทศนี้ รถไฟตกแม่น้ำ มีคนอย่างน้อยยี่สิบคนเสียชีวิต ขาวนี่จะเป็นเรื่องที่ต้องมาอภิปรายกันในรัฐสภาของประเทศฝรั่งเศสในวันนี้ โดยที่ผู้อำนวยการของการรถไฟจะถูกเรียกมาให้รายละเอียด เขาจะถูกสอบสวนเกี่ยวกับสภาพของทางรถไฟและสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ แล้วก็จะมีการถกเถียงกันอย่างเผ็ดร้อน เรารู้สึกสงสัยและประหลาดใจที่พบว่าขาวนี้สร้างความสนใจและความตื่นเต้นให้กับคนทั้งประเทศเกี่ยวกับขาวการเสียชีวิตของคนยี่สิบคน ขณะที่คนในประเทศนี้ไม่รื้อรื้อหนาก ไม่ใส่ใจกับความจริงที่ว่า คนอิตาลีเสียชีวิตครึ่ง และอาหารหลายพันคนต้องถูกสังหารในสงครามที่เมืองทริโปลี ความน่ากลัวของการสังหารหมู่เช่นนี้มิได้รับกวนใจรัฐบาลเลยทั้ง ๆ ที่ผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้ก็เป็นมนุษย์อย่างเรา ๆ เช่นกัน"^[135]

ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ [Generosity]

พระอับดุลบาฮาทรงให้ทุกสิ่งที่มีแก่ผู้อื่นอย่างเต็มใจไม่ว่าจะเป็นความรัก เวลา การดูแลเอาใจใส่ ความหวังใย อาหารและเงินทอง เครื่องนุ่งห่ม ดอกไม้ เตียนนอน พรหม! ดูเหมือนว่าคติประจำตัวของพระองค์คือ : มัธยัสถ์ต่อตนเอง แต่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น

มีเรื่องราวเกี่ยวกับการสละพระองค์เพื่อผู้อื่นของพระอับดุลบาฮานั้นมากมายหลายเรื่อง ความเอื้ออาทรของพระองค์นั้น เปรียบประดุจดั่งฝนที่หลั่งลงมาแก่คนยากคนจน” [136] เนื่องด้วยพระอับดุลบาฮาและครอบครัวของพระองค์ ทรงเปี่ยมล้นไปด้วยความรักในพระผู้เป็นเจ้า พระองค์และครอบครัวจึงยินดีรับความขาดแคลนทางวัตถุ แต่ในทางกลับกัน ถ้าท่านนายได้ทรงทราบเกี่ยวกับความเสียหายของบานหน้าต่างหรือหลังคาที่รั่วซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพแล้ว พระองค์ก็จะทรงตรวจตราจนแน่ใจว่าหน้าต่างและหลังคานั้นได้รับการซ่อมแซมจนเสร็จสมบูรณ์ [137]

การไม่ทรงมีความปรารถนา ไม่ทรงต้องการความหรูหราฟุ่มเฟือยของพระองค์ปรากฏเด่นชัดเมื่อคราวที่พระองค์ทรงเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกา ครั้งหนึ่งหลังจากที่พระองค์ทรงเข้าพักในห้องที่สวยงามที่จองไว้โดยเพื่อน ๆ ในเมืองแห่งหนึ่งได้เพียงไม่กี่วัน พระองค์ก็ทรงย้ายออกเพื่อเข้าไปพักอยู่ในห้องภายในอพาร์ทเมนต์แบบธรรมดา แต่ไม่ว่าจะพักที่โรงแรมใดก็ตาม พระองค์ก็ทรงดกรางวัลแก่พนักงานมากเป็นพิเศษจนเป็นที่ประหลาดใจ หรือถ้าพระองค์ทรงได้รับเชิญไปพักที่บ้านรับรอง พระองค์ก็จะทรงให้ของกำนัลที่พระองค์ทรงคิดพิจารณาแล้วว่าดีที่สุดแก่เจ้าของบ้านตลอดจนผู้รับใช้ในบ้านนั้น ๆ ขออย่าว่า พระองค์ทรงเดินทางข้ามฝั่งทวีปเพื่อกล่าวปาฐกถาธรรมตามวันเวลาที่กำหนดโดยไม่ทรงรับทรัพย์สินเงินทองหรือผลประโยชน์ตอบแทนใด ๆ

95
ความเอื้ออาทรของพระอับดุลบาฮานั้นเป็นไปตามธรรมชาติตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ มีเรื่องราวที่บันทึกเกี่ยวกับพระองค์เมื่อยังทรงเป็นเด็ก (ซึ่งใช้ชื่อว่า อับบาซ เอฟเฟนดี) ว่าเมื่อครั้งที่เด็กชายอับบาซ เอฟเฟนดี ทรงเดินทางไปยังเทือกเขาเพื่อตรวจดูฝูงแกะแทนพระบิดาซึ่งเป็นเจ้าของเป็นจำนวนนับพัน ๆ ตัว เหล่าคนเลี้ยงแกะต้องการให้เกียรติแก่แขกผู้เยาว์วัยที่มาเยี่ยมผู้นี้ พวกเขาจึงจัดงานเลี้ยงต้อนรับพระองค์ ตกเย็นก่อนที่เด็กชาย อับบาซ เอฟเฟนดี จะเดินทางกลับ หัวหน้าคนเลี้ยงแกะได้แนะนำพระองค์ว่า ในสถานการณ์เช่นนี้ เป็นธรรมเนียมที่พระองค์ควรดกรางวัลแก่บรรดาคนเลี้ยงแกะ เด็กชายอับบาซ เอฟเฟนดี ทรงตอบว่าท่านไม่มีอะไรจะให้ แม้กระนั้นหัวหน้าคนเลี้ยงแกะก็ยังยืนยันกรานว่าพระองค์จะต้องมีอะไรบางอย่างเป็นของรางวัลแก่เขาเหล่านั้น ท่านนายจึงทรงยกฝูงแกะทั้งหมดให้แก่พวกเขาด้วยประการฉะนี้

เรื่องสั้นเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮา

พระอับดุลบาฮากำลังดำเนินเข้าสวนในบริเวณบ้านของพระองค์ที่เมืองไฮฟา
เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921)

เราได้รับการบอกเล่าว่า เมื่อพระบาฮาอูลลาห์ทรงทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์ทรงแยมพระสรวลและทรงให้ข้อสังเกตว่า "พวกเราจะต้องป้องกันพระอับดุลบาฮาจากตัวของพระอับดุลบาฮาเอง วันหนึ่งข้างหน้าพระองค์จะทรงยกตัวพระองค์เองให้ผู้อื่น"^[138]

96

มีคำบอกเล่าว่า ในบ้านของพระบาฮาอูลลาห์มีพรมสวยงามผืนหนึ่งที่พระองค์ทรงใช้ประทับนั่ง วันหนึ่งมีชายอาหรับที่ยากจนคนหนึ่งนำพินมาส่งที่บ้านหนึ่งมัด เขาเห็นพรมและติดใจในความงามของพรมผืนนั้นอย่างมาก เขาจึงเข้ามาจับด้วยความชื่นชมพร้อมอทานเสียงดังว่า "โอ จะวิเศษเพียงใดถ้าจะได้นั่งบนพรมอันงามเลิศบรรเจิดนี้!"

พระอับดุลบาฮาทรงได้ยินจึงตรัสว่า "ถ้าเจ้าชอบก็เอาพรมผืนนี้ไปได้"

ชายชายพินไม่เชื่อหูของตนเองว่าได้รับพรมผืนนี้เป็นของขวัญ เขารับม้วนพรมผืนนั้นขึ้นใส่บาและเริ่มร้องด้วยเกรงว่าโอกาสนั้นจะหลุดมือไป ขณะที่ร้อง เขาหันหลังมาดูว่าจะมีคนวิ่งตามมาทวงคืนหรือไม่

พระอับดุลบาฮาตรัสอย่างมีอารมณ์ขันว่า "ไปเถอะ ไม่มีใครวิ่งตามไปเอาคืนจากเจ้าหรอก" ^[139]

97

อีกเรื่องหนึ่งของความเอื้ออาทรของพระองค์เกี่ยวกับพรม ในบรรดาพรมซึ่งถักทอมาจากเปอร์เซีย (ประเทศอิหร่าน) มีผืนหนึ่งที่ "งดงามอย่างวิจิตรบรรจงที่สุด" พรมผืนนี้ทอจาก "ใยไหมแท้ มีลวดลายเป็นสวนกุหลาบ เย็บริมด้วยเชือกทองแท้ที่หนักและถักในลักษณะที่ไขว่กัน" ซึ่งได้ซื้อมาจากพ่อค้าช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เนื่องจากการคมนาคมในขณะนั้นมีปัญหา พรมผืนนี้จึงถูกนำมาถึงเมืองไฮฟา โดยผ่านมาทางประเทศอัฟกานิสถานและประเทศอินเดียอย่างยากลำบาก

เมื่อผู้แสวงบุญผู้เอื้อเฟื้อได้มาถึงหลังจากการเดินทางอันเหน็ดเหนื่อยหลายสัปดาห์ เขานำพรมผืนนี้ไปปูลงบนพื้นที่บ้านพักรับรองผู้แสวงบุญซึ่งอยู่ติดกับพระสถูปของพระบ็อบ พระอับดุลบาฮาทรงเห็นและ "ทรงถามผู้ดูแลสถานที่ทันทีว่าพรมผืนนี้เป็นของใคร เมื่อทรงได้รับคำตอบ พระองค์ตรัสว่าพรมที่มีคุณค่าทางศิลปะผืนนี้ไม่ควรนำไปปูที่พื้นเพราะจะทำให้สกปรก พระองค์จึงทรงให้ม้วนพรมขึ้นและทรงให้นำไปเก็บรักษาไว้ ผู้แสวงบุญเห็นดังนั้นจึงกล่าวกับพระองค์ว่า พรมผืนนี้เป็นของขวัญสำหรับพระอับดุลบาฮา

พระองค์ตรัสตอบว่า ของขวัญอันสวยงามเช่นนี้ควรจะอยู่ในพระสถูปของพระบาฮาอูลลาห์ และพระองค์จะทรงนำไปปฎิด้วยพระองค์เอง”

สองสามวันต่อมา บรรดาบาไฮศาสนิกชนซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองไฮฟาและบรรดาผู้แสวงบุญได้นั่งรถไฟร่วมกับพระอับดุลบาฮาจากเมืองไฮฟาไปที่เมืองอัคคา จากเมืองอัคคาผู้สูงวัยจะนั่งรถม้าต่อไปยังคฤหาสน์บาห์จี ส่วนท่านนายจะทรงขี่ลาสีขาวซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักกันดี สำหรับผู้ที่อายุน้อยก็พากันเดินเท้า

ผู้แสวงบุญที่เดินทางมาจากโลกตะวันออก “ถวายช็อกโกแลตให้พระอับดุลบาฮา และพระองค์ก็ได้ทรงแบ่งปันช็อกโกแลตนี้ให้แก่คนอื่น ๆ” ผู้แสวงบุญคนนั้นเล่าว่า “เราขออนุญาตร้องเพลงต่อพระอับดุลบาฮาและพระองค์ก็ทรงอนุญาตให้เราทำได้ พวกเราจึงร้องเพลงด้วยกัน ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าเราขับร้องเพลงอะไร ร้องสวดบทสวดมนต์บทไหนหรือเพลงอื่น ๆ อีกหรือไม่ แต่ที่ข้าพเจ้าจำได้คือ ข้าพเจ้าไม่เคยมีความสุขอย่างล้นเหลือเช่นนี้ในชีวิตมาก่อน เมื่อได้ร้องเพลงในที่ที่มีพระอับดุลบาฮาทรงอยู่ด้วย และข้าพเจ้าแน่ใจว่าคนอื่นก็รู้สึกเช่นเดียวกับข้าพเจ้า หลังจากที่เราเดินทางถึงบาห์จีแล้วเราก็ได้รับประทานอาหาร หลังจากนั้นพระอับดุลบาฮาก็ทรงปฎิพรมผืนนั้นในพระสถูปอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งทำให้ความหวังของข้าพเจ้าเป็นจริง” [140] [141]

98

พระอับดุลบาฮาทรงได้รับเชิญไปปาฐกถาธรรมทางตอนใต้ของรัฐนิวยอร์ก ณ งานประชุมประจำปีแห่งเลคโมฮอก ครั้งที่สิบแปด เนื่องในวันอนุญาโตตุลาการนานาชาติซึ่งจัดขึ้นที่อาคารสภาโมฮอกเมาเทิน อันเป็นสถานที่ตากอากาศที่สวยงามบนยอดเขาเหนือทะเลสาบโมฮอกที่มีสวนป่าพะอง ตั้งอยู่เหนือทะเลสาบเล็ก ๆ ที่เป็นประกายวาววับดังอัญมณี มีบุคคลสำคัญไปร่วมงานประชุมครั้งนี้เป็นจำนวนมาก

พระองค์ทรงจบปาฐกถาด้วยการกล่าวว่า “พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าจะรับประกันความปลอดภัยแก่มนุษยชาติ ทั้งนี้เพราะความคิดของมนุษย์นั้นแตกต่างกัน ความอ่อนไหวต่อการรับรู้ความรู้สึกของมนุษย์จึงต่างกันไปด้วย พวกเขาไม่สามารถทำให้ความรู้สึกอ่อนไหวทางจิตใจของมวลมนุษย์เป็นหนึ่งเดียวกันได้ นอกเหนือจากช่องทางที่มาจากพระจิตอันศักดิ์สิทธิ์” [142] ผู้เข้าร่วมประชุมล้วนปรบมือให้พระอับดุลบาฮาอย่างกึกก้อง แต่พระองค์ก็ทรงเหนื่อยเกินกว่าจะปาฐกถาต่อไปได้อีก

ก่อนที่จะเดินทางออกจากรัฐนี้หนึ่งวัน พระอับดุลบาฮาทรงตัดสินใจว่าพระองค์จะทรงประทานพรเมอร์เซียให้กับประธานของที่ประชุม ซึ่งขณะนั้น

พรหมเก็บรักษาอยู่ในที่พำนักของพระองค์ในกรุงนิวยอร์ก ดร.ดียา บัคดาดี ให้นำพรหมผืนนี้จากนิวยอร์กมาได้ในช่วงข้ามคืน นับเป็นการช่วยงานที่สำเร็จลงอย่างเหลือเชื่อ เขาได้นำพรหมผืนนั้นมาถึง ณ ขณะที่พระอับดุลบาฮา “กำลังจับมือร่ำลากับนายสมายลีย์” และเตรียมตัวลาจากกัน การได้รับพรหมผืนนี้ยังความประหลาดใจแก่นายสมายลีย์เป็นอย่างยิ่ง เขากล่าวว่า “เป็นไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าเฝ้ามองหาพรหมที่สวยงามเช่นนี้ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา! ท่านทราบไหมว่า เราเคยมีพรหมเปอร์เซียที่สวยงามเช่นนี้ผืนหนึ่งแต่ต่อมาถูกเผาในเหตุการณ์เพลิงไหม้ นับจากนั้นเป็นต้นมาภรรยาของข้าพเจ้าก็เศร้าเสียใจด้วยความเสียดายพรหมผืนนั้น พรหมใหม่ผืนนี้จะทำให้เธอมีความสุขมากอย่างแน่นอน” [143] ผู้รวบรวมเรื่องราวนี้ทราบภายหลังว่า อาคารสภาเมอาเทินยังใช้พรหมผืนนี้อยู่

99

พระอับดุลบาฮา มักจะปฏิเสธการรับเงินจำนวนมากเพื่อตัวพระองค์เองแต่จะทรงรับของกำนัลเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มอบให้พระองค์ด้วยความรัก เป็นต้นว่าผ้าเช็ดหน้า สตรีคนหนึ่งกล่าวกับพระองค์ในกรุงลอนดอนว่า “ข้าพเจ้ามีเช็คจากเพื่อนคนหนึ่งซึ่งขอให้นำไปใช้ซื้อรถดี ๆ สำหรับขับในระหว่างการเดินทางทรงงานของพระองค์ในประเทศอังกฤษและยุโรป” พระอับดุลบาฮาตรัสตอบว่า “เรารับของขวัญชิ้นนี้จากเพื่อนของเจ้าด้วยความขอบใจอย่างสุดซึ้ง” แล้วพระองค์ก็ทรงรับเช็คฉบับนั้นไว้ในมือทั้งสองแล้วเสมือตั้งอวยพรให้ แล้วตรัสว่า “เราขอคืนเช็คนี้ให้เพื่อใช้ซื้อของขวัญให้แก่คนยากคนจน” [144]

ในอีกโอกาสหนึ่ง สตรีชาวอเมริกันปรารถนาจะอุทิศเงินให้แก่ท่านนาย “... สำหรับไว้ใช้ส่วนพระองค์หรือเพื่อประโยชน์ของศาสนา พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวตอบว่า ตัวพระองค์เองทรงไม่สามารถรับของขวัญนี้จากเธอได้ แต่ถ้าเป็นความต้องการของสตรีผู้หนึ่งที่ปรารถนาจะทำอะไรบางอย่างให้แก่พระองค์แล้ว ก็ขอให้นำเงินจำนวนนี้มอบให้เป็นทุนการศึกษาแก่เด็กหญิงเล็ก ๆ สองคนในเมืองไฮฟา ภายใต้การดูแลของครูชาวคริสเตียนที่เพิงสูญเสียภรรยาไป ครูผู้นี้มีฐานะยากจนและกำลังมีความเป็นอยู่อย่างยากลำบาก สตรีผู้นี้ทำตามคำขอนี้ด้วยการส่งเด็กทั้งสองไปเรียนในกรุงเบรุต” [145]

บาไฮศาสนิกชนชาวอเมริกันประสงค์จะบริจาคเงินจำนวน 18,000 ดอลลาร์ให้แก่โครงการเดินทางของท่านนาย เมื่อเงินจำนวนนี้ถึงท่านนาย พระอับดุลบาฮาทรงส่งเงินจำนวนนี้กลับคืนด้วยเหตุผลที่ว่า ท่านขอให้ศาสนิกชนเหล่านั้นบริจาคเงินจำนวนนี้ให้แก่การกุศลแทน

100

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงเดินทางถึงกรุงลอนดอนครั้งแรก พระองค์ทรงเป็นแขกของเพื่อนคนหนึ่งในหมู่บ้านที่ไม่ไกลจากกรุงลอนดอนมากนัก พระองค์ทรงเศร้าใจมากที่ความยากจนปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในประเทศที่ร่ำรวยนี้ พระองค์มักจะทรงเดินเข้าไปในเมือง ทรงโพกผ้าสีขาว และทรงสวมเสื้อคลุมยาวแบบเปอร์เซีย คนแปลกหน้าที่มาเยี่ยมนี้ตกเป็นเป้าสายตาทุกคู่ ผู้ซึ่งผู้คนได้รับการบอกกล่าวว่า "เป็นนักบุญที่เดินทางมาจากตะวันออก" เป็นธรรมดาที่เด็ก ๆ จะสนใจมามองดูพระองค์ เดินตามพระองค์ ดึงเสื้อหรือจับมือพระองค์ ทั้งหมดถูกดึงเข้าไปสวมกอดและสัมผัสในทันที ทำให้พวกเด็ก ๆ มีความเบิกบานใจมาก แนนอนเด็ก ๆ ย่อมจะไม่กลัวพระอับดุลบาฮา แต่มากกว่านั้น ที่ทำให้เด็ก ๆ ทั้งดีใจและประหลาดใจก็คือ เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงวางมือจากพวกเขา เด็ก ๆ ก็จะพบว่าในมือเล็ก ๆ ของพวกเขามีเหรียญหนึ่งซिलลิงหรือหกเพนนีซึ่งมาจากกระเป๋าเสื้อคลุมยาวของ "บุรุษผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ผู้นี้" น้อยครั้งนักที่เด็ก ๆ จะได้รับเหรียญเงินแม้จะเป็นจำนวนเล็กน้อยเช่นนี้ และแล้วพวกเขาก็รีบวิ่งกลับบ้านด้วยความดีใจเพื่อเล่าเรื่องคนแปลกหน้าจากตะวันออกผู้มีความเอื้อเฟื้อ ผู้ซึ่งพวกเขาเห็นว่ามีเหรียญเงินอันว้าวับมูลค่าหกเพนนีจำนวนนับไม่ถ้วน

"เด็ก ๆ มาห้อมล้อมพระองค์ เหรียญมูลค่าหกเพนนีจำนวนมากที่ถูกแจกให้เด็ก ๆ ที่มารายล้อมพระอับดุลบาฮาทำให้เพื่อนซึ่งเป็นเจ้าภาพรับรองการมาพักของพระองค์ ตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก เขาได้พูดเรื่องนี้อย่างร้อนใจกับคุณ โรบาร์ตผู้ซึ่งเป็นแขกในบ้านด้วยในขณะนั้นอย่างขุ่นเคืองว่า "น่าละอายจริง พระอับดุลบาฮาทรงเสด็จมาที่นี่โดยมิได้ทรงรับสิ่งใด แต่พระองค์ก็ยังทรงให้คนที่มาเข้าเฝ้าพระองค์ตลอดเวลา จะเป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว!"

"วันนั้นพระอับดุลบาฮาประทานเหรียญหกเพนนีแก่ผู้คนจำนวนมาก ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นมาจากหมู่บ้านใกล้เคียง ต่างพาเด็ก ๆ มารับพรจาก "บุรุษนักบุญ" และที่ขาดไม่ได้คือรับเหรียญหกเพนนีด้วย สตรีซึ่งเป็นเจ้าภาพกำหนดเวลาเข้าเยี่ยมพระอับดุลบาฮาไว้ไม่เกินยี่สิบเอ็ดนาฬิกา ในขณะที่พวกเขาก็ยังเฝ้ารออยู่หน้าที่พักนั้น มีชายคนหนึ่งเดินเข้ามา มือข้างหนึ่งอุ้มเด็กอ่อน มือหนึ่งจูงเด็กอีกคน เขาถามหา "บุรุษนักบุญ" แต่ได้การปราชัยว่าเขาพบพระอับดุลบาฮาไม่ได้เพราะพระองค์ทรงเหนื่อยมากและทรงเข้านอนแล้ว ชายคนนั้นถอนใจพร้อมกล่าวว่า "ดูสิ ข้าพเจ้าเดินทางมาไกลหกไมล์เพื่อจะเข้าเฝ้าพระองค์ ข้าพเจ้าเสียใจมาก"

เจ้าภาพตบอบอย่างจริงจัง ความรู้สึกที่ว่ามีค่าใช้จ่ายด้วยความกระตือรือร้นจากการแสวงหาทางจิตวิญญาณ แต่เป็นเพราะเงินหกเพนนีที่จูงใจ กระตุ้นให้ชายผู้นี้มาเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา ชายคนนี้ออนใจถี่ขึ้นและกำลังจะหันเดินจากไปทันใดนั้นพระอับดุลบาฮาทรงปรากฏขึ้นที่มุมบ้าน ท่าที่ที่พระองค์ทรงเข้าไปสวมกอดชายผู้นี้และเด็กทั้งสองคนนั้นดูอบอุ่นอย่างยิ่ง ภาพนี้ทำให้หัวใจของผู้ที่เฝ้าคอยดูแลพระองค์ทั้งสองคนถึงกับอ่อนลง และท้ายที่สุดเมื่อส่งผู้มาขอเข้าเฝ้าที่ได้รับการปลอบประโลม หัวใจเปี่ยมไปด้วยความสุข และมีเหรียญหกเพนนีอยู่ในกำมือกลับบ้านไปแล้ว เพื่อนผู้หวังดีทั้งสองมองหน้ากันและกล่าวว่า "เราสองคนผิดมากเลย เราไม่มีวันควบคุมดูแลพระอับดุลบาฮาได้หรอก" [146]

101

เสื้อผ้าที่ราคาไม่แพงนักก็นับว่าดีพอสำหรับพระอับดุลบาฮาแล้ว วันหนึ่งพระองค์ทรงต้องต้อนรับผู้ว่าการเมืองอัคคา ท่านผู้เป็นภรรยาของพระองค์เห็นว่าเสื้อผ้าที่พระองค์จะทรงสวมไม่ค้อยเหมาะกับโอกาสนี้ ท่านจึงไปที่ร้านรับตัดเสื้อเพื่อสั่งตัดเสื้อผ้าเนื้อดีชุดหนึ่งล่วงหน้า โดยคิดว่าพระอับดุลบาฮาอาจจะไม่ทรงรู้ตัว ท่านคิดว่าพระองค์คงจะไม่ทรงทันสังเกตว่าเสื้อตัวเดิมหายไป สิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์เพียงให้มีเสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อยเท่านั้น เสื้อตัวใหม่ได้จัดวางไว้ในตอนที่พระองค์ทรงแต่งตัว แต่พระอับดุลบาฮายังทรงค้นหาเสื้อตัวเดิมของพระองค์ พระองค์ทรงถามถึงเสื้อตัวเก่าตัวนั้นโดยทรงยืนยันว่าเสื้อตัวใหม่ที่วางอยู่ไม่ใช่เป็นของพระองค์ ภรรยาของพระองค์พยายามอธิบายเกี่ยวกับเสื้อตัวใหม่ แต่พระองค์ก็ยังไม่ทรงยอมรับว่าเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงให้เหตุผลว่า "คิดดูสิ ราคาของเสื้อตัวใหม่นี้สามารถนำไปซื้อเสื้อแบบธรรมดา ๆ ที่เราใช้ตามปกติได้ห้าตัว แล้วคิดหรือว่าเราจะใช้เงินจำนวนมากซื้อเสื้อใหม่ตัวนี้เพียงตัวเดียว ถ้าเจ้าคิดว่าเราจำเป็นต้องมีเสื้อใหม่ใส่ ก็ได้ แต่จงนำเสื้อตัวนี้ไปคืนและให้ช่างตัดเสื้อตัดแบบธรรมดาเหมือนที่เราเคยใช้มาให้เราห้าตัว แล้วเจ้าจะเห็นว่า เราจะไม่ได้มีเสื้อใหม่ตัวเดียวเท่านั้น แต่จะมีอีกสี่ตัวไว้ให้คนอื่นด้วย" [147]

102

มีเรื่องราวมากมายของพระอับดุลบาฮาเกี่ยวกับเสื้อคลุมและเสื้อนอก ครั้งหนึ่งก่อนที่ภรรยาของพระอับดุลบาฮาจะออกเดินทางท่านได้ฝากเสื้อคลุมตัวที่สองสำหรับพระอับดุลบาฮาไว้กับบุตรสาวคนหนึ่ง ด้วยเกรงว่าในระหว่างที่ท่านไม่อยู่ พระอับดุลบาฮาจะทรงให้เสื้อตัวที่มีอยู่แก่ผู้อื่นและทำให้พระองค์เองไม่มีใช้ โดยกำชับมิให้บุตรสาวบอกเรื่องเกี่ยวกับเสื้อตัวที่สองนี้ให้พระบิดาทราบ แต่ที่น่าประหลาดใจคือ ท่านนายทรงสอบถามบุตรสาวว่ายังมีเสื้ออีกตัวหนึ่งหรือไม่ บุตรสาวจึงต้องบอกความจริง และก็เป็นไปตามคาดคือ

พระองค์ตรัสตอบว่า "เราจะมีความสุขด้วยการมีเสื้อสองตัวได้อย่างไร ในเมื่อเรารู้ว่ามีคนอีกมากมายที่ยังไม่มีเลยแม้แต่วัวเดียว" แล้วพระองค์ก็ประทานเสื้อตัวที่สองแก่คนอื่นไป [148]

103

ครั้งหนึ่งท่านนายได้รับมอบเสื้อคลุมที่ทอมาจากขนสัตว์จากเปอร์เซีย เมื่อมีคนยากจนคนหนึ่งร้องขอเสื้อผ้าจากพระองค์ พระองค์ได้ทรงส่งเสื้อคลุมตัวนี้ไปให้เขา ชายคนนี้รับไปแล้วแต่ก็ยังบ่นว่าเป็นแค่เสื้อที่ทอมาจากผ้าฝ้าย

"ไม่ใช่" พระอับดุลบาฮา (อับบาส เอฟเฟนดี) ทรงกล่าวให้ความมั่นใจแก่เขาว่า "นี่เป็นขนสัตว์แท้" และเพื่อเป็นการพิสูจน์ พระองค์ทรงจุดไม้ขีดไฟและเผาเส้นใยเล็ก ๆ ของขนสัตว์นั้นให้เขาดู กระนั้นชายคนนี้ก็ยังคงแสดงความไม่พอใจด้วยการต่อว่า ว่าเนื้อผ้านี้ไม่ดีพอ อับบาส เอฟเฟนดี ทรงตำหนิเขาเกี่ยวกับการวิพากษ์วิจารณ์ของขวัญที่คนมอบให้ แต่พระองค์ก็ยังทรงจบการสนทนาด้วยการขอให้ผู้ติดตามให้เงินหนึ่ง เมจิดี (มีค่าสี่ฟรังก์ [149]) แก่ชายผู้นี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าถ้ามีใครมาทำให้ท่านนายรำคาญ พระองค์มักจะทรงให้ของขวัญแก่เขาเสมอ [150]

104

นายพล เวลส์ลีย์ ทิวเดอร์-โพล ได้เขียนไว้ในสมุดบันทึกของเขา เมื่อปี พ.ศ. 2461 (ค.ศ. 1918) ซึ่งเป็นช่วงที่เขาไปเข้าเฝ้าท่านนายว่า "ข้าพเจ้ามอบเสื้อคลุมเปอร์เซียที่ทอจากขนอูฐ และพระองค์ก็ทรงยินดีอย่างยิ่งทั้งนี้เพราะฤดูหนาวมาถึงแล้ว และพระองค์ก็ทรงให้เสื้อคลุมตัวเดียวที่พระองค์มีอยู่แก่ผู้อื่นไปแล้ว ข้าพเจ้าขอร้องให้พระองค์ทรงสัญญาว่าจะรักษาเสื้อตัวนี้ไว้ตลอดฤดูหนาว อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าวางใจว่าพระองค์จะทรงทำตามคำขอนี้" [151]

105

ก่อนที่ความหนาวจะมาเยือนเมืองอัคคา ท่านนายจะทรงไปซื้อหาเสื้อที่ร้านเสื้อผ้าเพื่อจัดเตรียมเสื้อคลุมไว้ให้คนยากจนที่จะมาขอรับบริจาคเป็นประจำทุกปี พระองค์จะทรงปรับขนาดเสื้อให้เข้ากับความกว้างของไหล่ของคนยากจนเหล่านั้น พระองค์ทรงมอบเสื้อคลุมให้กับพวกเขาที่อาศัยอยู่ในสถานที่ที่พระองค์ทรงเห็นว่าต้องการที่จะได้รับและทรงเก็บรักษารายชื่อผู้ที่มารับบริจาคไปแล้ว พระองค์ทรงไม่ประสงค์จะเปิดโอกาสให้ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์แต่เป็นที่รู้จักกันว่าคนที่มาด้วยความไม่จริงใจก็ได้รับความเมตตาจากมือแห่งความโอบอ้อมอารีของพระองค์ ดังที่ได้แสดงให้เห็นปรากฏ [152] ไม่เป็นที่ประหลาดใจเลยว่า เหตุใดชาวอาหรับจึงได้ขนานนามให้พระองค์ด้วยสมญานามที่ว่า "เจ้านายแห่งความเอื้ออารี" [153] บาไฮศาสนิกชนต่างตื่นตัวจากแรง

บันดาลใจที่ได้เห็นจริยวัตรอันเปี่ยมไปด้วยความเมตตาอย่างต่อเนื่องของพระองค์ พวกเขาทุ่มเทความรักแก่พระองค์เสมือนเขาเหล่านั้นเป็นคนรับใช้พระเจ้า

106

คุณแมรี ลูคัส ซึ่งเป็นผู้แสวงบุญที่เมืองอัคคาในปี พ.ศ. 2448 (ค.ศ. 1905) พบว่าท่านนายทรงให้ของขวัญที่พระองค์ทรงได้รับหลายชิ้นแก่ผู้อื่น "มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับชุดเครื่องเงินอันสวยงามที่มีผู้ถวายให้กับพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงมองดูเลย แรกทีเดียวเครื่องเงินนี้หายไปจากชุดที่ละส่วนจนกระทั่งเหลือเป็นชิ้น ๆ และในที่สุดทุกชิ้นก็หายไปทั้งหมด"

มีเหตุการณ์สำคัญเหตุการณ์หนึ่งคือ สตรีผู้มั่งคั่งคนหนึ่งได้มอบเงินจำนวนหนึ่งแก่พระอับดุลบาฮา ก่อนที่เธอจะออกจากเมืองอัคคา พระอับดุลบาฮาไม่ทรงยอมรับเงินจำนวนนี้ แต่สตรีผู้นี้ยังคงเฝ้าเคาะยันเคาะขอโอกาสมอบเงินจำนวนนั้นให้กับมือของพระองค์ พระองค์จึงทรงกล่าวแก่เธอในท้ายที่สุดว่า "เราไม่เคยรับสิ่งใดเป็นของตนเอง แต่ถ้าเป็นความปรารถนาของเจ้า จงนำเงินจำนวนนี้ไปทำบุญแก่ชายผู้ยากไร้ เพื่อการศึกษาของลูกชายของเขา" ดังนั้น เงินจำนวนนี้จึงได้ใช้เพื่อจุดประสงค์นี้ [154]

ความมีจิตอันเป็นกุศล [Charity]

มีการตั้งกองทุนบรรเทาทุกข์ตั้งแต่สมัยพระอับดุลบาฮาแล้ว พระองค์ทรงสนับสนุนกองทุนพิทักษ์เด็ก ในสมัยนั้นมีกองทุนบรรเทาทุกข์เมืองไฮฟา ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อช่วยผ่อนคลายความทุกข์ยากของคนในเมือง ท่านนายทรงบริจาคให้แก่กองทุนนี้สองงวดเป็นเงินสกุลอียิปต์จำนวนห้าสิบบอนด์ งวดแรกพระนามของพระองค์ปรากฏเป็นอันดับแรกในรายชื่อของผู้บริจาค หลังจากการบริจาคในงวดที่สองของพระองค์ ผู้ว่าฝ่ายการทหารคือ จี เอ สแตนตัน ได้เขียนจดหมายแสดงความขอบคุณโดยระบุว่า "ในนามของคณะกรรมการจัดการกองทุนบรรเทาทุกข์ ขอพระองค์ทรงโปรดได้รับความขอบคุณอย่างสุดซึ้งและจริงใจอย่างที่สุดในการที่พระองค์ทรงแสดงออกซึ่งความเอื้ออารีอันเป็นที่รู้จักไปทั่วตลอดจนการใส่ใจดูแลที่พระองค์ทรงมีต่อบรรดาคนยากจนผู้ซึ่งจะขอสรรเสริญในความมีใจเอื้อเฟื้อแผ่ของพระองค์ตลอดกาล" [155]

107

ในบรรดาการติดต่อสื่อสารกับคนยากจนในประเทศตะวันตกที่น่าประทับใจมากที่สุดก็คือ การที่ทรงไปเยี่ยมสำนักงานใหญ่หน่วยประชาสงเคราะห์ในกรุงลอนดอน และคณะผู้แทนบรรเทาทุกข์โบเวอรีในเมืองนิวยอร์ก

คืนวันคริสมาสต์ พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) พระอับดุลบาฮาทรงไปเยี่ยมหน่วยงานสถานสงเคราะห์ในกรุงลอนดอน ซึ่งเป็นสถานที่จัดเลี้ยงอาหารเย็นมือพิเศษเนื่องในเทศกาลคริสมาสต์แก่บรรดาคนไร้บ้านนับพัน ๆ คน พระองค์ทรงพูดคุยในขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหาร ทรงเตือนสติพวกเขาว่าพระเยซูคริสต์เจ้าก็ทรงเคยเป็นคนยากจนมาก่อน คนยากจนเข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ได้ง่ายกว่าคนร่ำรวย ชายเหล่านั้นต่างตกอยู่ในอาการเคลิบเคลิ้ม บางคนประทับใจมากจนลืมนกินถึงแม้ว่าจะหิวและอาหารมือพิเศษวางอยู่ตรงหน้าก็ตาม เมื่อถึงเวลาที่จะลาจาก พระอับดุลบาฮาทรงมอบเงินให้แก่หัวหน้าผู้ดูแลสถานบรรเทาทุกข์เพื่อจัดเลี้ยงอาหารแบบเดียวกันนี้ในคืนวันขึ้นปีใหม่ด้วย บรรดาคนไร้บ้านลุกขึ้นยืน ต่างส่งเสียงแสดงความยินดีและขอบพระคุณ ในขณะที่พระอับดุลบาฮาทรงดำเนินออกไปพวกเขายกมือที่ถือส้มและมีดโบกไปมาในอากาศ ทั้งหมดมิได้ตระหนักเลยว่าพระอับดุลบาฮาได้ทรงผ่านการถูกทดสอบอย่างหนักมาแล้ว อีกทั้งยังทรงประสบกับความยากลำบากและทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสมากกว่าใครที่พวกเขาเคยรู้จักมาก่อน [156]

ก่อนที่พระอับดุลบาฮาจะทรงไปเยี่ยมสถานบรรเทาทุกข์โบเวอรีในเดือนเมษายน พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ณ เมืองนิวยอร์ก พระองค์ทรงขอให้ศาสนิกชนช่วยแลกธนบัตรหนึ่งพันฟรังก์ [157] ให้เป็นเหรียญ (25 เซนต์สหรัฐ [158]) ในภารกิจของพระองค์ได้ทรงแสดงปาฐกถาธรรม ณ สถานบรรเทาทุกข์แห่งนี้ต่อคนจำนวนหลายร้อยคน ทรงกล่าวด้วยความรักที่สุดว่า "เจ้าจะต้องขอบคุณพระเจ้าที่เป็นเจ้าที่เกิดมาเป็นคนจน เพราะพระเยซูคริสต์ผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ได้ตรัสไว้ว่า "ขอพระพรจงมีแด่คนยากจน" พระองค์ไม่เคยตรัสว่า "ขอพระพรจงมีแด่คนมั่งคั่งร่ำรวย" ทั้งยังตรัสอีกด้วยว่า อาณาจักรเป็นของคนยากจน และทรงเปรียบเปรยอีกว่า อุลูเดินผ่านรูเข็มได้ง่ายกว่าที่คนร่ำรวยจะผ่านเข้าไปยังอาณาจักรของพระเจ้า" ทั้งยังทรงบอกพวกเขาว่า "ตอนที่พระเยซูคริสต์มาปรากฏพระองค์นั้น มีแต่คนยากคนจนเท่านั้นที่ยอมรับสถานะความเป็นพระศาสนดาของพระองค์ ไม่ใช่คนร่ำรวย" และ "คนที่มั่งคั่งร่ำรวยมักจะละเลย ไม่ใส่ใจ จมปลักอยู่กับทางโลก ยึดถือทรัพย์สินเงินทองเป็นที่ตั้ง ในขณะที่คนยากจนยกตนให้อยู่ในความดูแลของพระเจ้าและวางใจในพระองค์ มิใช่ในตนเอง ดังนั้น คนยากคนจนจึงได้อยู่ใกล้พระธรรมี่ประดุและบัลลังก์ของพระเจ้ามากกว่าคนร่ำรวย" [159]

พระองค์ทรงปิดปาฐกถาธรรมด้วยการกล่าวถึงลักษณะนิสัยที่อ่อนน้อมถ่อมตน และขอให้ผู้ที่อยู่ ณ ที่นั้นรับพระองค์ในฐานะเป็นคนที่รับใช้พวกเขา หลังจากกล่าวจบลง พระองค์ก็ทรงไปยืนที่ทางเข้าห้องโถงของสถานบรรเทาทุกข์ ทรงจับมือแต่ละคนพร้อมวางเหรียญบนมือเพื่อให้ใช้เป็นค่าที่พักอาศัยสำหรับคืนนั้น อย่างไรก็ตาม มีชายคนหนึ่งซึ่งเก็บรักษาเงินจำนวนนี้ไว้เล่าให้

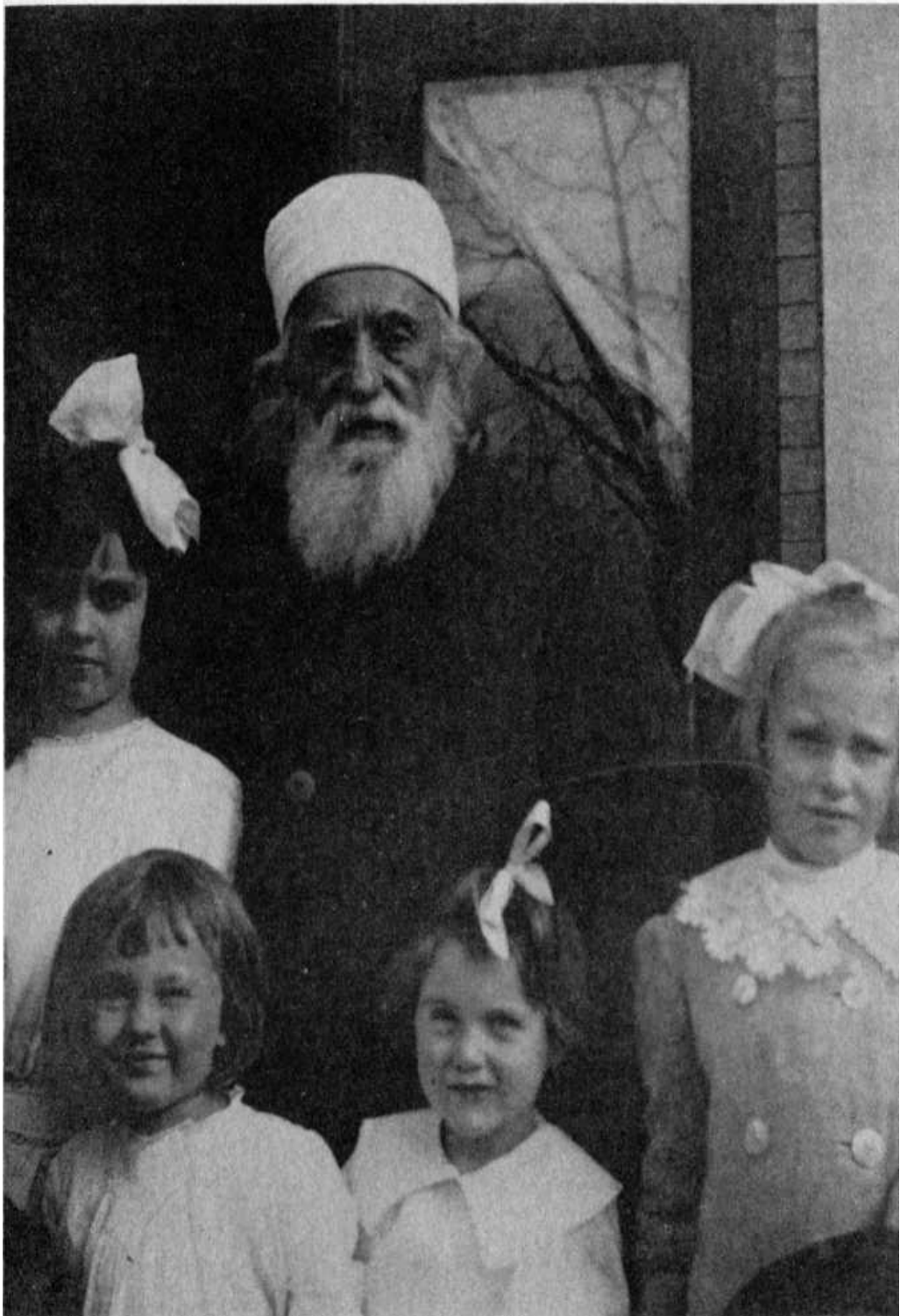
ฟังว่า “พระผู้้นั้นคือนักบุญจากสวรรค์ เหริยญนี้ไม่ธรรมดา ไม่เหมือนกับ เหริยญทั่วไป เงินนี้จะนำโชคมาให้ข้าพเจ้า” [160] ยังมีเหริยญยี่สิบห้าเซ็นต์ เหลือจากที่แจกแล้วอีกแปดสิบเหริยญ เมื่อพระองค์ทรงกลับมาถึงที่พัก พระองค์ได้ทรงพบกับแม่บ้านประจำโรงแรม ผู้ซึ่งก่อนหน้านี้มีความสุขที่ได้รับชอกุหลาบจากพระองค์ พระองค์ได้ทรงเทเหริยญที่เหลือทั้งหมดลงบน ผ่ากันเปื้อนของเธอแล้วทรงเดินจากไปอย่างรวดเร็ว เมื่อสตรีผู้นี้เห็น ของขวัญที่ได้รับจากท่านนาย เธอปฏิบัติว่าจะมอบเงินนี้ให้ผู้อื่นต่อไป คุณ จูเลียต ทอมป์สัน เล่าว่า “จากนั้นในขณะที่เรานั่งล้อมวงรอบพระอับดุลบาฮา พระองค์ตรัสพร้อมทั้งทรงหัวเราะ ขณะทรงตอบคำถามประเด็นที่ว่าควร หรือไม่ที่จะทำการกุศลในลักษณะดังกล่าว “สมควรแน่นอน ถ้าให้แก่คนยาก คนจน หากเจ้าให้พวกเขาแค่เพียงวาจา เมื่อพวกเขาเอามือล้วงกระเป๋า พวกเขาจะพบว่าตนเองไม่ได้ร่ำรวยตามวาจาของเจ้าเลย!” มีเสียงเคาะประตูเบา ๆ และแม่บ้านประจำโรงแรมเข้ามาพร้อมกับดวงตาที่วาววับไปด้วยน้ำตา และอาการปฏิกิริยาที่แปลก ๆ เธอเดินตรงไปหาท่านนายโดยไม่สนใจพวกเรา เลย แล้วเธอก็กล่าวอย่างเอียงอายและกระต่อนกระแต่ว่า

“ข้าพเจ้ามากราบลาใต้เท้า และขอขอบพระคุณสำหรับคุณงามความดีทุกอย่างที่พระองค์มีต่อข้าพเจ้า” “ข้าพเจ้าไม่เคยคาดคิดว่าจะมีคนที่ทำ ความดีมากเพียงนี้ ขอพระองค์ทรงโปรดสวدمนต์ให้ข้าพเจ้าด้วย”

“ศิระชะของเธอคล้ายต่ำลง เสียงขาดหายเป็นช่วง ๆ จากนั้นเธอก็เดินกลับ ออกไปอย่างรวดเร็ว” [161]

108

ในปี พ.ศ. 2450 (ค.ศ. 1907) คุณคอรีนน์ ทธ อยู่ในเมืองอัคคาบกับท่านนาย เธอเป็นหนึ่งในบรรดาหลายคนที่มีความประทับใจอย่างลึกซึ้งในความรักของ พระอับดุลบาฮาที่ทรงแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนและเป็นปกติวิสัยในยาม ที่พระองค์ทรงทำกิจกุศลทุกเช้าวันศุกร์ คุณคอรีนน์มองลอดหน้าต่างเห็นคน ประมาณสองสามร้อยคนซึ่งมีทั้งผู้หญิง ผู้ชาย และเด็ก ๆ มาออออยู่รวมกัน กลุ่มคนสวมเสื้อหลากสีที่มาเบียดเสียดกันเช่นนี้มีให้เห็นเฉพาะในท้องที่ เหล่านี้เท่านั้น ในบรรดาคนเหล่านี้มีทั้งคนตาบอด คนง่อย คนพิการ และคน กะปลกกะเปลี้ย กลุ่มคนที่ยากจนที่สุดเหล่านี้สวมเสื้อผ้าที่ดูเหมือนมาจาก กองเสื้อผ้าที่สะสมจากทั่วโลก ชายชราคนหนึ่งสวมเสื้อผ้านวมที่นำมาเย็บ ปะติดปะต่อกัน หญิงชราคนหนึ่งใช้ถุงกระสอบป่านมาเย็บเป็นเสื้อคลุม เด็ก ๆ ที่มาแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ขาดกระรุ่งกระริงจันดูเหมือนแทบจะหลุดออกจากตัว

พระอับดุลบาฮากับเด็ก ๆ ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.
เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2455 (ค.ศ.1912)

“มีศาสนิกชนสองสามคนอยู่กับท่านนาย คนที่มาได้รับการร้องขอให้เรียงตัวกันอย่างมีระเบียบเป็นสองแถวตามแนวยาวของเขตสนามและเมื่อท่านนายทรงเข้าใกล้ประตูรั้ว จะทรงวางเงินบางส่วนในมือของแต่ละคน คนที่ได้รับแล้วก็เดินออกจากประตูไป เป็นภาพในความทรงจำไม่รู้ลืมที่ท่านนายทรงแจกเงินให้ทีละคน พร้อมทรงกล่าวคำชมเชยหรือถ้อยคำที่ให้กำลังใจ พระองค์ทรงหยุดและทรงถามบางคนเกี่ยวกับสุขภาพและทั้งยังทรงลูบหลังบรรดาคนยากจนที่ดูสกปรกเหล่านั้น นาน ๆ ครั้ง จะเห็นว่าพระองค์ทรงให้บางคนออกไปแบบมือเปล่าและทรงดำหนิว่าเขาเกียจคร้าน น่าเสียของพระองค์ชัดเจนและเสนาะหูจากคนหนึ่งสู่อีกคนหนึ่งประทานเงินให้พร้อมทั้งกล่าวคำยกย่อง ศาสนิกชนที่ติดตามก็ทำหน้าที่ช่วยจัดระเบียบของฝูงชนด้วยความอ่อนโยนแต่แฝงด้วยความเด็ดขาด และให้แต่ละคนเดินออกไปในทันทีที่ได้รับจากท่านนาย มีที่ไหนอีกในโลกที่จะได้เห็นภาพการทำกุศลในทุกเช้าวันศุกร์ในสนามหน้าบ้านอย่างเช่นท่านนายแห่งเมืองอัคคา ผู้ซึ่งตัวพระองค์เองก็ยังคงอยู่ในสภาพนักโทษของรัฐบาลตรก ก็ถูกคุมขังและถูกเนรเทศตลอดมาตั้งแต่มีพระชนมายุเพียงเก้าพรรษา ^[162] ต่อมาขณะที่กำลังพักผ่อนท่านนายทรงเล่าให้คุณคอรีนนั ทรุฟังเกี่ยวกับผู้คนที่มาซึ่งพระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่าเพื่อนว่า *“เขาเหล่านั้นเป็นเพื่อนของเรา บางคนก็เป็นศัตรูแต่ตัวเขาคิดว่าเราไม่รู้เพราะเขาทำตัวดูเหมือนเป็นมิตร แต่เราก็มองใจดีกับเขามาก เพราะคนเราต้องรักศัตรูและทำดีกับเขา”* พระองค์ทรงกล่าวต่อว่า เป็นเพราะงานในเมืองอัคคามีน้อยมากพอ ชาวเมืองจึงทำงานได้แค่สองอย่างคือ ตกปลา แต่ระยะนี้ทะเลมีคลื่นลมแรง หรือไม่ก็แบกหามของหนัก ซึ่งงานนี้ต้องใช้พลังกำลังอย่างมาก ผู้ที่พยายามเข้ามาหลอกหลวงพระองค์จะถูกตำหนิและพระองค์ก็ทรงชี้แนะแหล่งที่พวกเขาสามารถหางานทำได้ ^[163]

109

ผู้แสวงบุญในยุคแรก ๆ อีกคนหนึ่งชื่อ “รอย” ได้บรรยายสิ่งที่เขาเห็นดังนี้ “ในเช้าวันศุกร์เวลาเจ็ดนาฬิกา ซึ่งก็เป็นอีกภาพหนึ่ง ที่ได้เห็นกลุ่มคนจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยคนมารวมตัวกันใกล้กระโจมที่ปักไว้ในสวน มีทั้งคนสิ้นไร้ไม้ตอก คนพิการ คนง่อยเปลี้ยเสียขาและคนตาบอด ขณะที่พระอภัยมณีบาฮาดำเนินผ่านผู้คนเหล่านั้น จะเห็นว่าพระองค์ทรงมอบเหรียญเล็ก ๆ ให้แต่ละคนพร้อมทรงกล่าวถ้อยคำที่แสดงถึงความเห็นอกเห็นใจหรือทรงให้กำลังใจ บ่อยครั้งที่พระองค์จะทรงถามถึงสมาชิกในครอบครัวของพวกเขาที่รออยู่ที่บ้านและมักจะทรงฝากเงินจำนวนหนึ่งไปให้เขาเหล่านั้นเสมอ ขบวนของผู้คนที่น่าเห็นใจเหล่านี้ต่างเคลื่อนจากไปอย่างช้า ๆ และพวกเขาต่างตั้งตาคอยการมาถึงของวันนี้ในสัปดาห์ต่อไป กล่าวกันตามความเป็นจริงแล้วเงินที่ได้รับนี้นับเป็นรายได้หลักเพื่อยังชีพสำหรับคนบางคน แทบทุกวันในตอนเช้าตรู่ จะเห็นพระองค์ดำเนินไปในเมืองเพื่อทรงเยี่ยมคนพิการและคน

ป่วย บ้านที่สกปรกซ่อมช่อหลายหลังเปล่งเป็นประกายด้วยแสงสว่างที่ทอมาจาก การทรงไปเยือนของพระองค์ [164]

ความเสียสละ [Sacrifice]

เป็นไปได้อย่างไรที่นักโทษพระองค์นี้ยังทรงสามารถทำกุศลแก่คนยากคนจนในเมืองอัคคาทุกเช้าวันศุกร์ได้ สมบัติและทรัพย์สินของครอบครัวที่ถูกเนรเทศนี้ก็ถูกยึดไปเกือบหมดแล้วมิใช่หรือ ผู้แสวงบุญคนหนึ่งพบว่า "ทั้งหมดที่ท่านนายทรงทำกุศลนี้เป็นการเสียสละให้โดยแท้ เป็นเงินที่อดออมมาจากการที่พระองค์ไม่ทรงนำไปใช้จ่ายในสิ่งที่คนส่วนใหญ่เห็นว่าจำเป็นต้องซื้อ" [165]

ที่ประทับใจคุณ "รอย" มากที่สุดคือ จิตวิญญาณแห่งการเสียสละที่ได้พบเห็นในหมู่ศาสนิกชนบาไฮซึ่งต่างก็ถูกกักขังอยู่ใน "คุกฤดูหนาว" เขาตั้งข้อสังเกตว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยพบความรักและความสามัคคีอันสมบูรณ์ในที่ใดมากกว่าที่นี่ ความปรารถนาของบาไฮศาสนิกชนที่อยู่ในที่คุมขังกลุ่มนี้คือการรับใช้ซึ่งกันและกัน" [166]

หลังจากที่ท่านนายตรัสกับคุณรอยเป็นภาษาเปอร์เซียโดยผ่านล่ามว่า "ศาสนาของพระเจ้าเป็นเจ้าเปรียบดังต้นไม้ ความรักคือผลของไม้นั้น" แล้วก็ลืมแปลให้ แล้วพระองค์ก็ทรงถามคุณรอยว่าศาสนิกชนที่ประเทศของเขาสบายดีไหม พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวว่าท่านยินดีที่ได้ทราบว่าพวกเขามีความสามัคคีกันมากกว่าเดิม "ชาวนี้ทำให้เรามีความสุข เพราะถ้าพวกเขายังมีความสามัคคีกันพวกเขาก็ยังจะได้รับการรับรองจากพระเจ้า พวกเขาจะต้องรักซึ่งกันและกัน แต่ละคนอุทิศและเสียสละสิ่งที่มีให้แก่ผู้อื่น ตัวเราเองก็เสียสละชีวิตของเราให้แก่ทุกคนเช่นกัน" [167]

110

พระอับดุลบาฮาทรงทราบวิธีการให้ มิใช่ทรงให้สิ่งที่พระองค์ไม่ต้องการหรือเห็นว่าไม่จำเป็นแล้ว ครั้งหนึ่งที่เมืองมอนทรีออล ขณะที่ "พระองค์ทรงเตรียมตัวที่จะกลับไปประชุมที่บ้านของคุณแม็กเวลล์ เพื่อน ๆ ได้ถามพระองค์ว่า จะให้พวกเขาเรียกรถมาให้หรือไม่ พระองค์ทรงเลือกที่จะนั่งรถราง โดยให้เหตุผลว่า "ไม่เป็นไรนั่งรถรางประหยัดกว่า ค่าโดยสารถูกกว่าหนึ่งดอลลาร์" เมื่อพระองค์ทรงเดินทางถึงบ้านคุณแม็กเวลล์ พระองค์ได้ประทานเงินแก่แม่บ้านคนละหนึ่งปอนด์ [168] และหลังจากที่ทรงพักอยู่ที่คฤหาสน์ฟีบี เฮอริส สองคืน พระองค์ทรงเรียกแม่บ้านมาพร้อมกันเพื่อรับคำขอบคุณ แต่ละคนต่างก็ได้รับเงินสิบดอลลาร์

111

สตรีผู้หนึ่งได้พบเรื่องราวที่น่าประทับใจในกรุงดับลิน ประเทศสหรัฐอเมริกา เธอและพระอับดุลบาฮาพักอยู่ที่โรงแรมเดียวกัน พระอับดุลบาฮาทรงดำเนินออกมาพร้อมกับเลขาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นชายชราที่ยากจนคนหนึ่งเดินผ่านโรงแรม ท่านนายจึงขอให้เลขาไปเรียกเขากลับมา ชายคนนั้นไม่เพียงแต่จะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ขาดรุ่งริ่งและยังสกปรกอีกด้วย แต่ท่านนายกลับทรงจับมือเขาและทรงยิ้มให้ ทั้งสองพูดคุยกันสักครู่ ท่านนายทรงพิศดูเขาอย่างเต็มตา แล้วทรงพบว่ากางเกงของชายคนนั้นขาดจนแทบใช้การไม่ได้แล้ว พระอับดุลบาฮาทรงหัวเราะเบา ๆ และทรงก้าวเข้าไปในที่มืดประจวบกับถนนในช่วงนั้นปลอดผู้คน พระองค์ทรงปลดเงื่อนกางเกงอย่างเก้ ๆ กัง ๆ ออก ขณะที่ทรงหยุดนิ่งกางเกงก็เลื่อนหลุดลงมา พระองค์ทรงดึงเสื้อคลุมปิดพระวรกายของพระองค์ แล้วทรงส่งกางเกงให้ชายที่ยากจนคนนั้น พร้อมทรงอวยพรว่า "ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเจ้า"^[169]

ความใจกว้าง [Magnanimity]

ความใจกว้างของพระอับดุลบาฮานั้นเป็นที่แน่นอนว่า สามารถสัมผัสได้ไม่เฉพาะจากผู้เป็นมิตรของพระองค์เท่านั้นแต่จากบรรดาผู้ที่ไม่ปรารถนาดีกับพระองค์ด้วยเช่นกัน พระองค์ทรงได้ชื่อว่า เป็นผู้ที่ไม่มุ่งร้ายต่อผู้ใด" พระองค์ทรงให้ความหวานชื่นกับชีวิตของบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงติดต่อด้วย ทรงมอบคุณงามความดีแทนความชั่วร้าย จะหาใครที่ประเสริฐกว่าพระองค์ที่ทรงสามารถให้คำแนะนำแก่บรรดาเพื่อนศาสนิกชนของพระองค์ได้ว่า ".....จงอย่ายอมแพ้กับความมุ่งร้าย ความก้าวร้าว และความเกลียดชังจากผู้อื่นไม่ว่าจะรุนแรงเพียงใดก็ตาม หากผู้ใดขวางป่าลูกดอกมายังเจ้า จงมอบน้ำนมและน้ำผึ้งเป็นการตอบแทน หากพวกเขาวางยาพิษเพื่อเอาชีวิตของเจ้า จงมอบความหอมหวานแก่จิตวิญญาณของพวกเขา หากพวกเขาทำร้ายเจ้า จงสอนพวกเขาให้รู้จักผ่อนคลาย ถ้าพวกเขาทำให้เจ้าบาดเจ็บ จงเป็นยาสมานแผลให้แก่เขา ถ้าพวกเขาทำให้เจ้าเจ็บปวด จงมอบถ้วยแห่งความสดชื่นแก่ริมฝีปากของพวกเขา"^[170]

"หากใครมาโจมตีเจ้า จงหาทางเป็นมิตรกับเขา หากใครก็ตามทิ่มแทงหัวใจของเจ้า จงเป็นยาทาแผลของเขา หากใครสบประมาทและเหยียดหยันเจ้า จงตอบแทนเขาด้วยความรัก หากใครตำหนิติเตียนเจ้า จงยกย่องสรรเสริญเขา หากใครวางยาพิษปลิดชีวิตเจ้า จงมอบน้ำผึ้งที่ดีเลิศเป็นการตอบแทน หากเขาเป็นหนาม จงเป็นกุหลาบและสมุนไพรรักษาหอมหวานแก่เขา"^[171]

112

เมื่อกรรมการคนหนึ่งในคณะกรรมการสอบสวนจากกรุงคอนสแตนติโนเปิลที่มาร่วมพิจารณาการตัดสินปิดคดีความของพระอับดุลบาฮาถึงคราวเคราะห์ ในเวลาต่อมาเขาหาทางหลบหนีไปยังประเทศอียิปต์ แต่ในระหว่างทางที่หลบหนีเขาได้ถูกปล้นโดยคนรับใช้ของเขาเอง บาไฮศาสนิกชนในกรุงไคโรช่วยเหลือเขาด้านการเงินตามที่เขาร้องขอ ต่อมาเขาก็ขอความช่วยเหลือจากพระอับดุลบาฮาด้วยตนเอง ท่านนาย "ทรงบัญชาให้บาไฮศาสนิกชนมอบเงินจำนวนหนึ่งแก่เขาในนามของพระองค์ในทันที แต่เป็นคำสั่งที่ไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากความหายตัวไปอย่างกะทันหันของเขา" [172]

113

ครั้งหนึ่งกลุ่มผู้ละเมิดพระบัญญัติ "ได้ส่งมอบเครื่องฉลองพระองค์และเครื่องใช้ส่วนพระองค์ของพระบาฮาอุลลาห์เพื่อใช้เป็นสินบนให้แก่เจ้าหน้าที่ระดับผู้ปฏิบัติการณ์ของเมือง และเพื่อทำให้พระอับดุลบาฮาทรงได้รับความอับอายพวกเขายุงให้ร้องผู้ว่าการเมืองไฮฟาสวมเสื้อคลุมของพระบาฮาอุลลาห์เพื่อมาอวด และสวมฉลองพระเนตรของพระองค์อย่างไม่ละอายในโอกาสที่มาเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา ต่อมาไม่นานนักชายคนนี้ก็ถูกปลดออกจากตำแหน่งและตักลับ เขาจึงไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาและขอให้พระองค์ทรงยกโทษให้ โดยกล่าวว่าบรรดาญาติ ๆ ของพระอับดุลบาฮายุงให้เขาทำเช่นนั้น ท่านนายทรงแสดงความเมตตาและความโอบอ้อมอารีกับเขาอย่างที่สุด" [173]

114

มีเรื่องราวทำนองเดียวกันนี้เกี่ยวกับผู้ว่าการผู้ไร้ความปราณีแห่งเมืองอัคคา ซึ่งเขาพยายามทำลายการทำมาหาเลี้ยงชีพของเจ้าของร้านค้าที่เป็นบาไฮ ซึ่งค้าขายอย่างซื่อสัตย์และรักสงบโดยการใส่กุญแจร้านค้าของพวกเขา แต่ทว่าเมื่อแผนการนี้เกิดรั่วไหล พระอับดุลบาฮาส่งชาวบาไฮมิให้เปิดร้าน ซึ่งทำให้ผู้ว่าการหัวเสียเป็นอย่างมาก จากนั้นผู้ว่าการคนนี้ก็ยิ่งได้รับคำสั่งให้ออกจากตำแหน่ง และได้รับการควบคุมตัวไปยังเมืองดามัสกัสโดยตำรวจ เขากลับบ้านไปเพื่อเก็บของเตรียมสำหรับการเดินทางที่ไม่คาดคิดนี้ด้วยความหวาดหวั่น ชาวมาถึงท่านนาย พระองค์จึงทรงเดินทางไปพบเขาเพื่อให้ความช่วยเหลือ อดีตผู้ว่าการเป็นห่วงครอบครัวของเขาและอยากให้พวกเขาเดินทางไปเมืองดามัสกัสด้วยกัน พระอับดุลบาฮาทรงรับปากและให้ความมั่นใจกับเขาว่าครอบครัวของเขาจะได้ไปพบเขาที่นั่น ท่านนายทรงจัดหาผู้ดูแลที่วางใจได้ให้จัดหาและสิ่งของจำเป็นเพื่อช่วยอำนวยความสะดวกในการเดินทาง เมื่อผู้ดูแลการเดินทางมาถึงเมืองดามัสกัส เขาไม่ยอมรับเงินหรือของขวัญใด ๆ เขาปรารถนาเพียงการปฏิบัติภารกิจด้วยความเคารพ

ตามคำสั่งของท่านนายเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เท่าที่อดีตผู้ว่าการกระทำได้ในทันทีก็คือ เขียนจดหมายถึงพระอับดุลบาฮา ความว่า “โอ้ พระอับดุลบาฮา ขอพระองค์ทรงโปรดให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ไม่รู้จักพระองค์ ข้าพเจ้าทำความชั่วช้าอย่างใหญ่หลวงต่อพระองค์ แต่พระองค์กลับทรงกระทำความดีงามอย่างมหาศาลเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้า” [174]

115

ผู้ว่าการอีกคนหนึ่งของเมืองอัคคาถูกปลดออกจากหน้าที่และถูกส่งไปประจำที่กรุงเบรุต เขาเป็นคนใจร้ายมาก เขาไม่ยอมให้บาทหลวงคาทอลิกคนไหนได้เข้าเฝ้าท่านนาย แต่ด้วยคุณลักษณะแห่งความมีใจกว้างของพระอับดุลบาฮา เมื่อพระองค์ได้ทรงทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์ได้ส่งคนถือจดหมายไปแสดงความปรารถนาดีพร้อมมอบของขวัญซึ่งเป็น “แหวนอันมีค่า” พระอับดุลบาฮาซึ่งในขณะนั้นยังทรงเป็นนักโทษแต่ได้เสนอที่จะทำในสิ่งที่พระองค์สามารถทำได้เพื่อช่วยเหลือเขา [175]

116

ขณะที่พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่ในรัฐชิคาโกนั้น พระองค์พร้อมกับคุณ คอริน์ ทู และคนอื่น ๆ ได้ไปเยือนสุสานโอล์ควูดซึ่งเป็นสถานที่ฝังศพคุณเดวิด ทู นอกจากการสวดมนต์แก่ดวงวิญญาณของเขาแล้วพระองค์ยังทรงสวดเพื่อแผ่ให้แก่ดวงวิญญาณของบุคคลอื่น ๆ ที่ได้ฝังอยู่ที่นั่นด้วย [176]

117

ครั้งหนึ่งคุณ จูเลีย กรันดี ได้ยินมาว่า ท่านนายทรงเล่าเรื่องที่ยังไม่เป็นที่รู้ทั่วกัน ดังนี้ “บรรดาสาวกของพระเยซูคริสต์เดินตามหลังพระองค์อยู่บนถนนและเห็นสุนัขที่ตายแล้วนอนอยู่ จึงได้ตั้งข้อสังเกตว่า เป็นภาพที่น่ารังเกียจและน่าขยะแขยงอย่างยิ่ง พระเยซูคริสต์ทรงหันมาและทรงตรัสกับบรรดาสาวกว่า “ใช่ แต่ขอให้คุณความขาวและความสวยงามของพินของมัน” เรื่องนี้จึงสอนใจเราว่ามีส่วนดีในทุกสิ่ง [177] ดังนั้น พระอับดุลบาฮาจึงได้ทรงสอนอีกด้วยว่า แต่ละคนควรมองดูสิ่งที่ดี ไม่มุ่งให้ความสนใจในส่วนที่ไม่ดี ชีวิตควรจะดำเนินไปในวิถีด้านบวก

ความเอื้ออาทร [Thoughtfulness]

118

ในช่วงที่ไปแสวงบุญ คุณเมย์ แมกซ์เวลล์ เพิ่งตระหนักรู้ว่าทุกคำพูดและการกระทำของท่านนายมีความหมายและจุดมุ่งหมาย คณะผู้แสวงบุญได้รับเชิญให้ไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาที่ใต้ต้นสนบนภูเขาคาร์เมล ณ จุดที่พระองค์

มักจะทรงประทับร่วมกับพระบาฮาอูลลาห์ คุณเมย์จำได้ว่า "เราตื่นตอนเช้าวันอาทิตย์ด้วยความเบิกบานและความหวังว่าจะไปพบกันที่ภูเขาคาร์เมล แต่ท่านนายทรงตื่นแต่เช้าและหลังจากที่ทรงมองมาที่ข้าพเจ้า พระองค์ก็ทรงเข้ามาแตะศีรษะและจับชีพจรของข้าพเจ้า ในขณะที่ยังทรงจับมือข้าพเจ้าอยู่นั้น พระองค์ตรัสกับศาสนิกชนซึ่งอยู่ที่นั่นว่า "จะไม่มีการประชุมที่ภูเขาคาร์เมลในวันนี้.....พวกเราจะไม่ทิ้งบุคคลอันเป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้าที่ยังป่วยคนนีไว้อ่างหลังให้อยู่ตามลำพัง พวกเราไม่สามารถมีความสุขได้นอกเสียจากว่าทุกคนอันเป็นที่รักมีความสุขด้วย" พวกเราต่างประหลาดใจมากข้างดูแลเชื่อที่ทุกสิ่งมีความสำคัญ อย่างเช่นการนัดพบกัน ณ จุดอันศักดิ์สิทธิ์วันนี้ถูกยกเลิกเพราะมีคนหนึ่งป่วยและไม่สามารถไปร่วมด้วยได้ ซึ่งข้างตรงกันข้ามกับการคิดและการกระทำอันเป็นปกติวิสัยทั่วไป แตกต่างจากการดำรงชีวิตในโลกซึ่งให้ความสำคัญสูงสุดกับเหตุการณ์ประจำวันและสิ่งแวดล้อมทางวัตถุ ทำให้เราตะลึงและแปลกใจอย่างยิ่ง ในภาวะตื่นตะลึงนั้น เราได้เห็นรากฐานระเบียบเก่าเริ่มสั่นคลอนและใกล้จะพังลง พระวามะของพระอับดุลบาฮาเปิดประตูสู่อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าให้กว้างขึ้น และทำให้เราเห็นวิสัยทัศน์ของโลกอันเป็นอนันต์ที่มีความรักเป็นกฎเพียงข้อเดียวนี้เป็นเพียงหนึ่งในหลาย ๆ โอกาสที่เราเห็นพระอับดุลบาฮาทรงให้ความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดกับความเกรงใจ ความรักและความมีเมตตา ความเห็นอกเห็นใจ และความปรานีต่อทุกคน อันที่จริง ถ้าเราย้อนดูวันเวลาอันอุดมพรที่ได้อยู่กับพระองค์เราจะเข้าใจว่า วัตถุประสงค์ของการไปแสวงบุญของเราคือ เป็นครั้งแรกในโลกที่เราจะได้เรียนรู้ว่าความรักคืออะไร ได้เป็นประจักษ์พยานต่อแสงที่ส่องสว่างบนใบหน้าของทุกคน ได้รู้สึกถึงความอบอุ่นของหัวใจทุกดวง และตัวเราเองก็ถูกจุดด้วยเพลิงจากสวรรค์ที่มาจากดวงอาทิตย์แห่งจักรวาลซึ่งมีความรักเป็นแก่นแท้ของการมีชีวิตคือความรัก [178]

ความเอาใจใส่ [Consideration]

119

ครั้งหนึ่งมีครอบครัวชาวอเมริกันได้เขียนจดหมายถึงท่านนาย ขออนุญาตไปเข้าเฝ้าพระองค์ พระอับดุลบาฮาผู้ซึ่งเคยเดินทางอย่างปราศจากความสุขสบายมาแล้วนั้น ได้ทรงเขียนตอบว่า "ถ้าการเดินทางของเจ้าสะดวกสบาย ก็สามารมาได้" ด้วยประการฉะนี้ เมื่อสงครามโลกครั้งที่หนึ่งยุติลงในปี พ.ศ. 2462 (ค.ศ. 1919) ได้มีการจัดให้ครอบครัวแรนดัลและคนอื่น ๆ เริ่มเดินทางไปยังเมืองไฮฟา ในดินแดนปาเลสไตน์ [179]

120

ระหว่างที่พำนักอยู่ในเมืองชิคาโก ในปี พ.ศ. 2355 (ค.ศ. 1812) พระอับดุลบาฮาทรงแสดงปาฐกถาธรรมอย่างใกล้ชิดเป็นกันเองด้วยความรักที่มีต่อเพื่อนบาไฮศาสนิกชนที่รวมตัวกันภายใต้พุ่มไม้ในป่าละเมาะใกล้ทะเลสาบมิชิแกนว่า "บางคนอาจจะสังเกตเห็นแล้วว่า เรามิได้ให้ความสนใจกับข้อบกพร่องของแต่ละคน ขอแนะนำว่าถ้าเจ้าเอาใจเขามาใส่ใจเราในการปฏิบัติต่อกัน ในทำนองเดียวกันนี้จะช่วยเอื้อให้เกิดความสมัครสมานสามัคคีในการคบหาสมาคมกันอย่างมาก"^[180]

ความเห็นอกเห็นใจ [Compassion]

121

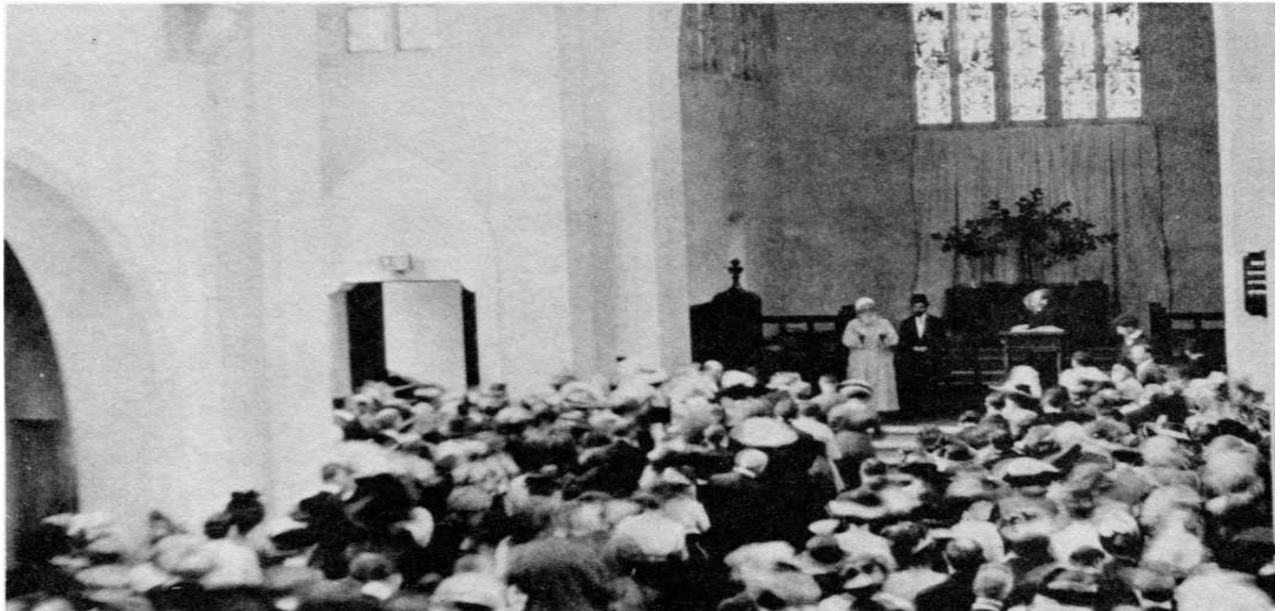
ในโอกาสหนึ่ง ท่านนายทรงเตือนเพื่อน ๆ ว่า "เราจะต้องปฏิบัติตามกฎของศาสนา พระผู้ทรงความอุดมพรทรงตรัสไว้ว่า "ถ้าเจ้ามีเรื่องราวหรือรู้ความจริงที่ผู้อื่นไม่รู้ จงพูดกับเขาด้วยความเห็นอกเห็นใจ ถ้าผู้ฟังยอมรับฟัง จดมุ่งหมายนั้นก็บรรลุแล้ว หากไม่เป็นไปตามนั้น เจ้าก็ไม่ควรเข้าไปก้าวกาย จงทิ้งเขาไว้ตามลำพังขณะที่ตัวเจ้าเองก้าวไปสู่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงความยิ่งใหญ่ พระผู้ทรงดำรงอยู่ด้วยพระองค์เอง"^[181]

122

วันหนึ่งในกรุงลอนดอน ขณะที่หลายคนกำลังสนทนาอยู่กับพระอับดุลบาฮา มีเสียงผู้ชายคนหนึ่งที่ประตู่ เป็นเสียงของบุตรชายของบาทหลวงผู้หนึ่งในชนบท ตอนนีเขาดูเหมือนเป็นคนพเนจรทั่วไปคนหนึ่ง ซึ่งใช้ริมฝีปากน้ำหอมเป็นที่หลบซ่อน เขาเดินทางด้วยเท้าร่วมสามสิบลไมล์เพื่อมาเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา ชายคนนี้ได้รับการพาไปยังห้องรับประทานอาหาร มีคนนำอาหารไปให้เขา หลังจากที่พักได้ครู่หนึ่งเขาก็เล่าว่า "เมื่อช่วงค่ำที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจจะจบชีวิตของตนเอง เพราะเป็นชีวิตที่ไร้ค่าน่ารังเกียจ ไร้ประโยชน์ต่อพระผู้เป็นเจ้าและต่อผู้อื่น เมื่อวานนี้ในขณะที่เดินอยู่ในเมืองเล็ก ๆ ในชนบท โดยตั้งใจว่าจะเป็นการเดินครั้งสุดท้าย ข้าพเจ้าได้เห็น **ใบหน้า** บนกระจกหน้าต่างของร้านขายหนังสือพิมพ์ ข้าพเจ้าหยุดมองใบหน้านั้นซึ่งเสมือนถูกตรึงไว้ ณ จุดนั้น ดูเหมือนว่าพระองค์จะทรงกล่าวกับข้าพเจ้าและทรงเรียกข้าพเจ้าให้มาหาพระองค์ ...ข้าพเจ้าอ่านและพบว่าพระองค์ทรงพำนักอยู่ที่นี้ในบ้านหลังนี้ ข้าพเจ้าจึงพูดกับตัวเองว่า "ถ้ามีบุคคลสำคัญเช่นนี้จริงในโลก ข้าพเจ้าจะกลับใจ หันมารับภาระชีวิตของตนเองอีกครั้ง" ...โปรดช่วยบอกพระองค์อยู่ที่นี้หรือไม่ พระองค์จะพบข้าพเจ้าได้หรือไม่ ในสภาพเช่นนี้ สตรีที่ฟังอยู่ตอบว่า "แน่นอน พระองค์จะมาพบเจ้า"

ช่วงเวลานั้นพระอับดุลบาฮาทรงเปิดประตูให้เขาเข้ามาด้วยตัวพระองค์เอง ทรงยื่นแขนออกมาเสมือนดังต้อนรับเพื่อนรักที่พระองค์ทรงกำลังเฝ้ารอ พระองค์ตรัสว่า *"ยินดีต้อนรับ ยินดีต้อนรับอย่างยิ่ง เรายินดีมากที่เจ้ามาถึงแล้ว เชิญนั่ง"* ชายผู้นาสงสารตัวสั้น เขานั่งลงใกล้ ๆ ท่านนาย ท่านนายตรัสให้กำลังใจต่อไปว่า *"จงมีความสุข จงมีความสุข อย่าเศร้าเสียใจไปเลย แม้เจ้าจะยากจน เจ้าก็เป็นคนร่ำรวยในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้"*

ท่านนายทรงกล่าวคำปลอบโยน ทรงให้กำลังใจและทรงกล่าวถ้อยพระวจาณะที่ทำให้เขาเกิดความเข้มแข็งและช่วยเยียวยารักษา ม่านเมฆแห่งความลำเค็ญของเขาจะมลายหายไปกับความอบอุ่นที่มาจากความรักของท่านนาย ก่อนที่ชายคนนั้นจะขอลาจากไป เขากล่าวว่าเขาจะไปทำงานในไร่ หลังจากที่มีเงินได้บ้าง เขาตั้งใจจะหาซื้อที่ดินเพื่อปลูกไวโอลิตแล้วนำไปขายที่ตลาด [182]

พระอับดุลบาฮาทรงแสดงปาฐกถาธรรมที่โบสถ์ในเมืองพลิมัท
ชิคาโก วันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912)

ความห่วงใย [Concern]

123

ความห่วงใยของท่านนายต่อผู้อื่นนั้นมีอย่างต่อเนื่องตราบนานวาระสุดท้ายแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์บนโลกนี้ ช่วงปลายวันที่ 27 พฤศจิกายน พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921) พระอับดุลบาฮาทรงมอบหมายให้เพื่อนศาสนิกชนไปร่วมงานฉลองวันแห่งพระปฎิญาณที่พระสถูปของพระบ็อบ ส่วนครอบครัวของพระองค์มาร่วมดื่มชากับพระองค์ ในช่วงปลายวันเดียวกันนั้น ทั้ง ๆ ที่พระองค์

ทรงเริ่มอ่อนล้าลงเรื่อย ๆ แต่พระองค์ก็ยังทรง "ให้การต้อนรับนักปราชญ์มุสลิมแห่งเมืองไฮฟา นายกเทศมนตรี และผู้บัญชาการตำรวจด้วยความสุภาพและความกรุณาอย่างที่เคยปฏิบัติมา..." [183] ตกเย็นในวันเดียวกันนั้น "พระองค์ตรัสถามถึงสุขภาพของสมาชิกทุกคนในครอบครัว ผู้แสวงบุญ และเพื่อน ๆ ในเมืองไฮฟา และเมื่อทรงได้รับคำตอบว่าไม่มีใครเจ็บป่วยพระองค์ก็ทรงตอบว่า "ดีมาก ดีมาก" นี่คือการไต่ถามความทุกข์สุขของบรรดาเพื่อน ๆ เป็นครั้งสุดท้าย [184]

ความสุภาพและความปรานี [Courtesy and Graciousness]

124

วันหนึ่งพระอับดุลบาฮาพร้อมกับหนึ่งในบุตรสาวของพระองค์ได้พบกับสตรีชาวพื้นเมืองที่ดูสกปรกและดริ้ว ซีวิตของเธอมีแต่ความยากลำบากเพราะเธอเป็นบุตรสาวของหัวหน้าเผ่าเผ่าหนึ่งในพื้นที่ทะเลทราย แม้เธอจะมีได้เป็นบาไฮแต่เธอก็มีใจเคารพรักอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติต่อท่านนายผู้ซึ่งมีใจกรุณาโดยแท้ หลังจากที่รีรออยู่พักหนึ่ง เธอก็โค้งคำนับและทักทายท่านนาย ท่านนายทรงตอบรับด้วยความเมตตา และด้วยอัจฉริยภาพพระองค์ยังรู้ความต้องการของเธอ ท่านนายทรง "วางเงินหนึ่งเหรียญไว้ในมือของเธอ" ในขณะที่พระองค์กำลังทรงดำเนินจากไป เห็นได้ชัดว่าเธอซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก

บุตรสาวของพระอับดุลบาฮาเล่าให้ผู้ที่เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งฟังว่า ช่วงที่พบกันสั้น ๆ นั้น สตรีผู้นี้ทูลถามท่านนายว่า "ข้าพเจ้าจะสวดมนต์ให้แก่ท่าน" ซึ่งพระอับดุลบาฮาก็ตอบขอบใจเธออย่างสุภาพ [185]

125

ครั้งหนึ่งศัตรูของท่านนายซึ่งเป็นผู้ละเมิดพระบัญญัติผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ถัดจากพระสถูป เขาได้นำเสื้อคลุมและฉลองพระเนตรของพระบาฮาอุลลาห์ไปมอบให้แก่ผู้ว่าการเมืองไฮฟา แล้วยังคะยั้นคะยอให้ผู้ว่าการคนนั้นไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาโดยให้พาดเสื้อคลุมไว้บนบ่าพร้อมสวมฉลองพระเนตรคู่ นั้นไปด้วย เมื่อผู้ว่าการมาถึงพระอับดุลบาฮาก็ทรงตระหนักว่าเขาสวมใส่เครื่องแต่งองค์ของพระบิดาของพระองค์ ทำให้พระอับดุลบาฮาทรงเศร้าใจมาก อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ได้ทรงกล่าวถึง แล้วยังทรงปฏิบัติต่อชายคนนี้ด้วยความสุภาพและด้วยความรักอย่างสูง วันเวลาผ่านไป ผู้ว่าการคนนี้ถูกขังคุกและถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน พระอับดุลบาฮาทรงรีบไปช่วยและทรงหาทางปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระ หลังจากที่เขาได้รับความเมตตาอย่างไม่คาดคิดเช่นนั้น อดีตผู้ว่าการคนนั้นก็ขอการให้อภัย และทูลว่า " ที่จริงมิใช่

ความผิดของข้าพเจ้า ศัตรูของท่านต่างหากที่ล่องลวงให้ข้าพเจ้าเข้าใจผิด ซึ่งนำไปสู่การกระทำที่น่าเศร้าใจนั้น” [186]

126

คุณ ฮาวเวิร์ด โคลบี อีฟส์ ได้ให้ข้อสังเกตว่า “ข้าพเจ้ากล่าวถึงความสุขภาพอย่างไม่สิ้นสุดของพระองค์มาก่อนหน้านี้แล้ว ความสุขภาพที่วานี้มีความหมายลึกซึ้งกึ่งใจมากกว่าความเข้าใจตามปกติวิสัยของชาวตะวันตก ค่าเดียวกันนี้ในภาษาเปอร์เซียใช้กับสองความหมายคือ ความเคารพนับถือและความสุขภาพ พระอับดุลบาฮาทรง “มองเห็นพระพักตร์ของพระบิดาของพระองค์ที่สถิตในสรวงสวรรค์ปรากฏอยู่ในทุกไบหน่า” และทรงเห็นจิตวิญญาณที่น่าเคารพอยู่เบื้องหลังไบหน่านั้น ถ้าทุกคนมีทัศนคติดังกล่าว ใครจะกล้าทำการที่ไร้มารยาท!”

สามีของเจ้าภาพสตรีผู้ให้การต้อนรับพระอับดุลบาฮา ณ เมืองดับลิน ผู้ซึ่งยังไม่ได้ยืนยันการเป็นบาไฮศาสนิกชน แต่เขาก็ได้พบและพูดคุยกับท่านนายในหลายโอกาส เมื่อมีคนขอให้เขาสรุปความประทับใจที่มีต่อพระองค์ หลังจากครุ่นคิดเล็กน้อยเขาจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าพระองค์มีความเป็นสุขภาพบุรุษที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเห็นมา” [187]

ความมีไมตรีจิต [Hospitality]

127

ที่บ้านของพระอับดุลบาฮา นอกเหนือจากพระองค์เองแล้ว ยังมีภรรยา น้องสาว บุตรสาวที่สมรสแล้วสองคนกับสามีพร้อมบุตรธิดา มีบุตรสาวคนเล็กอีกสองคน นอกเหนือจากนั้นยังมีเด็กกำพร้าและภรรยาหม้ายของเหล่าผู้สละชีพเพื่อศาสนา คุณแมรี ลูคัส ให้ข้อสังเกตไว้ว่า “ทั้งหมดนี้รับใช้ในบ้านตามความสามารถของตน ความรักและความเสมอภาคที่สมาชิกแสดงออกในบ้านนี้คือ แบบอย่างการดำเนินชีวิตสำหรับคนทั้งโลก การกระทำทุกอย่างทำด้วยจิตวิญญาณแห่งความรัก” [188]

128

คุณคอรีนนี ทูร์ บันทีกสิ่งทีเธอสังเกตเห็นจากผู้แสวงบุญชุดแรก ๆ ว่า “ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าตรู่และเข้าไปในห้องที่พระอับดุลบาฮาทรงพบปะกับครอบครัวในทุกเช้าช่วงระหว่างหกถึงเจ็ดนาฬิกา หนึ่งในหญิงหม้ายที่สามีสละชีวิตแก่ศาสนานั่งพับเพียบบนพื้นตามประเพณีนิยมของชาวเปอร์เซียและช่วยชงชาพร้อมให้การรับใช้ในทุกเช้า สามีของเธอเป็นหนึ่งในบรรดาสามพี่น้องที่เป็นผู้ชาย ซึ่งในขณะนั้นถูกคุมขังเพราะการนับถือศาสนานี้ หลายวัน

แล้วที่ไม่มีข่าวจากพวกเขา วันหนึ่งคนในบ้านได้ยินเสียงดังมาจากถนน เมื่อมองออกไป พวกเขาเห็นศิระสามหัวเสียบอยู่บนไม้และกำลังถูกแห่ไปตามถนน เมื่อไปถึงบ้านของผู้ที่ถูกประหาร ศิระเหล่านั้นก็ถูกโยนเข้าไปในห้องของมารดาของพวกเขา เธอทำความสะอาดศิระเหล่านั้นด้วยน้ำและโยนกลับไป พร้อมกับกล่าวว่า "สิ่งใดที่ข้าฯ ถวายให้พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ข้าฯ จะไม่ขอรับคืน" หญิงหม้ายที่ชงชาผู้นี้เพิ่งแต่งงานกับหนึ่งในสามพี่น้องนี้ได้แค่หนึ่งปี หลังจากที่เขาต้องสูญเสียญาติทั้งหมดจากการถูกประหารชีวิตไปแล้ว สตรีชาวเปอร์เซียผู้นี้ไม่มีหนทางช่วยเหลือตนเอง ท่านนายจึงทรงรับเธอเข้ามาอยู่ในบ้าน นับเป็นบ้านที่น่าพิศวงชวนอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง ที่มีกว่าสี่สิบคนอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน บางคนมีผิวดำ บางคนมีผิวขาว มีทั้งชาวอาหรับ เปอร์เซีย พม่า อิตาลีเยน รัสเซีย และในตอนนี้มีชาวอังกฤษและอเมริกันร่วมอยู่ด้วย เราไม่เคยได้ยินคำสั่งที่เสียงดัง ไม่เคยได้ยินการโต้เถียง ไม่มีถ้อยคำจับผิดกัน ทุกคนเคลื่อนไหวไปมาในบ้านราวกับเดินด้วยปลายเท้า เมื่อพวกเขาจะเข้ามาในห้องของใครก็ตาม เขาก็จะวางรองเท้าแตะไว้หน้าห้อง ก่อนที่จะเข้าไปด้วยเท้าที่ใส่ถุงเท้าและจะยืนอยู่เช่นนั้นจนกว่าเจ้าของห้องจะเชิญให้เข้าไปนั่ง [189]

129

ผู้แสวงบุญในชุดแรกอีกคนหนึ่งตระหนักถึง "การเป็นปฏิปักษ์อย่างขมขื่นต่อกัน" ซึ่งมักจะเกิดขึ้นในหมู่ศาสนิกชนของศาสนาต่าง ๆ เป็นต้นว่า ศาสนิกชนชาวยิว และชาวมุสลิมจะปฏิเสธที่จะนั่งรับประทานอาหารร่วมกัน ศาสนิกชนชาวฮินดูจะไม่ตักน้ำรวมบ่อเดียวกันกับศาสนิกชนของศาสนาอื่น ๆ แต่ในบ้านของพระอับดุลบาฮา เราพบว่าผู้ที่นับถือศาสนาต่าง ๆ ทั้ง คริสเตียน มุสลิม โซโรแอสเตรียน ฮินดู ต่างอยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียว ด้วยความรักและความสามัคคีเสมือนเป็นบุตรหลานของพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน [190]

ความอ่อนโยน [Tenderness]

130

บาฮียะห์ แรนต์ล [191] มีอายุแค่สิบสามปีตอนที่เธอไปเข้าเฝ้าท่านนายที่เมืองไฮฟา เธอได้เล่าว่า ในช่วงอาหารมื้อค่ำจะ "มีบุคคลที่พิเศษมากท่านหนึ่งซึ่งจะนั่งทางขวามือของพระอับดุลบาฮาเสมอ มีชื่อว่า เฮดา อาลี ท่านเป็นสานุศิษย์ของพระบาฮาอูลลาห์ ท่านสงบเสงี่ยมและงดงามยิ่ง มือทั้งสองข้างของท่านสั้นมากจนทำให้ท่านอาหารเองไม่ได้ เป็นชายที่ขรามา พระอับดุลบาฮาทรงป้อนอาหารให้เขาด้วยความอ่อนโยน วันหนึ่งข้าพเจ้าเห็นท่านนั่งอยู่ในสวนจึงถามท่านว่าได้เคยทำอะไรมาก่อน แน่นอนที่ท่านพูดอังกฤษไม่ได้และข้าพเจ้าเองก็พูดภาษาเปอร์เซียไม่ได้ด้วยเช่นกัน แต่ดู

เหมือนที่เราเข้าใจกันดี มีชายคนหนึ่งมาช่วยแปลให้และข้าพเจ้าก็บอกเขาว่าข้าพเจ้ากำลังถามท่าน เฮดา อาลี ว่า "ก่อนหน้านี้ ท่านกระทำสิ่งใดเป็นการรับใช้ศาสนา"

เฮดา อาลี เงยหน้าขึ้นมองเบื้องบน และตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรมากในหนทางของพระผู้เป็นเจ้า ไม่แม้เมื่อเทียบกับมดตัวหนึ่ง" ต่อมาล่ามผู้แปลเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เฮดา อาลี เคยถูกมัดใส่ถุงแล้วลากด้วยอุลูลข้ามทะเลทราย ทั้งชีวิตของท่านอยู่ในเรื่องราวของการถูกประหารชีวิตที่ต่อเนื่องมาโดยตลอด แม้กระนั้นท่านยังกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรมากในหนทางของพระผู้เป็นเจ้า ไม่เท่าแม้เมื่อเทียบกับมดตัวหนึ่ง" [192]

ความรัก [Love]

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตอกย้ำความเป็นจริงที่ว่า ทุกการกระทำของพระอับดุลบาฮาแสดงออกซึ่งความรัก เป็นความรักที่มีต่อมนุษยทุกคน ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างมนุษยทุกคนขึ้นมา ความรักอันล้นเหลือของพระองค์เป็นสากลและศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าที่มนุษย์จะหยั่งรู้ได้ ความรักแบบก้ำกึ่ง" ซึ่งเป็นความรักที่มักจะก่อกำเนิดมาจากชาติพันธุ์หรือศาสนา จากสีผิวหรือประเทศ จากครอบครัวหรือเพื่อน ด้วยความรักอย่างลึกซึ้งที่พระองค์ทรงมีต่อพระผู้เป็นเจ้าและต่อพระบาฮาอูลลาห์ ความรักต่อมนุษยชาติจึงเป็นความรักที่ตามมาอย่างเป็นธรรมชาติและจริงใจ พระองค์ทรงทราบความหมายของถ้อยคำต่อไปนี้เป็นอย่างดีเมื่อพระองค์ทรงกล่าวว่า "เมื่อเจ้ารักสมาชิกในครอบครัวหรือรักเพื่อนร่วมชาติ ขอให้รักด้วยแสงแห่งความรักอันไม่มีวันสิ้นสุด ขอให้ความรักนั้นตั้งอยู่ในพระผู้เป็นเจ้าและเพื่อพระผู้เป็นเจ้า!" [193]

พระอับดุลบาฮาทรงแนะนำคุณแอนนา คูนซ์ และสามีของเธอในปี พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921) ว่า "เจ้าควรจะรักคนทุกคนเสมือนเป็นคนเลี้ยงแกะที่เมตตารักใคร่แก่ทั้งหมดของเขา โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง เจ้าไม่ควรดูที่ความขาดตกบกพร่องของพวกเขา จงคิดว่าเขาเหล่านั้นล้วนถูกสร้างขึ้นมาจากโดยพระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงรักทุกคน" [194]

131

ครั้งหนึ่งมีคนทูลถามพระอับดุลบาฮาว่า "บาไฮคืออะไร" พระองค์ทรงตอบว่า "การจะเป็นบาไฮมีความหมายง่าย ๆ เพียงแค่มีความรักแก่คนทั้งโลก รักมนุษยชาติและพยายามรับใช้พวกเขา พากเพียรทำงานเพื่อสันติภาพสากลและเพื่อภราดรภาพของคนทั่วโลก" [195]

132

คุณกลอเรีย เฟรซี อธิบายเกี่ยวกับความรักอันกว้างใหญ่ของพระอับดุลบาฮาไว้อย่างสวยงามดังนี้ “เมื่อหัวใจของมนุษย์ถูกดึงดูดสู่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าโดยผ่านทางพระผู้แสดงองค์ของพระองค์บนโลกนี้แล้ว เขาได้สร้างสายสัมพันธ์แห่งความรักกับพระผู้สร้าง และเมื่อสายสัมพันธ์นี้แข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ เขาก็จะรู้สึกได้ถึงความรักอย่างท่วมท้นที่เขามีต่อทุกสรรพสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงสร้างขึ้นมา ครั้งหนึ่งพระอับดุลบาฮาทรงให้ตัวอย่างเรื่องจดหมายที่เปราะบางและยับยู่ยี่ซึ่งคุกรักส่งมาถึงมือของคนรัก พระองค์ทรงกล่าวว่า คุณค่าของจดหมายฉบับนั้นมีได้ลดน้อยถอยลงด้วยสภาพที่ถูกส่งมาถึง แต่ยังคงน่าทะนุถนอมเพราะมาจากคนรัก ในทำนองเดียวกัน เราเรียนรู้ที่จะรักเพื่อนมนุษย์ ไม่ว่าเขาคนนั้นจะเป็นใครก็ตาม เพราะเขาเป็นสิ่งที่สร้างสรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” [196]

133

วันหนึ่งในกรุงลอนดอน พระอับดุลบาฮาทรงอยู่ในรถกับคุณหญิงบลูมฟีลด์ และคุณ ธอร์นเบิร์ก โครเพอ ผู้ซึ่งเป็นบาไฮศาสนิกชนคนแรกในอังกฤษ คุณ โครเพอ ได้ทูลถามพระอับดุลบาฮาว่า “ท่านนาย พระองค์ยังไม่ทรงอยากกลับไปเมืองไฮฟา เพื่ออยู่กับครอบครัวอันเป็นที่รักของพระองค์หรือ พระองค์ทรงยิ้มและตอบว่า “เราขอให้เจ้าเข้าใจว่าเจ้าทั้งสองก็เป็นเสมือนบุตรสาวแท้ ๆ ที่เรารักเช่นกัน เป็นที่รักเท่า ๆ กับบรรดาคนที่เจ้าถามถึง” [197]

134

ครั้งหนึ่งมีคนทูลถามพระอับดุลบาฮาว่า “เหตุใดแขกที่มาเข้าเฝ้าพระองค์จึงกลับออกไปด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส”

พระองค์ทรงตอบด้วยรอยยิ้มอันสดใสว่า “จะบอกอย่างไรดีว่าทุกคนที่เรามอง เราเห็นแต่พระพักตร์ของพระบิดาของเรา” [198]

135

ท่านนายทรงตอบความรักด้วยความรักเสมอ มีของขวัญชิ้นหนึ่งจากเปอร์เซียมาถึงในช่วงระหว่างอาหารมื้อกลางวันทีกรุงลอนดอน เมื่อนักเดินทางคนหนึ่งเดินทางผ่านเมืองอิสรุกาบัต ซึ่งอยู่ในประเทศรัสเซีย ในมณฑลเตอร์กีสถาน มีคนงานที่ยากจนคนหนึ่งซึ่งทราบข่าวว่าคนเดินทางคนนี้จะกำลังจะไปเข้าเฝ้าท่านนาย เขาจึงเดินทางไปพบ คนงานผู้นี้ซึ่งปรารถนาที่จะฝากของขวัญให้เขาไปถวายแด่พระอับดุลบาฮา ขณะนั้นเขาไม่มีอะไรเลยนอกจากอาหารเย็นของตนเอง เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าซึ่งทอมาจากผ้าฝ้ายห่ออาหารนั้นด้วยความรัก พระอับดุลบาฮาทรงรับห่อผ้าชิ้นนั้นด้วยมารยาทอัน

สุภาพอ่อนโยน แล้วพระองค์ทรงแก้ห่อผ้านั้นออกอย่างรวดเร็ว ขนมหึงสีดำ ซึ่งทำจากข้าวไรย์มีสภาพแห้งกรัง แอปเปิ้ลลูกนั้นก็เหี่ยวยุบแล้ว แต่ท่านนาย มิได้ทรงแต่ต้องอาหารเที่ยงที่เพิ่งถูกเตรียมไว้ให้ พระองค์กลับทรง รับประทานอาหารที่เรียบง่ายห่อนั้นแทน และยังทรงแบ่งปันให้แก่แขก พระองค์ตรัสว่า "จงรับประทานของขวัญแห่งความรักที่เปี่ยมไปด้วยความ อ่อนน้อมถ่อมตนนี้ร่วมกับเรา"^[199]

136

ในชีวิตของบรรดาผู้ที่พระอับดุลบาฮารักนั้นพวกเขาได้รับดอกไม้แห่งความ รักอย่างพร่างพรูของพระองค์ซึ่งมักจะแบ่งปันให้ผู้อื่นเสมอ ครั้งหนึ่งแม่บ้าน ร่าเง็กคนหนึ่งออกมาจากห้องชุดของพระอับดุลบาฮา เธอหยิบกุหลาบช่อ ใหญ่ไว้ในอ้อมแขน กุหลาบที่สวยงามเหล่านั้นเป็นของขวัญที่บาไฮศาสนิก ชนมอบแด่พระอับดุลบาฮา คุณเอลลา ควอน เล่าต่อไปว่า เมื่อสังเกตเห็นว่า เราเป็นเพื่อนของท่านนาย เธอก็ทำตัวเป็นกันเองกับพวกเราและด้วยมารยาท อันงดงามจับใจ เธออุทานขึ้นมาว่า "ดูสิ พระองค์ทรงให้อะไรแก่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงให้อะไรแก่ข้าพเจ้า!" เธออาจจะยังไม่ทราบสถานะของพระอับ ดุลบาฮาในฐานะที่เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญาณและทรงเป็นผู้ตีความพระ ธรรมคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ที่โลกกำลังต้องการ ทั้งยังอาจจะไม่ทราบ พระนามหรือบรรดาศักดิ์ของพระองค์ แต่พระอับดุลบาฮาก็ได้ทรงแสดงออก ซึ่งความรักที่พระองค์มีต่อเธอ ^[200]

137

พระอับดุลบาฮาทรงประทานกุหลาบพันธุ์อเมริกันอันสวยงามเต็มหอบจาก แจกันทรงสูงที่วางอยู่ใกล้ ๆ กับพระองค์แด่รัฐมนตรีที่มาเข้าเฝ้าพระองค์ที่ บ้านแม็กเวลล์ในรัฐมอนทรีออล แยกท่านนี้จากไปด้วยความประหลาดใจ และทิ้งกับมารยาทอันสุภาพอ่อนโยนของนักโทษจากตะวันออกผู้นี้ ^[201]

138

คุณเลอรอย ไอโออีส์ ซึ่งต่อมาภายหลังในปี พ.ศ. 2494 (ค.ศ. 1951) เขา ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระหัตถ์ศาสนาโดยท่านศาสนภิบาล ในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ซึ่งในขณะนั้น เขายังเป็นเด็กหนุ่ม เขาได้รับพระพรด้วย การได้เข้าเฝ้าท่านนายตอนที่พระองค์ทรงไปเยือนเมืองชิคาโก วันหนึ่ง ขณะที่คุณเลอรอยเดินทางไปยังโรงแรมพลาซ่าเพื่อฟังปาฐกถาธรรมของ พระอับดุลบาฮา เขาตัดสินใจซื้อดอกไม้ให้พระองค์ แม้ว่าเขาจะมีเงินอยู่ เพียงเล็กน้อยแต่เขาก็หาซื้อดอกไม้ช่อใหญ่ซึ่งตัวเขาเองชอบเป็นพิเศษ นั่น คือดอกคาเนชั่นสีขาว ตอนที่ใกล้จะถึงโรงแรมเขาเกิดเปลี่ยนใจและบอกกับ บิดาของเขาว่า เขาจะไม่เป็นคนที่ยอมดอกไม้เหล่านี้ให้แก่พระอับดุลบาฮา

ยังความงุนงงให้แก่บิดาของเขาเป็นอย่างยิ่ง บิดาจึงถามเขาว่า “ทำไมเกิดเปลี่ยนใจไม่ให้แล้วล่ะ ท่านนายทรงโปรดดอกไม้มาก” คุณเลอรอยตอบว่า “ผมมาเข้าเฝ้าท่านนายเพื่อมอบหัวใจให้พระองค์ และไม่ยากให้พระองค์คิดว่าผมมาประจบพระองค์ พระองค์ทราบดีว่าใครคิดอะไรอยู่ในใจ และนั่นคือสิ่งที่ผมต้องการมอบให้”

เมื่อคุณเลอรอย ตอบเช่นนี้ บิดาของเขาจึงขึ้นไปชั้นบนและถวายเป็นดอกไม้ช่อ นั้นแต่พระอับดุลบาฮาซึ่งยังความยินดีแก่พระอับดุลบาฮาเป็นอย่างยิ่ง กลิ่นหอมของดอกไม้ให้ความสดชื่น ทำให้พระองค์ทรงฟังพระพักต์ลงบนดอกไม้ช่อนั้นด้วยใจปรารถนา

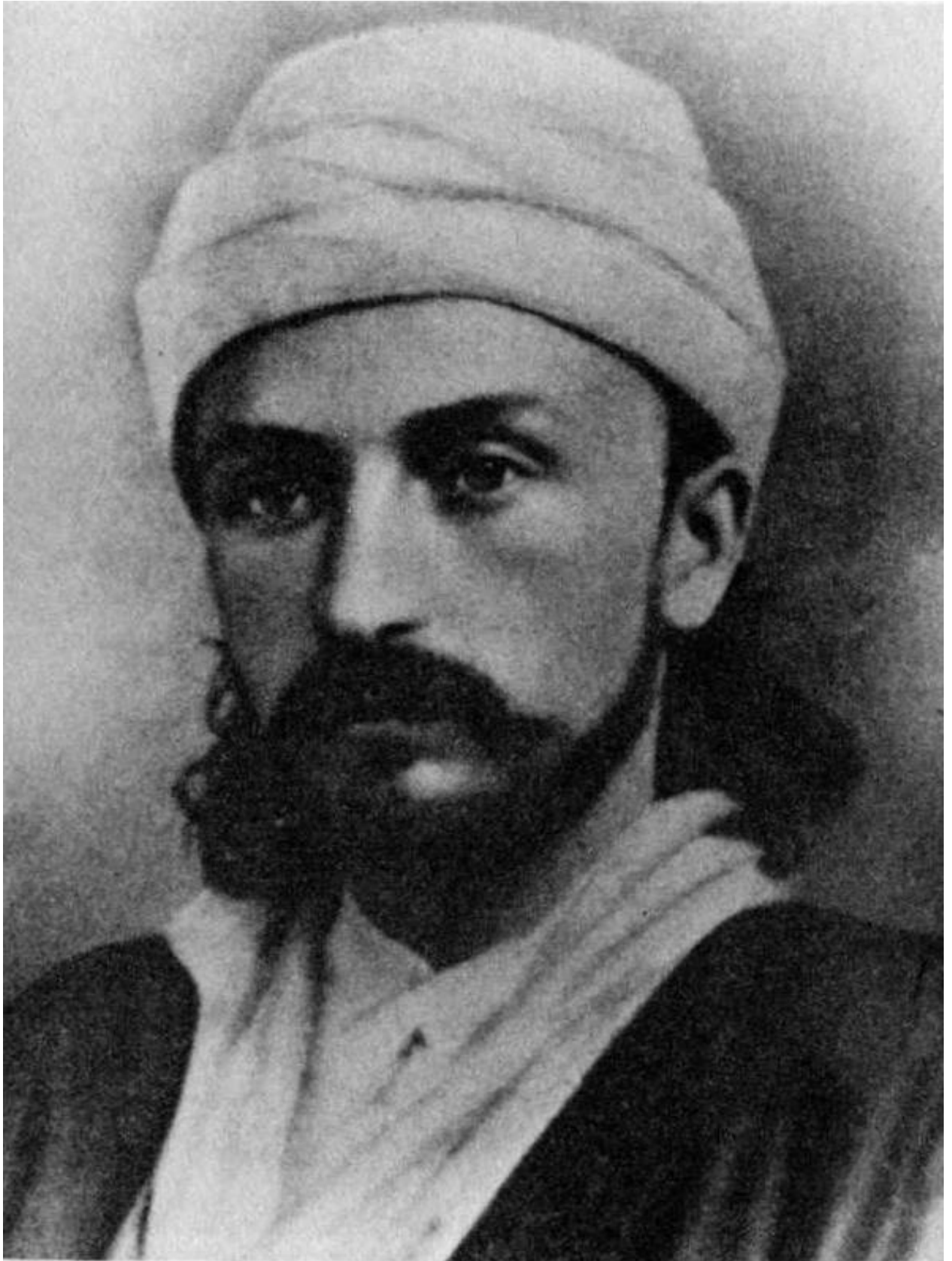
ระหว่างที่พูดคุยกัน คุณเลอรอยนั่งพับเพียบแทบพระบาทของครูผู้ยิ่งใหญ่ เขาตีมด้าไปกับสายพระเนตรของพระอับดุลบาฮาที่เคลื่อนไหวไปมาอย่างมีชีวิตชีวา กับท่าที่อันสง่าผ่าเผยและความมีเสน่ห์ของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง

หลังจากการปาฐกถาธรรมได้จบลง ท่านนายก็ทรงยืนขึ้นและจับมือแขกพร้อมทรงมอบดอกคาเนชั่นสีขาวให้แก่ละคน ในที่สุดก็เหลืออยู่เพียงไม่กี่ดอก คุณเลอรอยซึ่งกำลังยืนอยู่ด้านหลังของพระอับดุลบาฮาคิดว่า “อยากให้พระองค์หันมาจับมือเขาก่อนที่แขกจะไปหมด” ด้วยความคิดนี้ท่านนายก็ทรงหันกลับมาและเห็นเขายืนอยู่ ท่านนายทรงดึงกุหลาบแดงดอกหนึ่งที่เหน็บติดกับเสื้อคลุมมาให้เด็กหนุ่มคนนี้ คุณเลอรอย ทราบในทันทีว่าท่านนายทรงตระหนักรู้ว่าที่จริงแล้วเขาคือผู้ที่นำช่อคาเนชั่นมามอบให้ [202]

139

ท่านนายทรงรักเด็ก ๆ และทรงเพลิดเพลินที่ได้อยู่กับพวกเขา พระองค์ทรงรู้สึกว่ “พวกเด็ก ๆ ได้อยู่ใกล้ชิดกับอาณาจักรของพระเจ้า” มากกว่าพวกผู้ใหญ่ [203]

วันหนึ่ง เป็นที่สังเกตว่า พระองค์ทรงฟังหลานสาวของพระองค์คนหนึ่งอย่างตั้งอกตั้งใจและทรงรับแก้ปัญหาให้เธออย่างจริงจัง แม้ว่าเธอจะมีอายุเพียงแค่สองขวบแต่เธอก็สามารถสวดมนต์เป็นทำนองกับพระองค์ได้ ถ้าเธอลืมคำบางคำในระหว่างสวด พระองค์ก็ทรงเข้ามาเสริมสวดต่อให้ อย่าง “แผ่วเบาและอ่อนโยน” ความพยายามของเธอทำให้พระอับดุลบาฮาทรงยิ้มอย่างเบิกบานในขณะที่พระองค์ทรงนั่งดื่มชาอยู่บนเก้าอี้นุ่มที่มุมห้อง [204]

พระอับดุลบาฮาในวัยหนุ่ม

140

เย็นวันหนึ่งในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2462 (ค.ศ. 1919) ผู้แสวงบุญคนหนึ่ง จัดงานเลี้ยงอย่างหรูหราที่คฤหาสน์บาห์จี พระอับดุลบาฮาทรงบริการอาหาร แก่แขกร่วมสี่สิบคนด้วยพระองค์เอง ชาวเบดูอินที่ตั้งค่ายอยู่ใกล้ ๆ ก็ยังได้รับ ส่วนแบ่งเป็นอันสงสไปด้วย ตอนที่ลูกหลานของพวกเขาเข้ามา ท่านนายกั ทรงแจกเงินคนละเหรียญ ตอนที่เข้าบรรดาบิดาของเด็ก ๆ เหล่านั้นก็มาเข้าเฝ้า ท่านนายซึ่งขณะนั้นกำลังทรงลิขิตพระธรรมอยู่ในสวนใกล้กับพระสถูปของ พระบาฮาอุลลาห์ พวกเขาามาเพื่อแสดงความสำนึกในพระคุณและเพื่อขอพร จากพระอับดุลบาฮา [205]

141

วันหนึ่งขณะที่ท่านนายทรงโดยสารรถม้าไปบริเวณโธม-เลส-แบงส์ ใกล้ ทะเลสาบเจนีวาในประเทศฝรั่งเศส กลุ่มเพื่อน ๆ ที่ไปด้วยแวะพักรับประทาน อาหารว่างที่โรงแรมเก่าแก่แห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ระหว่างภูเขาสองลูก พวกเด็ก ๆ ที่กำลังขายดอกไวโอเล็ตมุ่งให้ความสนใจแต่เฉพาะพระอับดุลบาฮาซึ่งใน ขณะนั้นกำลังทรงนั่งอยู่บนกระเบียง พวกเขาเข้ามาลัยล่อมพระองค์ พระองค์ ทรงเอามือล้วงลงไปใ้ในกระเป๋าที่ตามสัญชาตญาณ และทรงหยิบ เหรียญฟรังก์ออกมาซื้อดอกไม้ ยิ่งความพอใจแก่กลุ่มเด็กเล็ก ๆ ที่ขายของ เหล่านั้น [206]

142

เรื่องราวที่น่าชื่นชมเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงที่พระอับดุลบาฮา พำนักอยู่ที่รัฐนิวยอร์กแสดงให้เห็นความจริงว่าสายพระเนตรของพระองค์ “ไม่ได้บอดสี” แต่กลับพบว่าความแตกต่างทางสีผิวเป็นสิ่งซึ่งดงาม ตอนที่ ท่านนายทรงเดินทางไปแสดงปาฐกถาธรรมให้คนหลายร้อยคนฟังที่สถาน บรรเทาทุกข์โบเวอรี มีกลุ่มชาวเปอร์เซียและชาวอเมริกันติดตามพระองค์ไป ด้วย เป็นธรรมดาที่เด็กกลุ่มหนึ่งให้ความสนใจกับกลุ่มชนที่มาจากซีกโลก ตะวันออกซึ่งสวมเสื้อคลุมยาวและมีผ้าโพกศีรษะ ภาพสะกดตานี้จึงทำให้ พวกเขาเริ่มเดินตาม เดินมาได้ไม่นานนักพวกเขาก็เริ่มส่งเสียงดังเอะอะ โวยวาย สตรีผู้หนึ่งที่อยู่ในกลุ่มของท่านนายรู้สึกกระดากอายที่เห็นพฤติกรรม อันหยาบคายของเด็ก ๆ เหล่านั้น เธอจึงชะลอความเร็วจนอยู่รั้งท้ายของกลุ่ม เพื่อที่จะสามารถพูดกับเด็ก ๆ เหล่านั้นได้ เธอบอกพวกเขาว่าพระอับดุลบา ฮาเป็นใคร ถึงกระนั้นก็ตาม เธอให้บ้านเลขที่แก่เด็ก ๆ และบอกว่าถ้าพวกเขา สามารถมาในวันอาทิตย์ถัดไปได้ เธอก็จะจัดเวลาให้พวกเขาได้เข้าเฝ้าพระ อับดุลบาฮา ทั้งนี้โดยมิได้คาดหวังว่าเด็กทั้งหมดจะมาตามคำเชิญนี้ได้

เมื่อวันอาทิตย์มาถึง ปรากฏว่ามีเด็กประมาณยี่สิบถึงสามสิบคนมายืนออกันที่ประตู แม้จะดมอมแมมและส่งเสียงดังแข็งแรงแรง ถึงกระนั้นก็มีสัญญาณที่ดีว่าพวกเขาดูเป็นเด็กเรียบร้อยขึ้นสำหรับโอกาสนี้ เมื่อมองขึ้นไปชั้นบนที่ห้องของพระอับดุลบาฮา เห็นว่าพระองค์อยู่ที่หน้าประตู พระองค์ทรงกำลังทักทายเด็กแต่ละคนด้วยการจับมือหรือเอามือโอบรอบไหล่พร้อมรอยยิ้มอันอบอุ่นและเสียงหัวเราะอันสดใสคล้ายเสียงเด็ก การต้อนรับเด็กชายที่มีอายุราวสิบสามปีผู้ที่อยู่ท้ายแถวจะทำให้พระอับดุลบาฮาทรงมีความสุขมากที่สุด เขามีสีผิวดำสนิท ดูเหมือนเขาจะไม่แน่ใจนักว่าตนเองจะได้รับการต้อนรับ ท่านนายทรงมีสีหน้าเบิกบาน พระองค์ทรงอุทานอย่างปลื้มปีติด้วยเสียงดังจนทุกคนได้ยินว่า "กุหลาบสีดำอยู่ตรงนี้" ใบหน้าของเด็กคนนั้นเปล่งปลั่งเป็นประกายด้วยความสุขและความรัก ความเงียบปกคลุมห้องนั้นในขณะที่เพื่อน ๆ มองดูสหายคนนี้ด้วยความตระหนักรู้ในมิติใหม่

ท่านนายมิได้ทรงหยุดเพียงแค่นั้น อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เด็ก ๆ จะมาถึง พระองค์ทรงขอให้คนไปรับช็อกโกแลตรสอโรยน้ำตาลหนักห้าปอนด์มาหนึ่งกล่อง พระองค์ทรงเดินไปรอบห้องพร้อมขนมกล่องนี้ แล้วทรงตักช็อกโกแลตทีละกำมือให้เด็กชายแต่ละคน ในที่สุดก็เหลือช็อกโกแลตในกล่องอยู่เพียงเล็กน้อย พระองค์ทรงหยิบก้อนสีดำที่สุดแล้วทรงเดินไปยังฝั่งตรงกันข้ามของห้องและแนบช็อกโกแลตชิ้นนี้ไว้บนแก้มของเด็กผิวสีคนนั้น ท่านนายทรงมีสีหน้าสดใสเปล่งปลั่งในขณะที่พระองค์ทรงเอววงแขนโอบไหล่แล้วทรงกวาดสายตาไปยังเด็กที่ยืนอยู่รอบ ๆ อย่างมีอารมณ์ขัน พร้อมกันนั้นก็ทรงเหลือบมองดูเด็ก ๆ ที่จับกลุ่มกันอยู่รอบ ๆ โดยที่มิได้ทรงกล่าวถ้อยคำใด ๆ [207]

143

คุณโรเบิร์ต เทอร์เนอร์ พ่อบ้านของคุณ พีบี เฮอร์ส ผู้ใจบุญ ได้ชื่อว่าเป็นชาวตะวันตกผิวดำคนแรกที่เป็นบาทุศาสตร์ศาสนิกชน คุณเมย์ แมกซ์เวลล์ เล่าให้ฟังภายหลังว่า "ช่วงเช้าที่เราเดินทางมาถึง (จากการไปแสวงบุญ) หลังจากอาบน้ำทำให้สนขึ้นแล้ว ท่านนายได้ทรงสั่งให้เราไปเข้าเฝ้าพระองค์ในห้องโถงยาวที่มองลงไปเห็นทะเลเมดิเตอร์เรเนียนปรากฏแก่สายตา พระองค์ทรงนั่งอยู่อย่างสงบนิ่ง มองไปที่หน้าต่าง จากนั้นพระองค์ทรงเงยหน้าขึ้นมองพวกเราแล้วทรงถามว่าพวกเรามาพร้อมกันหมดหรือยัง หลังจากที่เราเห็นว่าขาดคนหนึ่งไป พระองค์ก็ทรงถามขึ้นว่า "โรเบิร์ตอยู่ที่ไหน" ไม่นานนักหลังจากนั้น คุณโรเบิร์ต ก็ปรากฏตัวขึ้นที่ประตูทางเข้าและท่านนายก็ทรงลุกขึ้นไปทักทายเขา ให้เขานั่งลงและตรัสว่า "โรเบิร์ต พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงรักเจ้า พระองค์ทรงให้เจ้ามีผิวสีดำ แต่หัวใจของเจ้าขาวเหมือนหิมะ" [208] ความศรัทธาของโรเบิร์ตแน่วแน่มากจนแม้แต่นายหญิงผู้เป็นที่รักของเขาซึ่งเคย

ยอมรับศาสนาต่อมาภายหลังได้เห็นห่างจากศาสนาก็ยังไม่สามารถบดบัง รัศมีความเชื่อของเขา มีอาจลดทอนความเข้มข้นทางความรู้สึกตื่นเต้นในใจ จากความเมตตารักใคร่ที่พระอับดุลบาฮาทรงโปรยปรายให้ [209]

144

ในเมืองอัคคา มีชายคนหนึ่งที่เกิดเกลียดชังพระอับดุลบาฮามาก เขาจะหันหลัง ให้พระองค์เวลาพบกันด้วยเกรงว่า เขาจะสูญเสียความรู้สึกเกลียดชังนั้นไป วันหนึ่งชายคนนี้เดินสวนทางกับพระอับดุลบาฮาในถนนแคบ ๆ ทำให้เขาต้อง เผชิญกับพระอับดุลบาฮาในระยะประจันหน้า พระอับดุลบาฮาทรงแตะไหล่ เขาแล้วตรัสกับเขาว่า " รอให้เราพูดเดี่ยวเดียว ความจงเกลียดจงชังของเจ้า ที่มีต่อเรานั้นแม้จะมากเพียงใดก็ตามแต่ก็ไม่สามารถต้านทานความรักของเรา ที่มีต่อเจ้าได้" ชายคนนั้นถึงกับพวดยด้วยความตกใจที่ได้ยินเช่นนั้น เขาจึงได้ คิดและรู้สึกพ่ายแพ้ต่ออำนาจของความรักนั้น [210]

145

ในปี พ.ศ. 2452 (ค.ศ. 1909) คุณอีเซล โรเซนเบอร์ก ได้เดินทางไปแสวง บุญที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ แม้พระอับดุลบาฮาจะทรงได้รับอิสรภาพแล้ว แต่ท่าน นายก็ยังมิได้ทรงออกจากเมืองอัคคาเพื่อไปพำนักอยู่ที่เมืองไฮฟา คุณอีเซล ทูลถามท่านนายว่า เพื่อน ๆ ควรทำอย่างไรเพื่อที่จะเพิ่มจำนวนบาไฮศาสนิก ชนและจะได้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ท่านนายตรัสตอบว่า "ศาส นิกชนในกลุ่มเล็ก ๆ ควรรักกันและกันอย่างมากจนกลายเป็นเพื่อนสนิทมิตร สหายที่คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยิ่งพวกเขาที่มีความรักต่อกันมากเท่าไร การพบปะสังสรรค์ก็จะดึงดูดคนเข้ามามากขึ้นเท่านั้น และถ้าพวกเขายังรักกัน มากขึ้นอีก คนอื่นก็จะยิ่งรู้สึกได้ถึงอำนาจของความรักนั้น เราจะพูดเป็น ภาษาอังกฤษด้วย เพื่อที่เจ้าจะเข้าใจว่าความหมายที่เราบอกนั้นว่ามีความ จริงจังมากเพียงไร ความรักคือพื้นฐานของทุกสิ่ง" [211]

146

ท่านนายตรัสกับคุณแมรี แชนฟอร์ด ฟอร์ด เป็นนัยเกี่ยวกับข้อจำกัดของการ ดำเนินชีวิตของพระองค์และของครอบครัวในเมืองอัคคา

"...เรามีความสุขเพราะเรามีความรักพระเจ้าอยู่ในหัวใจของเรา เมื่อ หัวใจเต็มไปด้วยความรักพระเจ้า หัวใจนั้นก็ขาดการรับรู้ทางร่างกาย ด้วยประการฉะนี้ ความเจ็บปวดจึงเป็นเสมือนความรู้สึกปีติยินดี ความมืดมนดู เสมือนแสงสว่าง ถ้าคนที่มีคติเช่นนี้ถูกกักขังในคุก สำหรับเขาแล้วคุกนั้นก็ ปราศจากกำแพง ปราศจากการอยู่อย่างโดดเดี่ยว เขาไม่รับรู้ว่ามันคือคุก" [212]

147

ท่านมุณีเรย์ คาร์นัม บันทึกลงเกี่ยวกับชีวิตที่เดินเคียงคู่กับพระอับดุลบาฮาซึ่งเป็นสามีของท่านไว้ว่า

“ถ้าจะให้เราเขียนรายละเอียดช่วงห้าสิบปีที่ได้ใช้ชีวิตร่วมกับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของโลก เกี่ยวกับความรักของพระองค์ ความเมตตาและความกรุณาของพระองค์ เราคงต้องใช้เวลาและโอกาสในการเขียนมากกว่าห้าสิบปี กระจัน เราคงบอกได้แค่ว่า ถ้าทะเลในโลกเปลี่ยนสีเป็นน้ำหมึกและถ้าใบไม้ทั้งปวงกลายเป็นกระดาษ ตัวเราเองก็จะเป็นความเที่ยงธรรมพอที่จะเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ครบถ้วนตามความเป็นจริง” [213]

การรับใช้ การผูกมัดตน การมีส่วนร่วม [Service, Commitment, Involvement]

การรับใช้พระผู้เป็นเจ้า รับใช้พระบาฮาอูลลาห์ รับใช้ครอบครัว รับใช้เพื่อนร่วมทั้งศัตรู ที่จริงแล้วก็คือการรับใช้มนุษยชาติทั้งหมด นี่คือแบบแผนในพระชนม์ชีพของพระอับดุลบาฮา พระองค์ทรงปรารถนาเพียงแค่ว่าเป็นคนรับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า เป็นคนรับใช้ของมนุษย์ แทนที่จะทำตัวให้ด้อยค่าลงหรือไม่รู้จักพอ การรับใช้เป็นเกียรติ เป็นความสุขหรรษาและเป็นความปรารถนา นี่คือการแรงบันดาลใจที่ทำให้พระองค์ทรงงานตลอดทั้งวันตั้งแต่เช้ามีดจนเลยเที่ยงคืนไปแล้ว พระองค์ทรงเคยกล่าวไว้ว่า *“เมื่อที่นั่นมีความรัก ก็จะไม่มีการอุปสรรคใด และจะมีเวลาให้กันเสมอ”* [214]

148

คุณ ฮาวเวิร์ด โคลบี เล่าให้ฟังว่าถึงการรับประทานอาหารมื้อหนึ่งว่า “ตอนที่พระอับดุลบาฮาทรงบริการอาหารให้ข้าพเจ้าด้วยพระองค์เองด้วยความกรุณาอย่างยิ่งนั้น พระองค์ทรงคะยั้นคะยอให้ข้าพเจ้ารับประทานและทรงขอให้ข้าพเจ้าทำตัวให้มีความสุข ส่วนพระองค์เองไม่ได้ทรงรับประทานแต่ทรงเดินวนไปมารอบโต๊ะอย่างสง่าผ่าเผย พร้อมกันนั้นก็ทรงชวนคุย ทรงหัวเราะและคอยบริการอาหาร [215] มีบันทึกว่า “มีคนล่วงรู้ว่าพระองค์ทรงเข้าไปในครัวและทรงเตรียมอาหารสำหรับแขก พระองค์ไม่เคยละเลยในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ อย่างเช่น ทรงตรวจดูความสะอาดทุกอย่างเป็นไปได้ภายในห้องที่จะจัดเลี้ยงให้กับผู้ที่มาเข้าเฝ้า แต่พระองค์ทรงกลับไม่ใส่ใจกับความสะอาดสบายของพระองค์เอง” ครั้งหนึ่งมีคนขอให้พระองค์ทรงเป็นประธานกิตติมศักดิ์ในธรรมสภาบาไฮ คำตอบที่เรียบงายจากพระองค์คือ *“อับดุลบาฮา คือคนรับใช้”* [216]

149

วันหนึ่งขณะที่ คุณลัว เกิดซิงเกอร์อยู่ในเมืองอัคคาเพื่อเข้าเฝ้าท่านนาย
พระองค์ทรงกล่าวกับเธอว่า พระองค์ทรงยุ่งมากในวันนั้นและไม่สามารถไป
พบเพื่อนที่ยากจนและกำลังป่วยหนักได้ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้คุณลัว
ไปพบเขาแทน ให้นำอาหารไปให้และดูแลเขาอย่างที่คุณลัวเคยปฏิบัติ
เป็นประจำ พอกล่าวจบ พระองค์ทรงบอกที่อยู่และคุณลัวก็ไปด้วยความยินดี
ด้วยความภาคภูมิใจที่พระอับดุลบาฮาทรงวางใจมอบภารกิจนี้แก่เธอ

เธอกลับมาอย่างรวดเร็วแล้วร้องอุทานออกมาว่า "ท่านนาย! พระองค์ทรงไม่
ทราบแน่เลยว่าได้ส่งข้าพเจ้าไปในสถานที่ที่แย่มากอะไรเช่นนี้ ข้าพเจ้าเกือบ
เป็นลมเพราะกลิ่นเหม็น และห้องอันสกปรกนั้น ทั้งสภาพบ้านและสภาพของ
ชายผู้นั้นก็ดูทรุดโทรม ข้าพเจ้ารีบหนีกลับมาเพราะเกรงว่าจะติดโรคร้ายแรง
นั้น"

พระอับดุลบาฮาทรงมองดูเธอด้วยอาการเศร้าและเคร่งขรึม พระองค์ตรัสว่า
"เจ้าไม่ยอมรับใช้พระเจ้าหรือ จงรับใช้เพื่อนมนุษย์โดยเห็นแก่
พระองค์ แล้วเจ้าจะเห็นภาพลักษณ์และความคล้ายคลึงกับพระเจ้าใน
ตัวเขา" พระองค์ทรงรับสั่งให้เธอกลับไปยังบ้านของชายผู้นั้น ถ้าเห็นความ
สกปรกก็ทำความสะอาดเสีย ถ้าพี่ชายคนนั้นของเธออมแมมก็จงอาบน้ำให้
เขา ถ้าเขาหิวก็จงป้อนอาหารเขา อย่ากลับมาถ้าทำตามนี้ไม่สำเร็จ พระองค์
ทรงช่วยชายคนนี้มาแล้วหลายครั้ง เธอจะไม่สามารถทำให้เขาแม่แต่ครั้ง
เดียวหรือ" [217]

150

คุณอนิส รายเด้าเขียนบทความลงในนิตยสารบาไฮไวดังนี้ "นับเป็นโอกาส
พิเศษที่ได้อยู่ในรัฐนิวยอร์กในช่วงวันท้าย ๆ ของพระอับดุลบาฮาในประเทศ
สหรัฐอเมริกา มีหลายคำถามที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะทูลถามพระองค์มานาน
แล้วแต่ลังเลที่จะถาม ด้วยความจำเป็นที่จะต้องนำคำตอบที่ได้ไปพูดกับคน
ทั่วไป ในที่สุด ในวันสุดท้ายซึ่งเกือบเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่น
ข้าพเจ้าจึงได้คิดว่าข้าพเจ้าขลาดกลัวและยังมีความลังเล ในวันนั้นเอง
ข้าพเจ้าได้ไปเข้าเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสในทันทีว่า "มีคำถามอะไรอีก
ไหม" ข้าพเจ้าจึงทูลถามขึ้นในทันทีว่า "วิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการให้
ข่าวสารเกี่ยวกับบาไฮ"

สีหน้าของพระอับดุลบาฮาดูเคร่งขรึม น้ำเสียงของพระองค์ดังในขณะที่ทรง
ให้คำตอบต่อไปนี้

"อย่างแรกที่ต้องมีคือ ความปรารถนาในธรรม จากนั้นจึงใช้ชีวิตตามทำนองคลองธรรม ใช้ชีวิตตามทำนองคลองธรรม ใช้ชีวิตตามทำนองคลองธรรม ความปรารถนาในธรรมนี้ได้มาจากการพิจารณาไตร่ตรองเกี่ยวกับชีวิตในอนาคต ศึกษาพระวจนะศักดิ์สิทธิ์ อ่านพระคัมภีร์ไบเบิลของเจ้า อ่านพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศึกษาพระวจนะศักดิ์สิทธิ์ของพระบาฮา อุลลาห์ สวดมนต์และทำสมาธิ จงให้เวลากับสองสิ่งนี้มาก ๆ แล้วเจ้าก็จะรู้จักความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่วามนี้ ถ้าทำได้ตามนี้แล้วเจ้าจึงจะสามารถใช้ชีวิตตามทำนองคลองธรรมได้!"

"การใช้ชีวิตตามทำนองคลองธรรม เจ้าจะต้องเป็นสตรีที่มีความเมตตาอย่างที่สุด เจ้าจะต้องบริสุทธิ์ที่สุด จะต้องมีความสัตย์จริงอย่างที่สุด และจะต้องใช้ชีวิตอย่างมีคุณธรรมโดยสมบูรณ์ "

"จงไปเยี่ยมเพื่อนบ้านเมื่อเขาป่วยหรือมีปัญหา จงเสนอให้ความช่วยเหลือแก่เขา พยายามแสดงให้เขาทราบว่าเจ้าเต็มใจรับใช้พวกเขา"

"จงเลี้ยงดูคนยากจน แบ่งปันสิ่งที่เจ้ามี จงพอใจกับสถานที่ที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ กำหนดให้เจ้าอยู่อาศัย จงมีความสัตย์จริงกับบรรดาผู้ที่พระองค์วางใจให้อยู่ในการดูแลของเจ้า จงอย่าลืมนะที่จะแสดงว่าเจ้ามีบางอย่างในชีวิตที่แตกต่างออกไป เพื่อคนทั้งหลายจะเห็นและจะกล่าวว่า "บุคคลผู้นี้มีอะไรบางอย่างที่ตัวเขาไม่มี"

"จงแสดงให้โลกเห็นว่า แม้จะได้รับความทรมานทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ยากจน หรือเจ็บป่วย เจ้าก็ยังมีบางสิ่งที่ยังปลอบใจตนเอง ยังมีพลังกำลังใจและความสงบ ยังมีความสุข ความเยือกเย็น มีความพอใจกับสิ่งที่มีในชีวิตของเจ้า"

"จากนั้น พวกเขาจะต้องการสิ่งที่เจ้ามีเช่นกัน และหลังจากที่เจ้าบอกพวกเขาเกี่ยวกับความสำคัญของการต้องการในธรรมแล้ว พวกเขาจะไม่ต้องการให้เจ้าสอนเขาอีกต่อไป"^[218]

151

ในปีประชุมบาไฮประจำปี พ.ศ. 2466 (ค.ศ. 1923) ที่เมืองชิคาโก คุณจินาฟ บี ฟาดิลได้เล่าเรื่องราวต่อไปนี้ สตรีคนหนึ่งได้ไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา หลังจากที่เธอได้รับคำสอนและรับพรจากพระองค์แล้ว เธอทูลถามพระองค์ว่า มีงานที่พิเศษอะไรจะให้เธอรับใช้หรือไม่ พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า "จง

แพร่กระจายกฎแห่งความรักไปกว้างไกล จงใช้ชีวิตด้วยความรัก จงให้เป็น การตอบแทน อีกทั้งให้ความร่วมมือต่อกัน”

เธอตอบว่า “ข้าพเจ้าต้องการทำงานพิเศษให้พระองค์ บาไฮทั้งหมดต่างก็ขอ ทำงานที่พิเศษนี้เช่นกัน”

พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า “ดีแล้วถ้าเช่นนั้นจงมาที่นี่พรุ่งนี้เช้า เราจะมอบ งานชิ้นพิเศษให้เจ้าทำก่อนที่เจ้าจะไป”

เธอรอคอยที่จะได้เข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาอย่างมีความสุขทั้งวันทั้งคืน

วันรุ่งขึ้นพระอับดุลบาฮาตรัสกับเธอว่า “เราจะมอบบุตรชายของเราแก่เจ้า เพื่อเจ้าจะเลี้ยงดูเขาทั้งด้านร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ”

เธอประหลาดใจมาก งานที่พระอับดุลบาฮาทรงมอบหมายทำให้เธอมี ความสุข แต่ในความประหลาดใจนั้นก็มีความฉงน เมื่อหวนคิดว่าพระอับดุล บาฮาไม่มีบุตรชาย แล้วพระองค์หมายถึงใคร

พระอับดุลบาฮาทรงถามเธอว่า “เจ้ารู้จักบุตรชายคนใหม่ของเราไหม”

จากนั้นพระองค์ก็ทรงกล่าวกับเธอว่า ในเมืองที่เจ้าอาศัยอยู่นั้น มีชายคนหนึ่ง ที่เป็นศัตรูตัวฉกาจของเจ้า เขาได้เสียชีวิตและทิ้งบุตรชายคนหนึ่งไว้ เบื้องหลัง ไม่มีใครดูแลเขา นี่คืองานของเจ้า เธอรู้สึกตื่นตันใจมากที่ได้รับ มอบหมาย งานชิ้นนี้เสมือนทำให้เธอได้เกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ เธอร้องไห้ และกล่าวว่า “ท่านนาย! ตอนนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าศาสนาบาไฮมีจุดหมาย อะไร” [219]

152

เมื่อครั้งที่พระอับดุลบาฮาทรงไปเยี่ยมนักกรี คุณอลิซาเบธ กิปสัน เซน และ สามี ดร.ที เค เซน นักวิเคราะห์ที่มีชื่อเสียงซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองออกซ์ฟอร์ดใน ประเทศอังกฤษนั้น สุขภาพและพลังกำลังของ ดร.เซน กำลังถดถอยลง การ ดูแลเอาใจใส่ของภรรยาผู้อุทิศตนต่อสามีผู้มีพรสวรรค์แต่กำลังป่วยหนักอยู่ นั้นประทับใจในพระอับดุลบาฮาเป็นอย่างยิ่ง พระองค์ทรงกล่าวถึงพวกเขา ด้วยน้ำพระเนตรที่หลั่งมาจากพระเนตรอันอ่อนโยนกับเพื่อนร่วมทางที่กำลัง เดินทางกลับไปกรุงลอนดอนว่า “เธอเปรียบเสมือนนางฟ้า เป็นตัวอย่างของ ความรักที่ปราศจากความเห็นแก่ตัว ไข้แล้ว เธอเป็นสตรีที่สมบูรณ์แบบ เธอ เป็นเทพธิดา” [220]

พระอับดุลบาฮาทรงขี่ลาสีขาวของพระองค์

153

วันหนึ่งในต้นเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) พระอับดุลบาฮาทรงเดินทางด้วยรถไฟจากเมืองพิตต์สเบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนียเพื่อไปยังกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เป็นการเดินทางที่ใช้เวลาสิบสองชั่วโมง ผู้ร่วมเดินทางขอให้พระองค์ทรงโดยสารชั้นพิเศษหรือชั้นที่มีต้นนอน แต่พระองค์ทรงปฏิเสธ ทรงกล่าวว่า "เราใช้เงินเพื่อช่วยเหลือคนและเพื่อรับใช้ศาสนาของพระเจ้าเป็นเจ้า และตั้งแต่เด็กเป็นต้นมาเราไม่เคยชอบทำตัวเด่นแตกต่างจากผู้อื่น"^[221]

ความยุติธรรม [Justice]

ความรักของพระอับดุลบาฮาไม่เคยถูกบดบังด้วยความยุติธรรมของพระองค์ ในทางตรงกันข้าม กลับเพิ่มมากขึ้นด้วยการตระหนักรู้ของพระองค์ ที่มีใช้ด้วยการสั่งสอนของพระบาฮาอุลลาห์หรือที่ได้ทรงสอนพระอับดุลบาฮาอย่างดีว่า "สิ่งอันเป็นที่รักยิ่งที่สุดในสายตาของเราคือความยุติธรรม"^[222]

ท่านนายเองทรงกล่าวถึงความยุติธรรม พระองค์ทรงประกาศว่า "ต้องมีความยุติธรรมในทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับสูงสุดจนถึงระดับต่ำสุด ความยุติธรรมจะต้องทรงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ และถือเป็นสิทธิของคนทุกคนที่จะต้องคิดพิจารณา จงปรารถนาต่อผู้อื่นในสิ่งที่เจ้าปรารถนาให้กับตนเอง"^[223]

154

คุณโทมัส เบรกเวล เป็นบาทุศาสตร์นิพนธ์ชาวอังกฤษคนแรก เขาได้ไปที่คุกเมืองอักคาเมื่อครั้งเป็นผู้แสวงบุญ ในการสนทนากับท่านนาย เขาได้อธิบายเกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่ของเขาในโรงปั้นฝ้ายซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา คุณเบรกเวลอธิบายกับพระอับดุลบาฮาว่าโรงปั้นฝ้ายแห่งนี้ใช้แรงงานเด็ก ท่านนายทรงมองดูเขาอย่างเศร้าเสียใจอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตรัสกับเขาว่า "ส่งโทรเลขลาออกจากตำแหน่งหน้าที่นี้เสีย" คุณเบรกเวล โลงอกที่ได้ยินดังนี้และรีบทำตามอย่างเชื่อฟัง^[224]

155

ความยุติธรรมทางเศรษฐกิจ แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ก็นับว่ามีความสำคัญต่อท่านนาย ครั้งหนึ่งในประเทศอียิปต์ พระอับดุลบาฮาได้ทรงเรียกรถเทียมม้ามาเพื่อที่พระองค์และข้าราชการสำคัญระดับสูงผู้ที่จะมาร่วมรับประทานอาหารเที่ยงกับพระองค์จะได้ใช้ เมื่อรถเทียมม้าเดินทางถึงจุดหมายคนขับรถคิดค่าโดยสารในราคาแพงลิบล้ำ ท่านนายทรงทราบราคาตามความเป็นจริงของค่าโดยสารและทรงปฏิเสธที่จะจ่ายให้เต็มจำนวนตามที่คนขับขอ คนขับซึ่งมีร่างสูงใหญ่และมีพฤติกรรมหยาบคายคว้าสายคาดเอว

ของพระอับดุลบาฮาและกระซอกพระองค์ไปมา เรียกร้องให้จ่ายค่าโดยสารที่สูงอย่างไม่เป็นธรรมนั้น แต่พระอับดุลบาฮายังคงควบคุมพระองค์อย่างมั่นคงจนคนขับรถต้องปล่อยมือในที่สุด ท่านนายทรงจ่ายค่าโดยสารตามอัตราจริงและตรัสกับเขาว่า ถ้าเขาเป็นคนสุจริตเขาก็จะได้รับทิปจำนวนมากไปแล้ว แทนที่จะได้แค่ค่าโดยสารตามปกติเท่านั้น จากนั้นพระองค์ก็ทรงเดินจากไป

หลานชายของพระองค์คือ ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ซึ่งอยู่ ณ ที่เกิดเหตุนี้ด้วย ยอมรับในภายหลังว่า ท่านรู้สึกกระดากอายอย่างมากที่เกิดเหตุการณ์นี้ต่อหน้าข้าราชการคนสำคัญท่านนั้น ในทางกลับกัน เป็นที่ชัดเจนว่าพระอับดุลบาฮา "มิได้ทรงกริ้ว" เพียงแต่พระองค์ทรงไม่ยอมถูกโกงเท่านั้น [225]

ความเสมอภาค [Equality]

ในศตวรรษที่ยี่สิบ ได้มีการพูดถึงและเขียนกันอย่างกว้างขวาง เกี่ยวกับความสำคัญของสิทธิมนุษยชน แต่ในปี พ.ศ. 2418 (ค.ศ.1875) พระอับดุลบาฮาได้ทรงลิขิตไว้ก่อนหน้านี้นี้แล้วว่า "...คำนึงถึงสิทธิของผู้อื่น"^[226] คำสอนในศาสนาของพระบิดาของพระองค์ประกาศเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งเดียวกันของมนุษยชาติ การยกเลิกอคติ และความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรี

156

ในขณะที่พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่ในโรงแรมแห่งหนึ่งของกรุงปารีส หนึ่งในบรรดาผู้คนที่มาเข้าเฝ้าพระองค์บ่อย ๆ คือชายผิวดำที่ยากจนคนหนึ่ง เขามีได้เป็นบาไฮ แต่เขารักท่านนายมาก วันหนึ่งขณะที่เขามาเยี่ยม มีคนบอกเขาว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการโรงแรมไม่ชอบที่เขา – ผู้ซึ่งเป็นคนผิวดำและยากจน – มาที่นั่น เพราะการมาปรากฏตัวของเขาไม่เหมาะสมกับระดับความหรูหราของโรงแรม ชายผู้ยากจนจึงจากไป เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์ทรงให้คนไปตามเจ้าหน้าที่คนนั้นมาเพื่อพบพระองค์ – พระองค์ขอให้เขาไปตามเพื่อนคนนั้นกลับมา พระองค์ทรงไม่พอใจที่ชายคนนั้นต้องหันหลังเดินจากไป พระอับดุลบาฮาตรัสต่อเจ้าหน้าที่โรงแรมคนนั้นว่า "เราไม่ได้มาเพื่อชมโรงแรมราคาแพง ๆ ไม่ได้มาเพื่อดูเครื่องตกแต่งอันหรูหรา แต่เรามาเพื่อพบเพื่อนของเรา เราไม่ได้มาปารีสเพื่อปรับตัวให้เข้ากับขนบธรรมเนียมที่ปารีส แต่เรามาเพื่อสถาปนามาตรฐานของพระบาฮา อุลลาห์"^[227]

157

ในโอกาสหนึ่งขณะที่พระองค์ประทับอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา พระอับดุลบาฮาทรงประกาศว่าพระองค์ประสงค์ที่จะทรงจัดงานฉลองความสามัคคีสำหรับเพื่อน ๆ คณะกรรมการเตรียมให้มีการจัดงานนี้ที่โรงแรมหรูพิเศษเฉพาะผู้เป็นสมาชิกเท่านั้น โรงแรมนี้มีชื่อเสียงทางด้านไม่ให้บริการกับคนผิวสี บรรดาเพื่อนผิวสีจึงรู้สึกวิตกว่าพวกเขาอาจจะถูกดูถูกหรือถูกเลือกปฏิบัติ พวกเขาจึงตัดสินใจว่าจะไม่ไปร่วมงานที่นั่น เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์ทรงยืนยันกรานว่าเพื่อนทุกคนต้องเข้าร่วมงาน งานเลี้ยงจึงได้จัดขึ้นสำหรับเพื่อนทุกคน ไม่ว่าเขาจะมีผิวขาวหรือผิวสี พวกเขานั่งเคียงข้างกันด้วยความรื่นรมย์สรรหาโดยปราศจากเหตุขัดข้องหมองใจกัน [228]

158

ปลายเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ที่กรุงนิวยอร์ก คุณมาร์มุดบันทึกไว้ว่า พระอับดุลบาฮาจำเป็นต้องย้ายออกจากโรงแรมเพราะ “มีคนมากหน้าหลายตาเข้าออก” และ “ต้องมีการเพิ่มค่าแรง และมีความยุ่งยากต่าง ๆ ให้กับพนักงานโรงแรม และยัง “ได้มีการสอบถามอย่างไม่หยุดหย่อนต่อฝ่ายบริหารของโรงแรมอีกด้วย” คุณมาร์มุดได้เขียนต่อไปอีกว่า “เมื่อเจ้าหน้าที่โรงแรมประจักษ์ถึงความกรุณาปราณีและความเอื้อเฟื้อของพระองค์ในขณะที่จะทรงจากไป พวกเขาได้เกิดความละอายใจต่อพฤติกรรมของตนและขอให้พระองค์ทรงอยู่ต่อ แต่พระองค์ไม่ทรงยอมรับ” [229]

159

ทุกการกระทำของท่านนายมีความหมาย ในโอกาสหนึ่งซึ่งถือเป็นฤกษ์งามยามดี ณกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าความยุติธรรมและความรักก่อให้เกิดอะไรได้บ้าง ท่านอุปทูตและภรรยาจากเปอร์เซียที่ประจำอยู่ที่กรุงวอชิงตันได้จัดเลี้ยงอาหารเที่ยงเป็นเกียรติแก่พระองค์ รายชื่อแขกมีทั้งบุคคลในแวดวงสังคมและการเมืองในเมืองหลวงนั้น รวมทั้งบาทุศาสตร์ชนอีกจำนวนหนึ่งด้วย

คุณหลุยส์ เกรกอรี สุภาพบุรุษที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีและมีอาชีพรับราชการ ซึ่งต่อมาเขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระหัตถ์ศาสนาผิวดำท่านแรกในศาสนา ท่านได้รับเชิญให้ไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา ท่านประหลาดใจที่เวลานัดพบตรงกับเวลารับประทานอาหารเที่ยง ท่านไปตรงตามเวลาแต่กลับพบว่าการประชุมยังคงดำเนินต่อไปเหมือนกับว่าท่านนายทรงตั้งใจให้ยึดเยื้อออกไป

ในที่สุด พ่อบ้านก็ประกาศว่าอาหารเที่ยงพร้อมแล้ว พระอับดุลบาฮาทรงเดินนำหน้า เพื่อนที่¹ได้รับเชิญเดินตามพระองค์ไปอย่างใกล้ชิด คุณเกรกอรี ฝ้าดูอย่างงุนงง ครุ่นคิดว่าเขาควรจะออกไปจากที่นั่นหรือควรจะรอจนกว่าพระอับดุลบาฮาจะกลับมาพบเขา ขณะที่แขกทุกคนนั่งลงหมดแล้ว ในทันใดนั้นผู้เป็นแขกสำคัญคือท่านนายก็ทรงลุกขึ้น พระองค์ทรงมองไปรอบ ๆ แล้วถามขึ้นเป็นภาษาอังกฤษว่า "เพื่อนของเราอยู่ที่ไหน คุณเกรกอรี อยู่ไหน" แล้วเสริมเพิ่มว่า "เพื่อนของเรา คุณเกรกอรี ต้องมาทานอาหารเที่ยงกับเราด้วย" บังเอิญว่าคุณเกรกอรี ไม่ได้อยู่ในรายชื่อผู้ได้รับเชิญ ดังนั้น จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะอยู่รั้งท้ายคนอื่น ณ ทันใดนั้น ท่านอุปทูตได้รับเดินมาตามเขา ส่วนท่านนายทรงจัดสถานที่ให้เขานั่งทางด้านขวาของพระองค์ ซึ่งเป็นที่นั่งอันทรงเกียรติ แนนอนเป็นการจัดที่มองข้ามกฎระเบียบอันอ่อนไหวของพิธีการทูตอย่างสิ้นเชิง หลังจากที่คุณเกรกอรีนั่งเรียบร้อยแล้ว การรับประทานอาหารเที่ยงจึงเริ่มขึ้น จากนั้นด้วยท่าทีอันเป็นธรรมชาติเหมือนไม่มีสิ่งใดผิดปกติเกิดขึ้นในเมืองหลวงในวันนั้นของปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ท่านนายทรงทำให้บรรดาแขกที่กำลังตกตะลึงอยู่ในขณะนั้นตื่นเตนด้วยการพูดถึงความสามัคคีของมนุษยชาติ ^[230] ด้วยไหวพริบและอารมณ์ขัน

160

คุณหลุยส์ เกรกอรี ได้รับพระพรด้วยการไปแสวงบุญ ก่อนที่จะสิ้นสุดการแสวงบุญนั้น พระอับดุลบาฮาทรงให้คุณหลุยส์ เกรกอรี และคุณหลุยส์ซ่าแมทธิว เป็นคนผิวขาวชาวอังกฤษซึ่งไปร่วมแสวงบุญด้วยเช่นกันมาหาพระองค์ พระอับดุลบาฮาทรงสอบถามเขาทั้งสอง ที่ยังความประหลาดใจคือพระองค์ทรงแสดงความปรารถนาว่าเขาทั้งสองควรจะใช้ชีวิตร่วมกัน ทั้งสองคล้อยตามความปรารถนาของพระองค์และได้ทำการสมรสกัน จากนั้นพระองค์ทรงส่งเขาทั้งสองไปปฏิบัติศาสนกิจเสมือนเป็นสัญลักษณ์แห่งความสมัครสมานทางจิตวิญญาณ เป็นเครื่องหมายแห่งความร่วมมือ เป็นนัยแห่งศักดิ์ศรีทางความสัมพันธ์และเป็นการรับใช้อย่างที่พระองค์ปรารถนาให้เกิดแก่ชาติพันธุ์ต่าง ๆ ของมนุษยชาติ การสมรสครั้งนั้นมีความท้าทายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างมากมาย นับเป็นอุปสรรคที่น่าพาให้เกิดความเข้าใจและมิตรภาพ และบางครั้งก็เกิดความกดดันอย่างเจ็บปวด แต่การสมรสก็อยู่รอดปลอดภัย เพราะการเชื่อมกันของจิตวิญญาณของทั้งสองดวงนี้ได้รับการนำทางและได้รับความคุ้มครองด้วยความรักซึ่งอยู่ในระดับที่เหนือเกินกว่าความรักของเขาทั้งสอง ซึ่งอยู่ในระดับสูงเกินกว่าแรงกดดันโลก พวกเขาแสดงออกซึ่งความรักที่ถูกกระตุ้นโดยความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า เป็นความรักที่ส่องสะท้อนอยู่ในวิญญาณ ทั้งสองเห็นความงามของพระผู้เป็นเจ้าในกันและกันและคงยึดติดอยู่กับความงามนั้น พวกเขาได้รับความช่วยเหลือให้รอดจากการถูก

ทดสอบจากสภาวะการณต่าง ๆ ที่บังเกิดในชีวิต และได้รับการคำจุนเมื่อมีความเปลี่ยนแปลงและความเป็นไปเกิดขึ้น [231]

161

ประสาทสัมพันธ์ทางด้านความยุติธรรมและความเสมอภาคของพระอับดุลมาฮา มีคุณลักษณะแห่งความสัมพันธ์ระหว่างบุรุษและสตรีรวมอยู่ด้วย นั้นยังหมายรวมถึงคุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบุรุษและสตรีรวมอยู่ด้วย ครั้งหนึ่งในประเทศอเมริกาพระองค์ทรงหันไปหาบรรดาสตรีในกลุ่มที่กำลังรับฟังพระองค์ แล้วทรงกล่าวด้วยรอยยิ้มว่า "ในยุโรปและอเมริกา ผู้ชายหลายคนทำงานหนักมากเพื่อภรรยาจะได้มีสิ่งฟุ่มเฟือย" พระองค์ทรงเล่าอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเกี่ยวเนื่องกันพร้อมทั้งทรงพระสรวลไปด้วย เป็นเรื่องของสามีและภรรยาซึ่งครั้งหนึ่งได้มาเข้าเฝ้าพระองค์ มีฝุ่นเกาะที่รองเท้าของภรรยา และภรรยาสั่งสามีให้เช็ดฝุ่นนั้นออกจากรองเท้าของเธอซึ่งสามีก็จำต้องเช็ดให้ตามหน้าที่ พระองค์ทรงถามต่อไปว่า แล้วเธอจะทำเช่นนี้ให้กับสามีของเธอหรือเปล่า คำตอบคือไม่ เธอทำความสะอาดเสื้อผ้าให้แก่เขา พระอับดุลมาฮาทรงให้ความเห็นว่า แต่นั่นมิใช่ความเสมอภาค พระอับดุลมาฮาทรงกล่าวต่อไปว่า "สตรีทั้งหลาย บางครั้งพวกเจ้าจะต้องต่อสู้เพื่อสิทธิของบุรุษด้วย" ทั้งหมดเป็นการพูดด้วยอารมณ์ขัน เรื่องเล่านี้สอนใจเราเกี่ยวกับการกระทำที่พอประมาณ บทเรียนนี้เรียนง่ายคือ "ความพอประมาณในทุกสิ่ง" [232]

ความพอประมาณ [Moderation]

พระอับดุลมาฮา มักจะย่ออยู่บ่อย ๆ ถึงความสำคัญของการมีความพอประมาณ ทั้งต่อตนเองและต่อความสัมพันธ์ที่มีกับผู้อื่น

162

วันหนึ่งพระอับดุลมาฮา ทรงทราบว่ามีหญิงคนหนึ่งตัดผมอันงามสลวยของเธอเพื่อบริจาคให้กับการสร้างโบสถ์ในเมืองวิลเมต พระองค์ทรงเขียนจดหมายถึงเธอด้วยความรักอันซาบซึ้งใจดังนี้ "ในอีกแง่หนึ่ง เราประทับใจอย่างลึกซึ้งเพราะเจ้าได้ตัดผมเปียอันสวยงามพร้อม ๆ กับการตัดความผูกพันจากโลกนี้ เป็นการเสียสละในหนทางของอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า และในอีกด้านหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะลูกสาวสุดที่รักคนนี้ได้แสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณแห่งการเสียสละตนอย่างยิ่งใหญ่ เพื่อที่จะมอบสิ่งที่มีค่าทางร่างกายของเธอในหนทางของพระเจ้าเป็นเจ้า แต่ถ้าเจ้าถามความเห็นของเราก่อน เราจะไม่นิยมนยอมให้เจ้าตัดผมแม้แต่เพียงเส้นเดียวจากปอยอันหยิกงดงามนั้น ตัวเราเองจะเป็นผู้บริจาคแก่การก่อสร้าง มัชเรก-อัลฮัศคาร์ ในนาม

*ของเจ้า อย่างไรก็ดี การกระทำของเจ้าได้พิสูจน์ให้เห็นถึงดวงจิตแห่งการ
เสียสละตนเองที่ควรค่าแก่การยกย่อง”^[233]*

งานเลี้ยงฉลองเพื่อความสามัคคีจัดโดยพระอับดุลบาฮา เดือนมิถุนายน
พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ที่เวสต์เอดเงิลวู้ด รัฐนิวยอร์ก

163

คุณจอร์จ ลาติเมอร์ บันทึกเกี่ยวกับการเข้าเฝ้าท่านนาย เขาได้หยิบยกพระ
วจนะของท่านนายที่เคยตรัสไว้ว่า "เจ้าจะต้องตั้งตนอยู่ในความพอประมาณ
ต้องคำนึงถึงกระแสนิยมของสังคม นี่คือนโยบายที่ดีที่สุด คือ พอประมาณ
พอประมาณ เจ้าจะต้องพูดและเขียนในแนวที่จะไม่ล่วงละเมิดผู้ใด พระผู้เป็น
เจ้าผู้ทรงเป็นนายทรงพระราชทานโอวาทแก่พระโมเสสและแอรอนว่า "เมื่อ
เจ้าไปเข้าเฝ้าพระเจ้าฟาโรห์ จงกล่าวต่อพระองค์อย่างพอประมาณ ด้วย
ถ้อยคำที่ไพเราะ"^[234]

164

เมื่อคุณแอนนาและคุณจาคอป คุณซ์ เดินทางไปแสวงบุญในปี พ.ศ. 2464
(ค.ศ. 1921) ท่านนายตรัสกับพวกเขาว่า "ในกิจการทุกอย่างต้องทำอย่าง
พอประมาณ ไม่ควรทำมากอย่างสุดโต่ง แม้แต่ในการคิด ก็ไม่ควรคิดมาก
จนเกินไป แต่จงให้อยู่ในระดับพอประมาณ"^[235]

165

ในช่วงการเดินทางของท่านนายในภาคตะวันออกของประเทศสหรัฐอเมริกา นับเป็นอีกครั้งที่พระองค์ไม่ทรงยอมโดยสาธารณไฟต์นออน แม้ว่าเพื่อน ๆ จะคะยั้นคะยอขอร้อง พระองค์ทรงตอบว่าไม่ควรที่พวกเขาจะยึดติดอยู่กับความสะดวกสบายทางร่างกาย "เราต้องยอมรับความยากลำบากในการเดินทาง เหมือนกับทหารที่เดินทางในหนทางแห่งสัจธรรม และมีใช่เป็นทาสของความสะดวกสบายทางกาย"

คืนต่อมา ผู้ร่วมเดินทางในกลุ่มเล็ก ๆ จำนวนห้าคน ซึ่งเดินทางไปพร้อมกับพระอับดุลบาฮาก็ได้แสดงออกอย่างชัดเจนว่าจะไม่แนะนำให้พระองค์ทรงพักที่สะดวกสบายอีกเลย พวกเขาได้เรียนรู้วิธีการเดินทางเยี่ยงทหารใน "หนทางแห่งสัจธรรม" แล้วใช่ใหม่ ไม่ว่าจะเกิดอะไรก็ตาม พระอับดุลบาฮาก็ได้ทรงบอกพวกเขาให้สำรองที่นอนหกที่ในคืนนั้น เพราะการประหยัดอย่างเข้มงวดก็มีใช่ว่าจะดี ผู้ร่วมเดินทางเสนอว่าน่าจะสำรองหนึ่งห้องที่จะอำนวยความสะดวกสบายแก่พระองค์ แต่พระอับดุลบาฮากลับตอบว่า "ไม่ต้องหรอก เราต้องแบ่งปันอย่างเท่าเทียมกัน"^[236]

ความสัตย์จริง [Truthfulness]

สำหรับพระอับดุลบาฮาแล้ว ความสัตย์จริงนั้น โดยธรรมชาติแล้วก็เหมือนกับ การหายใจเข้าหายใจออก พระองค์ทรงกล่าวเช่นนี้ มีใช่เพื่อให้พระองค์เอง ได้รับความนิยมนชมชอบหรือเพื่อเอาใจผู้ฟัง พระธรรมของพระองค์ให้ การศึกษาและเพื่อช่วยผู้ที่เลือกรับฟังพระองค์ บางตัวอย่างที่หยิบยกมา เพื่อให้เห็นจริงในทางปฏิบัติอย่างต่อเนื่องเป็นประจำในชีวิตก็น่าจะทำให้ เข้าใจอย่างเพียงพอแล้ว

166

ครั้งหนึ่ง เจ้าหน้าที่ระดับสูงในรัฐบาลกลางของสหรัฐฯ ได้ทูลถามพระอับดุลบาฮาเกี่ยวกับวิธีที่ดีที่สุดในการรับใช้ประชาชนและรัฐบาล พระอับดุลบาฮา ทรงตอบทันทีว่า "เจ้าจะได้ชื่อว่ารับใช้ประเทศอย่างดีที่สุดในฐานะที่เป็นพลโลกคนหนึ่ง ถ้าเจ้าเพียรพยายามอย่างสุดความสามารถในการช่วยนำหลักสมาพันธ์รัฐซึ่งเป็นฐานหลักของรัฐบาลในประเทศของเจ้า ไปใช้สร้างความสัมพันธ์ที่กำลังมีอยู่ระหว่างประชาชนและประเทศต่าง ๆ ในโลกปัจจุบัน"^[237]

167

ขณะที่พระอับดุลบาฮาทรงพำนักอยู่ในประเทศอเมริกา ตอนที่ท่านนายทรงได้พบกับพลเรือเอกเพียร์ ซึ่งเป็นผู้สำรวจขั้วโลกเหนือ พระองค์ทรงกล่าวว่า "เราหวังว่าเจ้าจะสำรวจสิ่งที่มองไม่เห็นในอาณาจักรนี้"^[238]

168

ท่านนายทรงกล่าวในช่วงใกล้ปิดปาฐกถาธรรมที่ยาวนาน ณ มหาวิทยาลัยเลอแลนด์ สแตนฟอร์ดจุนีเออร์ พระองค์ทรงกล่าวและยืนยันว่า "เรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้เพียงไม่กี่วัน และจากนั้นเราก็จะนอนสงบนิ่งอยู่ภายใต้พื้นโลกนี้ไปชั่วนิรันดร์ ดังนั้น โลกนี้คือสถานที่ฝังเราไปชั่วกัลปาวสาน ควรหรือที่มนุษย์เราจะต่อสู้กันเพื่อหลุมที่กลืนกินศพของเขาเอง เพื่อหลุมที่ฝังเขาไว้ชั่วกาลนาน มีความเขลาใดที่มากกว่านี้บ้างไหม ความเขลาที่เราต่อสู้กันเองเพื่อแย่งหลุมฝังศพของตัวเอง ชำกัณเองเพื่อแย่งชิงหลุมศพของตัวเอง ช่างประมาท ช่างหลงผิดเสียนี้กระไร!"^[239]

169

พระวจาณะของพระอับดุลบาฮาที่ทำให้พิศวงนั้นมีมากมาย ทั้งน่ายินดีและไม่
น่ายินดี ในบรรดา วจาณะที่ทรงลิขิตไว้ตอนหนึ่งมีดังนี้ "ถ้าชีวิตนี้ให้ถ้วยอัน
หวานหอมแก่คนผู้หนึ่งแค่เพียงครั้งเดียว ความขมก็จะตามมานับร้อย นี่คือ
สภาพของโลกนี้"^[240]

"เลี้ยงดูเด็ก ๆ ให้รู้จักทำงานและมีความพากเพียรพยายาม และให้พวกเขา
คุ้นเคยกับความยากลำบาก"^[241]

"พระบ็อบทรงตรัสว่า บาไฮศาสนิกชนจะต้องพัฒนาให้มีความรู้ทางด้าน
วิทยาศาสตร์การแพทย์สูงถึงระดับที่พวกเขาจะรักษาความเจ็บป่วยทั้งหลาย
ด้วยอาหารได้"^[242]

"เมื่อพวกเขาไม่พยายามแผ่ขยายพระธรรม พวกเขา ก็จะล้มเหลวในการ
ระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าอย่างเหมาะสม..."^[243]

ท่านนายทรงหวานเมล็ดแห่งสัจจะไปทั่วแดนไกล เมล็ดเหล่านั้นแตกหน่อ
อย่างช้า ๆ และค่อย ๆ ผลิดอกออกผลอย่างคุ่มค่าน่าชื่นใจ

ความรู้และพระอัจฉริยภาพ [Knowledge and Wisdom]

170

พระอับดุลบาฮาทรงมีความรอบรู้และอัจฉริยภาพ ทั้งในคำพูดและการกระทำ เราประหลาดใจกับความรู้ที่พระองค์ไขความคลุมเครือยากแก่การเข้าใจได้ ในทันที ตัวอย่างเช่น เกี่ยวกับหลุมที่ของพระเยซูคริสต์ซึ่ง "ยังเป็นปริศนา และไม่เป็นที่ล่วงรู้กันนานนับสามร้อยปี จนกระทั่งเฮเลนซึ่งเป็นสาวใช้ของ พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระมารดาของพระเจ้าคอนสแตนติน ได้มาถึงและได้ ทรงค้นพบสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์นั้น"^[244]

171

ไม่มีมนุษย์คนใดในยุคของพระอับดุลบาฮาสามารถอ้างสิทธิ์ได้ว่าเขาเป็น อาจารย์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเล่าเรียนมาอย่างดีและทรงศึกษาอย่าง ละเอียดถี่ถ้วน ช่วงท้าย ๆ ของพระชนม์ชีพของพระองค์ ขณะที่พระบาฮา อุลลาห์ทรงประทับอยู่ในคฤหาสน์บาห์จี ท่านนายยังคงพำนักอยู่ที่เมืองอัค คาเพื่อดูแล รับฟังสิ่งที่ฝูงชนจำนวนมากมาหลากหลายมาติดต่ออย่างให้ ความสนใจในรายละเอียดปลีกย่อย หากภารกิจนี้ตกเป็นของพระบาฮา อุลลาห์อาจเป็นการขัดจังหวะพระองค์ในการลิขิตพระธรรมคำสอน บ่อยครั้งที่ท่านนายส่งข่าวสารเรื่องราวต่าง ๆ ไปที่บาห์จี จากนั้นพระองค์ก็จะรายงาน พระบาฮาอุลลาห์เกี่ยวกับข้อสงสัยทางธรรมในหัวข้อต่าง ๆ ที่พระองค์ได้รับ จากคนเหล่านั้น เป็นที่น่าสังเกตว่า พระบาฮาอุลลาห์จะทรงถามคำตอบจาก พระอับดุลบาฮา จากนั้นพระองค์ก็จะทรงรับรองความถูกต้องของคำตอบ เหล่านั้นด้วยทรงตรัสว่า "ดีมาก"

พระอัจฉริยภาพของพระอับดุลบาฮาเป็นที่น่าสนใจพอ ๆ กับความรู้ ของพระองค์ พระอัจฉริยภาพอันล้ำลึกประกอบด้วยความรู้ในทุกเรื่องควบคู่ไป กับความรักอันอ่อนโยนสามารถทำให้ชีวิตภายในของบุคคลที่พระองค์ทรง ติดต่อด้วยเกิดการเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงที่ว่านี้คือ "การเปลี่ยนแปลง ด้านความรู้สึกของหัวใจ" คุณฮอเรซ ฮอลลี ได้กลายเป็นคนที่ "ตระหนักใน ความเห็นอกเห็นใจในทัศนคติใหม่ต่อบุคคลแต่ละคนและต่อเรื่องราวเหตุการณ์ ที่ผูกร้อยเชื่อมโยงให้ร่วมชะตากรรมเดียวกัน คุณฮอเรซ ค้นพบว่าพระอับดุล บาฮาทรงฟื้นฟูมนุษย์ให้มีสถานะต่ำกว่าเทพเทวาเพียงเล็กน้อย"^[245]

172

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงอยู่ที่เมืองสตูดการ์ท ประเทศเยอรมัน เมื่อปี พ.ศ. 2456 (ค.ศ. 1913) พระองค์ได้ทรงเล่าเหตุการณ์สมัยที่พระองค์ยังเป็นเด็ก ว่า "นับว่าเป็นสิ่งที่ดียิ่งที่ได้เป็นผู้เผยแพร่คำสอนของพระผู้เป็นเจ้าในช่วงที่

เรายังเล็กอยู่ เราเป็นผู้สอนศาสนาคนหนึ่งเมื่อช่วงที่มีอายุเท่ากับเด็กคนนี้ (ระหว่างแปดถึงเก้าปี) ทำให้เราคิดถึงเรื่องราวเรื่องหนึ่งคือ มีชายที่มีความรู้สูงแต่ยังไม่ประกาศตนเป็นบาไฮ ตอนนั้นเรายังเป็นเด็ก และได้รับมอบหมายให้ช่วยเขาในการยอมรับศาสนา พี่ชายของเขาได้พาเขามาพบกับเรา เราอยู่กับเขาเพื่อสอนเขา เขาตอบว่า "ข้าพเจ้ายังไม่เชื่อ ข้าพเจ้ายังไม่แน่ใจนัก" เราตอบว่า "ถ้านำไปให้คนกระหายดื่ม เขาก็จะดื่มและได้รับความพอใจ" เขาคอนนั้นจะรับแก้วน้ำไป แต่เพราะว่าท่านยังไม่กระหาย ถ้าท่านกระหายน้ำเมื่อไร ท่านก็จะได้รับความพึงพอใจเช่นกัน คนที่มีดวงตาที่จะมองเห็นก็จะเห็นได้ เราอาจจะพูดถึงดวงอาทิตย์กับทุกคนที่มองเห็น แล้วบอกพวกเขาว่า ดวงอาทิตย์คือสัญลักษณ์ของวัน แต่คนตาบอดก็จะไม่เชื่อ เพราะเขาไม่สามารถมองเห็นดวงอาทิตย์ได้ ถ้าเราพูดถึงคนที่สามารถได้ยิน ให้เขาฟังดนตรีที่ไพเราะ เขาก็จะฟังและมีความสุขกับดนตรีนั้น แต่ถ้าเจ้าเล่นดนตรีที่ไพเราะที่สุดให้คนหูหนวกฟัง เขาก็จะไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย บัดนี้จึงไปรับดวงตาที่มองเห็นธรรม และหูที่ได้ยิน จากนั้นแล้วเราจะคุยกันต่อในเรื่องนี้" ชายคนนี้จากไปแล้วกลับมาใหม่ ต่อมาเขาได้เข้าใจและยอมรับเป็นบาไฮ ศาสนิกชนที่ดีคนหนึ่ง เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนที่เรายังเด็กมาก" [246]

173

ในช่วงแรกที่พระอับดุลบาฮาทรงถูกคุมขังในค่ายทหารที่เมืองอัคคา ชาวแห่งพระอัจฉริยภาพของพระองค์แพร่กระจายจากร้านคนขายเนื้อ พระองค์และผู้ติดตามพระบาฮาฮุลลาห์อีกสองสามคนออกจากคุกเพื่อไปซื้อหาอาหารและสิ่งจำเป็นจากตลาด ขณะที่พระองค์ทรงรอรับเนื้ออยู่ที่ร้านขายเนื้อ คนมุสลิมและคริสเตียนกำลังอธิบายเกี่ยวกับความดีงามของศาสนาของตน คำพูดของคนคริสเตียนฟังดูแล้วกำลังเป็นต่อ เมื่อเห็นดังนั้น พระอับดุลบาฮาจึงทรงเข้าร่วมวงสนทนาด้วย พระองค์ทรงพิสูจน์ความสมเหตุสมผลของศาสนาอิสลามอย่างเรียบง่ายและคล่องแคล่วจนเป็นที่พอใจของคนคริสเตียน ชาวเหตุการณ์นี้ของท่านนายได้ "แพร่สะพัดและยังความอบอุ่นให้แก่หัวใจของคนในเมืองจำนวนมาก นับเป็นจุดเริ่มต้นของความนิยมชมชอบในตัวของพระพระอับดุลบาฮาเป็นอย่างมากในหมู่ผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้" [247] ในช่วงเวลาหนึ่ง แม้แต่ผู้ว่าการ আহมัด บิค เทาฟิค ยังส่งบุตรชายมาเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาเพื่อขอรับการสั่งสอนและเพื่อให้มีความหยั่งรู้

174

ในปี พ.ศ. 2457 (ค.ศ. 1914) ท่านนายทรงเขียนถึงเพื่อน ๆ ในเดนเวอร์เกี่ยวกับวิธีการแนะนำพระธรรมคำสอนของพระบาฮาฮุลลาห์ไว้ดังนี้ "เงื่อนไขสามประการของการสอนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าคือ ใช้ศาสตร์แห่งการเข้า

สังคม การกระทำที่บริสุทธิ์ และถ้อยคำที่อ่อนหวาน เราหวังว่าเจ้าแต่ละคนจะได้รับการยืนยันรับรองด้วยคุณลักษณะสามประการนี้” [248]

ช่วงก่อนหน้านี้นี้ ขณะที่พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่ ณ กรุงนิวยอร์ก พระองค์ทรงกล่าวกับเพื่อน ๆ เกี่ยวกับการไปที่ ศูนย์การอบรมกรีนเอเคอร์ซึ่งเป็นสถานที่จัดโรงเรียนฤดูร้อนที่รัฐเมนว่า "เจ้าจะต้องให้ข่าวสารด้วยการกระทำไม่ใช่เพียงแค่ว่าพูด คำพูดต้องควบคู่กับการกระทำ เจ้าต้องรักเพื่อนมากกว่าที่เจ้ารักตัวเอง ouse แล้ว เจ้าจะต้องยินดีเสียสละตนเอง ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ยังไม่ได้ปรากฏขึ้นในประเทศนี้ เราปรารถนาให้เจ้าพร้อมสละทุกสิ่งแม้กระทั่งชีวิตให้แก่กันและกัน ถ้าทำเช่นนี้ได้ เราก็คะทราบศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ได้รับการสถาปนาขึ้นแล้ว เราจะสวดมนต์ให้แก่เจ้า เพื่อว่าเจ้าจะได้เป็นที่มาของการเชิดชูแสงสว่างของพระผู้เป็นเจ้า ขอให้ทุกคนขึ้นมาที่เจ้าและถามว่า "เหตุใดคนเหล่านี้จึงมีความสุขมากเช่นนี้" เราต้องการให้เจ้ามีความสุขที่ศูนย์การอบรมกรีนเอเคอร์ ได้หัวเราะ ยิ้มแย้ม และปีติเพื่อที่คนอื่นจะได้มีความสุขเพราะเจ้า” [249]

ในหัวข้อเรื่องเดียวกันนี้ พระองค์ทรงเขียนว่า "อย่างไรก็ตาม ต้องมีความระมัดระวังและความรอบคอบในการปฏิบัติตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ว่า สิ่งที่ยังไม่ถูกเปิดเผยจะต้องไม่มีทางถูกฉีกให้ขาดสะบั้นลงในทันทีทันใด” [250]

ครูสอนศาสนาจะต้องคำนึงถึงสภาพความต้องการทางร่างกายของผู้ฟังด้วย ในทางปฏิบัติให้ทำตามคำแนะนำของพระอับดุลบาฮา ดังนี้ "อย่าพูดเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้ากับคนที่ท้องหิว จงให้อาหารเขารับประทานก่อน” [251]

175

วันหนึ่งมีคนทูลถามท่านนายว่า "ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไรกับคนที่กล่าวว่าเขาพอใจกับศาสนาคริสต์แล้ว และไม่ต้องการพระผู้แสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าองค์ปัจจุบัน" พระอับดุลบาฮาทรงตอบอย่างชัดเจนดังนี้ "ปล่อยเขาไว้ตามลำพัง พวกเขาจะทำอย่างไรถ้ากษัตริย์องค์ก่อนสิ้นรัชกาลแล้วและมีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองบัลลังก์" พวกเขาจะต้องยอมรับกษัตริย์องค์ใหม่ มิฉะนั้นพวกเขาก็จะไม่ได้เป็นประชากราษฎรที่แท้จริงของอาณาจักรแห่งนั้น ปีที่แล้วมีฤดูใบไม้ผลิ แล้วคนคนหนึ่งจะพูดได้ใหม่ว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการฤดูใบไม้ผลิใหม่สำหรับปีนี้ ฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้วนับว่าเพียงพอแล้วสำหรับข้าพเจ้า" เขาจะพูดเช่นนี้ไม่ได้ ฤดูใบไม้ผลิใหม่จะต้องมีเพื่อทำให้โลกเต็มไปด้วยความงามและความสดใส” [252]

พระอับดุลบาฮาทรงลงลายมือชื่อในธรรมสาร
บริเวณนอกบ้านในเมืองไฮฟา

176

แนวทางการปฏิบัติและการดำเนินชีวิตในเชิงบวกของท่านนายต่อผู้อื่นนั้น ได้กระตุ้นให้เพื่อนที่ติดอยู่แล้วยิ่งดีมากขึ้น พวกเขาต้อง “ไม่เห็นความชั่วร้าย” ในบุคคลอื่น ทั้งยังไม่เห็นสิ่งชั่วร้ายในตัวของพวกเขาเอง นอกเสียจากว่า สิ่งนั้นจะผลักดันให้พวกเขาเติบโตทางจิตวิญญาณ ท่านนายทรงกล่าวว่า “อย่าดูที่ความอ่อนแอในตัวเจ้าเอง จงมองดูอำนาจของพระผู้เป็นนายซึ่งรายล้อมอยู่ทั่วอาณาจักร”^[253] เราพบคำแนะนำนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า “อย่ามองความอ่อนแอของตนเอง แต่จงวางใจในการรับรองจากพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ที่จริงแล้ว คำรับรองนี้ทำให้คนอ่อนแอแข็งแกร่งขึ้น ทำให้คนต่ำต้อยมีพลังเข้มแข็งมากขึ้น ทำให้คนที่เป็นเด็กเติบโต ทำให้ทารกเจริญวัย ทำให้คนที่ไม่สำคัญกลับมีชื่อเสียง”^[254]

และขอกว่าอีกครั้งว่า “จงวางใจในความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้า จงอย่ามองศักยภาพของตัวเอง เพราะพระพรที่สวรรค์ประทานมาให้สามารถเปลี่ยนหยดน้ำให้กลายเป็นมหาสมุทร ทำให้เมล็ดเล็ก ๆ กลายเป็นต้นไม้ใหญ่”^[255]

ด้วยเหตุที่พระองค์ทรงเป็นจิตแพทย์ที่มีความรู้เหนือชั้น พระองค์จึงทรงสอนพวกเราว่า “เราไม่ควรหมกมุ่นอยู่กับความล้มเหลวและความอ่อนแอของตัวเอง แต่เราควรพุ่งความสนใจไปที่พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าพระประสงค์นั้นจะแทรกซึมเข้าไปในตัวเรา ส่งผลให้อาณภาพจากพระประสงค์นั้นรักษาความเจ็บป่วยของมนุษย์”^[256]

177

ในการเดินทางไปแสวงบุญครั้งหนึ่งจากทั้งหมดเก้าครั้งของคุณ คอรินน์ ทูธ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ในปาเลสไตน์ “เป็นช่วงที่มีคณะกรรมการตรวจสอบเป็นครั้งที่สองโดยชาวเตอร์ก ซึ่งเป็นเวลาเดียวกันกับที่พระอับดุลบาฮาทรงถูกกักบริเวณที่เมืองอัคคาในฐานะนักโทษอีกครั้งหนึ่งโดยบัญชาของสุลต่านของประเทศตุรกี ในการมาเข้าเฝ้าครั้งนี้ คุณคอรินน์ ทูธ ได้เข้ายื่นคำร้องจากเพื่อนที่เข้าชื่อร่วมกันเพื่อขออนุญาตท่านนายให้เพื่อนบาไฮชาวอเมริกันเริ่มวางแผนสร้าง “สักการะสถาน” คำร้องขอนี้อยู่ในรูปแบบของกระดาษที่มีลายเซ็นของบาไฮศาสนิกชาวอเมริกันกว่าพันคน คุณคอรินน์ ทูธ ได้เล่าเรื่องราวการยื่นม้วนกระดาษคำร้องนั้นว่าเธอได้วางไว้ด้านหลังเก้าอี้ที่เธอนั่ง สิ่งแรกที่เธอทำคือ มอบของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ จากเพื่อน ๆ อันเป็นที่รักแด่พระอับดุลบาฮา แต่ท่านนายกลับทรงสวาท่ำท้าวยาว ๆ จากอีกฟากหนึ่งของห้องมาข้างหลังเธอและคว่ำคำร้องฉบับนั้นชูสูงขึ้นในอากาศเหนือพระเศียรของพระองค์และได้ทรงอุทานด้วยเสียงอันดังว่า “นี่คือสิ่งที่นำมาซึ่งความสุขพระราชอย่างยิ่งแก่เรา” แล้วพระองค์ก็ทรงกล่าวกับเธอว่า “กลับไป” จง

กลับไปทำงานสร้างสักการะสถานแห่งนี้ นี่คืองานที่ยิ่งใหญ่” คุณคอรีนน์ ทรงคิดว่าตนเองปรารถนาจะช่วยงานนี้แต่ดูเหมือนว่าเป็นงานที่ยิ่งใหญ่มาก พระอับดุลบาฮาทรงฟังมองเธอ แล้วทรงกล่าวว่า “จงอุทิศตัวให้กับโครงการนี้ ด้วยการเริ่มลงมือทำ แล้วสิ่งที่ตั้งถามทั้งหลายก็จะตามมา” จากนั้น พระองค์ก็ทรงให้คำแนะนำเกี่ยวกับการก่อสร้างในเมืองต้นว่า การออกแบบจะต้องมีเก้าอี้ด้าน มีสวนเก้าอี้ มีน้ำพุเก้าอี้ มีเก้าอี้ประตู มีเฉลียงทางเดินเก้าอี้ด้าน เป็นต้น ด้วยประการฉะนี้ วิสัยทัศน์ของสักการะสถานบาไฮแห่งแรกในซีกโลกตะวันตกก็ถือกำเนิดขึ้น [257]

178

ปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) พระอับดุลบาฮาทรงพำนักอยู่ที่รัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งอยู่ในช่วงที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีพอดี การสนทนากันในเช้าวันหนึ่งของเดือนตุลาคมมีการกล่าวถึงการเลือกตั้งครั้งนี้ ท่านนายทรงให้ข้อคิดว่า “คนที่จะเป็นประธานาธิบดีจะต้องเป็นคนที่ไม่หวังตำแหน่ง เขาควรเป็นบุคคลที่ละวางแล้วซึ่งความเด่นดังและชื่อเสียง เขาต้องคิดว่าตนเองไม่คู่ควรกับตำแหน่ง และควรกล่าวว่าเขาคิดว่าตนเองไม่เหมาะสมกับหน้าที่และไม่สามารถรับภารกิจอันหนักหน่วงนี้ได้ ถ้าการทำงานของเขาจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดสาธารณประโยชน์ ประธานาธิบดีก็ควรที่จะเป็นคนที่มีความตระหนักต่อความผาสุกของประชาชนอย่างปราศจากความเห็นแก่ตัวหรือการแสวงหาโอกาสเพื่อตนเอง” [258]

179

เป็นเวลาหลายปีในช่วงท้าย ๆ แห่งพระชนม์ชีพของท่านนาย มี “การหลังไหลของชาวบาไฮในการเดินทางไปแสวงบุญอย่างต่อเนื่อง” พวกเขาคือบรรดาผู้ซึ่ง “ถ่ายถอดข่าวสารที่เป็นทั้งคำกล่าวและคำสั่งสอนพิเศษของท่านนายผู้ซึ่งตั้งตนอยู่ในความรอบคอบ” [259] การเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 นำมาซึ่งการสะดุดของการเดินทางไปยังดินแดนแห่งความสุหนั้นให้ต้องหยุดชะงักอย่างฉับพลัน

“มีตัวอย่างของความมีอัจฉริยภาพแห่งการมองการไกลของพระอับดุลบาฮาในช่วงเดือนสุดท้ายก่อนที่จะเกิดสงคราม ตามปกติในยามสงบมักจะมีผู้แสวงบุญจำนวนมากเดินทางไปที่เมืองไฮฟา ทั้งที่มาจากเปอร์เซียและจากส่วนอื่น ๆ ของโลก ก่อนเกิดสงครามประมาณหกเดือน หนึ่งในบรรดาบาไฮศาสนิกชนเก่าแก่ที่อยู่ในเมืองไฮฟายืนคำร้องในนามของศาสนิกชนจำนวนมากจากเปอร์เซีย พวกเขาขออนุญาตเข้าเฝ้าท่านนาย แต่พระองค์ทรงไม่อนุญาตจากนั้นเป็นต้นมา บรรดาผู้แสวงบุญได้ขอให้เดินทางออกจากเมืองไฮฟา พวกเขาจึงค่อย ๆ แยกย้ายกันกลับภายในสิ้นเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2457

(ค.ศ. 1914) จึงไม่มีผู้แสวงบุญหลงเหลืออยู่อีกเลย ในวันแรกของเดือนสิงหาคมของปีเดียวกันนั้น สงครามโลกก็ระเบิดขึ้นทันที ยิ่งความหวาดผวาก่คนทั่วโลก อัจฉริยภาพด้านการระแວดระวังภัยเพื่อความปลอดภัยไว้ก่อนของพระองค์จึงเป็นที่ประจักษ์โดยทั่วกัน [260]”

180

หลังสงครามยุติลง การเปิดรับผู้แสวงบุญกลับเข้าสู่ภาวะปกติ ในบรรดาผู้แสวงบุญกลุ่มสุดท้ายที่โชคดีได้เข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาคือครอบครัวเอ็ดวินแมตตูน และด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะมีโอกาสเข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิดเคียงข้างท่านนาย พวกเขาทูลถามความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้เดินทางมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา “เพื่อเข้าเฝ้าพระองค์เพียงวันเดียว” สุดท้ายพวกเขาก็ได้รับอนุญาต ในกลุ่มมีคุณฟรอนซ์ (ชเมสคัล) และคุณแอนนามารี (เบเกอร์) ซึ่งขณะนั้นมีอายุเพียงสามเดือน พวกเขาเดินทางโดยทางเรืออย่างมีความสุข พวกเขาได้รับมอบหมายให้นำอะไหล่สำหรับซ่อมรถที่ศาสนิกชนส่งมาถวายให้พระอับดุลบาฮามาด้วย อย่างไรก็ตาม คุณแอนนี่ แมตตูน จำคำกล่าวของพระอับดุลบาฮาที่กล่าวกับพวกเขาได้ในภายหลังว่า “เจ้าจะต้องไม่ลืมพระเยซูคริสต์” [261] ด้วยแรงบันดาลใจนี้เอง พวกเขาจึงไปนมัสการสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของคริสต์ศาสนาที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ด้วย (ในปีปัจจุบันบาไฮมักจะขยายการแสวงบุญโดยไปนมัสการสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวเป็นประจำ)

181

มีบันทึกในจดหมายเหตุผู้แสวงบุญว่า วันหนึ่งคุณแล้ว เกิดซิงเกอร์ และเพื่อนบางคนกำลังเดินอยู่กับพระอับดุลบาฮา บริเวณหาดทรายขาวริมทะเลใกล้เมืองอัคคา

บันทึกนั้นเขียนว่า ทันใดนั้น คุณแล้ว ได้สังเกตเห็นรอยพระบาทของท่านนายบนทรายอันอ่อนนุ่ม ขณะที่กำลังเดินตามหลังทิ้งระยะห่างจากพระองค์เพียงสองสามก้าว และโดยไม่ได้คิดอะไร เธอเดินตามรอยพระบาทของพระองค์และเริ่มวางเท้าแต่ละข้างของเธอประทับลงบนรอยพระบาทแต่ละข้างของพระอับดุลบาฮา

ในวันทีกเขียนไว้ว่า พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวอย่างเฉียบขาดโดยไม่ได้ทรงหันมามองว่า “เจ้ากำลังทำอะไรอยู่”

คุณแล้ว ตอบอย่างร่าเริงว่า “ข้าพเจ้ากำลังเดินตามรอยพระบาทของพระองค์”

พระอับดุลบาฮาทรงเจียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นพระองค์ก็ทรงถามประโยคเดิมซ้ำอีกครั้งน้ำเสียงอันหนักแน่นว่า "แล้ว เจ้ากำลังทำอะไรอยู่"

เธอตอบว่า "ท่านนายผู้เป็นที่รัก ข้าพเจ้ากำลังเดินตามรอยพระบาทของพระองค์"

พระอับดุลบาฮาทรงดำเนินต่อไปโดยไม่ทรงกล่าวอะไรอีก

ในบันทึกเขียนต่อไปอีกว่า คุณแล้ว รู้สึกหนาวจนสั่นสะท้านเมื่อรู้ตัวและตระหนักว่าตนเองช่างไร้สาระ อวดดี เป็นเพียงแค่มือที่อ่อนแอ กลับกล้าที่จะเทียบรอยพระบาทกับ "พระผู้ทรงเป็นความสลับของพระผู้เป็นเจ้า"

ทันใดนั้นคุณแล้ว รู้สึกเจ็บปวดที่ข้อเท้า เธอก้มลงมอง พบว่าถูกแมลงป่องต่อย เธอร้องขึ้น แต่ท่านนายก็ได้ทรงหันมามองหรือชะลอความเร็วลง

คุณแล้วจึงเดินต่อไปอย่างยากลำบากที่สุด ข้อเท้าของเธอบวมเป่งขึ้นอย่างรวดเร็ว ความปวดทิวความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่เธอก็กัดฟันฝืนเดินต่อไป

เมื่อความเจ็บปวดทวีมากขึ้นจนเธอทนไม่ไหว พระอับดุลบาฮาจึงทรงหันมาและเดินกลับมาหา

พระองค์ทรงกล่าวกับเธอว่า "นี่คือความหมายของการเดินตามรอยเท้าของเรา"

พระอับดุลบาฮาทรงลูบศีรษะเธอเบา ๆ ดวงตาของคุณแล้วปรึ่มไปด้วยน้ำตา เธอเข้าใจบทเรียนนี้แล้ว

ท่านนายทรงหันกลับมาดูและทรงเดินต่อไปอีก โดยมีคุณแล้วเดินขยอกเขยอกตามพระองค์ไป เธอรู้สึกว่าความเจ็บปวดนั้นค่อย ๆ ทุเลาลงในขณะที่เธอพยายามเดินให้ทันกับท่านนายผู้เป็นที่รัก [262]

บทที่ 3

หัวใจอันส่องใสของพระองค์

[His Radiant Heart]

เมื่อมนุษย์หันหน้าไปหาพระผู้เป็นเจ้า เขาจะได้พบแสงตะวันในทุก
แห่งหน [263]

พระอับดุลบาฮา

พระผู้ทรงรักทุกสรรพสิ่ง ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาเพื่อให้เขาเปล่ง
ประกายแสงสว่างจากสวรรค์ เพื่อให้เขาส่องโลกด้วยวาจา ด้วยการ
กระทำและด้วยชีวิตของเขา [264]

พระอับดุลบาฮา

บุคคลไม่สามารถบรรลุ.....อิสรภาพได้ นอกเสียจากว่าเขาจะต้อง
ยอมรับการผันแปรที่เลวร้ายอย่างแสนสาหัส ไม่ใช่ยอมรับอย่างฝืน
ความรู้สึกแต่ด้วยจิตอันส่องใสเบิกบาน [265]

พระอับดุลบาฮา

พระอับดุลบาฮาทรงศึกษาความหมายของพระวจนะบทนี้ของพระบาฮา
อุลลาห์มาแล้วเป็นอย่างดี "จงระวัง อย่าปล่อยให้สิ่งใดทำให้เจ้าเศร้าหมอง
ใจ" [266] ด้วยเพราะพระองค์ทรงคุ้นเคยกับความเศร้าเสียใจ จึงเป็นที่รู้กันว่า
พระองค์ทรงหลังน้ำตาเมื่อตอนที่พระองค์ทรงกล่าวถึง การต้องมีความอดทน
อดกลั้นต่อความยากลำบากของพระบาฮาอุลลาห์ ของครอบครัวของ
พระองค์ ตลอดจนสาวกผู้ติดตามที่ถูกเนรเทศไปพร้อมกับพระองค์ บางครั้ง
พระองค์ทรงดูเศร้า แต่มิใช่เป็นเพราะมีคนจำนวนไม่มากที่ตอบรับเสียงร้อง
เรียกจากพระบาฮาอุลลาห์ หากเป็นเพราะพระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพ
ตามที่พระองค์ได้ทรงกล่าวไว้อย่างแท้จริง ตามคำที่พระองค์ทรงกล่าวไว้
เกี่ยวกับอาณาจักรทางจิตวิญญาณดังนี้ "ผู้ที่ดำเนินชีวิตด้วยความคิดใน
อาณาจักรทางจิตวิญญาณมีความเบิกบานธรรมชาติอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ความ
เจ็บป่วยทางกายซึ่งเป็นผลจากโรคภัยไม่สามารถแผ้วพานเขาได้ หากแต่ได้
เพียงแค่อ้อมรับสัมผัสชีวิตของเขาเท่านั้น ส่วนที่ลึกเข้าไปภายในจิตวิญญาณ
ยังคงสงบเยือกเย็น" [267]

ความสุข [Happiness]

182

นักการศึกษาที่มีชื่อเสียง คุณสแตนวูด คอบบ์ เขียนไว้ว่า ปรัชญาแห่งความสุขหรือความสุข คือสาระสำคัญของคำสอนของพระอับดุลบาฮา "มีความสุขดีใหม่" มักเป็นคำทักทายแรกของพระองค์ "จงมีความสุข!"

"ใครที่ไม่มีความสุข(เราทุกคนเป็นในบางครั้ง)ก็จะร่ำไห้กับสิ่งนี้ แล้วพระอับดุลบาฮาก็จะทรงยิ้มให้เสมือนจะตรัสว่า"จะร้องก็ร้องไปเถิด หลังจากเสียน้ำตาก็จะมีแสงตะวัน"

"บางครั้งพระองค์ก็จะทรงเช็ดน้ำตาที่อาบแก้มของพวกเขาด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง และพวกเขาก็จะเปลี่ยนไปเป็นคนละคนในตอนที่จากไป [268]

ที่รัฐแคลิฟอร์เนีย ผู้เห็นเหตุการณ์ได้เล่าว่า "แม้ว่าท่านนายจะทรงเหนื่อยล้า บางเวลาและยังเจ็บป่วยอยู่ พระองค์ก็ยังให้การต้อนรับทุกคนอย่างยิ้มแย้ม แล้วทรงถามพวกเขาด้วยน้ำเสียงที่ไพเราะและมีชีวิตชีวาว่า "พวกเจ้ามีความสุขหรือเปล่า"[269]

183

สตรีคนหนึ่งไปเข้าเฝ้าท่านนายที่เมืองไฮฟาในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2453 (ค.ศ. 1910) ต่อมาเธอได้เขียนบันทึกเกี่ยวกับการเข้าเฝ้าในครั้งนั้นว่า "ขณะที่พระองค์ทรงกล่าวกับข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนลงด้วยอำนาจแห่งคุณความดีและความเมตตาของพระองค์แล้วข้าพเจ้าก็ร่ำไห้ พระองค์ทรงถามข้าพเจ้าเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเอง ทรงถามว่าข้าพเจ้าสบายดีมีความสุขหรือไม่ ข้าพเจ้าตอบคำถามสุดท้ายว่า "ข้าพเจ้ามีความสุขเศร้าใจหลายเรื่อง" พระองค์ทรงตอบว่า "สิ่งเรื่องพวกนั้นเสีย เมื่อหัวใจของเจ้าเต็มไปด้วยความรักของพระผู้เป็นเจ้า ก็จะไม่เหลือที่ว่างสำหรับความเศร้าอีก จะมีก็แต่ความรักและความสุขเท่านั้น"

เธอเล่าต่อไปว่า "ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกถึงน้ำเสียงที่แสดงความเห็นอกเห็นใจและอ่อนหวานตอนที่พระองค์ทรงกล่าววาจาอันไพเราะและให้กำลังใจเหล่านี้ จากนั้นพระองค์ขอให้คนรับใช้นำชามาให้ ถ้วยหนึ่งสำหรับพระองค์ และอีกถ้วยหนึ่งสำหรับข้าพเจ้า เราดื่มชาด้วยกัน อวยพรกันและกันให้มีสุขภาพดีและมีความสุข จากนั้นพระองค์ก็ทรงกล่าวกับข้าพเจ้าว่าพระองค์ทรงหวังว่าจะได้ดื่มชากับข้าพเจ้าในอาณาจักรสวรรค์ด้วย (เป็นความคิดที่งดงามมากใช่ไหม) เมื่อข้าพเจ้ากล่าวขึ้นชมความหอมของชา พระองค์ทรง

ตอบว่าเป็นชาเปอร์เซียแท้ และพระองค์ได้มอบซาห่อหนึ่งให้ข้าพเจ้านำติดตัวกลับมาด้วย [270]

184

เราพบความสุขหรรษาอันลึกซึ้งและแรงบันดาลใจจากการอ่านพระธรรมเรื่องความสุขของพระอับดุลบาฮา จากการได้ฟังความหมายทางจิตวิญญาณและจากการได้อาบวิญญาณด้วยความอบอุ่นจากพระธรรมเหล่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

"ความสุขหรรษาดิดปึกให้แก่เรา ในยามที่เราสุขหรรษาพลังจะทำให้เราเข้มแข็งขึ้น ปัญญาของเราหลักแหลมขึ้น และความเข้าใจของเรากระจ่างชัดดูเหมือนว่าเราจะรับมือกับโลกได้ดีขึ้น และสามารถหาช่องทางที่จะทำประโยชน์ได้มากขึ้น แต่พอมีความเศร้าโศกมาเยือนเรากลับอ่อนแอลงพลังกำลังของเราจางหายไป ความเข้าใจของเราเลือนลาง และสติปัญญาของเราถูกบดบัง ภาวะความเป็นจริงของชีวิตดูเหมือนจะหลุดไปจากกำมือดวงตาทางจิตวิญญาณของเราไม่สามารถค้นพบความลึกลับอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ ทำให้เราเหมือนกับว่าได้ตายไปแล้ว" [271]

"จงอย่าหดหูเศร้าหมองใจ" [272]

"พระอับดุลบาฮาทรงไม่เคยประสงค์จะเห็นใครเจ็บปวดรวดราว ทั้งยังไม่เคยทรงทำให้ใครเศร้าใจ สำหรับมนุษย์แล้วไม่มีของขวัญที่ล้ำค่าที่ได้รับมากกว่านี้ คือ การทำให้หัวใจของผู้อื่นเบิกบาน" [273]

"จงจดจำคำนี้ไว้ 'ในบรรดาผู้แสวงบุญทั้งหมด ผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือผู้ที่ทำให้หัวใจที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดอ่อนคลายลง' " [274]

"... จงรู้ไว้ว่า การส่งมอบข่าวสารจะประสบความสำเร็จได้ต้องประกอบกับการมีความประพฤติที่ดีงามและมีคุณธรรม มีคำพูดที่กระจ่างชัด มีความสุขสะท้อนบนใบหน้าของผู้ที่กำลังอธิบายคำสอนเหล่านั้น" [275]

"จงพยายามอย่างเต็มความสามารถที่จะให้เด็ก ๆ เหล่านี้ รู้ว่าบาไฮคือผู้ที่แสดงออกซึ่งความสมบูรณ์ทั้งปวง เขาจะต้องเปล่งประกายออกมาเหมือนดั่งใส่เทียนที่ถูจุดให้สว่างขึ้น มิใช่เป็นความมืดมิดที่อยู่ในยามค่ำคืน แต่ยังบอกว่าคุณเองเป็น "บาไฮ" " [276]

"ในอนาคตที่จะมาถึง ศิลธรรมจะเสื่อมลงอย่างถึงที่สุด จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เด็ก ๆ จะต้องได้รับการเลี้ยงดูแบบบาไฮ เพื่อที่ว่าพวกเขาจะพบความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า หากไม่แล้ว พวกเขาก็จะถูกกรรมร้าวด้วยความเศร้าโศกและปัญหาต่าง ๆ เพราะความสุขของมนุษย์ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความประพฤติที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม"^[277]

"เกี่ยวกับความสุขทางจิตวิญญาณ ความสุขนี้เป็นบรรทัดฐานอันแท้จริงของชีวิตมนุษย์ เพราะชีวิตถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความสุข มิใช่เพื่อความเสียใจ เพื่อความปีติยินดี มิใช่เพื่อความเศร้าโศก ความสุขคือชีวิต ความเศร้าเสียใจคือความตาย ความสุขทางจิตวิญญาณคือความมีชีวิตนิรันดร์ นี่คือน้ำแสงสว่างที่มีได้ติดตามมาด้วยความมืด....ความสุขชนิดนี้คือพระพรอันยิ่งใหญ่และเป็นของขวัญอันล้ำค่าที่มนุษย์ได้รับโดยผ่านการนำทางของพระผู้เป็นเจ้าของเขา.... ความสุขนี้มีไข่อื่นใดแต่เป็นความรักของพระผู้เป็นเจ้าของเขา"^[278]

"ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้มนุษย์มีความสุขอย่างเหลือล้นได้มากกว่าความรัก"^[279]

185

ท่านนายกกล่าวกับนางสมิธ ผู้เพิ่งเป็นบาไฮศาสนิกชนใหม่ เธอเกิดในตระกูลที่มีชื่อเสียงในเมืองฟีลาเดลเฟียและกำลังได้รับความทรมาณจากโรคปวดศีรษะ ท่านนายกกล่าวว่า "เจ้าจะต้องมีความสุขอยู่เสมอ เจ้าจงเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่มีความสุขธรรมดาและต้องได้รับการประดับด้วยจริยธรรมจากพระผู้เป็นเจ้าของเขา โดยรวมแล้วความสุขทำให้เราสุขภาพดีในขณะที่ความหดหู่ทางจิตวิญญาณนำมาซึ่งโรคภัยไข้เจ็บ เนื้อแท้ของความสุขนิรันดร์เป็นเรื่องทางจิตวิญญาณและการมีศีลธรรมจรรยาจากพระผู้เป็นเจ้าของเขาซึ่งจะไม่มี ความเศร้าโศกเสียใจตามมา"^[280]

186

พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวในกรุงนิวยอร์กว่า "ขอให้ทุกคนขึ้นไปหาเจ้าและถามว่า "เหตุใดคนเหล่านี้จึงมีความสุขอย่างมากขนาดนี้" เราต้องการให้พวกเขามีความสุข ... หัวเราะ ยิ้ม และเบิกบาน เพื่อที่ว่าคนอื่นจะมีความสุขตามไปด้วย"^[281]

187

ที่เมืองซิกาโก ท่านนายทรงเปิดเผย "ธรรมสารที่ให้ความเบิกบานมากที่สุดฉบับหนึ่ง" กับผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่ได้มาติดต่อ ความว่า

จงมีความสุข! จงมีความสุข! ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมฉายแสงแล้ว!
จงมีความสุข! จงมีความสุข! แสงแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้โอบล้อมโลกไว้แล้ว!

จงมีความสุข! จงมีความสุข! ประตูแห่งอาณาจักรได้เปิดออกแล้ว!
จงมีความสุข! จงมีความสุข! เสียงเพลงของเหล่าเทพยดาในสวรรค์ชั้นสูงสุดดังขึ้นแล้ว!

จงมีความสุข! จงมีความสุข! ลมหายใจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้กำเนิดชีวิต และโลกมนุษย์กำลังถูกระดมให้มีชีวิตชีวา [282]

คำเหล่านี้เตือนใจเราให้คิดถึงข้อความอื่น ๆ ของพระองค์ คือ

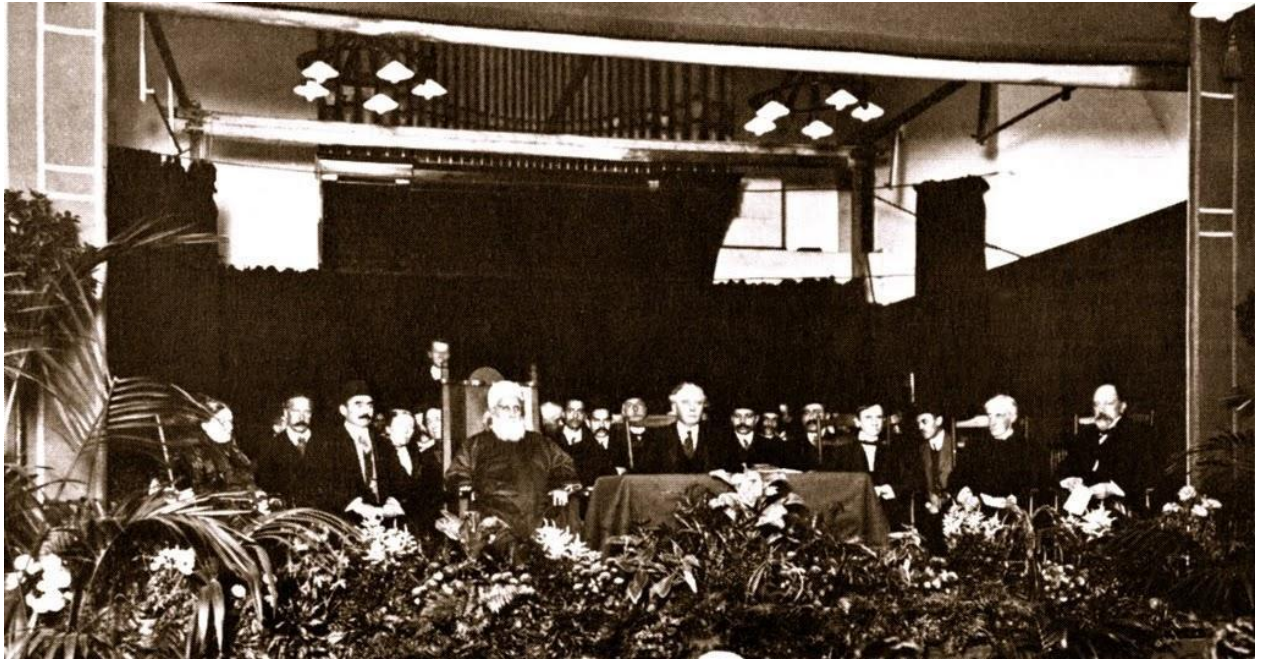
ชาวอันนายนินดี
เพราะชีวิตอันเป็นนิรันดร์อยู่ที่นี้แล้ว
โอ เจ้าที่หลับใหล จงตื่น
โอ บรรดาผู้ที่ไม่ใส่ใจ จงเรียนรู้เจริญปัญญา
โอ คนตาบอด จงได้รับการมองเห็น
โอ คนหูหนวก จงได้ยิน
โอ คนเป็นใบ้ จงพูดได้
โอ คนที่ตายแล้ว จงฟื้นขึ้นมา
จงมีความสุข!
จงมีความสุข!
จงเต็มไปด้วยความเบิกบานสรรเสริญ [283]

188

ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำให้ผู้อื่นมีความสุข ปราศจากซึ่งความวิตกกังวล พ้นจากความท้อแท้ และความเศร้าโศก พระอับดุลบาฮาจึงทรงลิขิตบทสวดมนต์เตรียมไว้ให้พวกเราได้สวด บทสวดมนต์ต่อไปนี้เป็นหนึ่งในบรรดาบทสวดมนต์อันเป็นที่ชื่นชอบของศาสนิกชนที่พระองค์รัก :

"ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า โปรดทำให้จิตใจของข้าพเจ้าสดชื่นและเบิกบาน โปรดชำระหัวใจของข้าพเจ้าให้บริสุทธิ์ โปรดประเทืองพลังความสามารถของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอมอบกิจการทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์คือพระผู้นำทางและเป็นที่พักของ

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่เศร้าโศกเสียใจต่อไปอีกแล้ว ข้าพเจ้าจะมีแต่ความสุขหรรษา ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่วิตกกังวลและจะไม่ยอมให้ความยุ่งยากมากวนใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่ไม่น่ารื่นรมย์สำหรับชีวิต ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นมิตรต่อข้าพเจ้ามากกว่าที่ข้าพเจ้าเป็นมิตรต่อตนเอง ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นนาย ข้าพเจ้าขออุทิศตนให้แก่พระองค์” [284]

พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวคำอำลา ณ นิคมพาสปอร์ เอ็ดเวอร์ด ทาวิสตอร์ค เฟลส กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ วันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2454 (ค.ศ. 1911)

189

พระอับดุลบาฮาทรงปรารถนาจะให้ผู้อื่นได้รับความสุขอย่างที่เราเองก็ได้รับจากพระบาฮาอูลลาห์ หนึ่งในบรรดาผู้แสวงบุญจากประเทศตะวันตกชุดแรก ๆ ที่ไปยังเมืองอัคคา ได้บันทึกเกี่ยวกับการสัมภาษณ์พระอับดุลบาฮา โดยกลุ่มผู้แสวงบุญเป็นครั้งสุดท้ายไว้ดังนี้ “การได้อยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระอับดุลบาฮาพระเจ้าผู้ทรงพลังและทรงความสง่างามทำให้ความหวาดกลัวของเรากลายเป็นความเชื่อมั่นอันสมบูรณ์ ความอ่อนแอกลับกลายเป็นความเข้มแข็ง ความเศร้าโศกเสียใจกลับกลายเป็นความหวัง เราจมอยู่ในความรักที่เรามีต่อพระองค์จนลืมตัวเอง ขณะที่เรานั่งอยู่ต่อหน้าพระองค์เพื่อรอฟังพระธรรมคำสอนจากพระองค์ บางคนในกลุ่มศาสนิกชนร้องไห้ออกมาด้วยความขมขื่นที่คั่งค้างอยู่ในใจ พระองค์ทรงบอกให้พวกเขาเช็ดน้ำตา แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้ในทันที พระองค์จึงทรงขอให้พวกเขาหยุดร้องไห้เพื่อเห็นแก่พระองค์ มิฉะนั้นพระองค์ก็จะไม่ทรงกล่าวหรือสอนพวกเราจนกว่าน้ำตาของทุกคนจะแห้งเสียก่อน...” [285]

190

หลังจากการเดินทางอันยาวไกลกลางฤดูหนาว ผู้แสวงบุญสองคนได้เดินทางมาถึงเมืองอัคคาในเดือนมกราคม พ.ศ. 2451 (ค.ศ. 1908) ทั้งสองเล่าเกี่ยวกับการได้เข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาเป็นครั้งแรก หลังจากที่เข้ามาในบ้านของพระองค์ได้เพียงสองสามนาทีว่า

“พระองค์ทรงเดินเข้ามาหาเราในทันที เราได้ยินเสียงอันแจ่มใสเบิกบานของพระองค์นำหน้ามาก่อนที่จะเห็นพระองค์ พระองค์ทรงกล่าวว่า *“ยินดีต้อนรับ ยินดีต้อนรับ ดีใจมากที่เจ้ามาถึงที่นี่”* ยิ่งไปกว่านั้น การที่ได้สัมผัสมีอันอบอุ่นของพระองค์ก็คือการต้อนรับด้วยคำพูดแต่ที่ดียิ่งไปกว่านั้นก็คือ สายพระเนตรอันน่าพิศวง และรอยยิ้มอันอ่อนโยนอย่างสุดแสนจะบรรยายของพระองค์ พระองค์ทรงให้เรานั่งกับพระองค์และทรงถามถึงศาสนิกชนชาวอเมริกันในทันที....

เมื่อเรากล่าวถึงผู้ที่ส่งผ่านความเคารพรักที่พิเศษมาถึงพระองค์ พระพักตร์อันงดงามของพระองค์ก็เปล่งประกายอย่างมีความสุข [286]

191

วันหนึ่ง เด็กหญิงชาวยิวตัวเล็ก ๆ ที่ท้อแท้สิ้นหวังคนหนึ่ง แต่งกายด้วยชุดสีดำได้ถูกพามาเข้าเฝ้าท่านนาย เธอเล่าเหตุการณ์อันน่าเศร้าใจพร้อมน้ำตาว่า สามปีก่อนหน้านั้นพี่ชายของเธอถูกจำคุกอย่างไม่เป็นธรรมและยังคงต้องอยู่ที่นั่นนานต่อไปอีกสี่ปี บิดามารดาของเธอเศร้าโศกเสียใจอยู่ตลอดเวลา และพี่ชายซึ่งเป็นหลักของครอบครัวของเธอก็เพิ่งเสียชีวิต เธอเอ่ยอ้างว่ายิ่งเธอมีความไว้วางใจในพระเจ้ามากเท่าไร ทุกสิ่งยิ่งกลับแย้งลง เธอบ่นว่า “...มารดาของข้าพเจ้าอ่านหนังสือเพลงสรรเสริญตลอดเวลา ไม่สมควรที่พระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเธอเช่นนั้น ตัวข้าพเจ้าเองก็อ่านหนังสือเพลงสรรเสริญ อ่านบทที่เก้าสิบเอ็ดและบทที่ยี่สิบสามทุกคืนก่อนนอน ข้าพเจ้าก็สวดมนต์เช่นกัน”

หลังจากที่ปลอบโยนและแนะนำเธอแล้ว พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า *“การสวดมนต์ไม่ใช่การอ่านหนังสือเพลงสรรเสริญ การสวดมนต์คือการวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าและศโรราบต่อพระองค์แล้วทุกสิ่งจะเปลี่ยนไปสำหรับเจ้า จงอ่อนน้อมแล้วทุกสิ่งจะเปลี่ยนไปเองเพื่อเจ้า จงวางครอบครัวไว้ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า จงรักพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ทะเลไม่อาจเอาชนะเรือที่แข็งแกร่งได้ เพราะเรือเหล่านั้นแล่นไปตามเกลียวคลื่น บัดนี้ จงเป็นดังเรือที่ยังแข็งแกร่ง อย่าเป็นเรือที่ถูกกระหน่ำด้วยคลื่นลม”* [287]

192

คุณ "ซ" เป็นศาสนิกชนในยุคแรก ๆ ที่ได้ไปเมืองอัคคา เธอเกิดในครอบครัวที่อยู่ในกลุ่มคนที่ร่ำรวยและทันสมัยของกรุงนิวยอร์ก ชีวิตของเธอยึดติดอยู่กับธรรมเนียมปฏิบัติแต่ก็ยังไม่เป็นที่พอใจ เธอเป็นคริสเตียนที่จริงจังแต่กลับรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความอบอุ่นในศาสนามากนัก เธอจึงค่อนข้างจะซึมเศร้า ในขณะที่เธอกำลังเดินทางอยู่ต่างประเทศนั้น เธอได้ทราบข่าวเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮา เธอกระตือรือร้นกับการศึกษาคำสอนของพระอับดุลบาฮาจนเป็นที่เข้าใจ เธอจึงมุ่งหน้าเดินทางสู่เมืองคุก เมื่อมาถึงเธอพบว่าทุกสิ่งนำหลงไหลไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับความประทับใจที่เธอมีต่อท่านนาย เธอสังเกตว่าพระอับดุลบาฮา มักจะทรงทักทายเธอด้วยคำว่า "จงมีความสุข" อยู่เสมอ ๆ แต่คนอื่นในกลุ่มผู้แสวงบุญกลับไม่ได้รับคำทักทายดังเช่นที่เธอได้รับ สิ่งนี้ทำให้เธอรู้สึกกังวลใจ ในที่สุดเธอขอให้ใครคนหนึ่งทูลถามท่านนายว่าเหตุใดพระองค์จึงทักทายเธอในลักษณะเช่นนี้ พระองค์ทรงตอบด้วย"รอยยิ้มที่แจ่มใสเป็นพิเศษ" ว่า "เราบอกเจ้าให้มีความสุข เพราะว่าถ้าเราไม่มีความสุขเราก็จะไม่สามารถล่วงรู้ว่าชีวิตทางจิตวิญญาณเป็นเช่นไร!"

ความท้อแท้ใจของคุณ "ซ" จึงหมดไป ความมั่นใจลอยหายไปพร้อมกับความสิ้นหวัง

เธอร้องขอพระอับดุลบาฮาว่า "ขอพระองค์ทรงกรุณาบอกว่าอะไรคือชีวิตทางจิตวิญญาณ ข้าพเจ้าได้ยินมาตั้งแต่เกิดเกี่ยวกับเรื่องชีวิตทางจิตวิญญาณ แต่ไม่มีใครอธิบายได้ว่าคืออะไร"

พระอับดุลบาฮาทรงมองดูผู้ถามอีกครั้งด้วยรอยยิ้มอันสดใสของพระองค์ และทรงกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า "จงประพฤติตนด้วยคุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า แล้วเจ้าจะรู้จักชีวิตทางจิตวิญญาณ" เป็นคำตอบที่สั้นแต่เข้าใจได้ คุณ "ซ" สงสัยว่าที่พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวนั้นหมายความว่าอย่างไรเกี่ยวกับคุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า คุณลักษณะเหล่านั้นน่าจะเป็นคุณธรรม เช่นความรัก ความงาม ความยุติธรรม และความเอื้อเฟื้อ

ใจของเธอเต็มไปด้วยปรีศนาธรรมตลอดทั้งวัน แต่เธอก็มีความสุขตลอดวันนั้น เธอใจลอย เธอไม่ได้คิดถึงหน้าที่ของเธอ แต่พอดกเย็นตอนที่เธอทบทวนการกระทำ เธอก็คิดว่าเธอได้ลงมือทำทุกอย่างครบถ้วนและไม่ได้ขาดตกบกพร่องในหน้าที่แต่อย่างใด

ในท้ายที่สุด เธอก็เริ่มเข้าใจว่าถ้าเธอซึ่มซั้บรับอุดมคติแห่งสวรรค์เหล่านั้นแล้ว จำเป็นที่เธอจะต้องแปลงออกมาให้เป็นการกระทำ และแล้ววันคืนที่ผ่านไปของเธอจึงเต็มไปด้วยแสงสว่าง จากนั้นเป็นต้นมาเธอไม่เคยลืมพระธรรมคำสอนแห่งสวรรค์ที่เธอได้รับจากพระอับดุลมาฮา คือ "จงประพฤติตนด้วยคุณลักษณะของพระเจ้า"

และเธอก็ได้เรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตทางจิตวิญญาณ [288]

คุณธรรมทางจิตวิญญาณ [Spirituality]

คุณจอร์จ ทาวน์เซนต์ ผู้ซึ่งเมื่อครั้งหนึ่งเคยเป็นบาทหลวงของโบสถ์เซนต์แพทริกในเมืองดับลิน ไอร์แลนด์ ทั้งยังเป็นผู้ช่วยบาทหลวงของโบสถ์คลอนฟอร์ด ต่อมาคุณจอร์จ ได้เป็นบาทุ้ไฮที่เข้มแข็ง คุณจอร์จ เขียนบันทึกไว้ว่า "พระเยซูคริสต์ทรงสอนว่า ความสำเร็จสูงสุดของมนุษย์ไม่ได้มาจากการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มิได้มาจากจิตใจในสภาพใด ๆ แต่มาจากความสัมพันธ์กับพระเจ้า การเติมเต็มหัวใจ ความคิด จิตวิญญาณ ด้วยความรักที่มีต่อพระเจ้า เช่นนี้คือ สิ่งที่ดีเลิศ คือพระบัญญัติอันยิ่งใหญ่ คุณลักษณะอันโดดเด่นของท่านนาย (อับบาส เอฟเฟนติ) คือ คุณธรรมทางจิตวิญญาณ พระองค์มิได้ทรงถือว่าสิ่งที่ดั่งงามในพระชนม์ชีพของพระองค์มาจากคุณธรรมที่เกิดมาจากตัวของพระองค์ แต่มาจากอำนาจและพระกรุณาธิคุณของพระเจ้า จุดมุ่งหมายเดียวของพระองค์คือการรับใช้พระเจ้า พระองค์ทรงยินดีต่อการปราศจากการครอบครองสิ่งทั้งหลายทางโลก แต่ทรงอุดมด้วยความรักในพระเจ้าเท่านั้น พระองค์ทรงยอมสละอิสรภาพเพื่อที่พระองค์จะได้ทรงกลายเป็นทาสรับใช้พระเจ้า และเพื่อที่จะทรงประกาศในวันสุดท้ายแห่งการปิดฉากพระชนม์ชีพว่า พระองค์ได้ทรงใช้พลังกำลังทั้งหมดทำงานให้แก่ศาสนาของพระเจ้า สำหรับพระองค์แล้ว พระเจ้าคือศูนย์กลางของการเป็นอยู่ของสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกทั้งก่อนหน้าและต่อจากนี้ไป ทุกสิ่งเป็นการสะท้อนความกรุณาของพระเจ้าและการหลังไหลของพลังอำนาจตามระดับขีดความสามารถของพระองค์" [289]

พระอับดุลมาฮาทรงลิขิตไว้ว่า "วิญญาณเปรียบเสมือนกระจก และพระกรุณาของพระเจ้าเปรียบเสมือนดวงตะวัน เมื่อนำกระจกที่ได้รับการขัดจนสะอาดแวววาวบานนั้นไปส่องดวงตะวัน กระจกก็จะสะท้อนแสงและความเรืองรองอันสมบูรณ์ของดวงตะวัน ในกรณีเช่นนี้เราไม่ควรคำนึงถึงกระจก แต่ให้ดูพลาณภาพแสงของดวงตะวันซึ่งส่องผ่านกระจก ทำให้กระจกนั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนความรุ่งเรืองที่มาจากสวรรค์" [290]

พระองค์ยังทรงลิขิตไว้อีกว่า "...ด้วยมีความรักของพระผู้เป็นเจ้า ความขมขื่นในทุกอย่างก็จะเปลี่ยนเป็นความหวานและของขวัญทุกชิ้นก็จะกลายเป็นสิ่งที่ล้ำค่า"[291]

ทุกวันนี้ มนุษย์ชาติมีความหวังใญ่มากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับ "คุณภาพของชีวิต" ซึ่งสมควรที่จะเป็นเช่นนั้น พระอับดุลบาฮาทรงซึมซับมิติทางจิตวิญญาณและทางด้านวัตถุทั้งสองด้านไว้ในตัวพระองค์ พระองค์ทรงตระหนักดีว่าในขณะที่คุณภาพทางจิตวิญญาณของมนุษย์พัฒนาขึ้น ชีวิตทางร่างกายก็ได้รับการพัฒนาขึ้นด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เพราะโลกภายนอกสะท้อนโลกภายในของมนุษย์ พระองค์ทรงตระหนักเป็นอย่างดีว่าที่จริงแล้วมนุษย์อยู่บน "เส้นการเดินทางของจิตวิญญาณจากตัวตนสู่พระผู้เป็นเจ้า" พระองค์ทรงต้องการให้คนทั้งปวงตระหนักถึงความจริงที่มีความสำคัญต่อชีวิตนี้ด้วยเช่นกัน เพราะเมื่อทราบแล้วพวกเขาก็จะลุกขึ้นสู่ศักยภาพอันแท้จริงของเขาทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

ครั้งหนึ่งในกรุงปารีส พระอับดุลบาฮาทรงเคยขอให้คุณแมรี แชนฟอร์ดและคนอื่น ๆ ถือกะดาษที่บางมาก ๆ ไว้ตรงหน้าพระเนตรของพระองค์ "จงดู ถ้าสิ่งที่บางเบาที่ปิดกั้นสายตาของเราได้ ความไม่รอบคอบแม้เพียงนิดเดียว คำพูดที่โต้แย้งกัน การวิพากษ์วิจารณ์ในทางเสียหายเหล่านี้ก็จะปิดกั้นเราจากการได้เห็นทางจิตวิญญาณที่มีความบอบบางอย่างที่สุดได้เช่นกัน"[292]

193

ในปี พ.ศ. 2454 (ค.ศ. 1911) ที่ซานเมืองบอสตัน ในเมืองเล็ก ๆ ชื่อเมดฟอร์ด สตรีผู้หนึ่งเดินทางมาจากกรุงลอนดอนเพื่อบรรยายเกี่ยวกับผู้สละชีพในยุคต้น ๆ ของศาสนาบาไฮ คุณวิลเลียมส์ แรนดอล เป็นหนึ่งในบรรดาแขกที่ได้รับเชิญให้มาที่บ้านของคุณแมเรียน วิลเลียมส์ โคนเนท คุณแรนดอลไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับศาสนาบาไฮมาก่อน เขาจึงไปร่วมงานอย่างไม่ค่อยให้ความสนใจมากนัก หลังจากทำงานเลิกขณะที่เขากำลังจับมือกับสตรีผู้บรรยายในงานซึ่งกำลังแสดงภาพของผู้สละชีพเพื่อศาสนาในยุคแรก ๆ สตรีผู้นั้นมองดูเขาและกล่าวว่า "คุณแรนดอล คุณเป็นคนเดียวในห้องนี้ที่เข้าถึงหัวใจของเรื่องในคำคตินี้ ฉันจะส่งคนไปพบกับคุณเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับศาสนาบาไฮ

คุณแรนดอลรู้สึกตกใจ แต่เขาก็ขอบคุณเธอและจากไป เข้าวันหนึ่งหลังจากเวลาผ่านไปสองสามสัปดาห์ เขาเงยหน้าจากโต๊ะแล้วเห็นคุณฮาลาน โอเบอร์ ยืนอยู่ข้างหน้าเขา คุณแรนดอลประทับใจในทันทีที่เห็นสายตาของคุณฮาลานที่เต็มไปด้วยความจริงใจ หลังจากที่คุณฮาลานนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เขาก็เริ่มบอกคุณแรนดอลเกี่ยวกับศาสนาบาไฮ

คุณแรนดอลมีความสนใจในศาสนามาโดยตลอด ตอนที่เขาเกิดเขาเป็นคริสเตียนนิกายคาทอลิก ต่อมาเขาเปลี่ยนมานับถือนิกายอีพิสโคปัล แต่เนื่องจากเขาเข้าร่วมกลุ่มศาสนาที่ยึดหลักเทววิทยา ได้ศึกษาศาสตร์ของคริสต์ศาสนา และของกลุ่มเคลื่อนไหวที่มีความคิดแนวใหม่ เขาจึงได้ศึกษาเกี่ยวกับศาสนาต่าง ๆ ของยุคโบราณ เขาคิดว่าเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาทั้งหมดแล้ว เขายังคงไม่มีความสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาใหม่ในตอนี้ แต่คุณโอเบอร์ก็ยังพยายามอย่างไม่ย่อท้อเพื่อกระตุ้นให้เขาศึกษา หลายเดือนผ่านไป คุณฮาลาน โอเบอร์ ยังคงแวะเวียนมาพบกับคุณวิลเลียมส์ แรนดอล อยู่หลายครั้ง กระตุ้นให้เขาศึกษาและบอกเล่าเพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนาใหม่ให้แก่เขา

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงเดินทางมาถึงเมืองบอสตันในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) คุณฮาลานกล่าวกับผู้ที่กำลังศึกษาศาสนาซึ่งยังลังเลว่า "คุณต้องไปพบกับพระองค์" คุณแรนดอลรับฟังอย่างไม่เต็มใจ แต่ในที่สุดเขาก็ยอมไปฟังปาฐกถาธรรมของท่านนายที่บอสตัน เมื่อได้ฟังท่านนายแล้ว คุณแรนดอลเกิดความคิดว่าบุรุษผู้นี้เป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ เป็นนักบุญโดยแท้

ในตอนท้ายของการบรรยาย ขณะที่คุณแรนดอลกำลังเดินออกจากหอประชุม เขาได้ยินเลขาคนหนึ่งของพระอับดุลบาฮาพูดขึ้นว่า "มีใครในที่นี้ไหมที่จะกรุณาไปซื้อน้ำองุ่นให้พระองค์ทรงขอบดื่มบ้าง และจะได้ดื่มหลังจากการปาฐกถาธรรมจบลง" คุณแรนดอลตอบรับโดยไม่ทันคิดว่า "ผมยินดีซื้อให้พระองค์เอง" เขาซื้อน้ำองุ่นหกขวดที่ร้านขายยาซึ่งอยู่ที่มุมตึกและนำมันไปที่โรงแรมที่พระองค์ทรงพำนักอยู่ เขาอาจจะให้ใครก็ได้ นำน้ำเหล่านั้นไปมอบให้กับพระอับดุลบาฮาแทนเขาหากเขาไม่ประสงค์จะเข้าไปมีส่วนร่วมอีกต่อไป เมื่อเขาออกจากลิฟต์เขาก็ถูกดึงดูดย่างรวดเร็วให้เข้าสู่วงสนทนาของเพื่อน ๆ ที่ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ใกล้ ๆ เขายื่นขวดน้ำองุ่นทั้งหมดให้เลขาของท่านนายอย่างลืมหืมตา

เขารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่เลขาคนนั้นกลับมาพร้อมแก้วน้ำองุ่นบนจานรองพร้อม กับกล่าวว่า "คุณแรนดอล คุณใจดีมากที่ซื้อน้ำนี้ให้พระอับดุลบาฮา คุณจะไม่มีดื่มสักแก้วหรือ" คุณแรนดอลไม่ประสงค์จะดื่ม แต่ก็ไม่อยากดูไม่สุภาพ เขาก็ยอมดื่มน้ำแก้วนั้น เขาคิดจะวางแก้วและจานรองไว้บนโต๊ะที่ใกล้ที่สุดแล้วเดินจากไปโดยเร็ว เขาจึงได้รวบรวมมานเล็กน้อย ก่อนถึงประตูหน้าห้องของท่านนาย

เขาเห็นโต๊ะที่เหมาะสมจะวางแก้วพร้อมจานรองไว้ที่นั่น ขณะที่เขากำลังเดินถอยออกมา เขารู้สึกดีใจที่ไม่รบกวนพระอับดุลบาฮาซึ่งในขณะนั้นทรงนั่งอยู่ตามลำพังในห้องด้านในและดูเหมือนทรงกำลังหลับอยู่ ท่านนายทรงลืมหืมตา

และมองมายังเขา พร้อมทรงกล่าวว่า "เชิญนั่ง" คุณแรนดอลเห็นว่าตนเองไม่ควรปฏิเสธจึงนั่งที่เก้าอี้รับแขกซึ่งอยู่กลางห้อง พระอับดุลบาฮาทรงขยับตัวขณะที่ยังทรงอยู่บนเก้าอี้และทรงหลับตาต่อ คุณแรนดอลนั่งนิ่งอยู่สักครู่ เขาเริ่มรู้สึกขุ่นเคืองเพราะคิดว่าท่านนายกคงไม่ทรงทราบว่ามีคนนั่งรออยู่ตรงหน้า ความรู้สึกหงุดหงิดของเขามีมากขึ้นและสงสัยว่า "การที่เรานั่งอยู่กับผู้สูงวัยผู้นี้ในขณะที่กำลังหลับนั้น หมายความว่าอย่างไร"

เขาคิดว่าน่าจะลุกขึ้นและออกจากห้องไป แต่กลับเปลี่ยนใจที่จะทำตามความคิดนั้น เพราะพระอับดุลบาฮาทรงบอกให้เขานั่งลงและเขาจะต้องทำตัวสุภาพ ขาทั้งสองข้างของเขานิ่งอยู่กับที่จนรู้สึกชา รู้สึกว่าร่างกายหมดความรู้สึก แม้แต่ปกคอเสื้อซึ่งลงแป้งแข็งจนเขาภาคภูมิใจว่าไม่เคยหย่อนคล้อยในที่สาธารณะก็ยังหย่อนคล้อยลงมา ความเตื่อดดาลของเขาพุ่งสู่ระดับขีดสุด เสียงภายในของเขาพูดขึ้นมาว่า "เจ้าศึกษาศาสนาอันยิ่งใหญ่ของโลกมาจนครบ แล้วความรู้เหล่านั้นส่งผลดีอะไรกับตัวเจ้าเองบ้าง เพราะแม้แต่การนั่งรอชายชราคนหนึ่งเป็นเวลายี่สิบนาทีอย่างสงบและสำรวม เจ้าก็ยังไม่ไหวเลย"

ขณะที่ความคิดอันทำทายนี้อาโถมเข้า พระอับดุลบาฮาก็ทรงลืมตาขึ้นและทรงกล่าวว่า "สติปัญญาเป็นสิ่งที่ดีถ้าเป็นข้ารับใช้หัวใจ มิเช่นนั้นแล้วการมีสติปัญญาก็เปล่าประโยชน์" จากนั้นพระอับดุลบาฮาก็ทรงยิ้มให้คุณแรนดอลและอนุญาตให้เขากลับได้ พระองค์มิได้ทรงหลับอย่างที่เข้าใจ และคุณแรนดอลไม่เคยลืมคำสอนของพระอับดุลบาฮา เพราะคำเหล่านั้นทำให้เกิดจุดเปลี่ยนในชีวิตของเขา [293]

194

เอกอัครราชทูตชาวญี่ปุ่น (วิสเคาท์ อราวาคา-กรุงมาดริส) พักอยู่ที่โรงแรมดิจินา (ในกรุงปารีส) ท่านเอกอัครราชทูตและภริยาได้รับการบอกเล่าเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮาซึ่งขณะนั้นทรงพำนักอยู่ในกรุงปารีส ภริยาท่านทูตกระตือรือร้นที่จะได้มีโอกาสจะได้เข้าเฝ้าพระองค์

ภริยาท่านทูตกล่าวว่า "ฉันเศร้าใจมาก ฉันจะออกไปข้างนอกตอนเย็นไม่ได้ เพราะมีไข้สูง และจะต้องออกเดินทางไปสเปนแต่เช้าด้วย ขอแต่เพียงได้มีโอกาสพบกับพระองค์เท่านั้น"

เมื่อขานี้ไปถึงท่านนายซึ่งเพิ่งกลับมาจากการเดินทางอย่างเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน

พระองค์ทรงกล่าวว่า "ให้นำความไปบอกกับสภาพสตรีผู้นั้นและสามีเธอด้วยว่า ถ้าเธอไม่สามารถมาพบกับเราได้ เราก็จะไปพบกับเธอด้วยตัวเอง"

แล้วเหตุการณ์ก็เป็นไปตามนั้น พระองค์ทรงเดินทางไปพบสตรีผู้นั้นด้วยรอยยิ้มอันสุภาพแม้เวลาจะล่วงเลยไปจนถึงท่ามกลางความหนาวเหน็บและสายฝน ยิ่งความสุขหรรษามาสู่เราทุกคนซึ่งกำลังรอพระองค์อยู่ในห้องที่บุด้วยพรมภายในโรงแรมดีลีนา

พระอับดุลบาฮาทรงพูดคุยกับท่านทูตและภริยาเกี่ยวกับสถานการณ์ในประเทศญี่ปุ่น เกี่ยวกับความสำคัญของประเทศญี่ปุ่นที่มีต่อนานาชาติ เกี่ยวกับความช่วยเหลืออย่างมากของประเทศญี่ปุ่นต่อมนุษยชาติ เกี่ยวกับความเคลื่อนไหวในการยุติสงครามและความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงสภาพชีวิตของคนงาน อีกทั้งการให้การศึกษแก่เด็กหญิงให้มีความเท่าเทียมกับเด็กชาย "อุดมคติของศาสนาคือหัวใจของทุกแผนงานที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ ศาสนาต้องไม่ถูกใช้เป็นเครื่องมือของนักการเมือง การเมืองของพระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่ ส่วนการเมืองของมนุษย์เปราะบาง"

เมื่อทรงพูดถึงศาสนาและวิทยาศาสตร์ เปรียบเสมือนปีกอันยิ่งใหญ่ทั้งสองข้างซึ่งทำให้นักแห่งมนุษยชาติสามารถบินสู่ท้องฟ้าได้ พระองค์ทรงกล่าวว่า "การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ทำให้มีอารยธรรมทางวัตถุเพิ่มมากขึ้น พลังอันมหาศาลมีอยู่จริงแต่ก็ยังคงอยู่เช่นนั้นและโชคดียังไม่ได้ถูกค้นพบโดยมนุษย์ ขอให้พวกเราอ่อนน้อมต่อพระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นที่รักว่า อย่าให้วิทยาศาสตร์ค้นพบพลังนี้จนกว่าอารยธรรมทางจิตวิญญาณจะเข้าครองใจมนุษย์เสียก่อน ในมือของมนุษย์ที่มีธรรมชาติใฝ่ต่ำ อำนาจนี้จะสามารถทำลายล้างทั้งโลก"^[294]

พระวจนะของพระองค์เสมือนเป็นการพยากรณ์ ซึ่งต้องใช้เวลาหลายสิบปีก่อนที่จะเป็นที่เข้าใจ

195

คุณสแตนวูด คอบบ์ บันทึกไว้ว่า "การสัมภาษณ์ท่านนายครั้งสำคัญที่สุด" มีขึ้นขณะที่เราอยู่ที่กรุงปารีสในปี พ.ศ. 2456 (ค.ศ. 1913) เขาได้เขียนไว้ว่า "ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาบุคลากรของโรงเรียนพอร์ดเตอร์ ชาร์เจนท์ ทราเวล ซึ่งเป็นโรงเรียนชายล้วน ตอนที่ไปเข้าเฝ้าท่านนายครั้งแรก พระองค์ทรงถามข้าพเจ้าเกี่ยวกับโรงเรียนและถามว่าข้าพเจ้าสอนอะไร ข้าพเจ้าทูลพระองค์ว่า ข้าพเจ้าสอนภาษาอังกฤษ ลาดิน พีชคณิตและเรขาคณิต

พระองค์ทรงจ้องมองข้าพเจ้าด้วยพระเนตรที่สุกใสและทรงถามว่า "คุณสอนวิชาศีลธรรมด้วยหรือเปล่า"

"คำถามนี้ยังความกระตักอายแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะอธิบายอย่างไรต่อพระอับดุลบาฮา ว่าตามหลักสูตรที่เตรียมการเพื่อให้เด็กสอบผ่านเข้ามหาวิทยาลัยได้นั้นมีความจำเป็นยิ่งกว่าการสอนศีลธรรม ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงทูลตอบได้แค่เพียงว่า "ไม่ได้สอนครับเพราะไม่มีเวลาพอที่จะสอน"

พระอับดุลบาฮา มิได้ทรงให้ความเห็นใดเกี่ยวกับคำตอบนี้ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องตอบ เพราะที่หลุดออกจากปากของข้าพเจ้านั้น คือการติเตียนตัวของข้าพเจ้าเองและการศึกษาสมัยใหม่ที่ *ไม่มีเวลาพอที่จะสอนศีลธรรม!* แนนอน นี่คือเหตุผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับโลกทางวัตถุในยุคสมัยใหม่ที่เรียกว่า "ความศิวิไลซ์" ซึ่งไม่มีเวลาให้กับเรื่องจิตวิญญาณ

แค่คำถามของพระอับดุลบาฮาและความนิ่งของพระองค์ชี้ให้เห็นว่าในแนวคิดของพระองค์คือ เรื่องทางจิตวิญญาณควรอยู่ในลำดับแรก [295]

พระอับดุลบาฮาในพิธีทรงรับเครื่องราชอิสริยาภรณ์แห่งสหราชอาณาจักร
วันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2463 (ค.ศ. 1920)

196

ท่านนายทรงรักเด็ก ๆ เป็นที่น่าสังเกตว่า "หลาย ๆ โอกาสในขณะที่พระองค์ทรงแสดงปาฐกถาธรรมนั้น พระองค์มักจะทรงใช้อ้อมแขนโอบเด็กคนหนึ่งไว้" พระองค์จะตรัสกับบิดามารดาของเด็กในท่านองนี้คือ: "จงให้การศึกษา

อย่างดีแก่เด็กคนนี้ จงพยายามทุกวิถีทางที่เจ้าสามารถทำได้เพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์ในยุคแห่งความรุ่งเรืองนี้ จงทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อส่งเสริมจิตวิญญาณของพวกเขา”^[296]

197

วันหนึ่งในเดือนมิถุนายนที่กรุงนิวยอร์ก พระอับดุลบาฮาทรงรู้สึกเหนื่อยล้า พระองค์ทรงนอนหลับไปนานและตื่นมาพบกับเพื่อน ๆ ที่กำลังรอเข้าเฝ้าพระองค์อยู่ จากนั้นพระองค์ได้ทรงเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังว่า "ในขณะที่เรากำลังนอนหลับอยู่นั้น เราได้สนทนากับพวกเจ้าเสมือนกับการพูดออกมาอย่างสุดเสียง และด้วยผลจากน้ำเสียงอันดังของเราเองได้ปลุกเราให้ตื่นขึ้นขณะที่ตื่น มีคำ ๆ หนึ่งที่ติดปากเรามา คำ ๆ นั้นคือ "ความโดดเด่น" ดังนั้นเราจะพูดกับเจ้าเกี่ยวกับหัวข้อนี้ในเช้าวันนี้"

พระอับดุลบาฮาทรงเป็นนักพูดที่มีพรสวรรค์และมีวาทศิลป์ พระองค์ทรงเริ่มเล่าเรื่องที่คุณชอบและเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายแล้ว พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่า พระองค์มิได้ต้องการให้เพื่อน ๆ ประสบความสำเร็จในระดับความโดดเด่นแบบธรรมดา ๆ อย่างที่รู้เห็นกันอยู่ทั่วไปในโลก พระองค์ทรงกล่าวสรุปในตอนท้ายเพื่อให้คนยึดถือปฏิบัติตามได้นานนับศตวรรษ คำสอนเหล่านั้นคือ "สำหรับเจ้านั้น เราปรารถนาให้เจ้ามีความโดดเด่นทางศีลธรรม จะต้องมีความซื่อสัตย์และแตกต่างจากผู้อื่นด้านจริยธรรม จะต้องมีความรักในพระผู้เป็นเจ้าเด่นชัดเหนือสิ่งอื่นใด เจ้าต้องเด่นแตกต่างจากคนอื่นในด้านความรักต่อมนุษยชาติ ต่อความสามัคคี ต่อความรักและความเป็นธรรม โดยสรุปคือ เจ้าจะต้องโดดเด่นด้วยคุณธรรมทั้งหมดของโลกมนุษย์ มีความซื่อสัตย์และความจริงใจ ความยุติธรรมและความเที่ยงตรง เป็นที่นับถือด้านความหนักแน่นมั่นคงและความแน่วแน่ เป็นที่เลื่องลือทางด้านความมีใจกุศลและรับใช้มนุษยชาติ เป็นที่กล่าวขวัญทางด้านความรักที่มีต่อทุกคน เห็นเด่นชัดทางด้านความสมัคสมานสามัคคีกับคนทั่วไป ความไม่มีอคติและส่งเสริมให้เกิดสันติภาพไปทั่วโลก ท้ายที่สุดแล้ว เจ้าจะต้องโดดเด่นด้วยประกายความสว่างจากสวรรค์และด้วยพระพรที่ประทานมาจากพระผู้เป็นเจ้า นี่คือการแตกต่างที่เราต้องการจากเจ้า”^[297]

198

วันหนึ่งในกรุงลอนดอน ท่านนายทรงสนทนากับผู้ฟังด้วยเนื้อหาที่ผิดไปจากธรรมดา เป็นจินตนาการที่ต้องติดตาม แต่เป็นความจริงที่สมเหตุสมผล เป็นเรื่องราวระหว่างพระศาสดาในยุคต่าง ๆ กับมนุษย์ พระองค์ทรงกล่าวไว้ดังนี้ "มนุษย์มักจะเผชิญหน้ากับพระผู้เป็นเจ้าด้วยคำพูดเช่นนี้ "พวกเรามีความสุขมาก และกำลังมีชีวิตอยู่อย่างที่เราคิด อย่างไรก็ตาม เรากิน เรานอน เรา

ร้องเพลง และเต็นรำ เราไม่กลัวพระผู้เป็นเจ้า ไม่มีความหวังว่าจะไปสวรรค์ เราชอบสิ่งที่เรากำลังทำ เรามีหนทางของเราเอง หลังจากที่พระศาสดาทรงเสด็จมา พระองค์ได้ปรากฏความสนุกสนานเปลือยจากพวกเราไป ตอนนี้พระองค์ก็ทรงบอกเราเกี่ยวกับความโกรธกริ้วของพระผู้เป็นเจ้า นี่ก็อีก ทำให้เราเกรงกลัวการถูกลงโทษและตั้งความหวังไว้กับรางวัล พระองค์เสด็จมาทำให้ชีวิตของเราซึ่งดีอยู่แล้วเกิดความปั่นป่วนเสียหาย”

พระศาสดาทุกพระองค์ของพระผู้เป็นเจ้าต่างก็ทรงตอบเสมอว่า “เจ้าต่างพอใจอยู่ในโลกของสัตว์ แต่พวกเราต้องการให้เจ้าเป็นมนุษย์ เจ้าเคยมีมิติ เราต้องการให้เจ้าเป็นประกายด้วยความสว่างไสว เจ้าตายแต่เราต้องการให้เจ้ามีชีวิต เจ้าติดอยู่กับโลก แต่เราต้องการให้เจ้าอยู่บนสวรรค์” [298]

199

วันหนึ่ง ระหว่างที่ท่านนายทรงอยู่ในระหว่างการเยือนกรุงนิวยอร์ก พระองค์ทรงไปเยี่ยมสวนสาธารณะเซ็นทรัลปาร์ค หลังจากที่ใช้เวลาหลายชั่วโมงที่พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์แห่งชาติ พระองค์ได้ทรงออกมาพักที่ใต้ต้นไม้ยามรักษาการณ์ซึ่งเป็นชายชรารูปร่างเล็กเป็นห่วงพระองค์ เขาจึงถามพระองค์ว่า “หลังจากที่พักแล้วพระองค์ยังทรงต้องการกลับไปดูข้างในอีกไหม ยังมีซากตึกดำบรรพ์และนกต่าง ๆ ให้ดูอีก” พระอับดุลบาฮาทรงยิ้มและทรงตอบว่า “ไม่แล้ว เราเบื่อที่จะดูสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ เราต้องการขึ้นไปข้างบน เดินทางและดูโลกทางจิตวิญญาณ เจ้าคิดอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งที่ได้พูดมานี้” ยามรักษาการณ์เกาศีรษะด้วยความสับสนงุนงง ท่านนายจึงถามเขาต่อไปว่า “สิ่งไหนที่เจ้าต้องการจะครอบครอง โลกทางวัตถุหรือโลกแห่งจิตวิญญาณ” “ผมคิดว่า โลกทางวัตถุ” แต่พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวต่อไปอีกว่า “เจ้ามิได้สูญเสียอะไรเลยเมื่อเจ้าเข้าไปสู่โลกแห่งจิตวิญญาณ เหมือนเมื่อเจ้าขึ้นบันไดไปชั้นบนของบ้านเจ้าก็ได้ออกไปจากบ้าน ชั้นล่างก็ยังคงอยู่ใต้ตัวเจ้า” ทันใดนั้นดูเหมือนว่ายามรักษาการณ์คนนั้นได้เห็นแสงสว่างแล้ว [299]

200

วันหนึ่ง พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวกับคุณจูเลีย กรันดี ซึ่งเป็นผู้แสวงบุญรุ่นแรก ๆ ที่ได้ไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ด้วยถ้อยคำที่เปี่ยมไปด้วยความรักและแรงบันดาลใจว่า “เราต้องการให้เจ้านำความหรรษาและความสุขสันต์แห่งชีวิตทางจิตวิญญาณกลับไปกับเจ้าด้วย” [300]

“ความปีติยินดีที่แท้จริงมาจากความตระหนักรู้และความเบิกบานทางจิตวิญญาณ อำนาจทางความรู้สึกนึกคิดเป็นของขวัญอันอารีจากพระผู้เป็นเจ้าที่นำพาให้มนุษย์ไปสู่ความสุขทางจิตวิญญาณ คุณงามความดีอันสูงส่งที่สุด

ของมนุษย์ก็คือการรักพระผู้เป็นเจ้า ความรู้ในพระผู้เป็นเจ้านั้นยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นความสุขที่แท้เพียงอย่างเดียวเพราะนั่นคือการได้เข้าไปใกล้พระผู้เป็นเจ้า นี่คือนาฬิกาจักรของพระผู้เป็นเจ้า การรักพระผู้เป็นเจ้าคือการรู้จักพระองค์ การรู้จักพระองค์คือการเข้าสู่อาณาจักรของพระองค์และได้อยู่ใกล้กับพระองค์ นี่คือนสิ่งที่เราปรารถนาให้แก่เจ้า เพื่อที่ว่าเจ้าจะได้เดินอยู่ในเส้นทางชีวิตเช่นว่านี้”^[301]

201

เมื่อต้นปี พ.ศ. 2452 (ค.ศ. 1909) คุณชาลล์ และคุณมาเรียม ฮานีย์ ผู้เป็นบิดามารดาของพระหัตถ์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า พอล ฮานีย์ ได้เดินทางไปเมืองอัคคาเพื่อเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา พวกเขาได้เขียนบันทึกคำพูดที่ได้ยินจากท่านนายใน “งานจัดเลี้ยงแห่งสวรรค์” ระหว่างช่วงเวลาเก้าวันที่อยู่ ณ ที่นั้นว่า วันหนึ่งพระอับดุลบาฮาทรงถามถึงสุขภาพของนายฮานีย์ เขาทูลท่านนายอย่างเปิดเผยว่า “ร่างกายของข้าพเจ้าแข็งแรงดีอยู่เสมอ แต่ข้าพเจ้าได้รับอาหารทางจิตวิญญาณมากเกินไปในระหว่างอยู่ที่นี้จนเกรงว่าจิตวิญญาณจะไม่ย่อย” แต่พระผู้เป็นเจ้าบ้านทรงปลอบเขาว่า “เจ้าจะย่อยอาหารทางจิตวิญญาณได้ เพราะพระผู้ทรงประทานอาหารทางจิตวิญญาณแก่เจ้าได้ทรงประทานอำนาจในการย่อยแก่เจ้าด้วย”^[302]

ช่วงเวลาที่แสงบุญ พระอับดุลบาฮาทรงให้กำลังใจแก่พวกเขาด้วยการทรงกล่าวว่า “จงจำไว้ว่าสุขภาพที่สำคัญคือสุขภาพทางจิตวิญญาณ เพราะสุขภาพทางจิตวิญญาณนำมาซึ่งชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ส่วนสุขภาพทางร่างกายให้ผลเพียงชั่วคราว”^[303]

202

ท่านนายทรงส่งธรรมสารฉบับหนึ่งถึงสตรีผู้หนึ่งซึ่งโหยหา “อาณาจักรสวรรค์” ในบางส่วนของธรรมสาร พระองค์ทรงลิขิตว่า “จงสวดพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ทุกเช้า และหันไปหาอาณาจักรแห่งอับบา ทำเช่นนี้จนกระทั่งเจ้าเข้าใจความลึกลับของเรา”^[304]

203

คุณลัว เกิดซิงเกอร์ ผู้ซึ่งเป็นมารดาทางจิตวิญญาณของ คุณเฮียร์ส และคุณเมย์ โบลล์ (แมกซ์เวลล์) เป็นหนึ่งในบรรดาผู้เดินทางไปแสวงบุญในช่วงปลายปี พ.ศ. 2441 (ค.ศ. 1898) ท่านเดินทางไป ๆ มา ๆ ระหว่างเมืองอัคคาและเมืองไฮฟาหลายครั้งในช่วงเวลาสิบแปดปี พระอับดุลบาฮาทรงมอบหมายงานอันสำคัญยิ่งทางด้านการเผยแพรศาสนาแก่เธอ และทรงแนะนำเธออย่างต่อเนื่องในหนทางที่จะนำเธอไปสู่ความรักของพระผู้เป็นเจ้า

ครั้งหนึ่งช่วงที่เธอไปเยือนตะวันออกกลาง ท่านนายทรงกล่าวกับเธอว่า "เจ้าต้องยึดเป้าหมายของเจ้าไว้อย่างมั่นคงและไม่หวั่นไหว และจงอย่ายอมให้สภาพแวดล้อมภายนอกมาทำให้เจ้าวิตกกังวล เรากำลังจะส่งเจ้าไปประเทศอินเดียเพื่อทำงานบางอย่างให้สำเร็จ เจ้าจะต้องเข้าประเทศนั้นด้วยจิตวิญญาณที่แน่วแน่ ด้วยความศรัทธาอันแก่กล้า ด้วยความกระตือรือร้นที่ไม่รู้สิน ด้วยอัคนีที่ไม่รู้ดับ ด้วยความมั่นใจที่ไม่สั่นคลอน เพื่อที่เจ้าจะสามารถรับใช้จนประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายที่เราส่งเจ้าไป จงอย่ากังวลใจ หากเจ้าไปตามเงื่อนไขทางสภาวะภายในที่ไม่ผันแปร เจ้าก็จะเห็นประตูแห่งการรับรองเปิดต่อหน้าเจ้า แล้วชีวิตของเจ้าก็จะเปลี่ยนเหมือนมงกุฎแห่งกุหลาบสวรรค์ และจะพบตนเองในสถานะสูงสุดแห่งความมีชัย"

"จงพยายามทั้งเข้าและค่าให้ได้มาซึ่งสถานะอันสูงส่งนี้ จงมองดูเรา เจ้ายังไม่รู้แม้แค่หนึ่งในพันของความยากลำบากและอุปสรรคที่ดูราวกับว่ายากแก่การเอาชนะที่ผ่านเข้ามาให้เราได้เห็นมากขึ้นทุกวัน เราไม่ใส่ใจกับสิ่งเหล่านั้น เรากำลังเดินบนถนนหนทางที่เราได้เลือกแล้ว"^[305]

คุณแล้ว ไม่มีความอดทนในการพัฒนาทางจิตวิญญาณ โดยนิสสัยส่วนตัวแล้ว เธอเป็นคนใจร้อน เธอต้องการความสมบูรณ์แบบในทันทีทันใด เพื่อจะได้รับใช้พระอับดุลบาฮาได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น แต่ท่านนายทรงสอนเธอว่าเธอไม่สามารถยึดความคิดนั้น ความสมบูรณ์แบบคือกระบวนการพัฒนาที่เป็นไปอย่างช้า ๆ

ความรักที่เธอมีต่อศาสนาและต่อท่านนายนั้นไม่มีขอบเขต โลกทางวัตถุมีความสำคัญน้อยลงในขณะที่จิตวิญญาณของเธอพัฒนาขึ้น แม้กระทั่งแบบเสื้อผ้าที่เธอเคยสวมใส่ก็เปลี่ยนไปก่อนที่จะเสียชีวิตก่อนวัยอันควรในปี พ.ศ. 2459 (ค.ศ. 1916)] เธอได้เลิกสวมใส่เสื้อผ้าที่หรูหรา แล้วหันมาใส่ชุดกระโปรงสีฟ้าสามวัยเก่า ในช่วงปีท้าย ๆ ของชีวิต เธออยู่ในโลกแห่งธรรมและอุทิศชีวิตเพื่อการรับใช้ศาสนา

การยอมรับอย่างผ่องใส [Radiant Acquiescence]

ความผ่องใสของท่านนายที่แผ่ออกมาได้ส่งแรงบันดาลใจให้แก่บรรดาบุตรและสตรี และอีกทั้งที่ยังไม่เกิดตราบนานต่อไปอีกหลายศตวรรษ พระองค์ยังทรงมีความสุขหรรษาภายใต้สถานการณ์คล้ายกันกับที่คนส่วนใหญ่ตกอยู่ในความโศกเศร้า "ความโศกเศร้าเปรียบเสมือนร่องดิน ร่องยิ่งลึกมากเท่าไรผลที่เราได้รับก็ยิ่งจะมากขึ้นเท่านั้น" ^[306]

204

ในเมืองมินนีแอโพลิส พระในศาสนาฮิวมาเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาเพื่อขอเชิญให้พระองค์ไปปาฐกถาธรรมในโบสถ์ยิว ส่วนหนึ่งของบทสนทนาที่เผยให้เห็นความผ่องใสของท่านนายแม่ในยามทุกข์

พระอับดุลบาฮาทรงเริ่มสนทนากับเขาด้วยทรงกล่าวว่า "เรามาจากเมืองเยรูซาเล็ม-ซึ่งเป็นประเทศอันแท้จริงของท่าน เราได้ใช้ชีวิตสี่สิบห้าปีในปาเลสไตน์ แต่อยู่ในคุก ..."

พระในศาสนาฮิวตอบว่า "เราทั้งหมดต่างก็อยู่ในคุกของโลกใบนี้"

พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า "ใช่ แต่เราถูกขังในสองคุก"

พระในศาสนาฮิวให้ความเห็นว่า "แค่คุกเดียวก็เพียงพอแล้ว"

พระอับดุลบาฮาจึงทรงประกาศเจตนารมณ์ว่า "เรายอมรับสภาพนั้นอย่างเต็มไปด้วย ความหรรษาและความสุขอย่างที่สุด"^[307]

การตั้งใจอยู่ในสภาวะของการอธิษฐาน [Prayerfulness]

พระอับดุลบาฮาทรงสอนมนุษย์เกี่ยวกับการสวดมนต์อธิษฐานไว้อย่างมากมาย การอธิษฐานคือการที่มนุษย์หันไปหาพระผู้เป็นเจ้าในยามที่เขาต้องการความช่วยเหลือหรือเพื่อต้องการสรรเสริญพระองค์^[308] พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวไว้ว่า "การอธิษฐานขั้นสูงสุด คือการที่เจ้าสวดเพื่อความรักในพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น" พระองค์ทรงกล่าวเกี่ยวกับคุณลักษณะทางธรรมทั้งหลายที่เป็นพื้นฐานที่แท้จริงของการสวดอธิษฐาน "ผู้สวดจะต้องสวดด้วยดวงจิตที่เปลือยวาง ต้องตั้งใจอย่างแน่วแน่ น้อมรับพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างปราศจากเงื่อนไขและตั้งใจมุ่งสู่ทางธรรม"^[309]

ท่านนายทรงกล่าวว่า "ในเวลาที่เราอธิษฐาน เราต้องตั้งใจมุ่งไปยังสิ่งหนึ่งสิ่งใด"^[310] พระองค์ทรงกล่าวว่า "ขณะที่เราอธิษฐาน เราเพ่งความคิดและหันหน้าไปยังพระผู้ทรงความสมบูรณ์พร้อม^[311]"^[312]

205

การตั้งใจอยู่ในสภาวะของการอธิษฐานทรงช่วยให้พระอับดุลบาฮาชำระไว้ซึ่งความสงบนิ่งในจิตใจ แม้ว่าขณะนั้นพระองค์กำลังทรงตกอยู่ในความเศร้าโศกและความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส ความรักในพระผู้เป็นเจ้าเป็นพื้นฐาน

และเป็นที่มาของความมีใจสงบ ซึ่งสภาวะแวดล้อมใด ๆ ก็ไม่สามารถ
 สิ้นคลอนความสงบสุขภายใน ^[313] ไม่มีความทุกข์ร้อนใด ๆ แฝวพานจิตใจ
 ของพระองค์ได้ เราแน่ใจในความจริงข้อนี้จากภาวะความตึงเครียดหลายต่อ
 หลายครั้ง เช่น ในช่วงที่พระบาฮาฮ้อลลาะห์ทรงปลื้มองค์สู่ความวิเวกในป่าบน
 เขาสุเลมานิเยห์ และอีกครั้งหนึ่งที่พระอับดุลบาฮาเองก็ทรงตกอยู่ในอันตราย
 ร้ายแรงที่เมืองอัคคา เนื่องจากทรงถูกใส่ความเท็จ พระองค์จะทรงสวดมนต์
 และท่องบทสวดมนต์ตลอดทั้งคืน การเสด็จสู่สวรรค์ของพระบาฮาฮ้อลลาะห์ผู้
 เป็นที่รักยิ่งทำให้พระอับดุลบาฮาทรงอยู่อย่างปราศจากชีวิตชีวาชั่วพักหนึ่ง
 แต่พระองค์ก็ทรงฟื้นตัวและทรงกลับยืนหยัดขึ้นอีกครั้งด้วยความตั้งมั่นอยู่ใน
 ความรักของพระผู้เป็นเจ้า ที่จริงแล้ว มีการเปิดเผยว่า "บ่อยครั้งที่ท่านนาย
 ทรงสวดมนต์เพื่อขอให้สถานการณ์ทวีความตึงเครียดมากยิ่งขึ้น เพื่อที่
 พระองค์จะได้มีพลังเพิ่มขึ้นในการจัดการกับเหตุการณ์เหล่านั้นมากขึ้น" ^[314]

206

พระอับดุลบาฮาได้ทรงส่งธรรมสารฉบับหนึ่งถึงเพื่อนบาไฮชาวอเมริกัน ความ
 ว่า "คำถามของเจ้าที่ว่า "สวดมนต์ทำไม สวดแล้วมีอะไรดีหรือ เพราะพระผู้
 เป็นเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่งแล้ว และทรงดูแลทุกสิ่งอย่างดีเลิศตามระเบียบ
 พระองค์ทรงบันดาลทุกสิ่งตามมาตรการที่เหมาะสมและทรงกำหนดทุกสิ่งไว้
 อย่างถูกที่ถูกทาง อย่างถูกต้องและอย่างสมบูรณ์ที่สุดแล้ว ดังนั้น มีเหตุผล
 ใดอีกหรือที่เราจะต้องอ้อนวอน ขอร้อง ระบุขอสิ่งที่เราต้องการและขอความ
 ช่วยเหลืออีก เราขอให้เจ้ารู้ว่า ที่จริงแล้ว สมควรอย่างยิ่งที่คนที่อ่อนแอกว่า
 ควรจะอ้อนวอนต่อพระผู้ทรงแข็งแกร่งกว่า จำเป็นที่ผู้แสวงหาพระกรุณาธิคุณ
 จะอ้อนวอนต่อพระผู้ทรงความรุ่งโรจน์ พระผู้ทรงโอบอ้อมอารี เมื่อคนคนหนึ่ง
 อ้อนวอนต่อพระผู้เป็นนาย หันไปหาพระองค์และแสวงหาพระกรุณาจาก
 มหาสมุทรของพระองค์ กริยาที่แสดงการอ้อนวอนนั้นก็เป็แสงในหัวใจของ
 ผู้ที่วิงวอน เป็นแสงสว่างแก่ดวงตา เป็นชีวิตของจิตวิญญาณ และเป็นความ
 ประเสริฐแก่ตนเองอยู่แล้ว

"ดังนั้น ระหว่างที่อ้อนวอนและอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า "พระนามของ
 พระองค์คือการรักษาของข้าพเจ้า" จงคิดว่าหัวใจของเจ้าจะเบิกบานขึ้น
 อย่างไร จิตวิญญาณของเจ้าสดชื่นขึ้นด้วยพระจิตแห่งความรักของพระผู้เป็น
 เจ้าและจิตใจของเจ้าก็จะได้รับการดึงดูดเข้าสู่อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า
 การดึงดูดเหล่านี้ทำให้ความสามารถและศักยภาพของบุคคลเพิ่มขึ้น เมื่อ
 ภาชนะกว้างใหญ่มากขึ้นก็จะสามารถบรรจุน้ำได้มากขึ้นตามด้วย และเมื่อ
 ความกระหายเพิ่มมากขึ้น ความกรุณาจากเมฆที่หลังมาก็จะเป็นที่ยอมรับได้
 ของมนุษย์ นี่คือการลึกลับของการอ้อนวอน คืออัจฉริยภาพแห่งการระบุสิ่งที่
 บุคคลต้องการ"^[315]

ในทางกลับกัน ท่านนายก็ได้ทรงกล่าวไว้ว่า "พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของคนรับใช้ทุกคนหากคำที่อธิษฐานนั้นมีความเร่งด่วน"^[316]

207

พระอับดุลบาฮาทรงตอบจดหมายฉบับหนึ่งว่า "เจ้าถามถึงภูมิปัญญาที่ได้จากการสวดมนต์ จงรู้ไว้ว่า การสวดมนต์เป็นสิ่งจำเป็นและควรปฏิบัติตามข้อบังคับ ไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ที่จะนำมาอ้างเพื่อจะไม่ต้องสวดมนต์ นอกเสียจากว่าบุคคลนั้นมีจิตวิปลาส หรือมีอุปสรรคอันใหญ่หลวงที่ทำให้เขาไม่สามารถสวดมนต์ได้ สิ่งที่ได้จากการสวดมนต์ คือ ทำให้มีการเชื่อมโยงกันระหว่างคนรับใช้กับพระผู้เป็นหนึ่งเดียวที่แท้จริง เนื่องจากในสภาวะนั้นมนุษย์หันหน้าไปสู่พระองค์ ผู้ทรงความสูงส่งและยิ่งใหญ่ด้วยหัวใจและวิญญาณแห่งการแสวงหาเพื่อติดต่อและไฝ่หาความรักและความเห็นอกเห็นใจจากพระองค์ ความสุขอันยิ่งใหญ่ของคนรักก็คือการได้สนทนากับคนที่เขารัก และของขวัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับผู้แสวงหาก็คือ การได้ค้นเคยกับสิ่งที่เขาใฝ่รอ ด้วยเหตุนี้ ความหวังอันยิ่งใหญ่ของจิตวิญญาณทุกดวงที่ถูกดึงดูดเข้าหาอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าก็คือ การแสวงหาโอกาสที่จะอ่อนน้อมและวิงวอนต่อพระผู้ทรงเป็นที่รักยิ่ง ร้องขอความเมตตาและความกรุณาและขอให้ได้ดำเนินลงสู่มหาสมุทรแห่งพระวณะแห่งคุณงามความดี และความโอบอ้อมอารีของพระองค์"

"นอกจากนี้ การสวดมนต์และการถือศีลอดยังเป็นที่มาของการตระหนักรู้ การมีสติ อันนำมาซึ่งการป้องกันและความคุ้มครองจากการถูกทดสอบ"^[317]

208

ในช่วงที่พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่ที่กรุงนิวยอร์ก พระองค์ทรงเรียกให้คุณเอ็มมาไฮศาสนิกชนผู้กระตือรือร้นมาพบและทรงกล่าวว่า "ถ้าเจ้ามาพบเราในตอนเช้าของวันพรุ่งนี้ เราจะสอนการสวดมนต์แก่เจ้า"

คุณเอ็มมาดีใจอย่างยิ่ง เขาตื่นแต่เช้าตรู่ตอนตีสี่เพื่อเดินทางเข้าเมือง เขามาถึงที่พักของพระอับดุลบาฮาเวลาหกโมงเช้า เขาต้อนรับโอกาสนี้ด้วยความหวังอันเปี่ยมไปด้วยความยินดีปรีดาอย่างยิ่ง เมื่อมาถึงเขาพบว่าพระอับดุลบาฮาเข้าประจำในที่สวดมนต์แล้ว โดยพระองค์ทรงคุกเข่าที่ข้างเตียง คุณเอ็มมาทำตามพระองค์โดยไปนั่งยังฝั่งตรงข้ามกับพระองค์อย่างระมัดระวัง

เขาพบว่าพระอับดุลบาฮากำลังอยู่ในภวังค์ คุณเอ็มมา จึงสวดมนต์อย่างเงิบ ๆ ให้แก่พวกเพื่อน ๆ แก่ครอบครัวของเขา และท้ายสุดแก่บรรดากษัตริย์แห่งยุโรป ไม่มีคำกล่าวใดมาจากชายที่นั่งเงิบสงบอยู่ตรงหน้า เขาจึงสวดบท

สวดมนต์ทั้งหมดที่เขาจำกลับไปกลับมาสองสามเที่ยว กระนั้นก็ยังไม่มีวีแววของเสียงที่คาดว่าจะออกมาจากความเงียบนั้น

เขาแอบหลบเข้าข้างหนึ่งและคิดเกี่ยวกับหลังของตัวเอง เขาเริ่มสวดใหม่อีกครั้งหนึ่งเขาเริ่มได้ยินเสียงนกร้องต้อนรับวันใหม่ที่หน้าต่าง เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมงก็แล้ว สองชั่วโมงก็แล้ว ตอนนี้เขาของเขาเริ่มซา เขากวาดสายตาไปทั่วกำแพงแล้วสังเกตเห็นรอยร้าวขนาดใหญ่ เขาเริ่มหมดความอดทน ประกอบกับความขุ่นเคือง แต่ก็ยังทอดสายตากลับมายังร่างอันนิ่งสงบตรงข้ามกับเตียงนอนนั้น

“ความปิติที่เขาเห็นได้เข้าครอบครองเขา เขาคิดต่ำอยู่กับภาพนั้น ทันใดนั้นเขาบังเกิดความต้องการที่จะสวดมนต์แบบที่เขาเห็นนั้น เขาลืมความต้องการของตัวเอง ประหนึ่งว่าความเศร้าโศก ความขัดแย้ง แม้แต่สิ่งรอบตัวไม่ได้เข้ามาแผ้วพานเขาเลย เขามุ่งจิตอยู่กับสิ่งเดียว นั่นคือความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้เข้าใกล้พระเจ้าเป็นเจ้า

“พอหลับตาอีกครั้งเขาก็ละวางทุกอย่างทางโลก ครั้นแล้วรู้สึกแปลกใจที่หัวใจของเขาตกอยู่ในภวังค์ของการสวดมนต์ บังเกิดความกระตือรือร้น ความปลื้มปิติ ต็มต่ำอยู่กับสภาวะแห่งการอธิษฐาน เป็นการอธิษฐานที่ทำให้เขาสงบ ความอ่อนน้อมถ่อมตนชำระล้างเขาให้บริสุทธิ์ ความสงบใหม่ได้ยกระดับจิตวิญญาณของเขา พระอับดุลบาฮาได้ทรงสอนการสวดมนต์แก่เขาแล้ว

ทันใดนั้น“ท่านนายแห่งเมืองอัคคา” ทรงลุกขึ้นอย่างรวดเร็วและตรงมาหาเขาในทันที สายพระเนตรที่แผ่ด้วยรอยยิ้มทอดไปยังผู้มาเข้าเฝ้าพระองค์ ณ บัดนี้กลายเป็นคุณเฒ่าคนใหม่ที่สงบเสถียรแล้ว พระองค์ทรงกล่าวว่า “เมื่อเจ้าสวดมนต์ เจ้าจะต้องไม่คิดถึงความปลอดภัยตามร่างกาย ไม่คิดถึงนกร้องอยู่ที่หน้าต่าง ไม่ต้องไปถูกรอยร้าวบนกำแพง”

พระองค์ทรงกล่าวอย่างจริงจังแล้วทรงเสริมต่ออีกว่า “ถ้าเจ้าปรารถนาจะสวดมนต์อธิษฐาน ก่อนอื่นเจ้าจะต้องตระหนักว่าตนเองกำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าทรงอำนาจสูงสุด”^[318]

209

ในโอกาสหนึ่งมีเพื่อนทูลถามท่านนายว่า “เราควรจะมีมือกับความตายอย่างไร?”

พระองค์ทรงตอบว่า "เรามองจุดหมายปลายทางของการเดินทางอย่างไร คำตอบคือ การเดินทางต้องมีความหวังและความคาดหวัง จุดหมายของการเดินทางในโลกหน้าก็เหมือนกับในโลกนี้ ในโลกหน้ามนุษย์จะพบว่าเขาเป็นอิสระจากสภาวะที่ตนทนทุกข์ทรมานอยู่ตอนนี้ ผู้ที่ตายจากโลกนี้มีภพของตนเองซึ่งมิได้แยกออกจากโลกนี้ งานของพวกเขาคืองานของอาณาจักรสวรรค์ซึ่งก็คืองานของเรา แต่ต่างกันที่เป็นงานที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากสิ่งที่เรียกว่า "เวลาและสถานที่" เวลาในโลกของเราวัดด้วยดวงอาทิตย์ เมื่อไม่มีดวงอาทิตย์ขึ้นหรือตก กาลเวลาเหล่านี้ก็จะไม่มีอยู่ในโลกมนุษย์ บรรดาผู้ที่เห็นขึ้นสู่สวรรค์มีคุณลักษณะที่แตกต่างไปจากผู้ที่ยังอยู่ในโลกนี้ กระนั้นก็ไม่มีการแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด"

"การสวดมนต์อธิษฐานทำให้มีการผสมผสานสถานะ และผสานกันในสรรพภาวะ จงสวดมนต์แก่พวกเขาในขณะที่พวกเขาก็สวดมนต์ให้เจ้าเช่นกัน"^[319]

210

ผู้แสวงบุญรุ่นแรก ๆ ผู้หนึ่งสังเกตเห็นว่า ไม่มีการสวดมนต์ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าของก่อนรับประทานอาหาร เธอจึงได้กล่าวเรื่องนี้กับท่านนาย ท่านนายทรงตอบเธอว่า "หัวใจของเราตั้งอยู่ในความขอบคุณเสมอ บ่อยครั้งที่ผู้คนคุ้นเคยกับรูปแบบนี้และมักจะสวดด้วยปากเพียงอย่างเดียว และหัวใจของพวกเขาห่างไกลจากการขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าของ"^[320]

กระนั้นก็ดี เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ คุณทอร์นตัน เซส ผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นบาไฮศาสนิกชนชาวอเมริกันคนแรกได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า พระอับดุลบาฮา ทรงเป็นเจ้าของภาพที่เพียบพร้อมเสมอ พระองค์ทรงรับประทานอาหารเพียงหลังจากที่พระองค์ทรงให้บริการอาหารกับทุกคนแล้ว พร้อมกันนั้นก็ทรงแนะนำว่าเราควรรับประทานอาหารด้วยการกล่าวคำสำนึกพระคุณว่า "ในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าของ"

และยังมีเรื่องราวสอนใจอันทรงคุณค่าเกี่ยวกับคุณลิว เกิดซิงเกอร์ ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาบาไฮศาสนิกชนชาวอเมริกันในยุคแรก ๆ เมื่อตอนที่เธอไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาที่บ้านของพระองค์ เธอรีบร้อนมากในเช้าวันนั้น เธอรีบเร่งรับประทานอาหารเข้าโดยที่ยังไม่ได้สวดมนต์เข้าอย่างที่เคยปฏิบัติตามปกติ พระอับดุลบาฮาทรงมาพบเธอที่ห้องอาหารและทรงมองดูเธอด้วยสายพระเนตรที่ทะลุปรุโปร่ง แล้วทรงกล่าวกับเธอว่า "ลิว เจ้าจะไม่รับประทานอาหารทางโลกในตอนเช้าจนกว่าเจ้าจะได้รับอาหารทางจิตวิญญาณเสียก่อน"^[321]

211

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านนายทรงยกตัวอย่างให้เห็นว่าการสวดมนต์อาจมีแนวโน้มไปในทางเห็นแก่ตัวได้ พระองค์ทรงเล่าว่า "ได้มีเรื่องเล่าต่อ ๆ กันมาว่า ครั้งหนึ่งมีชาวมุสลิมหนึ่งคน ชาวยิวหนึ่งคน และชาวคริสต์หนึ่งคนพายเรือลำเดียวกัน ทันใดนั้นเกิดพายุโหมกระหน่ำ พัดเรือจนลอยโคลงเคลงอยู่บนยอดคลื่น ชีวิตของคนทั้งสามตกอยู่ในอันตราย ชาวมุสลิมเริ่มสวดมนต์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ผู้เป็นเจ้า ขอทรงทำให้คนคริสเตียนผู้นอกรีตคนนี้จมน้ำตาย" ชาวยิวก็สวดมนต์ว่า "ข้าแต่พระบิดา ขอทรงทำให้มุสลิมคนนี้จมน้ำตาย" และแล้วทั้งสองก็สังเกตเห็นว่าชาวยิวมิได้สวดมนต์เลย จึงถามเขาว่า "เหตุใดท่านจึงไม่สวดมนต์ขอให้พระเจ้าทรงช่วยชีวิตแก่ภัยอันตรายนี้" เขาตอบว่า "ก็กำลังสวดอยู่เหมือนกัน ข้าฯ กำลังขอให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของท่านทั้งสอง!"^[322]

212

พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวว่า "...ทุกความเพียรและความพยายามอย่างสุดหัวใจของมนุษย์นับเป็นการบูชาถ้าการกระทำนั้นมาจากเจตนาอริยมย์อันสูงส่ง และความตั้งใจที่จะรับใช้มนุษยชาติ การบูชาคือ: การรับใช้มนุษยชาติและการตอบสนองความต้องการของมนุษย์ การรับใช้คือการสวดมนต์อธิษฐาน"^[323]

ความมีใจสงบเยือกเย็น [Equanimity and Imperturbability]

213

พระชนมชีพของพระอับดุลบาฮาในช่วงที่พำนักอยู่ที่เมืองอัคคาและเมืองไฮฟา ซึ่งเป็นช่วงสมัยของ อับดุล ฮามิด นั้นมีแต่ความตึงเครียดและเต็มไปด้วยอันตราย ดินแดนปาเลสไตน์คือชนวนแห่งการพิพาท ชนเผ่าต่าง ๆ ต่อกัน มีอาชญากรรมเกิดขึ้นมากจนควบคุมไม่ได้ ถนนสายต่าง ๆ ในเมืองอัคคาคับแค้นเกินกว่าที่พวกโจรจะเดินทางได้อย่างสะดวกเสรี พวกโจรคุกคามอย่างต่อเนื่อง มีเสียงปึงดังยามค่ำคืนในเมืองไฮฟาแต่พวกอาชญากรก็ยังไม่เคยถูกจับได้ เมื่อใดก็ตามที่พระอับดุลบาฮาทรงพำนักอยู่ในเมืองไฮฟา บรรดาบาไฮศาสนิกชนก็จะหวาดวิตกเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตของพระองค์และช่วยเฝ้าดูความเคลื่อนไหวของพระองค์ บ่อยครั้งที่พระองค์ทรงไปเยี่ยมคนยากจนตามลำพังในยามค่ำคืน พระองค์ไม่ทรงยอมให้มีผู้ใดไปเป็นเพื่อนเพื่อคุ้มกันและยังปฏิเสธแม้กระทั่งคนสองตะเกียง กระนั้นก็ตาม ในระยะไกล ๆ จะต้องมีบาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งทำหน้าที่อย่างลับ ๆ เฝ้าดูแลความเคลื่อนไหวของพระองค์ จนกระทั่งพระองค์เดินทางกลับถึงประตู่บ้าน

คืนวันหนึ่ง ยูนิส คาน เข้าเวรติดตามรักษาความปลอดภัยแก่ท่านนาย ในช่วงที่พระองค์ทรงกำลังเดินทางกลับนั้นเป็นเวลาหลังเที่ยงคืน ท่ามกลางความมืดได้มีเสียงปืนสามนัดดังมาจากด้านหนึ่งของถนน เนื่องจาก ยูนิส คาน เริ่มคุ้นเคยกับเสียงปืนแล้วเขาจึงมิได้สนใจกับเสียงกระสุนนัดแรก แต่ประกายจากกระสุนนัดที่สองทำให้เขาริงตรงไปหาท่านนาย นัดที่สามดังขึ้นขณะที่เขาถึงทางแยกและได้เห็นชายสองคนกำลังวิ่งหนีไป ตอนนี้อยู่ห่างจากด้านหลังของท่านนายเพียงก้าวเดียว พระอับดุลบาฮายังคงเดินหน้าต่อไปโดยไม่เปลี่ยนจังหวะก้าวเดินและไม่ได้เหลียวหลังกลับมา ทุกย่างก้าวของพระองค์ดูมั่นคงและเป็นสง่างาม พระองค์มิได้ทรงสนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นแต่ทรงท่องบทสวดมนต์อย่างเจียบ ๆ ในขณะที่ทรงก้าวเดิน เมื่อถึงประตูบ้านแล้ว พระองค์จึงทรงรับทราบว่ายูนิส คาน เป็นเพื่อนร่วมทางมาด้วย พระองค์หันมาหาเขาและทรงกล่าวคำราตรีสวัสดิ์ด้วยการทรงอวยพรแก่เขาว่า "ขอให้เจ้าได้อยู่ภายใต้ความคุ้มครองของพระเจ้า" [324]

214

หนึ่งในตัวอย่างของความสงบเยือกเย็นอันโดดเด่นน่าประทับใจที่สุดในกิจวัตรที่ทรงแสดงให้เห็นของพระอับดุลบาฮา ในการรับมือกับภัยอันตรายที่พระองค์อาจจะทรงได้รับจากการถูกเนรเทศ หรือจากการถูกประทัดประหารต้นตอของปัญหาเหล่านี้ล้วนก่อตัวมาจากบรรดาผู้ละเมิดพระปฎิญา ซึ่งได้แก่เหล่าบาไฮศาสนิกชนที่ไม่ยอมรับพระปฎิญาของพระบาฮาอุลลาห์ร่วมกับศาสนิกชนคนอื่น ๆ ซึ่งบัญญัติว่าภายหลังจากที่พระองค์เสด็จสวรรคตแล้ว ให้ศาสนิกชนหันไปหาพระอับดุลบาฮาผู้ซึ่งเป็น "กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" เป็นพระผู้ทรงดำรงตำแหน่งประมุขของศาสนาบาไฮและเป็นผู้ตีความพระธรรมคำสอนของศาสนาแต่เพียงผู้เดียว บรรดาผู้ละเมิดพระปฎิญาเหล่านี้หวังที่จะเป็นผู้นำเสียเอง และในท้ายที่สุด เพื่อให้ได้อ่านาตามัน พวกเขา นำข้อกล่าวหาที่สร้างความประหลาดใจมุ่งใส่ความเท็จต่อพระอับดุลบาฮา ด้วยการใส่ความ โดยพวกเขาปล่อยข่าวลือว่าท่านนายทรงกำลังสร้างป้อมปราการบนไหล่เขาคาร์เมล ที่ซึ่งพระสถูปของพระบ็อบได้รับการสร้างขึ้นอย่างถาวร ทั้งยังใส่ร้ายอีกด้วยว่า พระองค์ทรงชองสมกำลังคนจำนวนสามหมื่นคนเพื่อโค่นล้มองค์สุลต่านอับดุล ฮามิด ด้วย

สัญญาณที่มาจากความไร้เสถียรภาพทางการเมืองของประเทศตุรกีในเวลานั้น ประกอบกับความหวาดระแวงขององค์สุลต่านที่เห็นลางปฏิวัติที่ใกล้จะเกิดขึ้น พระองค์จึงทรงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน พระอับดุลบาฮาทรงได้รับหมายเรียกให้ไปให้การที่ศาล พระองค์ทรงคัดค้านข้อกล่าวหาอันเป็นเท็จนี้อย่างอาจหาญ พระองค์ทรงให้นำหนักของคำให้การด้วยการนำเสนอให้คณะกรรมการรู้ถึงข้อพิสูจน์นี้จากพินัยกรรมของพระบาฮาอุลลาห์ ทั้งยัง

ทรงประกาศความพร้อมในการตอบทุกข้อกล่าวหาต่อศาล และทรงยืนยันอย่างคมคายว่าจะเป็นเกียรติอย่างยิ่งถ้าพวกเขาเข้ามาเฝ้าพระองค์ ลากพระองค์ไปตามท้องถนน ประณามหรือเย้ยหยันพระองค์ ขวางหินใส่พระองค์หรือถ่มน้ำลายรดพระองค์ แขนงพระองค์ไว้ในใจกลางจัตุรัส หรือยิงร่างกายของพระองค์จนพรวนด้วยกระสุน พระองค์จะทรงถือว่าการถูกประหารนี้เป็นสิัญญาณของเกียรติยศ เพราะด้วยเหตุดังกล่าว พระองค์จะถือเป็นการดำเนินตามรอยพระบาทและเป็นการช่วยแบ่งเบาความทุกข์ทรมานของพระบ็อบผู้ทรงเป็นพระผู้นำอันเป็นที่รักยิ่ง สถานการณ์ในห้วงเวลานั้นตั้งเครียดจนต้องมีการระงับการขอเดินทางของผู้ประสงค์ที่จะไปแสวงบุญเป็นการชั่วคราว เปลี่ยนสถานที่รับส่งจดหมายจากเมืองไฮฟาไปที่ประเทศอียิปต์แทน หนังสือพระธรรมคำสอนบาไฮถูกเก็บรักษาไว้ในที่อารักขาอันปลอดภัย การชุมนุมในบ้านของพระอับดุลบาฮาถูกลดทอนลงจนสั้นกระชับ สายลับหลายคนเฝ้าติดตามการประกอบศาสนกิจของท่านนาย

พระอับดุลบาฮาที่สุเหร่าในประเทศอังกฤษ
วันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2456 (ค.ศ. 1913)

ท่านศาสนิกบาลเขียนไว้ว่า กระนั้นก็ดี "ในเวลาที่ยากลำบากนี้เป็นเวลาที่นา ตื่นเต้นที่สุดในยุคสมัยของพระองค์ ทั้งนี้เพราะในขณะนั้นพระองค์ยังทรง แข็งแรง ทรงมีพลังกำลังและยังทรงมีอำนาจในการบริหารศาสนกิจอย่าง เต็มที่ พระองค์ทรงเริ่มเดินหน้าดำเนินศาสนกิจในสมัยของพระองค์อย่างไม่ เหน็ดเหนื่อย อย่างสงบ และด้วยความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม ^[325] ในช่วง เวลานั้น พระองค์ยังทรงถูกควบคุมตัวในกำแพงคุกเมืองอัคคา แม้จะมีความ ยากลำบากอย่างที่สุดแต่ พระองค์ก็ไม่ทรงยอมให้การก่อสร้างพระสถูปของ พระบ็อบสะดุดหยุดลง ท่านศาสนิกบาลเขียนเกี่ยวกับการบันทึกพระธรรม ของพระอับดุลบาฮาไว้ดังนี้ "ผู้ที่รู้เห็นเป็นพยานได้ว่าระหว่างที่พระชนม์ชีพ ของพระองค์กำลังประสบกับความปั่นป่วนและอันตรายนั้น พระองค์ก็ยังทรง ลิขิตพระธรรมคำสอนจำนวนไม่น้อยกว่าเก้าสิบบทในแต่ละวันด้วยพระหัตถ์ ของพระองค์เอง พระองค์ทรงลิขิตพระธรรมสารในห้องนอนตามลำพังตั้งแต่ พลบค่ำจนถึงรุ่งสาง เนื่องจากในช่วงกลางวัน พระองค์มีความรับผิดชอบ หลายอย่างที่ถ้าโถมเข้ามา พระองค์จึงทรงลิขิตพระธรรมสารในช่วงกลางวัน ไม่ได้ ^[326] ท่านศาสนิกบาลได้เขียนเกี่ยวกับพระชนม์ชีพในช่วงนี้ของ พระองค์ไว้ในหนังสือ *"กอด พาสเซส บาย" (God Passes By)* (บทที่ 17) ให้เห็นขอบข่ายของศาสนกิจอันหลากหลายหลายที่พระองค์ได้ทรงกระทำจน ประสบความสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

ความมีใจสงบของพระอับดุลบาฮาช่างทำให้พระองค์ดูเยือกเย็น ขณะที่มิข่าว ลือแพร่สะพัดไปทั่วว่า พระองค์อาจจะถูกจับไปถ่วงน้ำในทะเล อาจจะถูก เนรเทศไปยังเมืองฟิซานในแคว้นทิโปลีดาเนีย หรืออาจจะถูกแขวนคอที่ ตะแลงแกง(ที่สำหรับประหารนักโทษในสมัยโบราณ) ท่าทีของพระองค์ยัง ความพิศวงแก่บรรดาเหล่ามิตรสหาย ยิ่งความอภิมรณแก่เหล่าศัตรูที่ยังเห็น พระองค์ปลุกต้นไม้และพันธุ์ไม้เลื้อยในสวนของบ้านของพระองค์ เมื่อพายุ กระหน่ำและผลร่วงหล่น พระองค์ก็ให้คนสวนซื้ออิสเมล ออกา เก็บเพื่อมอบให้ บรรดามิตรสหายและศัตรูเป็นของฝากในโอกาสที่พวกเขาเข้ามาเข้าเฝ้า พระองค์" ^[327]

ท่านนายทรงตระหนักถึงสิ่งที่ทรงสอนในพระธรรมที่ว่า "...ดูกร บรรดาผู้เป็น ที่รักของพระผู้เป็นเจ้า จงมั่นคงอยู่ในศาสนาของพระองค์ จงกระทั่งความ หนักแน่นนั้นคำจุนมิให้เจ้าหวั่นไหวไปตามภัยพิบัติอันเลวร้ายที่กำลังรุมเร้า โลกอยู่ จงอย่ากังวลกับสิ่งใดในทุกสถานการณ์" ^[328]

ความกล้าหาญ [Courage]

215

สามวันหลังจากการเสด็จมาถึงเมืองอัคคาของพระบาฮาอุลลาห์และคณะผู้ติดตาม ณ มัสยิดแห่งหนึ่งของชาวมุสลิมได้มีการอ่านโองการขององศ์สุลต่านให้ประณามพระบาฮาอุลลาห์ สั่งจำคุกพระองค์ตลอดพระชนม์ชีพ เหล่านักโทษถูกตราหน้าว่าเป็นฆาตกรซึ่งทำความเสื่อมเสียแก่ศีลธรรมอันดีงามของประชาชน โองการนั้นระบุว่าพวกเขาจะถูกคุมขังและไม่ได้รับอนุญาตให้สมาคมกับผู้ใด

พระอับดุลบาฮาทรงได้รับหมายเรียกจากผู้ว่าการเมืองอัคคา ให้ไปรับฟังข้อกล่าวหาซึ่งได้ประกาศต่อพระอับดุลบาฮาว่าพระบาฮาอุลลาห์และคณะจะถูกคุมขังในคุกตลอดไป พระอับดุลบาฮาทรงตอบด้วยการกล่าวว่า คำประกาศนั้นไร้ความหมายและไม่มีหลักความจริง ผู้ว่าการโกรธที่ได้ยินคำตอบนี้และได้ตอบโต้ว่า โองการนั้นมาจากองศ์สุลต่าน และต้องการทราบจากพระอับดุลบาฮาว่าโองการนั้นจะไร้ความหมายได้อย่างไร พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวย่ำซ้ำอีกและอธิบายว่าคำสั่งจำคุกตลอดไปนั้นปราศจากเหตุและผล เพราะมนุษย์อยู่ในโลกนี้เพียงช่วงเวลาอันสั้น ไม่ช้าก็เร็วผู้ต้องขังทุกคนก็จะออกจากคุกแห่งนี้ไป ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพที่ตายในคุกหรือออกจากคุกในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ผู้ว่าการและข้าราชการทั้งหลายที่ได้ฟังต่างประทับใจในวิสัยทัศน์ของพระอับดุลบาฮาและยอมโอนอ่อนผ่อนตาม

จากนั้นไม่นาน ท่านนายได้กลายเป็นผู้มีชื่อเสียง เป็นที่รักมากที่สุดของคนในเมืองอัคคาและดินแดนใกล้เคียง เพราะในทางปฏิบัติประชาชนในเมืองอัคคาไม่ว่าจะมีสถานะสูงส่งหรือต่ำต้อยเพียงใดต่างก็หันมาขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และเมื่อผู้ว่าการและข้าราชการระดับสูงต่างมาขอคำแนะนำและได้นั่งแท่นพระบาทของพระอับดุลบาฮาเพื่อรับความกระจ่างในเรื่องต่าง ๆ โองการขององศ์สุลต่านและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุมขังพระบาฮาอุลลาห์และคณะผู้ติดตามได้ถูกปลดออกจากแฟ้มของทางการเพื่อมอบให้แก่พระอับดุลบาฮา โดยผู้มอบคือข้าราชการคนหนึ่ง [329]

216

ต่อมาเป็นช่วงเวลาที่ยันตรายและวิกฤต กงสุลประเทศสเปนได้สั่งให้เรือบรรทุกสินค้าของชาวอิตาลีแล่นจอดเทียบท่าเพื่อให้พระอับดุลบาฮาทรงขึ้นเรือลำนี้ลี้ภัยในตอนดึก แต่พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะหนีไปยังที่ปลอดภัยนั้น แม้ว่าบรรดาบาทไฮศาสนิกชนจะขอร้องอ้อนวอนให้พระองค์ทรงขึ้นเรือลำนี้ก็ตาม พระองค์กลับทรงทำสิ่งตรงกันข้าม คือทรงส่งสารไปยังกัปตันเรือ ความ

ว่า “พระบ็อบมิได้หนี พระบาฮาอุลลาห์มิได้หนี เราก็คงจะไม่หนี...” [330] จากนั้นอีกสามวันสามคืนเรือสินค้าลำนี้ก็ถอนสมอเดินทางต่อไปโดยไม่มีท่านนาย

217

ต่อมาในปี พ.ศ. 2450 (ค.ศ. 1907) คณะกรรมการตรวจสอบชุดที่สองจำนวนสี่คนได้เดินทางด้วยเรือจากประเทศตุรกี สองสามวันก่อนหน้าที่เรือลำนี้จะมาถึง พระอับดุลบาฮาทรงฝัน และทรงเล่าความฝันนี้ให้ศาสนิกชนฟังว่า พระองค์ทรงเห็นเรือมาทอดสมอที่ท่าเรือเมืองอัคคา ทรงเห็นนกสองสามตัวบินออกมาจากเรือลำนี้ นกเหล่านี้ดูคล้ายแพะระเบิด พวกมันมาบินวนเวียนอยู่เหนือพระเศียรของพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงยืนอยู่ท่ามกลางชาวเมืองที่มามุงดูกันอย่างตระหนกตกใจ ต่อมานกเหล่านั้นก็บินกลับไปโดยที่มิได้ระเบิดเรือลำนั้น [331]

คณะกรรมการยังคงพักอยู่ในเมืองอัคคาอีกประมาณหนึ่งเดือน พวกเขาพากันไปสำรวจตัวอาคารที่ก่อสร้างด้วยหินบนไหล่เขาและเรียกตัวพระอับดุลบาฮาเพื่อมาทำการสอบสวน แต่พระอับดุลบาฮาทรงปฏิเสธที่จะไปให้การ พวกเขาจึงโกรธแค้นพระองค์มาก พระอับดุลบาฮาทรงเล่าต่อที่กรุงลอนดอนภายหลังว่า “ประธานคณะกรรมการต้องการให้มีโองการจากสุลต่านให้แขวนคอเราที่ประตูเมืองในเมืองอัคคา” [332] เรือลำดังกล่าวจะนำพระอับดุลบาฮาให้เดินทางไปพร้อมกับคณะกรรมการ กระนั้นท่านนายก็ยังตั้งอยู่ในความสงบเยือกเย็นและความเชื่อมั่น ทั้งยังเล่าให้ศาสนิกชนที่ยังอยู่ในเมืองอัคคาฟังว่า “ความหมายของความฝันนั้นช่างชัดเจนและเห็นเป็นจริงขอพระเจ้าทรงอย่าให้ระเบิดนี้ปะทุขึ้นมาเลย” [333]

วันหนึ่งเรือของคณะกรรมการเริ่มถอนสมอออกจากท่าเรือเมืองไฮฟาอย่างเป็นปริศนาและมุ่งหน้าสู่เมืองอัคคา บาไฮศาสนิกชนตลอดจนครอบครัวของท่านนายต่างตกอยู่ในความหวุ่นวิตกอย่างยิ่ง เมื่อได้ทราบข่าวนี้ด้วยเกรงว่าท่านนายจะทรงถูกจับและถูกนำตัวไป แต่ในความเป็นจริงปรากฏว่าในเวลาเดียวกันนั้น พระองค์กลับทรง “เดินอยู่ในลานบ้านอย่างเจียม ๆ ตามลำพัง” [334] เมื่อยามพลบค่ำปรากฏว่า ได้มีเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์เกิดขึ้น กล่าวคือเรือลำนั้นเปลี่ยนทิศทางตรงไปยังเมืองคอนสแตนติโนเปิลเนื่องจากมีข่าวความพยายามลอบสังหารองค์สุลต่าน เมื่อคณะกรรมการจะถวายรายงานปฏิบัติการณ์ที่เมืองอัคคาแก่องค์สุลต่าน องค์สุลต่านก็มีได้ให้ความสนใจเนื่องจากพระองค์และคณะรัฐบาลกำลัง “ยุ่งอยู่กับการสอบสวนการลอบสังหารจนไม่มีเวลาสนใจเรื่องการจับกุมพระอับดุลบาฮา” ไม่กี่เดือนต่อมาก็เกิดกบฏ “ยังเติร์ก” ขึ้นในปี พ.ศ. 2451 (ค.ศ. 1908) นักโทษการเมืองและนักโทษทางศาสนาที่ต้องโทษโดยคำสั่งของรัฐบาลชุดเดิมก็ได้รับอิสรภาพ

ในจำนวนนี้รวมถึงพระอับดุลบาฮาซึ่งได้รับอิสรภาพในที่สุดในปี ค.ศ. 1908 (พ.ศ. 2451) ส่วนองค์สุดท้ายตนเองถูกโค่นล้มอำนาจลงในปี 1909 (พ.ศ. 2452)

218

ในระหว่างที่พำนักอยู่ในกรุงปารีส พระอับดุลบาฮาทรงได้รับจดหมายเตือนว่า อาจจะได้รับอันตรายในบางประเทศที่พระองค์ทรงไปเยือน เมื่อพระองค์ทรงได้รับทราบคำเตือนนี้พระองค์ตรัสอย่างยิ้ม ๆ กับคุณหญิงบลอมฟิวต์ ว่า "ลูกรัก เจ้าไม่รู้หรือกว่าไม่มีสักวันเดียวในชีวิตของเราที่ปราศจากอันตราย และถ้าเป็นจริงตามนั้น เราก็คงจะจากโลกนี้ไปพบพระบิดาของเราด้วยความยินดี มิใช่หรือ"

เมื่อคุณหญิงบลอมฟิวต์ "หายเศร้า หายหวาดกลัว" แล้ว พระองค์ก็ทรงกล่าวต่อไปว่า "จงอย่ากังวลใจ ศัตรูเหล่านี้ไม่มีอำนาจเหนือชีวิตของเรา แต่ถ้าเบื้องบนทรงอำนวย ถ้าพระเจ้าเป็นผู้ทรงเป็นที่รักยิ่งประสงคฺจะให้โลหิตของเราเป็นพลีในวิถีของพระองค์ วันนั้นก็จะเป็นวันอันเรืองรอง เป็นวันที่เราปรารถนาอันอมรับด้วยจิตศรัทธา"^[335]

ความสงบเยือกเย็น [Calm and Serenity]

พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวกับคุณอีเซล โรเซนเบอร์ก สตรีชาวอังกฤษคนแรกที่เป็นบาไฮศาสนิกชนในประเทศของตนเอง ในช่วงที่เธอเดินทางไปแสวงบุญที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ในปี พ.ศ. 2444 (ค.ศ. 1901) พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวกับเธอว่า "เราจะต้องเพียรพยายามแก้ไขนิสัยที่ไม่ดีให้เป็นนิสัยที่ดี ถ้าใจเราร้อนเราต้องเปลี่ยนให้ใจเราเย็นลง ความหยิ่งทะนงต้องเปลี่ยนให้มีความอ่อนน้อมถ่อมตน ถ้าพูดเท็จก็ต้องเปลี่ยนเป็นพูดแต่ความจริง ความหลอกลวงต้องเปลี่ยนให้เป็นความจริงใจ ความเกียจคร้านต้องเปลี่ยนให้เป็นความกระตือรือร้น"^[336]

219

ครั้งหนึ่งท่านนายทรงช่วยแบกหีบศพของชายคนหนึ่งที่ท่านรักมากไปยังสุสาน ชายผู้นั้นได้ฆ่าตัวตาย พระอับดุลบาฮากล่าววว่า "ไม่ควรมีใครทำร้ายตนเองเพื่อปลิดชีวิตของตน" พระองค์ทรงสนับสนุนคำสอนนี้ด้วยการให้กำลังใจว่า "พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเรา ไม่เคยทรงให้เราแบกรับภาระเกินกำลังความสามารถของเรา ภาระแต่ละอย่างที่เราอดทนทำนั้นก็เพื่อประโยชน์และเพื่อพัฒนาตัวเราเอง ใครและเมื่อใดก็ตามที่ประสบความยากลำบากและในยามสับสนต้องพูดกับตัวเองว่า "สิ่งนี้จะผ่านไปเช่นกัน" แล้วพระองค์ก็ทรง

เสริมอีกด้วยว่า "ยามที่ประสบกับความยากลำบาก เราต้องบอกกับตัวเองว่า" แล้วสิ่งนี้ก็จะผ่านไปเช่นกัน "จากนั้นใจของเราก็จะสงบลง"^[337]

220

ความรักของพระอับดุลบาฮาที่ทรงมีต่อพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์และต่อพระบาฮาอูลลาห์นั้น นำมาซึ่งความสงบเยือกเย็นทำให้สิ่งอันตรายที่อยู่รอบตัวไม่สามารถทำให้พระองค์สั่นคลอนได้ ไม่ว่าจะเป็นเสียงปืนดังในยามค่ำคืน โชฆันธนาการ ผุ่งตักแตน การกล่าวโจมตีใส่ร้ายในเมืองไฮฟา หรือการถูกขู่ฆ่า พระองค์ไม่ทรงประสงค์จะปกปิดโชฆันที่ล้ามอยู่ขณะที่ "ทรงเดินไปตามท้องถนน" โดยมีทหารที่เป็นมิตรร่วมเดินไปด้วย ^[338] ในปี พ.ศ. 2458 (ค.ศ. 1915) ผุ่งตักแตนทำลายพืชผักจนหมดสิ้น นับเป็นเวลาหลายเดือนที่พระองค์ไม่ได้ทรงรับข่าวสารจากโลกบาไฮ ในขณะที่เมืองไฮฟาเองก็ถูกโจมตีโดยการทิ้งระเบิดถึงสามครั้ง คุณลัว เกิดซิงเกอร์ เขียนว่าน่าอัศจรรย์ใจที่ได้ประจักษ์ในความสงบเยือกเย็นอันสง่างามของพระอับดุลบาฮาในยามที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่ในหมู่ผู้คนที่มิใช่พระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงเป็นทั้งความหวังและเป็นผู้ช่วยเหลือ ^[339]

221

พระอับดุลบาฮาไม่ทรงยอมให้ความกดดันในระหว่างเดินทางมากวนใจพระองค์ ครั้งหนึ่งในประเทศอังกฤษ เมื่อถึงเวลาที่พระองค์ทรงต้องออกเดินทาง เลขาและเพื่อน ๆ พร้อมออกเดินทางไปขึ้นรถไฟ แต่พระองค์ยังคง "ทรงลิขิตพระธรรมสารต่อไปอย่างใจเย็น" หลังจากที่ทรงได้รับคำเตือนว่าถึงเวลาที่พระองค์ต้องเดินทางแล้ว พระองค์กลับทรงตอบด้วยเสียงเบา ๆ และนิมนวลว่า "มีสิ่งสำคัญมากกว่ารถไฟ" แล้วพระองค์ก็ทรงลิขิตต่อไปอีกทันใดนั้นมีชายผู้หนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา ในมือถือพวงมาลัยดอกไม้วางงามมีสีขาวส่งกลิ่นหอม ชายผู้นั้นโค้งคำนับท่านนายแล้วทูลว่า "ในนามของศาสนิกชนของศาสนาไซโรแอสเตอร์ พระผู้ทรงความบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าขอประกาศพระกิตติคุณว่าพระองค์เสมือนดังเป็น "พระซาร์บารัมผู้ทรงเสด็จมาตามคำสัญญา" ^[340]

หลังจากนั้น ชายคนนี้ก็สวมมาลัยเป็นสัญลักษณ์แต่พระอับดุลบาฮา แล้วได้เจิมน้ำมันกลิ่นกุหลาบสดให้เพื่อนแต่ละคนที่ยังคงอยู่ในสภาพประหลาดใจ

เมื่อพิธีการอันสั้น ๆ แต่ประทับใจจบลง พระองค์ทรงปลดมาลัยออกอย่างระมัดระวัง แล้วทรงออกเดินทางไปขึ้นรถไฟ ^[341]

222

วันหนึ่งในเดือนกันยายน พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) พระอับดุลบาฮาทรงเดินทางออกจากเมืองชิคาโกเพื่อเดินทางต่อไปยังเมืองเคนโนซา มีหมายกำหนดการให้ผู้เดินทางต้องเปลี่ยนขบวนรถระหว่างทาง เพื่อน ๆ ต่างผิดหวังที่พระอับดุลบาฮาพลาดรถไฟขบวนนี้ กระนั้นก็ตามพระองค์เพียงแค่ว่าทรงบอกกับเพื่อน ๆ ว่า *"...ไม่เป็นไร จะต้องมามีสิ่งที่ดีบางอย่างเกิดขึ้นจากความผิดพลาดนี้"* พวกเขาจึงขึ้นรถไฟขบวนถัดไป แล้วก็ได้พบในระหว่างทางว่าขบวนรถที่คณะเดินทางพลาดเพื่อจะโดยสารไปด้วยนั้น ได้ชนกับรถไฟอีกขบวนหนึ่งจนเกิดความเสียหายร้ายแรงทำให้มีผู้โดยสารบาดเจ็บจำนวนมาก ท่านนายทรงตระหนักดีเกี่ยวกับความคุ้มครองที่คณะผู้เดินทางได้รับ พระองค์จึงทรงเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังว่า ตอนที่พระองค์ทรงเดินทางออกจากเมืองอเล็กซานเดรียมุ่งหน้ามาสู่ประเทศอเมริกานั้น มีผู้แนะนำพระองค์ว่าควรจะโดยสารมากับเรือไททานิคที่เพิ่งออกเดินทางเป็นเที่ยวแรกจากกรุงลอนดอน ปรากฏว่าเรือลำดังกล่าวอัปปางลงในระหว่างทาง พระองค์ทรงย้ำว่าพระองค์ทรงได้รับการนำทางให้เดินทางมาถึงจุดหมายด้วยเส้นทางตรง [342]

223

แม้ยามอยู่ท่ามกลางฝูงชนในกรุงลอนดอน ท่านนายไม่เคยเครียดหรืออึดอัดใจ นำแปลกใจว่าพระองค์ทรงสามารถตอบสนองทุกความต้องการของบุคคลรอบข้างได้อย่างไร พระองค์ทรงทราบจุดมุ่งหมายของพระองค์เอง ดังนั้นทุกสิ่งจึงเป็นไปตามลำดับอย่างเหมาะสมเจาะ ก่อนหน้าที่พระองค์จะทรงออกเดินทางจากกรุงลอนดอนซึ่งเป็นการเยือนครั้งที่สองก่อนจะสิ้นสุดการเดินทางของพระองค์ในปี พ.ศ. 2456 (ค.ศ. 1913) นั้น พระองค์ได้ทรงแสดงปาฐกถาธรรมที่คาโดแกน การ์เด็น โดยระบุอย่างชัดเจนว่า *"จำเป็นต้องให้ความสนใจอย่างต่อเนื่อง"* กับการสอนศาสนาบาไฮ และ *"บอกเกี่ยวกับศาสนาแก่คนที่ยังไม่เคยได้ยิน"* หกเดือนมาแล้วที่ *ซีดิด อาซาดุลลาห์* ได้วิงวอนให้เราเขียนจดหมายไปถึงน้องสาวและบุตรสาวทั้งหลายของเรา แต่เราก็อังไม่ได้เขียนเพราะเราต้องสอนศาสนา เราเข้าร่วมประชุมทุกที่ *"ไปที่โบสถ์ทุกแห่ง เพื่อศาสนาจะได้แผ่ขยาย เมื่อมีภารกิจที่ "สำคัญที่สุด" อยู่ตรงหน้าเราจะต้องเลื่อนปฏิบัติภารกิจที่ "มีความสำคัญรอง" ออกไปก่อน"* [343]

224

วิถีแห่งความสงบที่พระอับดุลบาฮาทรงเลือกไว้แล้วดำเนินต่อไปจนกระทั่งถึงวันสุดท้ายแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์บนโลกนี้ เมื่อพระองค์ทรงทราบว่าเวลาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว พระองค์มิได้ทรงรับประทานอาหารที่นำมา

ถวาย พระองค์ตรัสว่า "เจ้าต้องการให้เราได้รับประทานอาหารขณะที่เรากำลังจะจากไปเช่นนั้นหรือ" พระองค์ทรงมองบุตรสาวทั้งสองอย่างอ่อนโยน พระพักตร์ของพระองค์ดูสงบเยือกเย็น จนบุตรสาวทั้งสองคิดว่าพระองค์ทรงนอนหลับอยู่ [344]

ความวางใจได้ [Trust]

225

ท่านนายทรงทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้บังคับเรือ ส่วนพระองค์ทรงเพียงแค่เคลื่อนไหวไปตามพระประสงค์ของกัปตันของพระองค์ พระองค์ทรงมอบกิจการทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าและทรงหลีกเลี่ยงการกระทำอันนำมาซึ่งความคับข้องใจ และความเครียดอันเป็นปกติวิสัยของมนุษย์ส่วนใหญ่ ตัวอย่างที่เห็นได้คือ ตอนที่ผู้บัญชาการทหารเมืองเยรูซาเล็มและดามัสกัสมาเข้าเฝ้าพระองค์ ทั้งสองเชิญพระองค์ไปเยี่ยมดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่เมืองเยรูซาเล็ม ทรงตรัสตอบเขาว่า "อินซัลลาห์" (ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า) [345]

โดยแท้แล้ว พระองค์ไม่เคยทรงทำอะไรแบบรีบเร่ง 'ไม่เคยทรงรีบร้อน' แผนของพระองค์ทรงตั้งอยู่บน "พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า" ซึ่งเป็นวิถีที่พระองค์ทรงใช้บ่อย ๆ

226

ครั้งหนึ่ง คุณจูเลียต ทอมป์สัน ทูลถามท่านนายเกี่ยวกับสุขภาพของบุตรสาวของพระองค์ ที่ชื่อท่านรุซา คาร์นัม ซึ่งขณะนั้นกำลังป่วยหนัก

พระอับดุลบาฮาตรัสตอบว่า "เรามอบเธอให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้ทรงสมบูรณ์พร้อม พระผู้ทรงอุดมพรแล้ว ตอนนี้เราจึงมิได้มีความกังวลเกี่ยวกับเธออีกเลย" [346]

การยอมจำนน [Submission]

227

พระอับดุลบาฮาทรงมีโอกาสนปลอบใจสตรีคนหนึ่งที่สูงเสียงทาร์กน้อยไปเมื่อยี่สิบเอ็ดปีที่แล้ว พระองค์ทรงปลอบโยนมิให้เธอร้องไห้ พระองค์ทรงกล่าวกับเธอว่า "เรามีบุตรชายคนหนึ่งอายุสี่ขวบ ตอนที่เขาเสียชีวิตเราทำใจว่า เราได้มอบบุตรชายของเราให้อยู่ในความคุ้มครองของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ดังนั้นเราจึงมิได้เศร้าโศกเมื่อเขาเสียชีวิต" [347]

การอุทิศตน [Devotion]

228

คุณสแตนวูด คอบบ์ นักศึกษาที่ได้ศึกษาศาสนาบาไฮ เล่าถึงอดีตในสมัยที่เคยสัมภาษณ์ท่านนายเป็นครั้งสุดท้ายในประเทศสหรัฐอเมริกาว่า หัวใจของเขาเปี่ยมล้นจนเขาแทบจำไม่ได้ว่าได้กล่าวอะไรไปบ้างแล้ว คุณสแตนวูด คอบบ์ ทราบว่าพระอับดุลบาฮาทรงสวมกอดเขาพร้อมกับพูดซ้ำถึงสามครั้งว่า “จงลุกด้วยเพลิงแห่งความรักในราชอาณาจักร” คุณคอบบ์รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยกับความหมายของคำเหล่านี้ เขาตระหนักดีว่า ถ้อยคำอันทรงคุณค่าทั้งเก้าคำนี้สรุปสาระสำคัญของคำสอนแห่งสวรรค์ของพระอับดุลบาฮา [348]

229

ก่อนหน้าที่คุณซี จะออกจากบ้านของพระอับดุลบาฮาในเมืองอัคคานัน พระอับดุลบาฮาทรงเดินมาที่ห้องของเธอเพื่อทรงกล่าวอ้อลา พระองค์ทรงนั่งลงใกล้หน้าต่างมองดูทะเลอยู่อย่างเงียบ ๆ เป็นเวลานาน จนเธอเริ่มสงสัยว่า พระองค์ทรงลืมแล้วหรือว่าเธอก็อยู่ ณ ที่นั่นด้วย

และแล้วพระองค์ก็ทรงหันมาหาเธอ แล้วตรัสด้วยความกระตือรือร้นซึ่งเป็นหนึ่งในลักษณะเฉพาะตัวของพระองค์ว่า “เมื่อเจ้ากลับถึงนิวยอร์กแล้วให้คุยกับประชาชนที่นั่นเกี่ยวกับความรักของพระผู้เป็นเจ้า คนในโลกนี้ไม่ได้พูดถึงพระผู้เป็นเจ้ามากเท่าที่ควร การสนทนาของพวกเขาจะเต็มไปด้วยเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง พวกเขาลืมเรื่องใหญ่ที่มีความหมายสำคัญที่สุด แม้กระนั้น ถ้าเจ้าพูดเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าพวกเขาก็จะมีความสุข และในไม่ช้า พวกเขาจะเปิดหัวใจพร้อมรับฟังเจ้า บ่อยครั้งที่เจ้าไม่สามารถกล่าวถึงการเปิดเผยพระธรรมอันรุ่งโรจน์นี้ได้เพราะอคติของพวกเขาเข้ามาขวางกั้น ทำให้พวกเขาไม่รับฟัง แต่เจ้าจะพบว่าเจ้าสามารถพูดเกี่ยวกับความรักของพระผู้เป็นเจ้าได้ทุกเมื่อ”

หลังจากนั้นพระองค์ก็ทรงกลับออกไป คุณซี นั่งตามลำพังในความมืดยาวนาน ในขณะที่แสงอำไพของดวงตะวันเริ่มฉายเหนือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ดูเหมือนเงาแห่งศุคนธรสจะสะท้อนอย่างอ่อนหวานอยู่ในถ้อยพระวจนะสุดท้ายของพระอับดุลบาฮา “เจ้าจะพบว่าเจ้าสามารถพูดเกี่ยวกับความรักของพระผู้เป็นเจ้าได้ทุกเมื่อ” [349]

230

พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวกับคุณแล้ว เกิดซิงเกอร์ ว่าเธอจะต้องเผยแพร่ข่าวสารของศาสนาบาไฮทุกวันคืน ครั้งหนึ่งเมื่อมีคนบ่นเกี่ยวกับคุณแล้ว เกิดซิงเกอร์ กับพระอับดุลบาฮา พระองค์ทรงหันไปหาคนที่กล่าววิจารณ์คนนั้น และทรงยิ้มให้อย่างเมตตาและทรงกล่าวขึ้นว่า "แต่เธอก็รักพระผู้เป็นนายของเธอ"^[350]

ความสมถะ [Contentment]

พระอับดุลบาฮาทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความสมถะตั้งแต่ยังทรงเยาว์วัย ความยากลำบากเป็นที่มาของความสมถะ ต่อมาภายหลัง พระองค์จึงทรงมีเหตุผลที่ดีที่จะลิขิตเกี่ยวกับเด็ก ๆ ว่า "จงให้เด็ก ๆ ค้นพบกับความยากลำบาก"^[351]

231

อีกโอกาสหนึ่งในยุโรป เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงหวนคิดถึงช่วงเวลาแห่งความสิ้นหวังในกรุงเดหะรานเมื่อครั้งที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงถูกจองจำ ทรงถูกไล่ออกจากบ้านและทรงถูกยึดทรัพย์ พระอับดุลบาฮาทรงกล่าวว่า "การปล่อยวางมิใช่เพียงแค่การละแล้วซึ่งทรัพย์สมบัติ การมีเสรีภาพทางใจคือตัวชี้วัดว่าได้ปล่อยวางแล้ว เพียงชั่วข้ามคืนที่เรายังมีทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองเดหะราน วันรุ่งขึ้นเราก็สูญเสียบางสิ่งทุกอย่างไปจนหมด สูญสิ้นแม้กระทั่งอาหารที่เรารับประทาน เราหิวไม่มีแม่แต่ขนมปัง มารดาของเราแทบนั่งลงบนฝ่ามือของเราให้เรารับประทานแป้งนั้นแทนขนมปัง กระนั้นเราก็รู้สึกพอใจ"^[352]

232

กำแพงคุกเองก็ไม่สามารถปิดกั้นความสุขทางใจของพระอับดุลบาฮาได้ พระองค์ยังทรงสามารถลิขิตพระธรรมสารในคุก "จงอย่าเศร้าโศกกับการที่เราถูกกักขัง อย่าเสียใจกับความหายนะที่เกิดขึ้นกับเรา เพราะคุกแห่งนี้เปรียบเสมือนเป็นอุทยานอันสวยงาม เป็นคฤหาสน์ เป็นสวรรค์ และเป็นบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเราในมวลหมู่มนุษยชาติ สำหรับเราแล้ว ความหายนะในคุกแห่งนี้เสมือนเป็นมงกุฎที่เกลี้ยงเกียรติดูอยู่ท่ามกลางเหล่าผู้มีธรรม"^[353]

พระองค์ได้ลิขิตไว้อีกตอนหนึ่งว่า "ทุกคนย่อมมีความสุขถ้าอยู่ท่ามกลางความสบาย ความสะดวก สุขภาพที่ดี ความสำเร็จ และความสุขจรรรษา แต่ถ้าเขายังคงมีความสุขและพอใจในยามที่เขาประสบปัญหา ความยุ่งยาก ความ

ลำบาก และโรคภัยที่รุมเร้ามันเป็นการพิสูจน์ให้เห็นความประเสริฐของเขา”
[354]

เราต่างรู้สึกดีเมื่อตระหนักว่าประสบการณ์อันเลวร้ายต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในพระชนม์ชีพของท่านนายมิได้ส่งผลให้พระองค์ทรงมีท่าทีที่ขุ่นเคืองหรือขมขื่น พระองค์ทรงป่วยเป็นวัณโรคเมื่อตอนพระชนมายุเจ็ดพรรษา ทรงประสบกับความขัดสน ถูกเนรเทศ ถูกพรากจากพระบาฮาอุลลาห์ ถูกคุมขัง สูญเสียบุตรชาย พระองค์ทรงอดทนอดกลั้นต่อสิ่งเหล่านี้และอื่น ๆ อีกมากมาย และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ยังคงมองโลกในแง่ดีและยังมีความหรรษากับชีวิต พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพอย่างสง่างามท่ามกลางความทุกข์ยาก

233

ใน “พินัยกรรม” ของพระองค์ที่ทรงลิขิตในช่วงที่มีอันตรายและกำลังมีปัญหามากมายนั้น พระอับดุลบาฮาทรงสวดมนต์อธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าดังนี้ “*พระองค์ทรงประจักษ์ว่าข้าพเจ้าจมอยู่ในทะเลแห่งภัยพิบัติอันแสนสาหัส ดิ่งลงสู่อเวจีอันลึกลับ ได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวจากเหล่าศัตรู และมอดไหม้ด้วยเพลิงแห่งความเกลียดชังของพวกเขา แต่ข้าพเจ้ากลับกระฉับกระเฉงขึ้นมาใหม่เพราะพระองค์ทรงกำหนดพระปณิธานอันแข็งแกร่งและคำสั่งเสียไว้อย่างหนักแน่นแก่เหล่าญาติพี่น้อง พระบัญชานี้ทำให้พวกเขาหันหัวใจมาสู่ผู้ที่ถูกประทุษร้ายนี้”* [355]

กระนั้น พระองค์ก็ได้ทรงสวดมนต์ *“อธิษฐานอย่างอ่อนน้อม ศิริโรราบ ด้วยพระพักตร์ที่แนบกับพื้นว่า ข้าพเจ้าขอวิงวอนพระองค์อย่างสุดหัวใจ ขอพระองค์ทรงโปรดอภัยแก่ใครก็ตามที่ทำร้ายข้าพเจ้า โปรดยกโทษแก่ผู้ที่ร่วมคบคิดกันต่อต้านและลวงละเมิดข้าพเจ้า โปรดชำระบาปของบรรดาผู้ที่กระทำการอยุติธรรมต่อข้าพเจ้า ขอทรงยินยอมให้พวกเขาได้รับของขวัญและโปรดให้พวกเขามีความสุขหรรษา...”* [356]

พระองค์ทรงสอนเพื่อน ๆ จากใจจริงว่า ถ้าผู้อื่น *“วางยาพิษเจ้า จงมอบความหวานแก่วิญญาณของเขาเป็นการตอบแทน...”* พระองค์ทรงตระหนักดีว่าบ่อยครั้งที่ความสมถะและความสุขถูกหล่อหลอมมาจากความเศร้าหมองและความทุกข์โศก

เป็นที่ทราบกันแล้วว่า พระอับดุลบาฮา มิได้ทรงเลือกหนทางสะดวกในการดำเนินพระชนม์ชีพ พระองค์น้อมรับมรสุมชีวิตที่กระหน่ำเข้ามาอย่างสง่างาม พระองค์ไม่เคยถอยหนีสิ่งที่คุณเหมือนยากที่จะทำให้สำเร็จลงได้ พระองค์ทรงงานด้วยจิตสำนึกแห่งการรับใช้ ด้วยตระหนักดีว่านั่นคือการบูชา การคร่ำ

ควรจะเป็นสิ่งที่แปลกต่อลักษณะนิสัยของพระองค์ การตั้งตนอยู่ในพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือคุณลักษณะทางธรรมที่ประจำอยู่ในจิตใจของพระองค์

234

วันหนึ่ง "มีชายคนหนึ่งเดินผ่านรั้วบ้านของพระอับดุลบาฮาในเมืองไฮฟา ในมือถือตะกร้าและวางลงทันทีที่เขาเห็นพระองค์ แล้วทูลว่า เขาหาคนช่วยถือตะกร้าไม่ได้เขาจึงต้องถือตะกร้าใบนี้เอง พระอับดุลบาฮาทรงให้ข้อคิดในภายหลังว่า คนเราไม่ควรรู้สึกอายเมื่อทำงานที่เป็นประโยชน์" [357]

235

"พระอับดุลบาฮาทรงเคยเดินทางด้วยเท้าเป็นระยะทางสองไมล์ท่ามกลางแดดร้อนโดยทรงแบกกระถางต้นไม้ไว้บนบ่า ในขณะที่พระองค์ทรงชรามากแล้ว มากจนพระเกศาและพระมัสสุ(หนวดเครา)ของพระองค์ล้วนเป็นสีขาว พระองค์ทรงแบกกระถางต้นไม้จากสวนหนึ่งไปยังพระสถูปของพระบาฮาอุลลาห์เพื่อที่จะปลูกใกล้กับพระสถูปของพระบิดาของพระองค์ ในสมัยนั้นมีเครื่องสูบน้ำติดอยู่กับกำแพงด้านหนึ่งของพระสถูป เป็นเครื่องสูบน้ำที่ต้องโยกด้วยมือ ข้าพเจ้าได้ยินมาว่าพระอับดุลบาฮาซึ่งในขณะนั้นทรงเข้าวัยชราแล้ว ต้องทรงยืนโยกเครื่องสูบน้ำด้วยการพิงอยู่กับกำแพง พระองค์ทรงโยกเครื่องสูบน้ำอยู่นานจนกระทั่งขาของพระองค์ปวดจนก้าวเดินไม่ได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ศาสนิกชนต้องไปช่วยพยุงพระองค์ออกมาจากกำแพงและบีบนวดขาของพระองค์จนกระทั่งเลือดลมเดินตามปกติ แล้วพวกเขาทูลถามพระองค์ว่า "พระอับดุลบาฮา เหตุใดทรงทำให้พระองค์เองต้องเหน็ดเหนื่อยเช่นนี้" พระองค์ทรงตอบว่า "เราจะทำอะไรเพื่อพระบาฮาอุลลาห์ได้อีก" [358] ท่านรูฮียะห์ คาร์นัม เล่าเรื่องนี้ในขณะที่ท่านเดินทางไปที่อินเดีย

236

บางครั้งท่านนายเปิดประเด็นที่จะทรงกล่าวผ่านการเล่าเรื่อง คุณจูเลีย กรันดี ได้บันทึกถึงเรื่องเล่านี้ว่า "เจ้านายคนหนึ่งมีทาสที่จงรักภักดีต่อเขาอย่างที่สุด วันหนึ่งเจ้านายได้ให้ทาสคนนั้นกินแดงที่เมื่อผ่าแล้วดูสุกน่ากินเป็นที่สุด ทาสคนนั้นกินแดงแต่ละชิ้นอย่างเอร็ดอร่อยจนเกือบหมดลูก (วันนั้นเป็นวันที่อากาศร้อน) เจ้านายเห็นดังนั้น จึงหยิบชิ้นสุดท้ายมากินและพบว่าแดงนั้นมีรสทั้งขมและเผื่อนอย่างยิ่ง เขาจึงถามทาสรับใช้คนนั้นว่า "มันขมมากนะ เจ้าไม่รู้สึกละหรือว่ามันมีรสขมที่สุด" ทาสคนนั้นตอบว่า "จริง ๆ แล้วมันทั้งขมและเผื่อน แต่ข้าได้รับรสจากมือของท่านหวานมากจนทำให้ความขมที่ว่ามันไม่มีค่าควรแก่การกล่าวถึง" [359]

237

ครั้งหนึ่งขณะที่พระอับดุลบาฮาทรงดำเนินอยู่ มีสตรีสองคนเห็นพระองค์และอยากทำความรู้จัก ทั้งสองจึงเข้าไปถามพระองค์เกี่ยวกับศาสนา พวกเขาคิดว่าพระอับดุลบาฮาคงร่ำรวยมาก และไม่ลังเลที่จะบอกกับพระองค์ไปตามนั้น พระอับดุลบาฮาตรัสว่า "ความร่ำรวยของเราอยู่ที่ราชอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้ามิใช่อยู่ในโลกนี้ แม้ว่าเราจะไม่มีอะไรเลย กระนั้นเราก็มั่งคั่งร่ำรวยยิ่งกว่าทุกคนบนโลกนี้" [360]

พระอับดุลบาฮากับเด็ก ๆ ที่ชิคาโก วันอาทิตย์ที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) หลังจากงานพบปะกันของเด็ก ๆ ที่โรงแรมพลาซ่า

ความสดชื่นเบิกบาน [Cheerfulness]

ท่านนายปรารถนาให้ทุกคนมีความสุข มิใช่เพียงเพราะว่าเมื่อมีความสุขแล้ว พวกเขาจะได้รู้จักชีวิตทางจิตวิญญาณเท่านั้น แต่เพราะว่าเมื่อพวกเขามีความสุขแล้วพวกเขาจะนำพาให้คนอื่น ๆ มีความสุขตามไปด้วย [361]

ในทำนองเดียวกัน ที่ครั้งหนึ่งพระองค์ทรงให้โอวาทบุตรสาวคนหนึ่งซึ่งกำลังจะเดินทางไกลไปกับคุณน้าว่า เธอควรเป็นเพื่อนร่วมทางที่มีแต่ความสดชื่นเบิกบาน

238

คุณฮอเชซ ฮอลลี ผู้ซึ่งต่อมากลายเป็นนักเขียนบาไฮที่มีชื่อเสียงและเป็นนักบริหาร เขาได้เดินทางจากเมืองซีเอนา ประเทศอิตาลี เพื่อขอเข้าเฝ้าพระอับดุลมาฮา ซึ่งในขณะนั้น พระองค์กำลังทรงพักผ่อนช่วงสั้น ๆ ที่โรงแรมแถบเมืองโทนอง เลส์ แบงส์ บนฝั่งทะเลสาบเจนีวาในประเทศฝรั่งเศส คุณฮอลลีเล่าว่า “คณะผู้มาเข้าเฝ้าของเราได้นั่งร่วมโต๊ะที่ต้องเชื่อมต่อกันสองตัว งานเลี้ยงอาหารค่ำคืนนั้นเต็มไปด้วยความเบิกบานและมีชีวิตชีวา พระอับดุลมาฮาทรงตอบคำถามหลายข้อ และให้ข้อคิดเกี่ยวกับศาสนาในโลกตะวันตก พระองค์ทรงหัวเราะอย่างเต็มที่ เป็นครั้งคราว บุคลิกภาพที่พัฒนาอย่างบริบูรณ์เช่นนี้มีใช้มาจากการบำเพ็ญตนหรือความทุกข์ยากไร้ประโยชน์ใด คุณลักษณะแห่งสวรรค์ของพระองค์ไม่ได้ทำให้องค์ประกอบของความเป็นมนุษย์ด้อยค่าลง แต่เป็นการเสริมสร้างความมีชีวิตชีวาและเสริมค่าของความเป็นมนุษย์ที่พระองค์ทรงมีอย่างเต็มเปี่ยม รวากับว่าพระองค์ได้ทรงบรรลุถึงพัฒนาการทางจิตวิญญาณด้วยการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นอย่างกระตือรือร้น” [362]

การหัวเราะ [Laughter]

พระอับดุลมาฮาทรงชอบการหัวเราะ บ่อยครั้งที่เสียงหัวเราะของพระองค์ทำให้ความทุกข์ผ่อนคลายลง นักเขียนคนหนึ่งสังเกตว่าพระองค์จะทรงหัวเราะอย่างเต็มที่กับสิ่งที่เห็นหรือกับคำถามที่ส่งไปยังพระองค์จนทำให้ “ผ้าโพกศีรษะเอียงไปข้างหนึ่ง” ขณะที่พระองค์ทรงใช้มือจับผ้าโพกศีรษะให้กลับมาตรงเหมือนเดิมแล้วนั้น พระองค์ก็ทรงยิ้มราวกับว่ามีเรื่องตลกขบขันที่เล่าสู่กันฟังระหว่างเราสองคน [363]

เมื่อครั้งที่ท่านนายทรงเดินทางไปพำนักอยู่ในประเทศอเมริกา คุณเมย์แมกซ์เวลล์ พร่อมบุตรสาวของเธอชื่อเด็กน้อยแมรี [364] และคุณจูเลียต ทอมป์สัน ได้เข้าเฝ้าพระองค์ พวกเขามีความสุขในโอกาสที่มาเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยกัน แต่ท้ายสุดคุณจูเลียต รู้สึกเป็นห่วงจึงทูลถามพระอับดุลมาฮาว่า “พวกเราทำให้พระองค์ทรงเหนื่อยหรือเปล่า เราควรจะกลับตอนนี้จะดีไหม”

พระอับดุลมาฮาทรงตอบว่า “ไม่หรอก อย่าเพิ่งกลับ พวกเจ้าทำให้เราได้พัก ทำให้เราได้หัวเราะ” [365]

มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระอับดุลมาฮาทรงเบิกบานใจเมื่อคิดถึงเรื่องตลกบางเรื่อง ดูเหมือนพระองค์คิดอยากจะทำเรื่องที่ดีอยู่ในใจนี้ออกมา เพื่อน ๆ ขอร้องให้

พระองค์ทรงเล่าให้ฟัง พระองค์ทรงตอบว่า "เล่าไม่ได้หรอก เพราะทุกครั้งที่เราพยายามจะเล่า เราก็จะหัวเราะเสียจนพูดไม่ออก"^[366]

239

ที่กรุงลอนดอน พระอับดุลบาฮาได้ทรงให้สัมภาษณ์กับตัวแทนของนิตยสาร "เดอะวีคลี่ บัดเจ็ต" (The Weekly Budget) พระองค์ตรัสเกี่ยวกับการพำนักอยู่ในเมืองอัคคาในช่วงฤดูร้อนปีแรกของพระองค์ "เมืองอัคคาเป็นเมืองที่มีเชื้อโรคแพร่กระจาย เล่ากันว่า ถ้านกพยายามบินอยู่เหนือเมืองนี้มันจะตกลงมาตาย ทั้งอาหารก็มีคุณภาพต่ำและไม่เพียงพอ นำลูกตักมาจากบ่อที่มีเชื้อโรค สภาพอากาศและสิ่งแวดล้อมเลวร้ายแม้แต่ชาวพื้นเมืองก็ยังล้มป่วย ทหารจำนวนมากยอมจำนนต่อโรค ทหารผู้คุมคณะของเราจำนวนแปดในสิบคนเสียชีวิตในช่วงที่อากาศร้อนจัด ผู้ต้องขังเป็นไข้มาเลเรีย ไข้ไทฟอยด์ โรคบิด ทำให้บุรุษ สตรี และเด็ก ๆ ต่างล้มป่วยในเวลาเดียวกัน ไม่มีหมอ ไม่มียา ไม่มีอาหารที่มีคุณภาพ และไม่มีการเยียวยารักษาใด ๆ ทั้งสิ้น"

"เรามักจะตัมซุบให้ผู้ต้องขังรับประทาน แต่เนื่องด้วยเราต้องตัมซุบบ่อย ซุปของเราจึงอร่อยมาก" ท่านนายตรัสรับรองความอร่อยด้วยพร้อมกับทรงหัวเราะ ^[367]

240

มีช่วงเวลาหนึ่งที่พระอับดุลบาฮาทรงถูกล่ามด้วยโซ่ นักโทษที่อยู่ร่วมกับพระองค์ในคุกต่างประหลาดใจที่พระองค์ยังทรงร้องเพลงและยังทรงหัวเราะได้ พระองค์ทรงเล่าให้เพื่อนร่วมคุกฟังว่า คนที่เอาพระองค์เข้าคุกใจดีมาก เพราะพระองค์เองก็ทรงอยากทราบความรู้สึกของผู้ถูกล่ามโซ่ และบัดนี้พระองค์ ก็ทรงทราบแล้ว ^[368]

241

วันหนึ่งในฤดูร้อน ได้มีงานเลี้ยงอาหารเที่ยงซึ่งจัดขึ้นที่บ้านของคุณพาสันในเมืองดับลิน มลรัฐนิวแฮมเชียร์ คุณพาสันได้เชิญเพื่อนซึ่งเป็นบุคคลสำคัญจากแวดวงสังคมต่าง ๆ มาร่วมงานนี้ประมาณยี่สิบคนเพื่อเข้ารับฟังพระอับดุลบาฮา ^[369] บรรดาแขกสำคัญที่รับเชิญเหล่านี้ล้วนเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในวงการวัฒนธรรม ศิลปะวิทยาศาสตร์ การเงิน การเมือง ผู้คนส่วนใหญ่ที่มาร่วมงานแทบไม่เคยรู้จักประวัติของพระอับดุลบาฮามาก่อน ต่างคาดหวังว่าจะได้รับฟังการบรรยายเกี่ยวกับศาสนาบาไฮจากพระอับดุลบาฮา เจ้าภาพเสนอว่าพระอับดุลบาฮา น่าจะทรงปาฐกถาเกี่ยวกับหัวข้อชีวิตนิรันดร์ อย่างไรก็ตามปรากฏว่าการสนทนาในระหว่างรับประทานอาหารมีแค่การพูดถึงเรื่องราวทาง

สังคมทั่ว ๆ ไป เจ้าภาพจึงเสนอความคิดเห็นให้พระอับดุลบาฮาทรงบรรยายเกี่ยวกับคำสอนทางศีลธรรม

“คำตอบจากพระอับดุลบาฮา คือ พระองค์ทรงขอเล่าเรื่องเกี่ยวกับโลกตะวันออกซึ่งมีอยู่หลายเรื่อง พอเล่าจบทุกคนก็หัวเราะกันจนน้ำตาไหล

เมื่อความตึงเครียดในที่ชุมนุมสลายหายไป คนอื่น ๆ ก็เริ่มเล่าเรื่องทำนองเดียวกันที่ยังคงเตือนใจพวกเขาอยู่นั้นเสริมเข้าไปในเกร็ดเรื่องราวที่ท่านนายได้เล่า จากนั้นพระอับดุลบาฮาก็ทรงเล่าอีกเรื่องหนึ่งและอีกเรื่องติดต่อกันด้วยพระพักตร์ที่เปี่ยมล้นไปด้วยความสุข เสียงหัวเราะของพระองค์ดังก้องไปทั่วห้อง พระองค์ทรงกล่าวว่า “...การหัวเราะเป็นสิ่งที่ดี เป็นการพักผ่อนทางจิตวิญญาณ” พระองค์ทรงเล่าว่า “ตอนที่พวกเราถูกคุมขังอยู่ในคุกภายใต้ความแร้นแค้นและความทุกข์ยากแสนสาหัสนั้น ก่อนสิ้นวันแต่ละคนจะเล่าเรื่องชวนหัวที่เกิดขึ้น บางครั้งก็ยากเหมือนกันที่จะพบความขบขัน กระนั้นพวกเขาก็มักจะหัวเราะกันจนน้ำตาไหลอาบแก้ม” พระอับดุลบาฮากล่าวว่า “ความสุขมิได้ตั้งอยู่บนสภาพแวดล้อมทางวัตถุ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ชีวิตในคุกจะสุดแสนเศร้ามากเพียงใด ด้วยการหาเรื่องราวที่ตลกขบขันมาเล่าสู่กันฟัง พวกเขาจึงมีความสุข สนุกหยรษาอยู่เสมอ”

ความสนุกสนานรื่นเริงคือหัวข้อที่ใกล้เคียงกับหลักคำสอนของศาสนาบาไฮมากที่สุด แน่นนอนผลที่แขกผู้ร่วมงานได้รับนั้นมากมายยิ่งกว่าการฟัง “การบรรยายทางวิชาการเสียอีก”

หลังจากที่แขกกลับกันหมดแล้ว ขณะที่พระอับดุลบาฮากำลังจะกลับไปทีโรงแรม พระองค์ได้ทรงเดินไปหาเจ้าภาพ แล้วทรงถามด้วยรอยยิ้มเหมือนเด็กน้อยที่รอคอยคำตอบว่าเธอพอใจกับการสนทนาของพระองค์กับแขกหรือไม่” [370]

242

ดร.เจ อี เอสเชลมอนท์ ผู้เขียนหนังสือ “พระบาฮาอุลลาห์และยุคใหม่” ซึ่งได้รับการตีพิมพ์หลายครั้ง เคยเป็นแขกของพระอับดุลบาฮาเป็นเวลาสองเดือนครั้งที่เมืองไฮฟา ในช่วงฤดูหนาวของปี พ.ศ. 2462 – 2463 (ค.ศ. 1919 – 1920) ดร.เจ อี เอสเชลมอนท์ ให้ข้อสังเกตว่า “พระองค์ทรงเลี้ยงทั้งอาหารเที่ยงและอาหารเย็นแก่ผู้มาแสวงบุญและเพื่อน ๆ จำนวนมาก พระองค์ทำให้พวกเขาเพลิดเพลินด้วยความสุขโดยการเล่าเรื่องราวตลกขบขันผสมผสานไปกับการปาฐกถาในหัวข้ออันอุดมค่าและสำคัญมากมาย พระองค์ทรงประกาศว่า “บ้านของเราเป็นบ้านแห่งเสียงหัวเราะและความสุข

สนุกสนาน” และก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ พระองค์ทรงมีความสุขอยู่กับการรวบรวมบรรดาผู้คนที่มีความเชื่อชาติต่าง ๆ หลากหลายสีผิว จากนานาประเทศ ที่มีความแตกต่างกันในความเชื่อทางศาสนาให้มานั่งร่วมโต๊ะอาหารแห่งไมตรีจิตของพระองค์ด้วยความสามัคคี ด้วยมิตรภาพและเป็นกันเอง [371]

ดังที่พระองค์ทรงกล่าวไว้ในโอกาสหนึ่งว่า *"บ้านของเราคือสถานที่แห่งความสงบสุข บ้านของเราคือบ้านแห่งความปีติยินดี ที่มีเสียงหัวเราะและความสุขหรรษา ใครก็ตามที่ผ่านประตูเข้ามาในบ้านนี้จะออกไปจากที่นี่ด้วยหัวใจที่เปี่ยมสุข"* [372]

243

สตรีสองคนสัมภาษณ์พระอับดุลบาฮาที่กรุงนิวยอร์ก คุณเอลล่า ควอนท์ เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า "พระองค์ทรงกล่าวกับ คุณมาร์กาเร็ตว่า พระองค์ได้สวมตนต่ออิฐฐานให้แก่มารดาของเธอ (ซึ่งได้ถึงแก่กรรมเมื่อหลายเดือนที่ผ่านมา) ดวงตาของคุณมาร์กาเร็ตปรี่มด้วยน้ำตาจนไหลอาบแก้ม ข้าพเจ้าก็ร้องไห้ตามไปด้วย ผู้ที่ทำหน้าที่ล่ามเห็นดังนั้นแล้วก็พูดไม่ออก เขาส่ายหน้าและพูดทำนองแนะนำว่า เราไม่ควรร้องไห้ต่อหน้าพระองค์เพราะจะทำให้พระองค์เศร้าใจ แต่เมื่อข้าพเจ้ามองพระองค์ก็พบว่าพระองค์ทรงเสียใจกับเรามีใช้กับตัวพระองค์เอง เพราะพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ทั้งสองออกมาประหนึ่งมาปลอบและปกป้องเรา เสมือนเป็นแม่คนที่บินวนอยู่เหนือลูกน้อยในรัง พระองค์ทรงกล่าวด้วยเสียงดังเป็นภาษาอังกฤษว่า *"หัวเราะ! หัวเราะ!"* ข้าพเจ้ายังไม่ลืมน้ำเสียงอันสดใสที่มีพลังเกินกว่าคำพูดใด ๆ ของข้าพเจ้าที่จะพรรณนาได้ ข้าพเจ้าเห็นอานุภาพของพลังสวรรค์ที่ขับไล่พลังมืดจากสิ่งที่สิงอยู่รอบด้านในน้ำเสียงนั้น ด้วยการลุกขึ้นเชื่อฟังคำสั่งสอนนั้น เราก็จะได้พบความสุขหรรษาแห่งชีวิตนิรันดร์ [373] ท่านนายขอให้เราหัวเราะแม้ว่าเรากำลังตกอยู่ในความเศร้าปานนั้น จึงไม่น่าแปลกใจถ้าเราจะได้คิดว่า สำหรับพระองค์แล้วความตายคือ *"ผู้นำชาวสารแห่งความปีติยินดี"*

244

เพื่อนชาวอเมริกันคนหนึ่งมีความปีติยินดีที่ได้รับสิทธิพิเศษให้มีโอกาสไปเยี่ยมเมืองอัคคามากกว่าหนึ่งครั้งในช่วงที่พระอับดุลบาฮาทรงถูกเนรเทศไปที่นั่น เขาได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างรับประทานอาหารร่วมกับพระองค์ว่า มีคนหลายเชื้อชาตินั่งอยู่ร่วมกับเธอ บางคนก็มาจากประเทศที่เป็นปฏิปักษ์กันมาช้านาน ณ บัดนี้บุคคลเหล่านี้มีวุฒิภาวะสูงมากจนเกิดความรักในกันและกัน และถ้าจำเป็นพวกเขาจะสามารถสละชีวิตและทรัพย์สินไม่ว่าจะมากมายเพียงใดให้แก่กันได้ เมื่อความรักนี้ค่อย ๆ ปรากฏเป็นความจริงขึ้น เธอก็ได้ประจักษ์การก่อกำเนิดรังสีแห่งความรู้และความ

ใกล้ขีดสนิทกันในภพแห่งสวรรค์ จากคำกล่าวของพระอับดุลบาฮาเกี่ยวกับภพอันเป็นอมตะ เท่าที่เธอจำได้พระองค์ทรงกล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ดังนี้ "เราได้มานั่งร่วมกัน ณ ที่นี้หลายครั้งแล้ว และเราก็จะยังคงนั่งร่วมกันอีกหลายครั้งในอาณาจักรสวรรค์ เราจะหัวเราะด้วยกันอีกมากในช่วงเวลาเหล่านั้น และเราก็จะเล่าสู่กันฟังถึงสิ่งที่เกิดกับพวกเราในวิถีของพระผู้เป็นเจ้า ในทุก ๆ ภพของพระผู้เป็นเจ้าจะมีอาหารเย็นชุดใหม่จากพระองค์เตรียมรอไว้ให้แก่ผู้ที่เลื่อมใสศรัทธา"^[374]

อารมณ์ขัน [Humour]

พระอับดุลบาฮาทรงได้รับพรสวรรค์คือการมีอารมณ์ขัน พระองค์ทรงพบความสุขสนุกสนานในทุกสถานการณ์ ในทุกเรื่อง ดังตัวอย่างสองสามเรื่องต่อไปนี้

245

วันหนึ่งในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ พระอับดุลบาฮาทรงบอกกับ คุณฮาร์แลน โอเบอร์ ซึ่งเป็นบาทุศาสตร์นิกรชาวอเมริกันว่า พระองค์จะให้เขาเดินทางไปประเทศอินเดีย คุณฮาร์แลน โอเบอร์ ได้เดินทางไปทั่วทุกสารทิศเพื่อรับใช้ศาสนาอยู่เนือง ๆ แต่ในช่วงเวลานั้น เขายังไม่ค่อยอยากจะเดินทางไปประเทศอินเดีย สองสามวันต่อมาพระอับดุลบาฮากลับทรงบอกให้เขาไปประเทศอเมริกา คุณฮาร์แลน โอเบอร์ ได้ยินดังนั้นก็ตอบว่า "แต่ท่านนายข้าพเจ้ากำลังคิดว่าข้าพเจ้าจะไปประเทศอินเดีย" พระอับดุลบาฮาตอบว่า "คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ก็เคยคิดอย่างเจ้าเหมือนกัน"^[375]

246

ครั้งหนึ่งผู้สื่อข่าวในกรุงลอนดอนถามเกี่ยวกับแผนของพระอับดุลบาฮา ด้วยความประหลาดใจที่พระอับดุลบาฮาทรงตอบเขาเป็นภาษาอังกฤษ เขากล่าวยกย่องการออกเสียงสำเนียงภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องของพระอับดุลบาฮา พระอับดุลบาฮาได้ยินดังนั้นจึงทรงลุกขึ้นดำเนินไปมาในห้องพร้อมกับการกล่าวคำศัพท์ที่ยากและซับซ้อนหลาย ๆ คำเป็นภาษาอังกฤษ เช่น "ฮิปโปโปแตมัส" พระองค์ตรัสพร้อมกับทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า "เราพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ยากมาก ๆ ได้"^[376]

247

คุณหญิงบลอมฟีวด์ เล่าเกี่ยวกับอารมณ์ขันของพระองค์ในตอนหนึ่งว่า "วันหนึ่ง หลังจากที่มีการพบปะกันตามปกติแล้ว หลายคนเข้ามาห้อมล้อมพระองค์ วันนั้นพระองค์ทรงกลับถึงบ้านอย่างเหนื่อยล้า พวกเราจึงรู้สึกไม่

สบายใจ คิดว่าพระองค์คงเหนื่อยมากแล้ว และกังวลว่ามีบันไดหลายชั้นที่พระองค์จะต้องค่อย ๆ เดินขึ้นไปให้ถึงห้องพัก ทันใดนั้นพวกเราก็ต้องประหลาดใจมากที่เห็นท่านนายทรงวิ่งขึ้นบันไดจากชั้นแรกจนถึงชั้นบนสุดอย่างรวดเร็วโดยที่ไม่หยุดเลย

“พระองค์ทรงหันลงมามองดูพวกเราขณะที่เราเดินขึ้นบันไดตามพระองค์แล้ว ทรงกล่าวด้วยรอยยิ้มอันสดใสที่ทำให้ร่องรอยแห่งความเหนื่อยล้าจางหายไปว่า “พวกเจ้าทั้งหมดล้วนเป็นคนขรา แต่เรายังหนุ่มแน่นอยู่” พระองค์ทรงกล่าวเสริมด้วยอีกว่า “ด้วยพลังอำนาจของพระบาฮาฮูลลาห์ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถบรรลุผลได้ แล้วเราก็ก็นั่งใช้อำนาจนั้น”^[377]

248

ขณะที่ท่านนายทรงเดินทางไปที่ทวีปโลกตะวันตก พระองค์ทรงเปรียบเทียบตะวันออกกับตะวันตกและทรงพอใจกับความแตกต่างกัน

ในโรงแรมริทเทนเฮาส์ รัฐฟิลาเดลเฟีย มีคนประมาณห้าสิบคนห้อมล้อมท่านนายในห้องขนาดเล็กเพื่อเข้าเฝ้าพระองค์ เนื่องจากเก้าอี้ไม่พอบางคนจึงต้องนั่งกับพื้น พระอับดุลบาฮาทรงพอใจมาก พระองค์ทรงให้ความเห็นว่า “ดูสิ นี่เป็นที่มาแห่งความสมัคสมานสามัคคี ชาวตะวันตกนั่งกับพื้นแบบตะวันออกและชาวตะวันออกรู้จักเก้าอี้” พระองค์ทรงยิ้มอย่างอารมณ์ดีและจากนั้นจึงทรงปาฐกถาธรรม ^[378]

249

วันหนึ่งในกรุงลอนดอน พระอับดุลบาฮาได้ยินเสียงหัวเราะดังมาจากห้องครัวด้วยความดีใจ พระองค์จึงทรงเข้าไปพร้อมกับผู้ที่มีความสุขเหล่านั้นด้วย ดูเหมือนศาสนิกชนชาวเปอร์เซียคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “เป็นปกติที่สตรีในโลกตะวันออกจะสวมผ้าคลุมหน้าและทำงานทุกอย่าง” พ่อบ้านชาวอังกฤษตอบว่า “ในโลกตะวันตกสตรีไม่สวมผ้าคลุมหน้า แต่จะคอยดูแลให้พวกผู้ชายทำงานบางอย่าง ถ้าเช่นนั้น เธอก็ควรจะไปล้างภาชนะเครื่องเงินเหล่านั้นได้แล้ว” เมื่อได้ยินดังนั้น ท่านนายก็ทรงหัวเราะร่วมกับคนอื่น ๆ ^[379]

250

ขณะที่เป็นแขกของคุณหญิงบลอมฟิวด์ ก่อนจะรับประทานอาหารเย็นคืนก่อนวันคริสต์มาสว่า พระองค์ทรงพูดเล่นว่ายังไม่ค่อยหิว แต่ที่พระองค์มาทานเลี้ยงในคืนวันนี้เพราะคุณหญิงบลอมฟิวด์รับเราให้มา กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจเผด็จการในโลกตะวันออกสองพระองค์ยังไม่สามารถบัญชาหรือโน้มน้าว

ความประสงค์ของพระองค์ได้ แต่สตรีในอเมริกาและยุโรปทำได้ เนื่องจากว่าพวกเธอมีอิสระและพระองค์จึงทรงรับคำสั่งนั้น [380]

251

ในกรุงนิวยอร์กผู้สนับสนุนให้มีการปฏิรูปการจัดเก็บภาษีวิทยุหนุ่มสาวคนหนึ่ง ทูลถามพระอับดุลบาฮาว่า "ข้าพเจ้าควรจะบอกพวกเพื่อน ๆ ว่าอย่างไร" ท่านนายทรงหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วตรัสตอบว่า "บอกพวกเขาว่า ให้มาในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า แล้วพวกเขาจะพบว่ามียอดินมากมาย และไม่มี การจัดเก็บภาษีที่นั่น" [381]

252

ในเมือง เอตินเบิร์ก ท่านนายทรงกล่าวปาฐกถาธรรมกับชุมชนที่ใช้ภาษาเอสเปอแรนโต ชุมชนนี้สนับสนุนการจัดตั้งภาษาที่สองเป็นภาษาสากลที่ใช้ทั่วโลกอย่างจริงจัง พระองค์ทรงอ้างอิงเกร็ดประวัติที่เน้นย้ำถึงความสำคัญในการสื่อสารระหว่างประชากรโลกว่า "เรายังจำเรื่องที่เกิดขึ้นในกรุงแบกแดดได้ว่า มีเพื่อนสองคนที่ไม่เข้าใจภาษาของกันและกัน คนหนึ่งล้มป่วยลง อีกคนหนึ่งจึงไปเยี่ยมแต่เขาไม่สามารถแสดงความเห็นอกเห็นใจด้วยวาจาได้ เขาจึงหันไปใช้วิธีส่งสัญญาณด้วยท่าทางว่า "เพื่อนรู้สึกอย่างไร" คนที่ป่วยตอบด้วยการส่งสัญญาณเป็นภาษาท่าทางในอีกภาษาหนึ่งว่า "ฉันจะตายในไม่ช้า" เพื่อนที่ไปเยี่ยมแปลสัญญาณนั้นว่าเขามีอาการดีขึ้น เขาจึงส่งสัญญาณตอบคนป่วยไปว่า "ขอสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงรักษาให้ท่านหายดี" [382]

253

พระอับดุลบาฮาทรงเล่าอีกเรื่องหนึ่งให้เห็นความจำเป็นที่จะต้องมีภาษาหนึ่งเป็นภาษาที่ทั่วโลกจะใช้ร่วมกันว่า "คนเดินทางสี่คนจากประเทศเปอร์เซีย ตรีกรี อหารับ และกรีกนั่งอยู่ที่ประตูเมือง ทุกคนหิวและกำลังรออาหารเย็น ซึ่งตกลงเลือกให้หนึ่งในสี่คนนั้นไปซื้อหาอาหาร แต่ตกลงกันไม่ได้ว่าจะซื้ออะไรดี คนเปอร์เซียพูดว่าให้ซื้ออังกัว คนตรีกรีบอกให้ซื้ออูซุม คนอหารับให้ซื้ออเนป ส่วนคนกรีกขอให้ซื้อสเตฟี่เลียนที่มีสีเขียวและสีดำ พวกเขาทะเลาะและโต้เถียงกันอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่ส่งไปนั้นเป็นอาหารที่ถูกต้อง ทันใดนั้น มีลาที่บรรทุกถุงนเต็มหลังเดินผ่านมา ชายแต่ละคนจึงกระโดดลุกขึ้นพร้อมขี้นิ้วไปยังสิ่งที่ลาบรรทุก ชาวตรีกรีพูดว่า "เห็นไหม นั่นแหละคืออูซุม" ชาวอหารับพูดว่า "นั่นแหละคืออเนป" ชาวเปอร์เซียพูดว่า "นั่นแหละคืออังกัว" และชาวกรีกพูดว่า "นั่นแหละคือสเตฟี่เลียน" จากนั้นพวกเขาก็ซื้อถุงแล้วจึงเจียบลง" [383]

254

ขณะที่โดยสารรถไฟจากเมืองชาคราเมนโตไปยังเมืองเดนเวอร์ "พ่อค้าคน
หนึ่งขึ้นมานบนรถไฟเพื่อขายธงของโรงเรียนต่าง ๆ ท่านนายทรงกล่าวอย่าง
ติดตลกว่า "ถ้าเขามีธงแห่งสันติภาพสากลก็ขอให้เขาเอามาด้วยถ้าเขามี เรา
ต้องการธงที่คนทั่วโลกจะได้พบกับความสงบสุข" ผู้โดยสารคนอื่น ๆ ได้ยินที่
พระอับดุลบาฮากล่าวจึงพากันไปออกกันเป็นกลุ่มที่ระเบียบรถไฟเพื่อที่จะ
พูดคุยกับพระองค์ [384]

ปัจฉิมบท [Epilogue]

ผลของคำพูดและการกระทำของพระอับดุลบาฮา [The Effect of 'Abdu'l-Bahá's Words and Deeds]

255

นักเขียนคนหนึ่งรายงานว่า ครั้งหนึ่งพระอับดุลบาฮาทรงเปรียบเทียบศาสนาบาไฮเหมือนกับอุทยานแห่งหนึ่ง พระองค์ทรงกล่าวถึงสาระสำคัญของศาสนาไว้ดังนี้ "ณ ประตูแห่งอุทยานนี้ บางคนแค่เพียงยืนดูแต่ไม่สนใจจะเดินเข้าไป บางคนก้าวเข้าไปข้างในเพื่อชื่นชมความงดงามแต่ก็มีได้ก้าวเดินเข้าไปลึกมากนัก บางคนเดินไปรอบ ๆ อุทยานเพื่อสดุดมความหอมของมวลดอกไม้ หลังจากที่ชื่นชมกับความงดงามจนทั่วแล้วก็เดินกลับออกไปทางประตูที่เข้ามา แต่ก็ยังมีอยู่เสมอที่บางคนเข้ามาแล้วเบิกบานใจกับความเจิดจรัสที่เห็น และยังคงอยู่ที่นั่นตลอดชีวิตเพื่อดูแลอุทยานแห่งนั้น" [385] พระอับดุลบาฮาทรงเปิดประตูสู่อุทยานของพระองค์เป็นเจ้า ทั้งยังนำทางแก่ทุกคนที่ปรารถนาจะเดินตาม แน่แน่นอนไม่มีมนุษย์คนใดสามารถตัดสินผลของแบบอย่างการดำเนินพระชนม์ชีพของพระอับดุลบาฮา ที่มีต่อผู้คนจำนวนมากมายมหาศาลไม่ว่าจะเป็นบาไฮศานิกชน มิตรสหายหรือศัตรู

ครั้งหนึ่งพระบาฮาอุลลาห์ทรงหันไปตรัสกับอาลี มุฮัมหมัด วาการ์ว่า "จงดูพระอับดุลบาฮา.. ท่านนาย.. ดูผลของการกระทำและคำพูดของพระองค์ที่มีต่อโลก จงดูสิว่าพระองค์ทรงเผชิญกับความยากลำบากอย่างไรมีเมตตาและด้วยขันติมากเพียงไร" [386]

มีหลายคนทีกล่าวคำสดุดีพระอับดุลบาฮา คุณจุเลียต ทอมป์สัน ซึ่งเป็นสาวกผู้อุทิศตนได้เขียนไว้ว่า "ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางประชาชน พระองค์คือพระผู้ทรงความเป็นอมตะ ที่ไม่เหมือนกับมนุษย์คนอื่น ๆ ในโลก แต่ทรงไว้ซึ่งความงามอันมีอาจพรรณนาได้ พระองค์ทรงครองอำนาจเรื่องรอง ทรงความสง่างามอันน่าพิศวงที่ประชาชนต่างเฝ้ามองตามพระองค์"

คาร์ล ยิบราน กวีผู้หนึ่งกล่าวถึงพระองค์ว่า "นับเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเห็นแบบอย่างอันประเสริฐและสูงส่ง ควรค่าแก่การได้เป็นผู้รองรับพระวิญญานบริสุทธิ์!"

มีผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปในโบสถ์เพื่อฟังปาฐกถาธรรมของพระอับดุลบาฮา หลังจากนั้นได้ติดตามอย่างกระตือรือร้นเพื่อไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาที่บ้าน หลังจากที่ได้เข้าเฝ้าพระองค์แล้วมีผู้ถามเขาว่า "คุณรู้สึก

อย่างไรต่อความยิ่งใหญ่ของพระอับดุลบาฮา”เขาตอบอย่างไม่พอใจว่า “แล้วคุณล่ะ รู้สึกอย่างไรต่อความยิ่งใหญ่ของน้าตักในแองการ่า”

ผู้ที่เข้าเฝ้าพระองค์ล่วงรู้ถึงคุณลักษณะทางธรรมของพระองค์ได้ แต่จะเข้าใจได้ไม่มากเกินระดับความสามารถของเขา สตรีในวงสังคมคนหนึ่งกล่าวยกย่องพระองค์ว่า “ช่างสง่างามอะไรเช่นนี้ เป็นความงามอันทรงพลัง! เป็นบุคลิกภาพที่จับใจจริง ๆ! เพราะเหตุใดหรือ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบที่สุดในโลก” สตรีในวงสังคมอีกคนหนึ่งที่ได้เคยสนทนากับพระอับดุลบาฮาเป็นเวลานานได้กล่าวว่า “คุณปิดบังอะไรพระองค์ไม่ได้ พระองค์ทรงมองผ่านทะลุหัวใจของฉันและค้นพบความลับทั้งหมดที่นั่น”

สตรีที่อยู่ในอาการเศร้าโศกจากเหตุการณ์อันเลวร้ายกล่าวว่า “พระองค์ทรงนำความขมขื่นออกไปจากใจข้าพเจ้าจนหมดสิ้น” นักเขียนบทที่มีชื่อเสียงกล่าวหลังจากที่ออกมาจากห้องของพระอับดุลบาฮาว่า “ข้าพเจ้าได้เข้าไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้า” คุณลี แมคคัลลิ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของประเทศสหรัฐอเมริกาในขณะนั้น ได้พยายามเสาะหาคำมาบรรยายเกี่ยวกับการเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกราวกับว่าได้อยู่ต่อหน้าพระศาสดาที่ยิ่งใหญ่อย่างเช่น พระอิสยาห์ พระเอลียาห์ ไม่นั้นไม่ใช่เลย เหมือนได้อยู่ต่อหน้าของพระเยซูคริสต์ ก็ไม่ใช่อีก ฉันรู้สึกเหมือนได้อยู่ต่อหน้าพระบิดาในสวรรค์”

นายเชีย ปาชา เอกอัครราชทูตประเทศตุรกีซึ่งเป็นมุสลิมที่เคร่งครัดศรัทธา เมื่อได้รับฟังเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระบาฮาอูลลาห์ เขาหัวเราะเยาะพระบาฮาอูลลาห์ว่า พระองค์นี้หรือที่เป็นพระศาสดาองค์ใหม่ แต่ในขณะที่พระอับดุลบาฮาทรงอยู่ในกรุงวอชิงตัน นายเชีย ปาชา ได้พบกับพระอับดุลบาฮาที่สถานเอกอัครราชทูตเปอร์เซีย โดยท่านเอกอัครราชทูต อลี คูลี คานและภริยา ได้เรียนเชิญพระอับดุลบาฮาให้เป็นแขกผู้มีเกียรติในงานเลี้ยงรับรองที่จัดขึ้นอย่างกระตือรือร้นที่สถานเอกอัครราชทูตประเทศตุรกี ในงานเลี้ยงอาหารค่ำนั้น ท่านทูตลุกขึ้นคำนับพระอับดุลบาฮาที่นั่งอยู่ตรงหน้าด้วยน้ำตาที่นองหน้า และตีมือวยพรพระองค์ด้วยคำสรรเสริญสุดดีว่า “พระอับดุลบาฮา คือแสงสว่างแห่งยุค พระองค์เสด็จมาเพื่อเผยแพร่วามรุ่งโรจน์และความสมบูรณ์แบบให้หมู่พวกเรา” [387]

ซิลปิน จูเลียต ทอมป์สัน เมื่อเธอได้เข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา เธอได้กล่าวถึงพระอับดุลบาฮาที่ทำให้เราเห็นเป็นภาพชัดเจนว่า พระอับดุลบาฮาทรงนำสันติภาพมาสู่โลกตะวันตกอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย พระองค์อยู่ในโลกตะวันตกที่ซับซ้อนได้ด้วยอำนาจแห่งความสมณะของพระองค์ พระอับดุลบา

ฮาทรงความสูงส่งและเรื่องรองอยู่ในโลกตะวันตกที่มีแต่ความจอมปลอมและช่างสงสัย เหล่านี้คือนิยามอันเด่นชัดที่ทำให้เราได้เห็นความสมบูรณ์แบบของพระองค์เมื่อเทียบกับพัฒนาการที่ยังอ่อนด้อยของเรา

และความงดงามที่เปล่งประกาย ความสง่าผ่าเผยที่เห็นได้นั้น มิใช่คุณลักษณะทางธรรมที่ได้มาจากโลกนี้ ความยิ่งใหญ่ของจิตวิญญาณนับได้ว่าเป็นเครื่องหมายที่ทำให้พระองค์เป็นประหนึ่งกษัตริย์ในหมู่มนุษย์ พระองค์ไม่เคยมองข้ามในสิ่งที่ได้พบเห็น ไม่ว่าพระองค์จะผ่านไปในที่ใด สายตาทั้งหลายก็หันไปที่พระองค์ และหมู่ชนที่ไม่มีใจเคารพต่างก็ถอยออกไป [388]

ครั้งหนึ่ง สตรีชาวซีเรียที่อยู่ในเมืองบอสตันแหวกฝูงชนที่ห้อมล้อมท่านนายเข้ามาราบแทบพระบาทพร้อมกล่าวสรรเสริญพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าขอสารภาพว่า ข้าพเจ้าได้เห็นพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าและองค์ของพระเยซูคริสต์อยู่ในตัวพระองค์" [389]

คุณหญิงบลอมฟีวด์ เล่าว่า "นายแพทย์คนหนึ่งซึ่งเคยอยู่ที่เมืองอเล็กซานเดรีย เมื่อได้เข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาและได้เห็นการดำเนินพระชนม์ชีพแบบพระคริสต์ของพระองค์ แพทย์ผู้นี้ได้พูดกับข้าพเจ้าว่า นับเป็นครั้งแรกที่เขาสามารถจินตนาการคุณลักษณะของพระคริสต์ได้ นายแพทย์ผู้นี้กล่าวว่า "ข้าพเจ้าสามารถพูดได้แล้วว่า ณ บัดนี้ข้าพเจ้ามีความศรัทธาในพระองค์แล้ว" [390]

สตรีชาวสวิสคนหนึ่งเมื่อเห็นภาพของท่านนายเป็นครั้งแรก เธอจับภาพนั้นด้วยมือแล้วส่งเสียงร้องว่า "Oh! c'est le visage du Bon Dieu! แล้วก็หลังน่าอัศจรรย์" [391] ในความเป็นจริงแล้ว พระอับดุลบาฮา มิใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระองค์เองก็มิได้เป็นพระศาสดา [392] พระอับดุลบาฮาไม่เคยทรงอ้างสิทธิ์เหล่านี้ สถานะของพระองค์มีเอกลักษณ์เฉพาะคือพระองค์ทรงเป็น "ความเร้นลับของพระผู้เป็นเจ้า" แต่ประชาชนกลับรู้สึกว่าคุณลักษณะที่พิเศษอยู่ในพระองค์

256

ไม่เป็นที่น่าสงสัยว่า ณ เมืองพาลอ อัลโต ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้มีการชุมนุมพบปะกับพระอับดุลบาฮา ซึ่งนับได้ว่าเป็นการชุมนุมครั้งพิเศษที่สุดครั้งหนึ่งในวาระที่พระองค์ทรงเดินทางข้ามทวีปอเมริกาอันกว้างใหญ่ในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ.1912) ณ เมืองนี้ นักศึกษาและเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยเลแลนด์ สแตนฟอร์ด จูเนียร์ จำนวนเกือบสองพันคนมาร่วมชุมนุมกันที่หอประชุมเพื่อรับฟังนักปราชญ์ชาวตะวันออกพระองค์นี้

เรื่องสั้นเกี่ยวกับพระอัมฤตยา

ดร. เดวิด สตาร์ จอห์นแดน ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ นักปฏิบัตินิยม ในสมัยหนึ่ง เขาเคยเป็นอาจารย์ของนายเฮอร์เบิร์ต ฮูเวอร์ และเป็นประธานคนแรกของ มหาวิทยาลัยอันเลื่องชื่อแห่งนี้ ได้ให้การต้อนรับพระอับดุลบาฮา ซึ่งการ ปาฐกถาธรรมของพระองค์ในครั้งนี้ นับเป็นหนึ่งในการแสดงปาฐกถาที่มีความ โดดเด่นที่สุดของพระอับดุลบาฮา ในช่วงของการเดินทางอยู่ในประเทศนี้ เป็นที่เชื่อกันว่า ดร.จอห์นแดนได้กล่าวไว้ว่า "พระอับดุลบาฮาทรงสามารถ ประสานโลกตะวันออกและตะวันตกให้มีความสามัคคีได้อย่างแน่นอน เพราะ พระองค์ทรงก้าวเดินบนหนทางอันลึกลับด้วยการปฏิบัติจริง" [393] ดร.จอห์นแดน กล่าวแนะนำพระอับดุลบาฮาว่า "ณ เสี้ยวหนึ่งของกาลเวลา เราได้มีโอกาส ต้อนรับหนึ่งในบรรดาศาสนาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลก พระองค์ทรงเป็นผู้สืบ ธรรมทางสายของพระศาสดาในศาสนายิวอันเก่าแก่ นับเป็นความสุขและเป็น เกียรติอย่างยิ่งแก่ข้าพเจ้าที่ได้มีโอกาสแนะนำพระอับดุลบาฮาแก่ท่าน ทั้งหลาย ณ บัดนี้ "พระอับดุลบาฮาทรงก้าวออกมาหน้าเวทีและทรงแสดง ปาฐกถาธรรมอย่างเชี่ยวชาญ เป็นการปาฐกถาที่มีความจับใจผู้ฟังและ เหมาะสมกับกาลเวลา [394]

วันต่อมา หนังสือพิมพ์ฟาโล อัลทัน ฉบับลงวันที่ 1 พฤศจิกายน พาดหัวข่าว เต็มหน้ากระดาษเกี่ยวกับการแสดงปาฐกถาในโอกาสพิเศษนี้ แต่ในรายงาน ข่าวโดยเข้าใจผิดว่าพระอับดุลบาฮาทรงเป็น "พระศาสดาที่น่าเคารพนับถือ ทรงเผยแผ่ข่าวสารเกี่ยวกับศาสนา ทรงมีเครายาวสีเทา สวมเสื้อคลุม เปอร์เซียและโพกศีรษะด้วยผ้า" และ "พระอับดุลบาฮาทรงส่งสารเผยแผ่ ข่าวสารเกี่ยวกับศาสนา ส่วน ดร.จอห์นแดน นำเสนอข่าวสารทางวิทยาศาสตร์ ทั้งสองมีเป้าหมายอันยิ่งใหญ่เดียวกัน ด้วยเหตุที่มนุษย์ทั้งมวลต่างก็เป็นบุตร ธิดาของพระเจ้าองค์เดียวกัน ดังนั้น พวกเขาจึงเป็นพี่น้องกันและพวก เรากำลังอยู่ในช่วงวันรุ่งอรุณของยุคใหม่ เป็นยุคที่ความสัมพันธ์ของพี่น้อง ร่วมโลกจะเป็นที่ประจักษ์และเป็นที่ยอมรับ" [395]

257

คุณลูโดวิก ซาเมนฮอฟ ผู้คิดค้นภาษาเอสเปอรานโต ให้ข้อสังเกตไว้ว่า "ข้าพเจ้าขอสดุดียกย่องบุคลิกภาพและศาสนกิจของพระอับดุลบาฮาเป็น อย่างยิ่ง พวกเราได้เห็นว่าพระองค์เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ทำคุณประโยชน์อย่าง ยิ่งใหญ่ต่อมนุษยชาติ" [396]

258

อาร์มภททในหนังสือ "เรื่องเล่าโดยผู้เดินทาง" (*A Traveller's Narrative*) ฉบับภาษาอังกฤษที่ศาสตราจารย์เอ็ดเวิร์ด บราวน์ แห่งมหาวิทยาลัยเคม บริดจ์ ได้แปลมาจากต้นฉบับภาษาเปอร์เซีย ซึ่งเขียนเกี่ยวกับพระอับดุลบา

ฮาไว้ว่า “พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่เหนือกว่าผู้ใดในด้านการปาฐกถาธรรมอย่างมีวาทศิลป์ พร้อมด้วยปฏิภาณไหวพริบในการหาเหตุผลมาพิสูจน์ข้อโต้แย้ง ฉลาดปราดเปรื่องในการยกตัวอย่างประกอบเพื่อความชัดเจน เข้าใจพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของชาวยิว คริสต์ อิสลามอย่างถ่องแท้ ข้าพเจ้าคิดว่าอาจเป็นการยากที่จะหาบุคคลที่แม้จะอยู่ในหมู่ชนชาติพันธุ์ที่เป็นศาสนิกชนผู้เฉียบแหลมของศาสนาเหล่านั้นจะมีวาทศิลป์ได้ปานนี้ คุณลักษณะเหล่านี้พร้อมกับความสง่าผ่าเผยที่ทั้งน่าเกรงขามประกอบกับคุณลักษณะของอัจฉริยบุรุษ ทำให้ข้าพเจ้าเลิกลังสงสัยเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงได้ครองทั้งอำนาจและการเป็นที่เคารพสรรเสริญของคนทั่วไป ถึงแม้ว่าเขาเหล่านั้นอยู่นอกแวดวงศาสนิกชนของพระบิดาของพระองค์ ไม่มีใครที่ได้เข้าเฝ้าพระองค์แล้วจะเกิดความสงสัยเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่และอำนาจของพระองค์” [397]

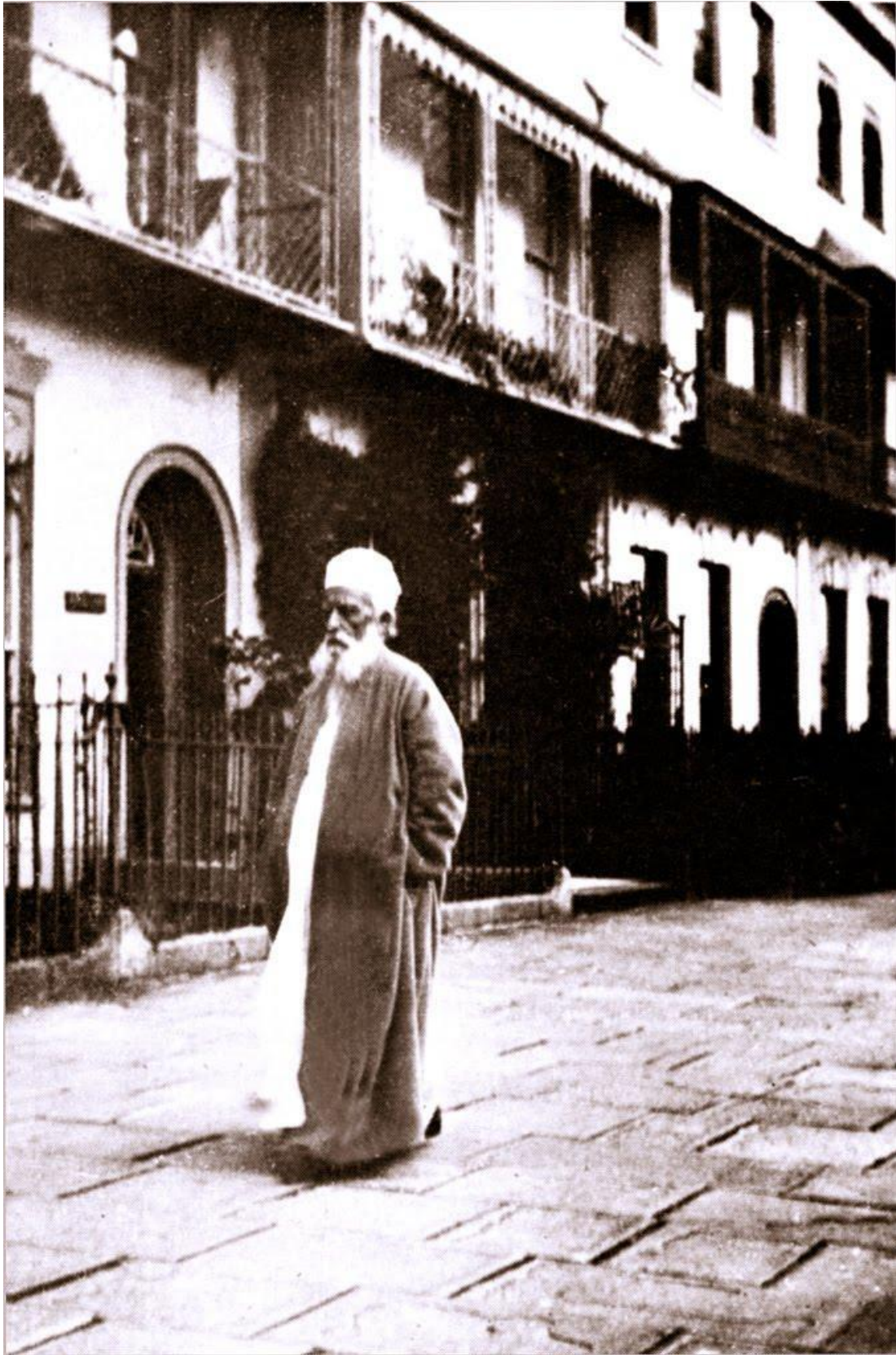
259

คุณอี จี บราวน์ เขียนในนิตยสาร *"บันทึกของราชสมาคมแห่งเอเชีย"* (*Journal of the Royal Asiatic Society*) ฉบับเดือนมกราคม 1922 (พ.ศ. 2465) เกี่ยวกับ “การจากไปของท่านอับบาส เอฟเฟนดี ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในนามของพระอับดุลบาฮาเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นผู้สืบทอดศาสนาของพระบิดาคือพระบาฮาอุลลาห์มานานับสามสิบปี ชาวเปอร์เซียได้สูญเสียหนึ่งในบรรดาลูกหลานอันโดดเด่นของประเทศ ขณะที่โลกตะวันออกได้ถูกพรากจากบุคคลผู้มีบุคลิกภาพที่โดดเด่นซึ่งไม่เพียงแต่มีอิทธิพลสูงส่งในโลกตะวันออกเท่านั้น ในซีกโลกตะวันตกพระองค์ทรงมีพลังโน้มน้าวใจในระดับเหนือกว่านักคิดและบรมครูในภูมิภาคเอเชียในยุคนี้.... มีหลักฐานยืนยันรับรองจากผู้สังเกตการณ์ที่น่าเชื่อถือและไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดว่า ผลสัมฤทธิ์อันโดดเด่นของศาสนาบาไฮเกี่ยวกับคำสอนทางจริยธรรมในประเทศสหรัฐอเมริกาคือความเป็นพี่เป็นน้องกันอย่างแท้จริงระหว่างคนผิวดำและผิวขาวในแวดวงของบาไฮศาสนิกชนในกรุงนิวยอร์ก เป็นผลที่เกิดขึ้นก่อนมีการ “ยกเลิกเส้นแบ่งระหว่างสีผิว” ผู้สังเกตการณ์ผู้นั้นได้บันทึกไว้ว่า ปракฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ “ราวกับปาฏิหาริย์” [398]

260

เจ้าชายมุฮัมหมัด อลี ปาซาห์ แห่งประเทศอียิปต์ ให้ข้อคิดไว้ว่า “ข้าพเจ้ายกให้พระองค์เป็นบุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในศตวรรษนี้ ความเห็นของข้าพเจ้าคือ ไม่มีผู้ใดสามารถแทนที่บุรุษเช่นอับบาส บาบาได้ พระองค์ทรงมีพลังใจอันยิ่งใหญ่ ทรงมีสมองที่เฉียบแหลมและทรงเข้าถึงความเป็นจริงได้อย่างลึกซึ้ง” [399]

เรื่องสั้นเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮา

พระอับดุลบาฮา หน้าบ้านรับรองคลิฟตันในเมืองบริสตอล ประเทศอังกฤษ เดือนมกราคม พ.ศ. 2456 (ค.ศ. 1913)

261

แม้เป็นเพียงแค่ภาพถ่ายของพระอับดุลบาฮาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ก็ยังมีอิทธิพลอย่างมากต่อเด็กผู้หญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งซึ่งเป็นบุตรสาวของสตรีที่ต้องเผชิญกับเหตุการณ์แปลก ๆ ภายหลังจากที่เด็กหญิงคนนี้ฝัน เธอได้ยืนยันว่าพระเยซูคริสต์ทรงประทับอยู่ในโลกนี้จริง ๆ และทันทีที่เธอเห็นภาพของพระอับดุลบาฮาที่แสดงอยู่หน้าตู้โชว์ของร้านขายหนังสือแห่งหนึ่ง เธอขึ้นไปถ่ายภาพแล้วบอกว่าพระองค์นี้แหละคือพระเยซูคริสต์ที่ได้มาปรากฏองค์ในความฝันของเธอ คำบอกเล่านี้ได้กระตุ้นมารดาของเธอ ผู้ซึ่งเมื่อได้อ่านเกี่ยวกับชาวเยอเนกรุงปารีสของพระอับดุลบาฮาแล้ว เธอก็รีบขึ้นเรือที่มีจุดหมายปลายทางไปยังยุโรปในเที่ยวถัดไปเพื่อเข้าเฝ้าพระองค์ [400]

262

ท่านนายทรงมีอำนาจโน้มน้าวใจแม้กระทั่งกับบรรดาหัวขโมย ในปี พ.ศ. 2515 (ค.ศ. 1972) ที่เมืองไฮฟา คุณมาร์กาเร็ต รุห์ ได้เขียนถึงข้าพเจ้าและได้เล่าว่า เมื่อเร็ว ๆ นี้ คุณแอฟรอนชายชราผู้สูงวัยเดินทางจากเปอร์เซียมาแสวงบุญที่เมืองไฮฟา เขาเคยเดินทางมาแสวงบุญที่ปาเลสไตน์เป็นเวลาห้าสิบเจ็ดวันในปี พ.ศ. 2462 (ค.ศ. 1919) ในครั้งนั้นเขาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้แสวงบุญกลุ่มแรกที่ได้รับเชิญให้ไปแสวงบุญหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ได้สิ้นสุดลง เขาใช้เวลาสามเดือนในการเดินทางจากเตหะรานโดยรถไฟแล้วต่อด้วยเรือ และรถมาเป็นพาหนะในช่วงสุดท้าย เพื่อน ๆ ในอิสตันบูลขอให้เขานำเครื่องเงินมาเป็นของขวัญให้แก่ท่านนายที่เมืองไฮฟา แต่เมื่อกลุ่มผู้แสวงบุญเดินทางผ่านเมืองอัคคาพวกเขาถูกกลุ่มหัวขโมยเข้าประชิดตัว พวกขโมยกรีดกระเป๋าเดินทางและขโมยสิ่งของไปหลายรายการ ขณะที่พวกขโมยกำลังจะหยิบเครื่องเงิน คุณแอฟรอนกล่าวว่า "เครื่องเงินชิ้นนั้นเป็นของฝากแด่พระอับดุลบาฮา" พวกขโมยหยุดเงยบในทันที พวกเขา กล่าวว่า "พระอับดุลบาฮาทรงเลี้ยงดูเรา พระองค์ทรงให้เครื่องนุ่งห่มแก่พวกเราและทรงให้ที่พักพิงแก่เรา ท่านเอาเครื่องเงินนี้ไปมอบแด่พระอับดุลบาฮาเถอะ" คุณมาร์กาเร็ต รุห์กล่าวต่อไปอีกว่า "นี่คือเรื่องราวที่เตือนใจเราว่า พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่ในเมืองอัคคาเป็นเวลากว่าสี่สิบปี พระองค์ทรงเป็นพลเมืองดีเด่นของเมืองและทรงเป็นนักสังคมสงเคราะห์ผู้ประเสริฐยิ่ง พระองค์ทรงรับใช้ผู้คนในหลากหลายรูปแบบจนนับไม่ถ้วนทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเวลาหลายปีอย่างไม่สิ้นสุด [401]"

263

ณ โอกาสหนึ่ง คุณฟลอเรน คาร์นุม เห็นท่านนายตอนที่พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์มองรังสีของดวงจันทร์เต็มดวงอย่างไม่วางพระเนตร ข้าพเจ้าไม่เคยลืมช่วงเวลาอันแสนงดงามนั้นได้ "ดวงจันทร์" ซึ่งเป็นงานชิ้นเอกของ

พระผู้เป็นเจ้าของกำลังทอรัศมีเต็มดวงอยู่ในสรวงสวรรค์ชั้นสูงสุดได้รับการชื่นชมโดยพระอับดุลบาฮาผู้ซึ่งเป็นผลงานชิ้นเอกของพระผู้เป็นเจ้าของในโลก [402]

264

คุณหลุยส์ เวต บันทึกลงไว้ว่า ทันทีที่ได้ยอมรับสถานะของพระอับดุลบาฮาแล้วก็ไม่มีความประสงค์ที่จะรบกวนจิตใจของเราด้วยคำถามที่ว่า “ทำไม เพราะเหตุใด” เปรียบดังคนขับรถที่ขับผ่านผู้เดินทางที่เหนื่อยล้ากลางทางแล้วเชื่อเชิญให้เขาขึ้นรถสุดจุดหมายปลายทาง เป็นการดีกว่าที่ผู้เดินทางนั้นจะขึ้นรถด้วยความยินดีแทนที่จะยังคงแบกสัมภาระอันหนักอึ้งไว้บนหลังต่อไป ที่เมืองอัคคา ไม่เพียงแต่ที่ข้าพเจ้าจะขึ้นรถแห่งความเป็นจริงเท่านั้น หากยังได้ปลดแอกแห่งอัตตา ทั้งความคิดเห็นและความฉงนไขว่ข้องด้วย ทราบดีว่าพระผู้มาจากสวรรค์จะขับรถพาข้าพเจ้าไปสู่เมืองอย่างปลอดภัย ที่จริงแล้ว พระผู้เป็นเจ้าของทรงประทานพระอับดุลบาฮาผู้ซึ่งทรงเป็นเสมือน “เรือแห่งความปลอดภัย” มาให้เรา

พระอับดุลบาฮา คือความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้าของ

ใครเล่าที่จะสามารถเข้าใจความลึกลับนี้ได้ แน่อน มนุษย์ผู้มีความเข้าใจและสติปัญญาอันจำกัดย่อมไม่สามารถเข้าถึงความลึกลับนี้ หัวใจของเราเท่านั้นที่สามารถเข้าใจสถานะของพระองค์ได้อย่างผิวเผินเท่านั้น [403]

265

คุณฮอเรซ ฮอลลี ผู้ซึ่งต่อมาภายหลังเป็นเลขานุการของธรรมสภาบาไฮแห่งประเทศสหรัฐอเมริกามานานหลายปี เขาได้เล่าถึงการเข้าเฝ้าท่านนายเป็นครั้งแรกดังนี้ มีผู้คนนั่งอยู่ที่โต๊ะกลางแจ้งของโรงแรมที่เมืองโทนง เลส์แบงส์ ในประเทศฝรั่งเศส ริมทะเลสาบเจนีวา หลายคนเดินเล่นไต่ริมไม้ วงดนตรีกำลังบรรเลงเพลง ซึ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งสำคัญต่อคุณฮอเรซ ฮอลลี ผู้มีความฉลาดหลักแหลมและมักจะเก็บความรู้สึกที่ตื่นเต้นมากของเขา ต่อมาในปีเดียวกันนั้น เขาได้เขียนว่า “เห็นชายสูงวัยที่ดูภูมิฐานท่ามกลางหมู่ชน สวมเสื้อคลุมสีครีม ผมและหนวดสีขาวสองเป็นประกายในแสงอาทิตย์ พระองค์ทรงแสดงให้เห็นถึงความสง่างามของความสูงส่ง ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นและไม่เคยคิดว่าทัศนคติที่กลมกลืนกันกับเครื่องแต่งกายที่เข้ากันอย่างเหมาะสมพอดีเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยพบท่านนายมาก่อน กระนั้นข้าพเจ้าก็ทราบว่าบุคคลผู้นี้คงต้องเป็นพระองค์อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าตกตะลึง หัวใจเต้นแรงเข้าอ่อน ความรู้สึกซาบซึ้งตรึงใจแผ่ซ่านจากศีรษะจรดเท้าของข้าพเจ้าทันใดนั้น ข้าพเจ้าดูเหมือนจะกลายเป็นอวัยวะที่รับความรู้ที่อ่อนไหวอย่างที่สุด รวบรวมว่าความสามารถในการรับรู้ของหูตาของข้าพเจ้ามีไม่มากพอที่จะ

ซึมซับรับความประทับใจอันสูงส่งนี้ได้ ทุกส่วนในร่างกายของข้าพเจ้ารับรู้ การปรากฏองค์ของพระอับดุลบาฮาต่อหน้าข้าพเจ้า ความสุขเช่นนี้ทำให้ ข้าพเจ้าอยากร้องไห้ การร้องไห้ดูเหมือนจะเป็นการแสดงออกที่เหมาะสมที่สุดตามคำสั่งของตัวข้าพเจ้าเอง แต่ในขณะที่ความเป็นตัวตนของข้าพเจ้า ล่องลอยไปนั้น มีสิ่งใหม่ซึ่งมิใช่ข้าพเจ้าเข้ามาแทนที่ นั่นคือความรุ่งโรจน์ จากธรรมชาติอันประเสริฐสุดของมนุษย์ที่หลังไหลมาสู่ข้าพเจ้า ทำให้ ข้าพเจ้าตระหนักถึงแรงกระตุ้นอย่างแรงกล้าอันน่าสรรเสริญนั้น ข้าพเจ้ารู้สึก ได้ถึงการปรากฏอยู่อย่างน่าเกรงขามของพระบาฮาอุลลาห์ในองค์พระอับดุลบาฮา ในขณะที่ความนึกคิดของข้าพเจ้าได้กลับมาเป็นตัวของตัวเอง ข้าพเจ้า ก็ตระหนักว่าข้าพเจ้าได้เข้าไปใกล้บุคคลผู้มีดวงจิตแห่งความบริสุทธิ์อย่างที่สุด ประสพการณ์อันน่าพิศวงนี้เกิดขึ้นเหนือความคาดหมาย ข้าพเจ้าได้เข้าเฝ้า ท่านนายและกลายเป็นคนรับใช้ที่ตอบสนองพระประสงค์ที่ดวงจิตอันสูงส่ง นั้นทรงตั้งพระประสงค์ไว้ แม้กระทั่งความทรงจำของข้าพเจ้าเกี่ยวกับการ เปลี่ยนแปลงในช่วงระยะสั้น ๆ นั้นก็มีอิทธิพลอย่างแปลกประหลาดต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าทราบความเป็นไปของมนุษย์ การเสริมเพิ่มพลังเพียงครั้งเดียว ในครั้งนั้นเสมือนดังการฉายแสงออกมาจากอดีตอันมืดมิดทั้งหมดที่มึมหมอง ภูเขา สองระลอกให้เห็นเสมือนเป็นกระจกเงา ซึ่งข้าพเจ้าสามารถหันกลับไป ดูสภาพแวดล้อมได้ทั้งหมดและพิจารณาหาคุณค่าจากสติปัญญาที่บริสุทธิ์ กว่าของตนเอง [404]

266

เมื่อคุณจอร์จ ทาวน์เซนต์ ได้อ่านแผ่นพับพระธรรมลิขิตของพระอับดุลบาฮา สองสามแผ่นที่ส่งไปถึงเขาจากประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น เขาสารภาพว่า "หลังจากที่อ่านแล้ว คำสอนเหล่านี้คือจุดเริ่มต้นและจุดจบของข้าพเจ้า" [405]

267

ครั้งหนึ่งท่านนายทรงกล่าวกับคุณไอดา โบลเดอร์ สเลเตอร์ ว่า "เจ้าได้ แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าในหลาย ๆ แห่ง ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ดี แต่ ตอนนี้.... เจ้าเดินทางถึงบ้านแล้ว" เธอจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าทราบว่าจะถึงบ้าน แล้วตอนที่ได้เข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา" [406]

268

มีเรื่องเล่าในหนังสืออันทรงคุณค่าสำหรับบาไฮชื่อ *"ประตูสู่อิสรภาพ"* (*Portals to Freedom*) เขียนโดยคุณฮาวเวิร์ด โคลบี อีฟส์ ซึ่งสะท้อนให้เห็น อย่างชัดเจนเกี่ยวกับคุณค่าที่เกิดกับชีวิตของผู้แสวงหาซึ่งได้เปลี่ยนไป หลังจากที่ได้เข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา คุณฮาวเวิร์ด โคลบี บาทหลวงใน ศาสนาคริสต์ วัยสี่สิบหกปี ทราบดีเกี่ยวกับความทุกข์ใจของผู้ที่แสวงหาพระ

ผู้เป็นเจ้าของ แต่แสวงหาเท่าไรก็ไม่พบ คุณสาวเวรด์ โคลบี รักพระเยซูคริสต์ และคำสั่งสอนของพระองค์ แต่ก็ประหลาดใจที่พบว่ามีคริสเตียนที่แท้จริงจำนวนไม่กี่คน แม้ว่าคุณสาวเวรด์ โคลบี จะเป็นบาทหลวงที่มีชื่อเสียงและได้รับคำตอบแทนอย่างงดงาม แต่นั่นก็มีสิ่งที่ทำให้เขาพอใจ

วันหนึ่งเขาอ่านพบบทความใน "นิตยสารสำหรับทุกคน (Everybody's Magazine)" เขียนเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮาว่า พระองค์ทรงเป็นบุรุษที่ค้นพบสัจธรรมอันยิ่งใหญ่และทรงเป็นความอัศจรรย์ที่เหนือกว่าสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลาย เป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทรงทำศาสนกฤษฎิกโดยไม่รับเงินเรียไรและมีแต่ความปรารถนาที่จะรับใช้มนุษยชาติ นอกเหนือจากที่เทศนาในโบสถ์แล้ว คุณสาวเวรด์ โคลบี ยังได้จัดตั้งโบสถ์แห่งภราดรภาพ (Brotherhood Church) ในรัฐนิวเจอร์ซีย์ มีบุคคลที่น่ารักคนหนึ่งซึ่งมีความถ่อมตนและอ่อนโยนอยู่ในคณะกรรมการของโบสถ์แห่งนี้ เพื่อนผู้นี้ได้แนะนำเขาให้รู้จักกับชาวบาไฮในกรุงนิวยอร์ก เมื่อคุณสาวเวรด์ โคลบี อีฟส์ ได้รับเชิญให้ไปงานพบปะของชาวบาไฮ ด้วยความรู้สึกเกรงใจเพื่อน เขาจึงไปเพื่อตรวจสอบว่าชาวบาไฮคืออะไร ในงานพบปะนั้น เขาพบว่าแทนที่จะมี "เครื่องประดับประดับที่เกี่ยวข้อกับศาสนา" เขากลับพบแรงโน้มถ่วงใจที่มีอาจต้านทานได้ เขารู้สึกว่าต้องนำหนึ่งในบรรดาคนบาไฮที่บรรยายในงานนี้ไปบรรยายที่โบสถ์แห่งภราดรภาพ แล้วเขาก็ทำเช่นนั้นจริง ๆ สามเดือนต่อจากนั้น ซึ่งเต็มไปด้วยความน่าสนใจ เขาตื่นตัวกับพระธรรมบท "หุบผาทิ้งเจ็ด" ของพระบาฮา อุลลาห์เป็นพิเศษ เมื่อครั้งที่พระอับดุลบาฮาทรงเดินทางมาประเทศนี้ เขาต้องการสัมภาษณ์พระองค์ตามลำพังโดยที่ไม่มีล่าม และด้วยความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ความต้องการนั้นได้เกิดขึ้นจริง ในท่ามกลางความเจียบนั้น ท่านนายมองดูเขาเหมือนกับว่าไม่เคยมีใครมองเขาเช่นนี้มาก่อน การพบกันที่นี่เป็นการพบกันทางจิตวิญญาณสองดวงอันเต็มไปด้วยความรักอย่างจริงใจ จนทำให้ผู้เขียนบันทึกรู้สึกตื่นตันใจจนน้ำตาไหล เป็นน้ำตาที่พระอับดุลบาฮา ทรงช่วยเช็ดให้ ท่านนายทรงบอกเขาว่าคนเราควรจะมีความสุข จากนั้นพระองค์ก็หัวเราะแบบเด็ก ๆ แล้วชีวิตของคุณสาวเวรด์ โคลบี อีฟส์ ก็ไม่เหมือนเดิมอีกเลยนับแต่นั้นมา

ในช่วงหลายสัปดาห์ นับจากที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงเดินทางมาถึงประเทศสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) นั้น คุณอีฟส์ ได้เฝ้าติดตามพระอับดุลบาฮาเสมือนดังผีที่เฝ้าคอยนำผีในวัง เขารู้สึกแปลกใจเมื่อย้อนคิดถึงนิสัยที่หุนหันพลันแล่นของตนในอดีต ในขณะที่เขาติดตามอริยบุคคลที่เต็มไปด้วยภูมิปัญญาที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจผู้คน เขารู้สึกเหมือนถูกดลใจให้หยุดต่อหน้าอริยบุคคลผู้เรื่อรอนนั้น ผู้ซึ่งดูเหมือนจะพูดด้วยความรักอย่างไม่มีที่สิ้นสุดเสมอว่า "จงขึ้นมาสู่ระดับที่สูงกว่านั้น" [407] ครั้งหนึ่งเขาเดินขึ้นบันได

เพื่อไปเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮาที่ห้องนอนของพระองค์ เวลานั้นค่อนข้างดึกมากแล้ว เขาเคาะประตู เมื่อท่านนายเปิดประตูออกมา เขาทูลถามพระองค์ว่า "ขอพระองค์ทรงโปรดสวดมนต์อธิษฐานกับข้าพเจ้าได้ไหม" คุณอีฟส์เล่าต่อไปอีกว่า "พระองค์ทรงเข้ามาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้คุกเข่าลงขณะที่พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ทั้งสองบนศีรษะของข้าพเจ้าและท่องบทสวดมนต์ภาษาเปอร์เซียสั้น ๆ เป็นทำนอง การสวดอธิษฐานแล้วเสร็จภายในเวลาสามนาที แต่ช่วงเวลาเหล่านั้นทำให้ข้าพเจ้าพบความสงบสุขอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน" [408]

คุณอีฟส์สังเกตและเรียนรู้อย่างรวดเร็ว เขากลายเป็นสาวกของพระอับดุลบาฮาตลอดชั่วชีวิต ในกรุงนิวยอร์กเขาโดยสารเรือเดินทะเล เอสเอส เซลติกไปกับพระองค์ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) ครั้งหนึ่งเขาเคยคิดเกี่ยวกับการประกาศสละสิทธิ์จากการเป็นบาทหลวง เขาเคยได้ยินท่านนายกกล่าวว่า "นี่เป็นยุคแห่งความยิ่งใหญ่สำหรับทุกสิ่ง ยิ่งใหญ่จริง ๆ" จากนั้นไม่นานเขาก็สละศาสนิกการเป็นบาทหลวงและมาเป็นบาทุสาศาสนิกชน

และแล้ว ในวันหนึ่งของปี พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921) นั้น เขาและภรรยาชื่อมาเบล ตัดสินใจครั้งสำคัญ ผู้เป็นภรรยาได้แล้วว่า "เรามีแผนที่จะทำงานเก็บเงินอย่างรวดเร็วและมากพอที่จะไม่ต้องพึ่งพาใครเพื่อที่เราจะเผยแพร่ศาสนาไปชั่วชีวิต แต่ในชีวิตจริงแล้วเป็นเพียงแค่ความเพ้อฝันเท่านั้น แผนการเดินทางและเผยแพร่ศาสนายังไม่ใกล้ความเป็นจริง แล้ววันหนึ่งเราก็ได้ตระหนักกว่าเราจะพยายามอย่างสุดชีวิตที่จะสร้างความมั่นคงก่อนเพื่อที่เราจะได้เข้าสู่สนามของการเผยแพร่ศาสนา แต่เรากลับไม่ได้ทำอะไรเลย ได้แต่เพียงทำงานและฝันถึงอนาคตเท่านั้น เราจึงคิดร่วมกันว่า เพราะแผนนั้นไม่มีทางเป็นไปได้และไม่สามารถทำได้เพราะเราไม่มีเงิน เราจึงตัดสินใจออกเดินทางและเผยแพร่ศาสนา

"เราเริ่มการผจญภัยอย่างยาวนาน เราประกาศหาคนที่ประสงค์จะเดินทาง เราเลือกหนึ่งคนจากจดหมายจำนวน 21 ฉบับที่ตอบรับ ตอนนี้เราพร้อมที่จะออกเดินทางแล้ว เราขายหรือให้ทรัพย์สินทางโลกทั้งหมดเพื่อลดจำนวนสิ่งของให้เหลือเพียงหนึ่งหรือสองกล่องและกระเป๋าเดินทางอีกสองสามใบ ตอนที่เรานั่งตัวรถไฟไปเมืองพิตต์สเบิร์ก เราสองคนมีเงินรวมกันเพียง 700 เหรียญเท่านั้น" [409]

คุณอีฟส์ เริ่มเขียนหนังสือในปี พ.ศ. 2477 (ค.ศ. 1934) ในขณะที่มีอายุหกสิบเจ็ดปี ต่อมาไม่นานสายตาและสุขภาพของเขาก็เริ่มถดถอยลงอย่างเห็น

ได้ขีด แต่เขาก็ยังประสงค์จะบันทึก "ความทรงจำทางจิตวิญญาณ" เขาจึงเริ่มเขียนหนังสือชื่อ *"ประตูสู่อิสรภาพ" (Portals to Freedom)* มีข้อห้ามมิให้เขาใช้สายตาแต่เขาก็ยังไม่ท้อ... "เขาใช้เครื่องพิมพ์แบบสัมผัสและพิมพ์หนังสือเล่มนี้จนเสร็จสมบูรณ์" [410]

269

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงเดินทางมาถึงประเทศสหรัฐอเมริกาที่นั่น คุณเอช เอส ฟุกิตา ยังเป็นนักศึกษาแพทย์ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน คุณฟุกิตามีรูปร่างเตี้ยเหมือนบรรพบุรุษ เขาจึงต้องปีนต้นไม้เพื่อไปดูพระอับดุลบาฮาตอนที่พระองค์ทรงดำเนินผ่าน เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงเห็นเช่นนั้นจึงทรงทักเขาด้วยน้ำเสียงอันแจ่มใสว่า "ซาเคียส ลงมาเถอะ เพราะว่าวันนี้เราจะรับประทานอาหารเย็นกับเจ้า" ต่อมาคุณฟุกิตาก็ละวางจากทุกสิ่งแล้วติดตามพระอับดุลบาฮาไปเป็นผู้ช่วยงานบ้านที่ภูเขาคาร์เมล [411] ไม่นานมานี้คุณฟุกิตาก็ถึงแก่กรรมอย่างสงบเมื่อในปี พ.ศ. 2519 (ค.ศ. 1976) นับแต่ พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) เป็นต้นมาเขาใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์

270

คุณโดโรธี เบเกอร์ ได้รับการแต่งตั้งเป็นพระหัตถ์ศาสนา ในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) คุณยายของท่านคือคุณบิชเชอร์ ได้พาคุณโดโรธีซึ่งขณะนั้นมีอายุเพียงสิบสี่ปีไปที่กรุงนิวยอร์กเพื่อเข้าเฝ้าพระอับดุลบาฮา คุณโดโรธีเป็นเด็กสาวที่ซื่ออายุ เธอมีความรู้สึกอ่อนไหวจนดูเหมือนคนอมทุกข์เมื่ออยู่ในหมู่ผู้ใหญ่ ด้วยความซื่ออายุอย่างมากของเธอ แม้กระทั่งหลายปีต่อมาเธอก็ยังจำความตึงเครียดเมื่อตอนที่เข้าไปในห้องขณะที่พระอับดุลบาฮาทรงปราศกถาธรรม พระองค์ทรงยิ้มให้เธอ จากนั้นทรงส่งสัญญาณให้เธอไปนั่งที่มานั่งข้างๆ พระองค์ โดยที่พระองค์มิได้ทรงพูดกับเธอเลย ตอนแรกเธอเกรงว่าถ้าพระองค์จะพูดกับเธอ เธอก็จะประหม่อมามากจนทนไม่ไหว แต่ดูเหมือนว่าพระองค์ก็ทรงปราศกถาธรรมต่อไปโดยมิได้สนใจเธอ เธอจึงรู้สึกค่อย ๆ ผ่อนคลายลง เธอจำไม่ได้ว่าพระองค์ทรงปราศกถาเกี่ยวกับเรื่องอะไรในเย็นวันนั้น จากนั้นมาเธอก็เป็นบาทุไฮศาสนิกชน แม้ว่าเธอจะกลับโดยที่มิได้พูดกับพระอับดุลบาฮาเลย หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้คิดถึงสิ่งใด ตลอดเวลาหลายวันจนในที่สุดเธอเขียนจดหมายถึงพระอับดุลบาฮาว่าเธอปรารถนาจะรับใช้ศาสนา [412] เธอพัฒนาดนเองเป็นนักพูดบาทุไฮที่โดดเด่นและมีชื่อเสียง

271

คุณแคโรล ลอมบาร์ด เกเบิล เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียง ผู้ที่สอนศาสนาบาทุไฮให้เธอได้เขียนไว้ว่า "แคโรลคนนั้นปรารถนาที่จะได้พบและรู้จักกับพระอับดุลบาฮา แคโรลคนนั้นพูดกับผู้เขียนเกี่ยวกับการรับใช้ที่เธอปรารถนาจะ

ถวายให้แด่พระผู้เป็นนาย น้อยคนนักที่รู้จักแคโรลที่พูดถึงคนนี้” คุณแคโรล เข้าชั้นเรียนของคุณเลwis ซึ่งจัดขึ้นที่บ้านคุณนายปีเตอร์ซึ่งเป็นคุณแม่ของคุณเลwis คุณแคโรลมีอายุเพียงสิบสี่ปีในขณะที่เธอเขียนถึงท่านนายเกี่ยวกับความรักที่เธอมีต่อพระองค์ ทั้งยังได้เขียนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายและความปรารถนาของเธอให้ท่านนายทราบ คุณแคโรลกล่าวว่า “หากเพียงแต่ท่านนายทรงรับรอง ข้าพเจ้าก็จะไม่ล้มเหลว” ท่านนายทรงเขียนจดหมายตอบเธอว่า พระองค์ได้ทรงสวดมนต์ให้เธอประสบความสำเร็จ ต่อมาคุณเลwisเขียนบันทึกไว้ว่า “คุณแคโรลไม่เคยหยุดสำนึกในบุญคุณของพระผู้เป็นนายของเธอ” คุณแคโรลและคุณแม่ของเธอเป็นบาไฮเพราะมีความรักอันยิ่งใหญ่ต่อพระอับดุลบาฮา [413]

272

เมื่อมีงานไว้อาลัยในโอกาสครบสี่สิบวันแห่งการจากไปของพระอับดุลบาฮา ผู้ว่าการเมืองโพนนิเซียกล่าวกับแขกที่มาร่วมงานจำนวนนับร้อย ๆ คนว่า “ข้าพเจ้าคิดว่า แขกส่วนใหญ่ที่มาร่วมงานนี้ยังจำภาพท่านเซอร์ อับดุลบาฮา อับบาสุผู้ทรงความสง่างาม ที่ทรงดำเนินอย่างสง่าไปทุกท้องถนนพร้อมทั้งทรงครุ่นคิดไตร่ตรองไปด้วย ยังจดจำจริยวัตรที่สุภาพและสง่างาม ด้วยความเมตตา ด้วยความรักของพระองค์ที่มีต่อเด็กเล็ก ๆ และต่อเหล่าดอกไม้ทั้งหลาย ด้วยความเอื้ออาทร และห่วงใยในผู้ยากไร้และคนทุกข์ยาก พระองค์ทรงมีความอ่อนโยน เรียบง่าย จนแม้กระทั่งผู้ที่อยู่กับพระองค์ถึงกับลืมไปว่าพระองค์ทรงเป็นครูผู้ยิ่งใหญ่ด้วย ทุกคนยังจำได้ดีว่าพระธรรมคำสอนของพระองค์ปลอบประโลมใจและเป็นที่มาของแรงดลบันดาลใจแก่คนนับร้อยนับพันในตะวันออกและตะวันตก” [414]

273

“หนึ่งในบุคคลผู้มีความโดดเด่นในแวดวงการศึกษาของมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด ผู้ซึ่งเป็นทั้งศาสตราจารย์และนักปราชญ์ที่มีชื่อเสียง ได้เขียนในนามของตนเองและภรรยาของเขาถึงพระอับดุลบาฮาว่า “การก้าวผ่านออกมาจากม่านเข้าสู่ชีวิตที่สมบูรณ์แบบนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์และเปี่ยมไปด้วยพระพรอนันต์สำหรับผู้ที่มิได้ยึดมั่นอยู่กับความสูงส่งและเพียรพยายามดำเนินชีวิตอย่างประเสริฐในโลกนี้” [415]

274

พระพันปีหลวงแมรี แห่งประเทศโรมาเนีย ทรงเป็นหนึ่งในบรรดาหลายคนที่พบความสุขอย่างล้าลึกในพระธรรมสารสำหรับยุคใหม่ ทรงมีพระราชสารส่งไปถึงท่านศาสนภิบาลโชกิ เอฟเฟนติ มีใจความว่า “แท้จริงแล้ว แสงสว่างอันยิ่งใหญ่ที่ส่องมาถึงเราพร้อมกับพระธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์และ

พระอับดุลบาฮา ทั้งหมดเป็นศาสนอันยิ่งใหญ่ที่มีมาถึงเราในยามที่เรามีความทุกข์อย่างแสนสาหัส ความขัดแย้งภายในและความยากลำบาก เสมือนดังเมล็ดที่ได้รับการฝังลึกอยู่ในตัวเรา”

นอกจากนี้ ในถ้อยแถลงของพระองค์ในหนังสือ *"โทรอนโต เดลี สตาร์"* (*Toronto Daily Star*) ฉบับลงวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2469 (ค.ศ. 1926) มีใจความดังนี้ "พระธรรมของทั้งสองพระองค์ทรงร้องเรียกให้มีสันติภาพ ดังไปจนสุดเขตแดนทั้งหมด เห็นความขัดแย้งทั้งหลายในเรื่องพิธีกรรมและหลักเกณฑ์ที่ไม่มีข้อพิสูจน์ เป็นศาสนาที่ตั้งอยู่บนพระจิตวิญญาณที่สถิตอยู่อย่างล้าลึกในพระผู้เป็นเจ้า อยู่บนฐานแห่งความจริงที่ไม่อาจเอาชนะได้ว่า "พระผู้เป็นเจ้าคือความรัก" ความหมายเป็นเพียงเช่นนั้นจริง ๆ ศาสนานี้สอนว่าความเกลียดชัง เล่ห์กล ความสงสัย คำพูดที่ชั่วร้าย แม้กระทั่งการรักชาติอย่างก้าวร้าวก็อยู่นอกกฎอันสำคัญของพระผู้เป็นเจ้า ความเชื่อถือที่พิเศษเหล่านี้เป็นเพียงความเชื่ออย่างผิวเผินในขณะที่หัวใจซึ่งเต้นตามจังหวะแห่งความรักจากสวรรค์ไม่รู้จักคำว่าเผ่าพันธุ์หรือเชื้อชาติ

"พระธรรมคำสอนที่พระบาฮาอุลลาห์และบุตรของพระองค์พระอับดุลบาฮา ทรงมอบให้แก่เรานั้นช่างล้ำเลิศอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ทั้งสองพระองค์มิได้ทรงร่างคำสอนนี้ในเชิงรุก ด้วยทรงตระหนักดีว่าเมล็ดแห่งสัจจะอันเป็นนิรันดร์นั้นสถิตอยู่ในแก่นแท้ของพระธรรมคำสอนซึ่งจะต้องหยั่งรากลงและแผ่ขยายออกไป

"มีเพียงความจริงอันยิ่งใหญ่เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น สิ่งนั้นก็คือ "ความรัก" ซึ่งเป็นที่มาอันสำคัญของทุกพลัง ความอดทนอดกลั้นต่อกัน ความปรารถนาที่จะทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน การรู้จักกัน การช่วยเหลือและการอภัยกัน

ศาสนานี้ได้คืนความใหม่ให้กับพระธรรมสารของพระคริสต์ โดยใช้คำดั้งเดิมเกือบทั้งหมดแต่ได้มีการปรับคำสอนให้เข้ากับพันปีนี้จึงมีข้อแตกต่างระหว่างปีแรกเริ่มจนถึงปัจจุบัน ทุกคนจะได้ดีถ้าปฏิบัติตามพระคัมภีร์นี้

"เราขอแนะนำท่านทั้งหลายว่า ถ้าได้ยินพระนามพระบาฮาอุลลาห์หรือพระอับดุลบาฮา จงอย่าผลึกไสพระธรรมคำสอนของทั้งสองพระองค์ จงแสวงหาพระคัมภีร์ จงให้พระธรรมอันเรื่อรอนที่นำมาเป็นบ่อเกิดสันติภาพและสร้างความรักตลอดจนพระธรรมคำสอนอันรุ่งโรจน์ของพระองค์เหล่านั้นซึมซาบเข้าไปในหัวใจของพวกท่านเหมือนกับที่ได้ซึมซาบอยู่ในใจของเราแล้ว..... จงแสวงหาและจงมีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป" [416]

สมเด็จพระราชินี แมรี ทรงแถลงไว้ว่า ศาสนาบาไฮ "เปรียบเสมือนอ้อมกอดอันกว้างใหญ่ซึ่งโอบบุคคลผู้ที่แสวงหาถ้อยพระวจนะแห่งความหวังเข้าไว้ด้วยกัน" [417]

275

ถ้อยคำที่มิตรสหายของพระอับดุลบาฮาได้กล่าวเกี่ยวกับพระองค์ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจแก่ผู้อ่าน ชีวิต คำพูด และการกระทำของพระองค์ส่งผลอันใหญ่หลวงต่อผู้ที่ได้รับพระพรจนวนนับพันที่ได้ยินและได้เข้าเฝ้าพระองค์ คนนับล้านที่ยังไม่ถือกำเนิดก็จะได้รับการปลุกเร้าจากท่านนายและจะประทับใจในพระชนม์ชีพที่กระตุนจิตวิญญาณให้ตื่นตัวของพระองค์ เช่นเดียวกัน เขาเหล่านั้นก็จะเพียรพยายามดำเนินชีวิตอย่างที่พระองค์เป็น แล้วพวกเขาก็จะถนอมเรื่องราวแห่งความรักอันศักดิ์สิทธิ์เหมือนกับที่เราได้เทศน์เรื่องราวแห่งความรักเหล่านี้ไว้ในดวงใจ การแสวงบุญในช่วงแรก ๆ ของ คุณเมย์ โบลล์ (แมกซ์เวลล์) ได้ยกพระธรรมลิขิตของพระอับดุลบาฮาด้วยความรักดังนี้ "จงสวดมนต์อธิษฐานให้หัวใจของเจ้าตัดขาดจากตนเอง และจากโลก เพื่อเจ้าจะได้รับการรับรองจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และจะได้รับการเติมเต็มด้วยเพลงแห่งความรักพระเจ้าเป็นเจ้า"^[418] "เราขอกล่าวกับเจ้าว่า ใครก็ตามที่ยืนหยัดขึ้นในหนทางของพระเจ้าในยุคนี้ จะได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าและพระองค์ก็จะทรงส่งเหล่าเทพเทวาจากสรวงสวรรค์ลงมาช่วยเจ้า ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้ถ้าเจ้ามีความศรัทธา และบัดนี้เราขอบัญชาให้มีข้อตกลงระหว่างเจ้ากับเรา คือ ถ้าเจ้ามีความศรัทธา ขอให้ความศรัทธานั้นมั่นคงแข็งแรงแรงประดุจตั้งหินที่พายุไม่สามารถพัดกระหน่ำให้เคลื่อนที่ได้ ขออย่าให้สิ่งใดมารบกวนได้ ขอให้ความศรัทธานั้นอยู่รอดปลอดภัยจากทุกสิ่งจนถึงท้ายที่สุด เพราะตราบใดที่เจ้ายังมีความศรัทธา ตราบนั้นเจ้าจะได้รับพลังและพระพร นี่คือการสมดุลงานนี้คือความสมดุลงานนี้คือความสมดุลงาน"^[419]

"บัญชาอีกข้อหนึ่งที่เรามีต่อเจ้า นั่นคือ จงรักกันและกันเหมือนที่เรารักเจ้า คนในประเทศของเจ้าจะได้รับความกรุณาและพระพรดังที่ได้สัญญาไว้ แต่มีข้อแม้ข้อหนึ่งคือ หัวใจของพวกเขาจะต้องเต็มไปด้วยเพลงแห่งความรัก พวกเขาจะต้องอยู่ร่วมกันด้วยความเมตตาและสมัครสมานสามัคคีที่สมบูรณ์แบบเสมี่ยมเป็นดังวิญญาณดวงเดียวในหลากหลายร่างกาย หากไม่เป็นไปตามข้อแม้นี้ พระพรอันยิ่งใหญ่ก็จะถูกประวิงไว้ จงอย่าลืมสิ่งเหล่านี้ จงมองกันและกันด้วยสายตาแห่งความสมบูรณ์แบบ จงมองดูเรา จงทำอย่างเรา จงเป็นอย่างเรา จงอย่าคิดถึงตนเอง จงอย่าคิดถึงชีวิตของตนเองไม่ว่ากำลังกินหรือนอน อย่าคำนึงถึงความสะดวกสบาย อย่าวิตกว่ามีสุขภาพดีหรือป่วยไข้ อย่ากังวลไม่ว่าจะอยู่กับมิตรหรือศัตรู อย่าคาดหวังว่าจะได้รับคำชมเชยหรือได้รับคำตำหนิ จงอย่าใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้ จงมองดูเราและจงเป็นอย่างเรา เจ้าจะต้องตายจากความเป็นตัวของเจ้าเองและต้องตัดขาดจากโลกเพื่อที่ว่าเจ้าจะได้เกิดใหม่และได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ จงมองดูเทียนว่ามันให้แสงสว่างอย่างไร เทียนนั้นรำไห้ขณะที่มันสูญเสียชีวิตไปกับหยดเทียนที่ละลายเพื่อว่ามันจะได้ส่องแสงสว่างออกมา"^[420]

พระอับดุลบาฮากับเด็ก ๆ ในเมืองชิคาโก

บรรณานุกรม
[Bibliography]

Abdu'l-Bahá.

- *'Abdu'l-Bahá in Canada*. Toronto, Ontario, Canada: National Spiritual Assembly of the Bahá'ís of Canada, 1962.
- *'Abdu'l-Bahá in London*. Addresses and Notes of Conversations. Chicago: Bahá'í Publishing Society, 1921.
- *Messages from 'Abdu'l-Bahá to the Honolulu Bahá'ís*. Honolulu: National Spiritual Assembly of the Baha'is of the Hawaiian Islands (no date).
- *Paris Talks*. London: Bahá'í Publishing Trust, 11th edn 1969.
- *Promulgation of Universal Peace, The*. Discourses by 'Abdu'l-Bahá 'Abbás During His Visit to the United States in 1912. vol. I, Chicago: Executive Board of Bahá'í Temple Unity, 1922. vol. II, Chicago: Bahá'í Publishing Committee, 1925.
- *Secret of Divine Civilization, The*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1957.
- *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. Haifa: Bahá'í World Centre, 1978.
- *Some Answered Questions*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1981.
- *Tablets of 'Abdu'l-Bahá 'Abbás*, vol. I, New York: Bahá'í Publishing Committee, second printing, July 1930. vol. II, Chicago: Bahá'í Publishing Committee, second printing, July 1930. vol. II, Chicago: Bahá'í Publishing Society, 1915. vol. III, New York: Bahá'í Publishing Committee, second printing 1930.
- *Tablets of the Divine Plan*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1959.
- *Will and Testament of 'Abdu'l-Bahá*. New York: Bahá'í Publishing Committee, 1935. Also *Bahá'í World Faith* (see listing below).

Austin, Elsie. *Above All Barriers: The Story of Louis G. Gregory*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1976.

Bahá'í News (USA). National Spiritual Assembly of the Bahá'ís of the United States, Aug. 1962, Sept. 1970, Apr. 1973, Feb. 1974, Sept. 1977.

Bahá'í Prayers. A selection. London: Bahá'í Publishing Trust, rev. edn 1975.

Bahá'í Scriptures. A selection from the Bahá'í Holy Writings. New York: Bahá'í Publishing Committee, 2nd edn 1928.

Bahá'í World, The. vol. II, 1926-8. New York: Bahá'í Publishing Committee, 1928. vol. IV, 1930-2. New York: Bahá'í Publishing Committee, 1933. vol. VI, 1934-6. New York: Bahá'í Publishing Committee, 1937. vol. IX, 1940-4. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Committee, 1945. vol. XI, 1946-50. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Committee, 1952. vol. XII, 1950-4. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1956. vol. XIII, 1954-63. Haifa, Israel: The Universal House of Justice, 1970.

Bahá'í World Faith. A selection from the Bahá'í Holy Writings. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1976.

Bahá'u'lláh.

- *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1976.

- *The Hidden Words of Bahá'u'lláh*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1982.

Baker, Dorothy. *The Path to God*. New York: Bahá'í Publishing Committee, 1937.

Balyuzi, H. M.

- *'Abdu'l-Bahá, The Centre of the Covenant of Bahá'u'lláh*. Oxford: George Ronald, 1973.

- *Edward Granville Browne and the Bahá'í Faith*. Oxford: George Ronald, 1980.

Blomfield, Lady (Sitárih Khánum). *The Chosen Highway*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1967.

Blomfield, Lady and Shoghi Effendi. *The Passing of 'Abdu'l-Bahá*. Stuttgart: 1922.

Brown, Ramona Allen. *Memories of 'Abdu'l-Bahá*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1980.

Chase, Thornton. *In Galilee*. Chicago: Bahá'í Publishing Society, 1921.

- Child's Way*. July-Aug. 1973. Now published by an editorial committee of the National Spiritual Assembly of the Bahá'ís of the United States.
- Cobb, Stanwood. *Memories of 'Abdu'l-Bahá*. Washington, D.C.: Avalon Press (no date). Reprinted from *Bahá'í News*, July and Aug. 1962.
- Compilation on Bahá'í Education, A*. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. Oakham, England: Bahá'í Publishing Trust, 1976.
- Divine Art of Living, The*. Compiled by Mabel Hyde Paine. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1960.
- Esslemont, J. E. *Bahá'u'lláh and the New Era*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1976.
- Faizi, Abu'l-Qásim. *Milly - A Tribute to Amelia E. Collins*. Oxford: George Ronald, 1977.
- Faizi, Gloria. *The Bahá'í Faith - An Introduction*. Lebanon: 1971.
- Fathea'zam, Hooshmand. *The New Garden*. New Delhi, India: Bahá'í Publishing Trust, 5th edn 1971.
- Ferraby, John. *All Things Made New*. A Comprehensive Outline of the Bahá'í Faith. London: Bahá'í Publishing Trust, 1975.
- Freeman, Dorothy. *From Copper to Gold: The Life of Dorothy Baker*. Oxford: George Ronald, 1984.
- Ford, Bahíyyih. 'Notes of Bahíyyih Ford' (unpublished).
- Ford, Mary Hanford. *The Oriental Rose*. New York: Broadway Publishing Co., 1910.
- Gail, Marzieh. *The Sheltering Branch*. Oxford: George Ronald, 1978.
- Garden of the Heart, The*. Compiled from the Writings of Bahá'u'lláh and 'Abdu'l-Bahá by Frances Esty. Buffalo, New York: 1930.
- Garis, M.R. *Martha Root: Lioness at the Threshold*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1983.
- Goodall, Helen S. and Cooper, Ella Goodall. *Daily Lessons Received at Acca January, 1908*. Chicago: Bahá'í Publishing Society, 1908.
- Grundy, Julia M. *Ten Days in the Light of 'Akká*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1979.
- Haney, Charles and Miriam. *A Heavenly Feast*. Some Utterances of 'Abdu'l-Bahá. 1909 (no details).

- Haydar-'Alí, Ḥájí Mírzá. *Stories from the Delight of Hearts*. Translated and abridged by A. Q. Faizi. Los Angeles: Kalimat Press, 1980.
- Hofman, David. *The Renewal of Civilization*. Oxford: George Ronald, rev. edn 1969.
- Holley, Horace. *Religion for Mankind*. Oxford: George Ronald, 1976.
- Ives, Howard Colby. *Portals to Freedom*. Oxford: George Ronald, 1976.
- Jordan, Daniel C. *The Meaning of Deepening*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1973.
- Kaufman, Ben. Recollections told to the editor.
- Lucas, Mary. *A Brief Account of My Visit to Acca*. Chicago: Bahá'í Publishing Society, 1905.
- McDaniel, Allen Boyer. *The Spell of the Temple*. New York: Vantage Press, Inc., 1953.
- Magazine of the Children of the Kingdom, The*. Article by Ella M. Robarts. June 1924, vol. V. no. 3. Boston, Mass.
- Mathews, Loulie Albee. *Not Every Sea Hath Pearls*. Portsmouth, Hampshire: Loulie Albee Mathews, 1951.
- Mattoon, Annie. 'We Went to Haifa'. Unpublished article.
- Maxwell, May. *An Early Pilgrimage*. Oxford: George Ronald, 1953.
- Nakhjavani, Violette. *Amatu'l-Bahá Visits India*. New Delhi: Bahá'í Publishing Trust (no date).
- National Programming Committee. *Story supplement for God Passes By*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Committee, 1948.
- Pattern of Bahá'í Life, The*. A compilation from Bahá'í Scripture with some passages from the writings of the Guardian of the Bahá'í Faith. London: Bahá'í Publishing Trust, reprinted 1970.
- Pemberton, L. B. *A Modern Pilgrimage to Palestine*. Philadelphia: Dorrance and Company, 1925.
- Phelps, M. H. 'Abbás Effendi, *His Life and Teachings*. Introduced by E. G. Browne. New York: G. P. Putnam's Sons, 1912.
- Rabbani, Rúḥíyyih. *The Priceless Pearl*. London: Bahá'í Publishing Trust, 1969.
- 'Report of the Eighteenth Annual Lake Mohonk Conference on International Arbitration'. Lake Mohonk Conference on International Arbitration, 1912.

- 'Roy' and M. J. M. *Knock and It Shall Be Opened Unto You (No details).*
- Ruhe, David. *Door of Hope. A Century of the Bahá'í Faith in the Holy Land.* Oxford: George Ronald, 1983.
- Ruhe, Margaret. *Heard from Hand of the Cause A. Q. Faizi.*
- Rutstein, Nathan. *He Loved and Served: The Story of Curtis Kelsey.* Oxford: George Ronald, 1982.
- Sears, William, and Robert Quigley. *The Flame.* Oxford: George Ronald, 1982.
- Shoghi Effendi
- *Advent of Divine Justice, The.* Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1971.
 - *Bahá'í Administration.* New York: Bahá'í Publishing Committee, 1933.
 - *God Passes By.* Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1974.
 - *World Order of Bahá'u'lláh, The.* Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1980.
 - *The Bahá'í Life.* Extracts from the Guardian's writings published by the National Spiritual Assembly of the Bahá'ís of Canada, 1973.
- Star of the West.* The Bahá'í Magazine, vols. II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XIX and XXIII. Published in USA between 1911 and 1933. vols. I-XIV reprinted in *Star of the West.* Oxford: George Ronald, 1978.
- Taherzadeh, Adib. *The Revelation of Bahá'u'lláh.* vol. 2. Oxford: George Ronald, 1977. vol. 3, 1983.
- Thompson, Juliet.
- *'Abdu'l-Bahá, The Centre of the Covenant.* Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Committee, 1948.
 - *'Abdu'l-Bahá's First Days in America.* New York: The Roycrofters (no date).
 - *The Diary of Juliet Thompson.* Los Angeles: Kalimat Press, 1983.
- Townshend, George. *The Mission of Bahá'u'lláh.* Oxford: George Ronald, 1973.

True, Corinne. *Notes Taken at Acca*. Chicago, Illinois: Bahá'í Publishing Society, 1907.

Universal House of Justice

- *Messages from the Universal House of Justice, 1968-1973*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1976.

- *Wellspring of Guidance*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1970.

Vajdi, K. H. *Human Happiness*. India: K. H. Vajdi (no date).

Ward, Allan L. *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*. Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1979.

Whitehead, O. Z.

- *Some Bahá'ís to Remember*. Oxford: George Ronald, 1983.

- *Some Early Bahá'ís of the West*. Oxford: George Ronald, 1976, RP 1977.

World Order. Wilmette, Illinois: National Spiritual Assembly of the Bahá'ís of the United States, Fall 1971.

ปกหลัง [Back cover]

ฉบับทบทวนแก้ไขและขยายความ

เรื่องสั้นเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮาเป็นหนังสือที่รวบรวมเรื่องราว ถ้อยแถลงและบทขยายความที่ให้ข้อคิดเกี่ยวกับพระชนม์ชีพ คุณลักษณะทางธรรมและสถานะของพระผู้ทรงเป็นบุตรชายองค์โตของพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์ทรงเป็นที่รู้จักกันในหมู่บาไฮศาสนิกชนในสมญานามว่า "ท่านนาย" แต่พระองค์ทรงประสงค์ให้รู้จักพระองค์ในนามของ "ผู้รับใช้" พระองค์ทรงได้รับเลือกให้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณมิใช่แค่ว่าเพราะพระองค์มีคุณลักษณะทางธรรมเท่านั้น หากยังทรงอุดมด้วยคุณงามความดีของมนุษย์อย่างบริบูรณ์จนได้ชื่อว่าเป็น "แบบอย่างที่สมบูรณ์" สำหรับบาไฮศาสนิกชนทั้งหลาย คุณลักษณะทางธรรมของพระองค์ที่แสดงให้เห็นในเรื่องราวสองร้อยห้าสิบเรื่องของหนังสือเล่มนี้ ซึ่งรวบรวมมาจากแหล่งข้อมูลอันหลากหลายที่เคยตีพิมพ์มาก่อน หรือที่ตีพิมพ์แล้วและหมดลงรวมทั้งที่ยังไม่เคยผ่านการตีพิมพ์มาก่อน หนังสือแบ่งออกเป็นสามภาคคือ *หัวใจที่บริสุทธิ์ของพระองค์* *หัวใจอันเมตตาของพระองค์* และ *หัวใจที่ผ่องใสของพระองค์* สำหรับผู้ที่ยังไม่เคยได้ศึกษาเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญในพระชนม์ชีพของพระองค์ก็สามารถอ่านบทนำในรูปแบบสารคดีโดยสังเขป หนังสือเล่มนี้ได้เพิ่มภาพที่ทุกคนชื่นชอบและหาดูได้ยาก ทั้งหมดนี้เพื่ออุทิศถวายแด่พระอับดุลบาฮา

แอนนามารี คูนซ์ ฮอนโนล เป็นศาสนิกชนบาไฮผู้อุทิศตนมาตลอดห้าสิบปีที่ผ่านมา และยังคงมีใจรักต่อการทำงานเพื่อสันติภาพของโลก เพื่อความเสมอภาคทางเชื้อชาติ เพื่อความสมัครสมานสามัคคีและการเสริมพลังทางจิตวิญญาณของบุคคล บิดามารดาของเธอคือ ดร.จาคอป และคุณแอนนา คูนซ์ ได้ย้ายถิ่นที่อยู่จากประเทศสวีตเซอร์แลนด์ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นศตวรรษนี้ และในปี ค.ศ. 1921 (พ.ศ. 2464) ทั้งครอบครัวได้เดินทางไปแสวงบุญที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และ ณ ที่นั่น ครอบครัวคูนซ์ได้รับบทสวดมนต์จากพระอับดุลบาฮาที่ประทานแด่บุตรสาวทั้งสองคน คือ คุณแอนนามารีและคุณมาร์กาเร็ต (ภายหลังเปลี่ยนนามสกุลเป็นรุห์) ปัจจุบันคุณ มาร์กาเร็ต รุห์ ประจำอยู่ที่ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกที่ประเทศอิสราเอล ส่วนคุณแอนนามารี ฮอนโนล จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ สาขาสังคมวิทยาและจิตวิทยา คุณแอนนามารีเป็นผู้ประมวลหนังสือชื่อ *Divine Therapy* ปัจจุบันคุณแอนนามารีทำงานเป็นผู้บรรยายต่อสาธารณะและทางสื่อโทรทัศน์ ตลอดจนเป็นตัวแทนชุมชนบาไฮระดับชาติและระดับนานาชาติ ของประชาคมบาไฮในสหประชาชาติ ด้านศาสนิกบาไฮที่คุณแอนนามารีทำติดต่อกันตลอดมา มีทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาค และระดับชาติ ปัจจุบันคุณแอนนามารีอาศัยอยู่กับสามีคือคุณจอห์น ฮอนโนล ที่เมืองสวามอร์รัฐเพนซิลวาเนีย เธอทำงานทางด้านกิจการพลเรือน

อ้างอิงท้ายเรื่อง [End notes]

-
- [1] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, pp. 245-6.
- [2] Shoghi Effendi, *The Advent of Divine Justice*, p. 29.
- [3] Universal House of Justice, *Wellspring of Guidance*, p. 97.
- [4] Universal House of Justice, *Messages from the Universal House of Justice*, p. 25.
- [5] Universal House of Justice, *Bahá'í News*, No. 517, April 1974, p. 2.
- [6] Jordan, *The Meaning of Deepening*, p. 58.
- [7] Shoghi Effendi, *The World Order of Bahá'u'lláh*, p. 5.
- [8] 'Abdu'l-Bahá, *Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, vol. I, p. 190.
- [9] *The Magazine of the Children of the Kingdom*, June 1924, p. 50.
- [10] พระบ็อบ ทรงสิทธิแห่งการเป็นพระผู้ทรงเป็นเอกเทศ ผู้ทรงแสดงองค์พระผู้เป็นเจ้าของและในขณะเดียวกันก็ทรงเป็น"พระศาสดาผู้ทรงป่าวประกาศ" การเสด็จมาเผยพระธรรมของพระบาฮาอูลลาห์ การป่าวประกาศพันธศาสนกิจของพระบ็อบนับเป็นจุดเริ่มของบาไฮศักราชปีแรก
- [11] Esslemont, *Bahá'u'lláh and the New Era*, p. 64.
- [12] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 245.
- [13] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 246.
- [14] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 283.
- [15] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 289.
- [16] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 267.
- [17] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 325.
- [18] Blomfield and Shoghi Effendi, *The Passing of 'Abdu'l-Bahá*, p. 10.
- [19] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 243.
- [20] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 10.
- [21] *'Abdu'l-Bahá in London*, p. 110.
- [22] Hofman, *The Renewal of Civilization*, p. 33.
- [23] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 166.

- [24] *Bahá'í World*, vol. XIII, p. 1187.
- [25] Holley, *Religion for Mankind*, p. 229.
- [26] *The Pattern of Bahá'í Life*, p. 18.
- [27] Ives, *Portals to Freedom*, p. 71.
- [28] Thompson, *Diary*, p. 362.
- [29] พระบาสาอุลลาห์ทรงให้คำมั่นกับรัฐบาลตุรกีว่า บาสาไฮศาสนิกชนจะไม่สอนศาสนาประชาชนชาวปาเลสไตน์ พระอับดุลบาสายังคงยึดถือคำมั่นที่พระบาสาอุลลาห์ทรงให้ไว้ คือให้บาสาไฮศาสนิกชนสอนชาวปาเลสไตน์ด้วยการปฏิบัติธรรมให้เห็นเป็นตัวอย่างเท่านั้น (บลอมฟีวด์จากหนังสือ *The Chosen Highway* หน้า 136)
- [30] *Star of the West*, vol. V (1913-1914), p. 40.
- [31] Goodall and Cooper, *Daily Lessons Received at Acca*, January 1908, pp. 73-4.
- [32] Maxwell, *An Early Pilgrimage*, p. 42.
- [33] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 384.
- [34] Ives, *Portals to Freedom*, p. 194.
- [35] ขณะนั้น คุณไอพี เองก็ยังเป็นบาทหลวงของนิกายยูนิทาเรียน
- [36] Ives, *Portals to Freedom*, pp. 47-9.
- [37] Phelps, *'Abbás Effendi, His Life and Teachings*, pp. 101-2.
- [38] Thompson, *Diary*, p. 171.
- [39] Ward, *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*, p. 190
- [40] Garis, *Martha Root*, p. 214.
- [41] Cited *Bahá'í World Faith*, pp. 448-9.
- [42] Cited *Bahá'í World Faith*, p. 442.
- [43] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 340.
- [44] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 340.
- [45] Esslemont, *Bahá'u'lláh and the New Era*, p. 75.
- [46] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 214.
- [47] Ferraby, *All Things Made New*, p. 237.
- [48] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 339.

[49] *Child's Way*, July-August 1973, pp. 9-10.

[50] Mathews, *Not Every Sea Hath Pearls*, pp. 39-40.

[51] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 340.

[52] *Star of the West*, vol. IV, p. 120.

[53] Ives, *Portals to Freedom*, pp. 39-40.

[54] Taherzadeh, *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol. 2, p. 45.

[55] Taherzadeh, *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol. 3, pp. 407-9.

[56] *Star of the West*, vol. XIII, p. 141.

[57] Lucas, *A Brief Account of My Visit to Acca*, pp. 28-9.

[58] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 156.

[59] The Master's recipe for pilau: *Lamb* - cut in very small pieces - cutting away all fat, bone, gristle. Put *butter* in frying pan and when it bubbles, stir in the meat and continue to stir constantly until the meat is done. Season with *salt*. *Raisins* - look them over and wash them. Cook with equal amount of *Syrian Pine nuts* - in another frying pan in same manner as lamb - in butter — stir nuts and raisins constantly. When ready to serve, mix most of nuts and raisins with the meat, using more meat than nuts and raisins. Place this mixture in the centre of a serving platter and arrange a border of cooked *rice* around it, using the remaining nuts and raisins as decoration, according to taste.

[60] Grundy, *Ten Days in the Light of Acca*, p. 73. The Master's recipe for pilau: *Lamb* - cut in very small pieces - cutting away all fat, bone, gristle. Put *butter* in frying pan and when it bubbles, stir in the meat and continue to stir constantly until the meat is done. Season with *salt*. *Raisins* - look them over and wash them. Cook with equal amount of *Syrian Pine nuts* - in another frying pan in same manner as lamb - in butter — stir nuts and raisins constantly. When ready to serve, mix most of nuts and raisins with the meat, using more meat than nuts and raisins. Place this mixture in the centre of a serving platter and arrange a border of cooked *rice* around it, using the remaining nuts and raisins as decoration, according to taste.

[61] Maxwell, *An Early Pilgrimage*, pp. 23-5.

- [62] Ruhe, *Door of Hope*, Ch. 4.
- [63] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 339.
- [64] Phelps, *'Abbás Effendi, His Life and Teachings*, p. 103.
- [65] Faizí, *Milly - A Tribute to Amelia E. Collins*, p. 7.
- [66] Chase, *In Galilee*, pp. 33-4.
- [67] Gail, *The Sheltering Branch*, p. 75.
- [68] Gail, *The Sheltering Branch*, p. 101.
- [69] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, pp. 32-3.
- [70] Phelps, *'Abbás Effendi, His Life and Teachings*, p. 78.
- [71] *Bahá'í World*, vol. XII, p. 704.
- [72] Blomfield and Shoghi Effendi, *The Passing of 'Abdu'l-Bahá*, pp. 30-1.
- [73] Cobb, *Memories of 'Abdu'l-Bahá*, pp. 5-6.
- [74] *Star of the West*, vol. XIII, p. 143.
- [75] Ben Kaufman's recollection of a story we both heard.
- [76] Taherzadeh, *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol. 3, pp. 221-2.
- [77] Shoghi Effendi, *God Passes By*, pp. 275-6.
- [78] *Bahá'í News*, September 1977, p. 6. from *The Wondrous Annals*, Mírzá Mahmud-i-Zarqání.
- [79] Whitehead, *Some Early Bahá'ís of the West*, p. 57.
- [80] Thompson, *Diary*, pp. 237-8.
- [81] *Bahá'í World*, vol. IX, p. 806.
- [82] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 37.
- [83] Adapted from Pemberton, *A Modern Pilgrimage to Palestine*, pp. 99-100.
- [84] 'Abdu'l-Bahá, *Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, vol. II, p. 303.
- [85] 'Abdu'l-Bahá, *Promulgation of Universal Peace*, vol. I, p. 67.
- [86] *Star of the West*, vol. IV, p. 207.
- [87] 'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, p. 16. Also, *Divine Art of Living*, p. 115.

- [88] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 283.
- [89] Ives, *Portals to Freedom*, p. 84.
- [90] Marzieh Gail, Preface to Thompson, *Diary*, p. ix.
- [91] Shoghi Effendi, *Bahá'í Administration*, p. 22.
- [92] Haydar-'Alf, *Stories*, p. 145.
- [93] Thompson, *Diary*, p. 144.
- [94] *Star of the West*, vol. XIV, pp. 365-7.
- [95] McDaniel, *The Spell of the Temple*, pp. 16-17.
- [96] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 101.
- [97] Phelps, 'Abbás Effendi, *His Life and Teachings*, p. 107.
- [98] *Star of the West*, vol. IV, p. 205.
- [99] 'Abdu'l-Bahá, *Promulgation of Universal Peace*, vol. I, pp. 199-200.
- [100] Whitehead, *Some Early Bahá'ís of the West*, pp. 75-6.
- [101] Thompson, *Diary*, pp. 308-9.
- [102] Rabbani, *The Priceless Pearl*, p. 8.
- [103] Thompson, *Diary*, pp. 363-4.
- [104] Reported by Margaret Ruhe, heard from Hand of the Cause A. Q. Faizi in 1980.
- [105] Taherzadeh, *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol. 3, pp. 17-18.
- [106] Thompson, *Diary*, p. 387.
- [107] Gail, *The Sheltering Branch*, pp. 70-1.
- [108] Balyuzi, 'Abdu'l-Bahá, pp. 33-4.
- [109] Thompson, 'Abdu'l-Bahá, *The Center of the Covenant*, pp. 19-20.
- [110] 'Abdu'l-Bahá, *Promulgation of Universal Peace*, vol. I, p. 89.
- [111] Thompson, *Diary*, p. 321.
- [112] Whitehead, *Some Early Bahá'ís of the West*, pp. 82-3.
- [113] Whitehead, *Some Early Bahá'ís of the West*, p. 56.

- [114] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 159.
- [115] Blomfield, *The Chosen Highway*, pp. 162-3 (adapted).
- [116] *Bahá'í World*, vol. XII, p. 689.
- [117] *Star of the West*, vol. VIII, p. 6.
- [118] Blomfield, *The Chosen Highway*, pp. 161-2.
- [119] Bahá'u'lláh, *The Hidden Words* (Persian), No. 36.
- [120] Goodall and Cooper, *Daily Lessons Received at Acca*, pp. 67-8.
- [121] 'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, p. 35.
- [122] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 152.
- [123] *Bahá'í World*, vol. XIII, p. 1187.
- [124] *Bahá'í World*, vol. XI, p. 491.
- [125] Thompson, *'Abdu'l-Bahá's First Days in America*, p. 19.
- [126] Bahíyyih Ford, Notes of (unpublished, see reference 89).
- [127] Thompson, *Diary*, p. 85.
- [128] Ford, *The Oriental Rose*, pp. 94-9.
- [129] Maxwell, *An Early Pilgrimage*, pp. 25-6.
- [130] Ives, *Portals to Freedom*, pp. 36-7.
- [131] *Star of the West*, vol. VIII, p. 4.
- [132] Vajdi, *Human Happiness*, p. 54.
- [133] Blomfield, *The Chosen Highway*, pp. 211-12 (adapted).
- [134] *Star of the West*, vol. VIII, pp. 4-5.
- [135] 'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, pp. 114-15.
- [136] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 282.
- [137] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 100.
- [138] *Star of the West*, vol. XV, No. 3, p. 74. Also vol. XIII, pp. 271-2.
- [139] *Star of the West*, vol. XV, No. 3, p. 74. Also vol. XIII, pp. 271-2.
- [140] พรหมอันมีความมั่งงามวิจิตรนี้เป็น "เครื่องตกแต่งอันล้ำค่าที่สุดในพระสถูปของพระบาฮาอูลลาห์" ทำยที่สุดแล้ว ท่านโชกิ เอฟเฟนดี ก็ได้บริจาคพรหมผืนนี้ให้แก่บาไฮส์กการะสถานที่ เมืองวิลเมต รัฐอิลลินอยส์

- [141] *Bahá'í World*, vol. IV, pp. 208-10.
- [142] Report of the Eighteenth Annual Lake Mohonk Conference on International Arbitration, pp. 42-4 (note).
- [143] *Bahá'í News*, April 1973, p. 6.
- [144] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 157.
- [145] Phelps, *'Abbás Effendi, His Life and Teachings*, pp. 108-9.
- [146] *Star of the West*, vol. VIII, p. 5.
- [147] Ford, *The Oriental Rose*, p. 165.
- [148] Phelps, *'Abbás Effendi, His Life and Teachings*, p. 7.
- [149] 4 ฟรังก์ ในปี พ.ศ. 2444 (ค.ศ. 1901) มีค่าประมาณ 600 บาทตามอัตราปัจจุบัน
- [150] Phelps, *'Abbás Effendi, His Life and Teachings*, (adapted), pp. 103-4.
- [151] *Star of the West*, vol. IX, pp. 193-4.
- [152] Phelps, *'Abbás Effendi, His Life and Teachings*, p. 5.
- [153] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 101.
- [154] Lucas, *A Brief Account of My Visit to Acca*, p. 29.
- [155] *Star of the West*, vol. X, pp. 218-19.
- [156] Ferraby, *All Things Made New*, p. 236.
- [157] 1,000 ฟรังก์ฝรั่งเศสในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) มีค่าประมาณ 135,000 บาทตามอัตราปัจจุบัน
- [158] 25 เซนต์สหรัฐในปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) มีค่าประมาณ 200 บาทตามอัตราปัจจุบัน
- [159] 'Abdu'l-Bahá, *Promulgation of Universal Peace*, vol. I, pp. 30-1.
- [160] *Star of the West*, vol. VIII, pp. 5-6.
- [161] Thompson, *'Abdu'l-Bahá's First Days in America*, p. 11.
- [162] True, *Notes Taken at Acca*, pp. 22-3 (adapted).
- [163] True, *Notes Taken at Acca*, pp. 24 (adapted).
- [164] Roy, *Knock and It Shall Be Opened Unto You*, p. 7.
- [165] Lucas, *A Brief Account of My Visit to Acca*, p. 28.

-
- [166] Roy, *Knock and It Shall Be Opened Unto You*, p. 1.
- [167] Roy, *Knock and It Shall Be Opened Unto You*, pp. 5-6.
- [168] Ward, *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*, p. 134.
- [169] Ives, *Portals to Freedom*, p. 129.
- [170] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 24.
- [171] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 34.
- [172] Shoghi Effendi, *God Passes By*, pp. 317-18.
- [173] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, pp. 92-3.
- [174] Blomfield, *The Chosen Highway*, pp. 137-9.
- [175] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 142.
- [176] *Bahá'í News*, September 1977, p. 5.
- [177] Grundy, *Ten Days in the Light of Akká*, p. 103.
- [178] Maxwell, *An Early Pilgrimage*, pp. 14-16.
- [179] Based on typed notes sent by Bahíyyih Randall Ford (Winckler) from S. Africa.
- [180] *Star of the West*, vol. III, No. 4, p. 29. Quoted in *Bahá'í News*, September 1977, p. 6.
- [181] *Star of the West*, vol. IX, p. 28.
- [182] Blomfield, *The Chosen Highway*, pp. 159-60 (adapted).
- [183] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 311.
- [184] Blomfield and Shoghi Effendi, *The Passing of 'Abdu'l-Baha*, p. 8.
- [185] Gail, *The Sheltering Branch*, p. 43.
- [186] Haydar-'Ali, *Stories*, p. 144.
- [187] Ives, *Portals to Freedom*, p. 116.
- [188] Lucas, *A Brief Account of My Visit to Acca*, p. 15.
- [189] True, *Notes Taken at Acca*, pp. 29-30.
- [190] Roy, *Knock and It Shall Be Opened Unto You*, p. 1.
- [191] บาฮียะห์ แรนดัล ฟอร์ด วิงเคิล ดูเรื่องสั้นหัวข้อ 30

-
- [192] Based on typed notes sent by Bahíyyih Randall Ford (Winckler) from S. Africa.
- [193] 'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, p. 38.
- [194] *Star of the West*, vol. XIII, No. 6, p. 144.
- [195] Esslemont, *Bahá'u'lláh and the New Era*, p. 83.
- [196] Faizi, *The Bahá'í Faith - An Introduction*, pp. 55—6.
- [197] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 171.
- [198] Ford, *The Oriental Rose*, p. 6.
- [199] Blomfield, *The Chosen Highway*, pp. 161—2.
- [200] *Bahá'í World*, vol. XII, p. 920.
- [201] 'Abdu'l-Bahá, *'Abdu'l-Bahá in Canada*, p. 5
- [202] *Child's Way*, July-August 1973, pp. 7-9.
- [203] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 390.
- [204] Lucas, *A Brief Account of My Visit to Acca*, p. 16.
- [205] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 437.
- [206] *Star of the West*, vol. II, No. 14, p. 11.
- [207] Ives, *Portals to Freedom*, pp. 64-7 (adapted).
- [208] Maxwell, *An Early Pilgrimage*, p. 20.
- [209] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 259.
- [210] *Star of the West*, vol. XIV, p. 69.
- [211] Whitehead, *Some Early Bahá'ís of the West*, p. 58.
- [212] Whitehead, *Some Bahá'ís to Remember*, p. 146.
- [213] Taherzadeh, *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol. 2, p. 209.
- [214] Ives, *Portals to Freedom*, p. 52.
- [215] Ives, *Portals to Freedom*, p. 53.
- [216] Ives, *Portals to Freedom*, pp. 242-3.
- [217] Ives, *Portals to Freedom*, pp. 84-5.
- [218] *Star of the West*, vol. XIX, No. 3.
- [219] *Star of the West*, vol. XIV, pp. 69-70.

- [220] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 169.
- [221] Ward, *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*, p. 64.
- [222] Bahá'u'lláh, *The Hidden Words* (Arabic), No. 2.
- [223] 'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, p. 159.
- [224] Whitehead, *Some Early Bahá'ís of the West*, p. 68.
- [225] Nakhjavani, *Amatu'l-Bahá Visits India*, p. 129.
- [226] 'Abdu'l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, p. 40.
- [227] *Star of the West*, vol. XVI, p. 528.
- [228] Austin, *The Story of Louis G. Gregory*, p. 12.
- [229] Ward, *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*, p. 74.
- [230] Austin, *The Story of Louis G. Gregory*, pp. 11-12. Also, *Bahá'í World*, vol. XII, p. 668. (Versions differ slightly).
- [231] Austin, *The Story of Louis G. Gregory*, pp. 7-8.
- [232] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, pp. 317-18.
- [233] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, pp. 96-7
- [234] *Star of the West*, vol. V, p. 216.
- [235] *Star of the West*, vol. XIII, No. 6, p. 143.
- [236] Ward, *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*, pp. 175-6.
- [237] Shoghi Effendi, *The World Order of Bahá'u'lláh*, p. 37.
- [238] National Programming Committee, *Story Supplement for God Passes By*, p. 57.
- [239] 'Abdu'l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, vol. II, p. 349.
- [240] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 200.
- [241] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 129.
- [242] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, pp. 153-4.
- [243] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 267.
- [244] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 311.
- [245] Holley, *Religion for Mankind*, p. 236.

- [246] *Star of the West*, vol. IX, p. 201.
- [247] *Bahá'í News*, September 1970, p. 7.
- [248] *Star of the West*, vol. XII, No. 11, p. 177.
- [249] 'Abdu'l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, vol. I, p. 213.
- [250] 'Abdu'l-Bahá, *Will and Testament*, see *Bahá'í World Faith*, p. 449.
- [251] *Star of the West*, vol. XI, p. 43.
- [252] Grundy, *Ten Days in the Light of 'Akká*, p. 40.
- [253] *The Divine Art of Living*, p. 9.
- [254] 'Abdu'l-Bahá, *Tablets of 'Abdu'l-Bahá 'Abbás*, vol. II, p. 274.
- [255] 'Abdu'l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, vol. I, p. 127.
- [256] Grundy, *Ten Days in the Light of 'Akká*, p. 13.
- [257] *Bahá'í World*, vol. XIII, p. 847.
- [258] Ward, *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*, p. 168.
- [259] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 259.
- [260] Esslemont, *Bahá'u'lláh and the New Era*, p. 75.
- [261] Mattoon, *'We Went to Haifa'* (Mimeographed copy), p. 9.
- [262] Sears and Quigley, *The Flame*, pp. 115-16.
- [263] 'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, p. 15.
- [264] 'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, p. 113.
- [265] *The Divine Art of Living*, p. 70. Also *Bahá'í World*, vol. IV, p. 384.
- [266] Bahá'u'lláh, *Gleanings from the Writings of*, p. 303.
- [267] 'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, p. 110.
- [268] Cobb, *Memories of 'Abdu'l-Bahá*, p. 6.
- [269] Brown, *Memories of 'Abdu'l-Bahá*, p. 38.
- [270] *Messages from 'Abdu'l-Bahá to the Honolulu Bahá'ís*, pp. 3-4.
- [271] 'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, pp. 109-10.
- [272] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 211.
- [273] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, pp. 203-4.
- [274] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 92.

-
- [275] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 175.
- [276] Compilation on *Bahá'í Education*, p. 27.
- [277] Compilation on *Bahá'í Education*, p. 26.
- [278] *The Divine Art of Living*, p. 18.
- [279] Brown, *Memories of 'Abdu'l-Bahá*, p. 47.
- [280] Ward, *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*, p. 94.
- [281] 'Abdu'l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, vol. I, p. 213.
- [282] *Bahá'í News*, September 1977, p. 7.
- [283] Fathea'zam, *The New Garden*, p. 81.
- [284] *Bahá'í Prayers*, pp. 75-6 (UK edn).
- [285] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 258.
- [286] Goodall and Cooper, *Daily Lessons Received at Acca*, January 1908, pp. 8-9.
- [287] *Star of the West*, vol. VIII, p. 38.
- [288] Ford, *The Oriental Rose*, pp. 211-12.
- [289] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 338.
- [290] *Bahá'í World Faith*, p. 367.
- [291] *Bahá'í World Faith*, p. 366.
- [292] Whitehead, *Some Bahá'ís to Remember*, p. 149.
- [293] Adapted from notes from Mr Randall's daughter, Bahíyyih Ford (Winckler).
- [294] Blomfield, *The Chosen Highway*, pp. 183-4.
- [295] Cobb, *Memories of 'Abdu'l-Bahá*, pp. 16-17.
- [296] 'Abdu'l-Bahá, *'Abdu'l-Bahá in London*, pp. 115-16.
- [297] 'Abdu'l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, vol. I, pp. 184-5 (both quotations).
- [298] *Bahá'í World*, vol. XIII, p. 1187.
- [299] Thompson, *'Abdu'l-Bahá's First Days in America*, pp. 39-40.
- [300] Grundy, *Ten Days in the Light of 'Akká*, p. 38.

- [301] Grundy, *Ten Days in the Light of 'Akká*, pp. 38-9.
- [302] Haney, *A Heavenly Feast*, p. 18.
- [303] Haney, *A Heavenly Feast*, p. 11.
- [304] 'Abdu'l-Bahá, *Tablets of 'Abdu'l-Bahá 'Abbás*, vol. III, p. 674.
- [305] *Star of the West*, vol. IV, No. 12, p. 208.
- [306] Shoghi Effendi, *The Bahá'í Life*, p. 3.
- [307] National Programming Committee, *Story Supplement*, p. 72.
- [308] Freeman, *From Copper to Gold*, p. 148.
- [309] Freeman, *From Copper to Gold*, p. 147.
- [310] Thompson, *Diary*, p. 90.
- [311] พระบาศาอุลลาห์
- [312] Thompson, *Diary*, p. 91.
- [313] Townshend, *The Mission of Bahá'u'lláh*, p. 48.
- [314] Grundy, *Ten Days in the Light of 'Akká*, pp. 85-6.
- [315] *The Divine Art of Living*, p. 26. Also *Star of the West*, vol. VIII, P. 44.
- [316] *The Divine Art of Living*, p. 31.
- [317] 'Abdu'l-Bahá, *Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, vol. III, pp. 683-4.
- [318] Baker, *The Path to Cod*, pp. 13-17.
- [319] 'Abdu'l-Bahá, *'Abdu'l-Bahá in London*, p. 97.
- [320] Lucas, *A Brief Account of My Visit to Acca*, p. 31.
- [321] Freeman, *From Copper to Gold*, p. 147.
- [322] *Star of the West*, vol. XI, p. 210.
- [323] Esslemont, *Bahá'u'lláh and the New Era*, pp. 90-1.
- [324] *World Order*, Fall 1971, p. 83.
- [325] Shoghi Effendi, *God Passes By*, pp. 266-8.
- [326] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 267.
- [327] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 269.
- [328] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 242.

- [329] Taherzadeh, *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol. 3, pp. 18-19.
- [330] 'Abdu'l-Bahá, *'Abdu'l-Bahá in London*, p. 124.
- [331] Shoghi Effendi, *God Passes By*, pp. 269-70.
- [332] 'Abdu'l-Bahá, *'Abdu'l-Bahá in London*, p. 123.
- [333] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 271.
- [334] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 271.
- [335] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 184.
- [336] Whitehead, *Some Early Bahá'ís of the West*, p. 56.
- [337] Rutstein, *He Loved and Served*, p. 82.
- [338] Townshend, *The Mission of Bahá'u'lláh*, p. 49.
- [339] *Star of the West*, vol. VI, pp. 90-1.
- [340] ตามบันทึกในศาสนาบาไฮ พระ ซาห์ บาราม ที่พระโซโรเอสเตอร์ ทรงให้คำมั่นว่าจะเสด็จมาก็คือ พระบาสาอูลลาห์ (หนังสือ *God Passes By* หน้า 94) มิใช่พระอับดุลบาสา ดังที่พระอับดุลบาสาเองก็ได้ทรงให้ความชัดเจนไว้แล้วอย่างมากมายว่า พระองค์มิใช่พระผู้ทรงแสดงคุณธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของให้ปรากฏ!
- [341] Blomfield, *The Chosen Highway*, pp. 173-4.
- [342] National Programming Committee, *Story Supplement*, pp. 58-9.
- [343] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 177.
- [344] Blomfield and Shoghi Effendi, *The Passing of 'Abdu'l-Bahá*, p. 9. Also Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 462.
- [345] *Star of the West*, vol. IX, p. 122.
- [346] Thompson, *Diary*, p. 243.
- [347] Thompson, *Diary*, p. 102.
- [348] *Bahá'í News*, August 1962, p. 3.
- [349] Ford, *The Oriental Rose*, pp. 212-13.
- [350] *Star of the West*, vol. VII, p. 29.
- [351] 'Abdu'l-Bahá, *Selections from the Writings of*, p. 129.
- [352] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 9.
- [353] 'Abdu'l-Bahá, *Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, vol. II, p. 258.

- [354] 'Abdu'l-Bahá, *Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, vol. II, p. 263.
- [355] 'Abdu'l-Bahá, *Will and Testament of*, Part 2, para. 1.
- [356] 'Abdu'l-Bahá, *Will and Testament of*, Part 2, para. 5.
- [357] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 415.
- [358] Nakhjavani, *Amatu'l-Bahá Visits India*, p. 159.
- [359] *Star of the West*, vol. IX, No. 18, p. 208.
- [360] Ward, *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*, p. 101.
- [361] 'Abdu'l-Bahá, *Promulgation of Universal Peace*, vol. I, p. 213.
- [362] Holley, *Religion for Mankind*, pp. 234-5.
- [363] Brown, *Memories of 'Abdu'l-Bahá*, pp. 78-9.
- [364] แมรี แม็คซ์เวลล์ ต่อมายาภายหลังเป็นที่รู้จักกันในนาม อมาตุลบาฮา รูฮียะห์ คาร์นัม ท่านคือท่านพระหัตถ์ศาสนาที่เรารู้จักกันดี
- [365] Thompson, *Diary*, p. 254.
- [366] Thompson, *Diary*, p. 314.
- [367] 'Abdu'l-Bahá, *'Abdu'l-Bahá in London*, pp. 120-1.
- [368] Thompson, *'Abdu'l-Bahá, the Center of the Covenant*, p. 10.
- [369] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 31.
- [370] Ives, *Portals to Freedom*, pp. 119-20.
- [371] Esslemont, *Bahá'u'lláh and the New Era*, p. 77.
- [372] *Star of the West*, vol. XII, No. 13, p. 214.
- [373] *Bahá'í World*, vol. XII, p. 919.
- [374] *Bahá'í World*, vol. XII, p. 899.
- [375] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 155.
- [376] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 155.
- [377] Blomfield, *The Chosen Highway*, p. 169.
- [378] *Star of the West*, vol. V, p. 86.
- [379] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 383.
- [380] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 350.
- [381] Thompson, *'Abdu'l-Bahá's First Days in America*, p. 7.

- [382] *Star of the West*, vol. IV, p. 35.
- [383] *Star of the West*, vol. IX, p. 211.
- [384] Ward, *239 Days: 'Abdu'l-Bahá's Journey in America*, p. 173.
- [385] *The Garden of the Heart*, p. 14.
- [386] National Programming Committee, *Story Supplement*, p. 36.
- [387] Thompson, *'Abdu'l-Bahá, the Center of the Covenant*, pp. 21-2.
- [388] *Star of the West*, vol. II, No. 14, p. 9.
- [389] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 291.
- [390] *Star of the West*, vol. XVII, p. 354.
- [391] ภาษาฝรั่งเศสซึ่งหมายถึง : โฉนี้คือพระพักตร์ของพระผู้เป็นนาย
- [392] *Bahá'í World*, vol. II, p. 272.
- [393] *Bahá'í World*, vol. XIII, p. 822.
- [394] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 515.
- [395] *Bahá'í World*, vol. IV, p. 515.
- [396] *Bahá'í News*, February 1974, p. 19.
- [397] *Bahá'í World*, vol. XIII, p. 808.
- [398] Balyuzi, *Edward Granville Browne*, pp. 119-120.
- [399] Balyuzi, *'Abdu'l-Bahá*, p. 515.
- [400] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 290.
- [401] Letter to the author.
- [402] Gail, *The Sheltering Branch*, pp. 25-6.
- [403] *Bahá'í World*, vol. VI, pp. 626-7.
- [404] Holley, *Religion for Mankind*, pp. 232-3.
- [405] *Bahá'í World*, vol. XIII, p. 842.
- [406] *Bahá'í World*, vol. IX, p. 626.
- [407] Ives, *Portals to Freedom*, p. 55.
- [408] Ives, *Portals to Freedom*, p. 128.
- [409] *Bahá'í World*, vol. IX, pp. 618-19.
- [410] *Bahá'í World*, vol. IX, p. 612²¹³

- [411] *Bahá'í World*, vol. II, p. 129.
- [412] *Bahá'í World*, vol. XII, p. 671.
- [413] *Bahá'í World*, vol. IX, pp. 635-6.
- [414] Shoghi Effendi, *God Passes By*, pp. 313-14.
- [415] Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 312.
- [416] *Bahá'í World*, vol. XII, p. 804.
- [417] *Bahá'í World*, vol. XII, p. 806.
- [418] Maxwell, *An Early Pilgrimage*, p. 39.
- [419] Maxwell, *An Early Pilgrimage*, p. 40.
- [420] Maxwell, *An Early Pilgrimage*, pp. 41-2.